

РОБИН КУК

ЗАПЛАХА

РОБИН КУК ЗАПЛАХА

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Денят дванадесети юни би приличал на всеки друг чудесен летен ден, ако не се броят три събития, които без видима връзка помежду си ще свържат по трагичен начин съдбите на десетки човешки същества:

Двама изследователи се натъкват на зловеща находка във вечните ледове на Аляска;

В Чикаго д-р Джак Степълтън изпраща семейството си на аерогарата... за да не го види никога повече;

В Ню Йорк, в един от най-модерните медицински центрове, внезапно избухват серия смъртоносни епидемии с необясним произход. Спешните мерки не дават резултат.

Над милиони надвисва смъртна ЗАПЛАХА...

Нашите политици не бива да прилагат пазарните принципи в областта на здравеопазването, което трябва да остане встрани от колебанията на пазарната конюнктура.

Д-р Джером П.
Касирър
сп. „Медицина на
Ню Ингленд“
бр. 333, 1995, стр. 50

ПРОЛОГ

12 юни 1991 година се очертаваше като един прекрасен ден в началото на лятото. Лъчите на току-що изгрялото слънце позлатяваха източното крайбрежие на северноамериканския континент. Небето над по-голямата част от Съединените щати, Канада и Мексико беше синьо и безоблачно. Според метеорологичната прогноза лошо време се очакваше единствено в района на Тенеси, където имаше вероятност от гръмотевични бури, а дъждове можеше да има над Беринговия проток и полуостров Сьюърд в Аляска.

В останалото дванадесети юни приличаше на всички подобни дни от годината, с изключение на три любопитни събития, които, макар и без никаква връзка помежду си, щяха да свържат по трагичен начин съдбите на три човешки същества.

11:36 ЧАСА

ДЕДХОРС, АЛЯСКА

— Хей, Дик, насам! — извика Рон Халвъртън и размаха ръце, за да привлече вниманието на някогашния си състудент. Не смееше да слезе от джипа и да го изостави на произвола на съдбата сред пълния хаос, който цареше на малкия аеродром. Току-що се беше приземил първият за деня Боинг-737 от Анкъридж и охраната на летището проявяваше традиционната си бдителност по отношение на всички коли без шофьори, които се намираха в близост до пистата. На паркинга имаше няколко микробуса и джипове, които очакваха туристите и служителите на петролните компании, завръщащи се от отпуск.

Чул името си, Дик огледа тълпата, махна на приятеля си и започна да си пробива път към него.

Рон го наблюдаваше от седалката. Не беше го виждал цяла година след дипломирането, но Дик си беше все същият — един младеж с нормален външен вид, облечен в джинси „Гес“, скъпа

маркова риза „Ралф Лорен“ и тънко яке. На рамото му се поклащаше малък сак. Но Рон го познаваше добре и знаеше, че зад тази външност се крие един изключително амбициозен микробиолог, който без колебание скача в самолета от Атланта за Аляска с единствената надежда да открие някой нов микроб. Този човек беше влюбен до полуда в бактериите и вирусите и ги колекционираше с онази страст, с която обикновените младежи на негова възраст колекционират бейзболни картички. Рон се усмихна и поклати глава, спомнил си как приятелят му пълнеше с епруветки дори хладилника в стаята им, докато двамата все още следваха в университета на Колорадо.

Запознаха се още през първата година на следването, но на Рон му трябваше доста време, за да свикне с характера на Дик. Беше верен приятел, но си имаше своите странности. Адски го биваше във всички спортове, които се практикуват на закрито, в негова компания човек се чувстваше сигурен дори и в най-опасните квартали на града. Но в същото време беше толкова жалостив, че не можеше да отнеме живота дори на една лабораторна жаба...

Спомнил си една странна случка с приятеля си, Рон неволно се усмихна и отново поклати глава. Беше последната им година в университета, компанията им се натика като сардели в една кола и потегли на ски-пътешествие. Зад волана беше Дик. В един момент пред колата изскочи заек и приятелят му не успя да го избегне. После натисна спирачката и цял се обля в сълзи. Никой от компанията не знаеше как да реагира. След този инцидент много младежи започнаха да шушукат зад гърба му, а когато стана известно, че той редовно изнася хлебарките от съблекалните на стадиона и ги пуска на свобода вместо да ги размаже с ток като всеки друг, славата му на особняк преля извън стените на факултета.

Дик стигна до джипа, хвърли раницата си на задната седалка и пое протегнатата ръка на Рон.

— Не мога да повярвам! — гледаше го с усмивка приятелят му.
— Ти си тук, в Арктика!

— Никога не бих пропуснал подобен шанс — тръсна глава Дик.
— Далече ли е тази ескимоска колиба?

Рон нервно се огледа, очите му се спряха на неколцина мъже от охраната, които се въртяха наблизо.

— По-тихо — промърмори той. — Предупредих те, че тукашните хора са особено чувствителни на тази тема...

— Стига де, това е несериозно! — изгледа го озадачено Дик.

— Напротив, много е сериозно — поклати глава Рон. — Разберат ли, че съм споделил тази информация с теб, като нищо ще ме уволнят! Затова или действаме тихичко, или изобщо не действаме! Не забравяй какво ми обеща — да не казваш на никого!...

— Добре, добре — засмя се Дик. — Прав си, че обещах. Но мислех, че всичко това не е Бог знае колко голяма работа...

— Голяма е! — мрачно отвърна Рон. — Много голяма! — Изведнъж изпита чувството, че ще съжалява за хрумването да покани Дик, въпреки удоволствието да види стария си приятел...

— Ти си шефът! — ухили се Дик и стовари ръка върху рамото му. — Успокой се, няма да отворя уста! — Скочи в джипа, изпъна дългите си крака и добави: — Но това не ни пречи да отскочим направо до мястото, нали?

— Не искаш ли да видиш къде живея? — попита Рон.

— Има време — ухили се Дик. — Сигурен съм, че квартирата ти ще ми омръзне.

— В такъв случай да вървим — кимна приятелят му. — Сега е най-подходящото време, тъй като всички са на летището и се мотаят около новопристигналите туристи... — Протегна ръка и завъртя ключа на стартера.

Напуснаха летището и поеха на североизток по единствения път, покрит с едър чакъл. Трябваше да крещят, за да се чуват през грохота на мотора.

— До Прудху Бей са около дванадесет километра — извика Рон. — Оттам поемаме на запад и изминаваме още два... Не забравяй, че ако някой ни спре, отиваме да ти покажа новооткритите петролни кладенци...

Дик кимна. Все още не разбираше защо приятелят му проявява такава загриженост относно запазване на мисията им в тайна. Очите му пробягаха по равната като тепсия тундра и оловното небе над тях. Може би му се отразява климатът, рече си. Животът в Аляска едва ли е от най-лесните, особено тук, в безкрайната пустош на северните равнини.

— Времето не е лошо — подхвърли преднамерено весело той. — Каква е температурата?

— По отношение на температурата си късметлия — отвърна Рон. — Днес грееше слънце и тя е някъде към три-четири градуса над нулата — максималните стойности за тези места. Радвай се, докато е такава, защото надвечер положително ще започне да прехвърква сняг. А това ще накара хората да си спомнят за един стар виц и да се питат дали става въпрос за последния сняг от отминаващата зима, или за първия на настъпващата...

Дик се усмихна и кимна с глава. Ако местните хора считат подобно нещо за виц, те положително са лишени от чувство за хумор, рече си той.

Няколко минути по-късно Рон свърна на северозапад по един тесен път с наскоро поставена настилка.

— А как откри това изоставено иглу? — попита Дик.

— Не е иглу — поклати глава Рон. — Става въпрос за къща от торфени блокчета, подсилени с китови кости. Иглу са били използвани за временен подслон, най-често когато хората са излизали на лов по вечните ледове. Но ескимосите-инупиати са живеели в къщи от торф.

— Приемам поправката — кимна Дик. — Та, как я откри?

— Абсолютно случайно — отвърна Рон. — Булдозерът, който прокарваше този път, се навря право във входния тунел.

— Всичко ли си е на мястото? В самолета постоянно си задавах този въпрос, защото не ми се иска да вярвам, че бия толкова път напразно...

— Бъди спокоен — усмихна се Рон. — Мога да те уверя, че нищо не е пипано.

— Може би има и други къщи в района — подхвърли Дик. — Може би ще се окаже цяло селище...

— Дори да е така, никой не проявява желание да го открие — сви рамене Рон. — Ако новината стигне до щатските власти, те положително ще спрат строителството на тръбопровода до новото петролно находище. А това ще означава катастрофа за нас, тъй като трябва да прокараме тези тръби преди настъпването на зимата, която тук започва през август...

Джипът намали скоростта си, Рон извърна глава към банката и напрегна взор. След стотина метра спря в близост до малка купчина

камъни, предупреди Дик да остане на мястото си с леко докосване по рамото и се извърна да огледа пътя, по който бяха дошли. Уверил се, че никой не идва след тях, той слезе от джипа и направи знак на приятеля си да стори същото.

От задната седалка измъкна два изкаляни анорака и два чифта поизносени работни ръкавици, подаде единия комплект на Дик и промърмори:

— Ще ни трябва, тъй като слизаме под чертата на вечния лед...

В ръцете му се появи голямо електрическо фенерче, гласът му прозвуча нервно:

— Хайде... Не искам да се мотаем прекалено дълго на това място.

Прекрачи банкета и се насочи на север, следван по петите от Дик. Отнякъде се появи облак комари и безмилостно ги нападна. На около километър пред тях се виждаше замъглената от ситни водни капчици брегова линия на Северния ледовит океан. Всичко останало беше тундра — мрачна, равна като тепсия и безлична тундра, която стигаше чак до хоризонта. В небето над главите им пронизително пищяха гларуси.

Рон спря на двадесетина крачки от пътя. Огледа се за последен път, после се наведе към една боядисана с яркочервена боя дъска, която се виждаше отдалеч на фона на сивата тундра. Отдолу се разкри дълбока около метър дупка, в северната част на която се виждаше входът на малък тунел.

— Изглежда хижата е била погребана под леда — отбеляза Дик.

— Според нас огромната ледена маса се е стоварила тук под натиска на ураганните ветрове, които духат през зимата — кимна Рон.

— И е превърнала хижата в гробница — добави Дик.

— Сигурен ли си, че имаш желание за всичко това? — изгледа го Рон.

— Не ставай глупав — промърмори Дик, навлече анорака и започна да си слага ръкавиците. — За какво прелетях няколко хиляди мили? Хайде да влизаме...

Рон скочи в дупката, приклепна и пропълзя на четири крака във входа на тунела. Дик го последва. Почти веднага ги обви непрогледен мрак. Малко преди това Дик забеляза, че въздухът излиза от устата му

на бели кълба и мислено благодари на Бога, че не страда от клаустрофобия.

Пропълзяха около два метра, после стените на тунела изведнъж се раздалечиха, долната му част се наклони. Разполагаха с пространство на ширина почти метър. Рон пропълзя встрани и Дик се изравни с него.

— Тук е по-студено от пазвата на вещица — отбеляза той.

Рон включи фенерчето и лъчът му пробяга по редица бели кости, забити вертикално в леда.

— Ледът ги е строшил като клечки за зъби, въпреки че са от кит — промърмори той.

— Къде са обитателите? — нетърпеливо попита Дик.

Рон насочи лъча на фенерчето към масивен леден стълб с триъгълна форма, който крепеше тавана на хижата.

— Оттатък — промърмори той и подаде фенерчето на приятеля си.

Дик го стисна в ръка и започна да пълзи. Душата му се сви, обзе го някаква странна подтиснатост.

— Сигурен ли си, че тук е безопасно? — попита против волята си той.

— В нищо не съм сигурен — мрачно отвърна Рон. — Зная само, че нищо не е пипано през последните седемдесет и пет години...

Дик с труд пропълзя покрай дебелия ледена колона. Включи фенерчето в момента, в който раменете му се показаха оттатък.

Макар и подготвен, той не успя да спре изненаданото си възклицание. Право насреща, на около два метра пред себе си, видя една наистина призрачна картина: едър бял мъж, облечен в кожи, го гледаше право в очите. Беше седнал изправен, гърбът му опираше в ледената стена. Яносините му очи бяха широко отворени и гледаха предизвикателно. Около носа и устата му имаше розов скреж.

— Виждаш ли ги и тримата? — попита зад гърба му Рон.

Дик бавно насочи фенерчето към вътрешността на помещението. Второто тяло лежеше възник, долната му част беше скрита в леда. Положението на третото беше близко до това на първото... И двамата бяха типични ескимоси с тъмни коси и очи, около устите им също имаше розов скреж...

Дик усети, че му прилошава и неволно потръпна. Не беше очаквал подобна реакция и изпита облекчение, когато прилошаването отмина.

— Обърни внимание на вестника — подвижна зад гърба му Рон.

— Все още не го виждам — промърмори Дик и насочи фенерчето към пода. Беше затрупан с най-различни боклуци, всичките замръзнали. Виждаха се птичи пера и животински кости.

— Близо до онзи с брадата — обади се отново Рон.

Лъчът на фенерчето освети замръзналите крака на белия мъж, до тях беше вестникът. Издание от Анкърдж, заглавията на първа страница бяха за войната в Европа, а датата се виждаше отдалеч: 17 април, 1918 година.

Дик се измъкна обратно в предверието. Ужасът го напусна, на негово място се появи вълнението.

— Според мен си прав — рече възбудено той. — И тримата са умрели от пневмония, а датата е изписана на вестника...

— Знаех, че ще проявиш интерес — усмихна се Рон.

— Тук става въпрос за нещо повече от интерес — извика Дик. — Такъв шанс се появява само веднъж в живота! Ще ми трябва трион...

— Трион ли? — пребледня Рон. — Май си правиш майтап...

— Никакъв майтап! — отвърна твърдо Дик. — Трябва да взема проба от дробовете им и нищо не може да ме спре!

— Господи, Исусе Христе! — прекръсти се Рон. — Май пак трябва да ми обещаеш, че няма да казваш на никого за това, което видях...

— Вече ти обещах — нетърпеливо отвърна Дик. — Всичко, което открия, ще бъде за мое лично ползване. Не се безпокой, никой нищо няма да разбере.

Рон поклати глава.

— Отвреме навреме имам чувството, че си напълно откачен! — промърмори той.

— Да вървим да търсим трион! — тръсна глава Дик, подаде фенерчето на приятеля си и запълзя към изхода.

18:40 ЧАСА

ЛЕТИЩЕ О'ХЕЪР, ЧИКАГО

Мерилин Степълтън погледна мъжа, за когото беше омъжена от дванадесет години, и се почувства зле. Отлично знаеше, че трусовете в семейството се бяха отразили много по-силно на Джон, но трябваше да се мисли и за децата. Стрелна с поглед двете момиченца, които седяха на един диван в залата за заминаващи пътници и нервно гледаха насам. Испита странното чувство, че промените в досегашния им начин на живот са неминуеми. Джон настояваше да се преместят в Чикаго, където бе получил назначение като резидент-патолог.

Очите ѝ се върнаха към лицето на мъжа ѝ, върху което се беше запечатало умолително изражение. През последните няколко години доста се беше променил. Самоувереният и сдържан мъж, с когото преди години беше свързала живота си, отдавна го нямаше. Мястото му бе заето от един раздразнителен и несигурен съпруг, отслабнал с тринадесет кила. Някога издутите му червендалести бузи се бяха стопили и той бе придобил вид на уморен и неуверен в себе си човек.

Мерилин неволно поклати глава. Все още не можеше да повярва, че само преди две години семейството им беше за пример. Джон имаше процъфтяваща практика като офталмолог, а тя — твърдо и добре платено място като преподавател по английска литература в университета на Илинойс. Но после на хоризонта се появи огромния конгломерат в областта на здравеопазването „АмериКеър“, който връхлетя като ураган не само върху Шампейн, Илинойс, но и върху още редица малки и големи населени места в щата, поглъщайки не само практикуващите в тях лекари, но и цели болници. Джон направи опит да се задържи на повърхността, но в крайна сметка изгуби пациентите си. Възможностите пред него бяха само две: да се предаде, или да побегне. Той избра втората. Първоначално търсеше място на офталмолог, но след като стана ясно, че в щата има прекалено много лекари с тази специализация и пак ще трябва да работи за „АмериКеър“ или някоя от дъщерните ѝ фирми, той взе решение за нова специализация.

— Мисля, че животът в Чикаго ще ти хареса — промълви умолително той. — Много ще ми липсват!

— И ти ще ни липсваш — въздъхна Мерилин. — Но въпросът не е в това. Ако напусна работата си, децата ще трябва да се прехвърлят в някое от градските обществени училища. Не можем да си позволим частно училище с твоята заплата на резидент.

Високоговорителят над главите им пропука и женски глас обяви последно повикване за пътниците с билети за Шампейн.

— Трябва да вървим, защото ще изпуснем самолета — изправи се Мерилин.

Джон кимна с глава, избърса една сълза от окото си и прошепна:

— Ще си помислиш, нали?

— Естествено! — остро отвърна Мерилин, после се овладя и вече по-меко добави: — И без това не мога да мисля за нищо Друго...

Пристъпи крачка напред и прегърна мъжа си. Той я притисна към себе си с отчаяна сила.

— По-полека — изпъшка тя. — Ще ми счупиш ребрата!

— Обичам те! — прошепна той и заби нос в рамото ѝ.

Мерилин най-сетне се откъсна от прегръдката му и направи знак на Лидия и Тамара. Подаде бордните карти на служителката от наземния контрол и побутна децата към рампата. На завоя се спря, откри фигурата на Джон зад стъклената стена и махна с ръка. Все още не знаеше, че това е последният ѝ поздрав към света...

— Май ще се наложи да се местим, а? — обади се Лидия. Беше в пети клас, току-що навършила десет години.

— Аз не мърдам никъде! — отсече Тамара. Тя беше на единадесет, с изключително опърничав характер. — Ще се преместя да живея при Кони. Тя вече ме покани...

— Като преди това е съгласувала поканата с майка си, нали? — саркастично подхвърли Мерилин. Гледаше встрани, тъй като не искаше децата да забележат насълзените ѝ очи.

Влязоха във вътрешността на малкия витлов самолет. Мерилин откри местата, след което трябваше да бъде арбитър на малък спор — кое от момичетата да седне самостоятелно, тъй като креслата бяха по двойки. На въпросите им относно бъдещето отговаряше с общи приказки, тъй като всъщност не знаеше какво ще е най-добро за семейството.

От затруднението я извади грохотът на моторите, който направи всякакви разговори невъзможни. Залепила нос за илюминатора, Мерилин гледаше как се смалчават сградите на летището и се питаше дали ще има достатъчно сила, за да вземе правилното решение.

Проблясъкът на ярка светкавица от югозапад я изтръгна от вцепенението и я накара да потръпне. По принцип мразеше да лети със

самолет, да не говорим за тези малки витлови машинки, които изпълняваха краткотрайните чартърни полети. Механично затегна колана през кръста си, после се наведе и провери коланите на момичетата.

По време на излитането стискаше ръчките на креслото с всички сили, сякаш това щеше да помогне на самолетчето да набере височина. Пое си дъх едва когато земята остана далеч под тях.

— Татко колко време ще живее в Чикаго? — извика през пътешката Лидия.

— Пет години — отвърна Мерилин. — Толкова трае обучението му по новата специалност.

— Казах ли ти? — извърна се към Тамара по-малката сестра. — Дотогава ще сме остаряли!

Самолетът внезапно се разтресе и Мерилин отново се вкопчи в ръчките на креслото. Очите ѝ пробягаха по вътрешността на салона. Фактът, че никой не изглеждаше разтревожен, мъничко я успокои. Извърна поглед към илюминатора, но навън не се виждаше нищо. Бяха навлезли в плътен слой облаци, сред които заплашително проблясваха мълнии.

Движеха се в южна посока, турбуленцията и светкавиците ставаха все по-чести. Радиоуредбата се включи, пилотът кратко съобщи, че ще се опитат да намерят по-спокоен коридор на друга височина. Но Мерилин не изпита очакваното успокоение. Искаше ѝ се този полет вече да е приключил.

Салонът изведнъж се изпълни от странна светлина — първият признак за реална опасност. После корпусът силно се разтресе и започна да вибрира. Неколцина от пътниците нададоха уплашени писъци, а Мерилин усети как кръвта в жилите ѝ изстива. Ръцете ѝ инстинктивно се протегнаха към Тамара.

Вибрацията се усили, машината започна да завива надясно с пронизителен вой на моторите. Напълно объркана и притисната към седалката, Мерилин погледна през прозорчето. Отначало виждаше само плътната пелена на облаците, после сърцето ѝ изведнъж се качи в гърлото. Падаха! Земята се носеше срещу тях с главомайваща скорост!...

22:40 ЧАСА

Терез Хейгън направи опит да преглътне, но устата ѝ се оказа суха. Секунди по-късно клепачите ѝ потрепнаха. За миг изпита чувството на мъчителна дезориентация, после си спомни всичко. Намираше се в реанимацията.

Проблемът възникна изведнъж, без никакво предупреждение. Двамата с Матю се готвеха да вечерят навън, когато тя изведнъж усети някаква странна мокрота от вътрешната страна на бедрото си. Болка нямаше. Влезе в банята и с изненада установи, че има обилно кръвотечение. Изненадата веднага се смени от тревога, тъй като беше бременна в петия месец и знаеше какво означава подобно нещо.

След това събитията се развиха с главозамайваща бързина. Успя да хване по телефона личната си лекарка Карол Гланц, която каза, че ще я чака в спешното отделение на Манхатънската общинска болница. Там подозренията на Терез се потвърдиха. Дежурният акушер-гинеколог каза, че става въпрос за извънматочна бременност и операцията е неизбежна.

Секунди след като се върна в съзнание до леглото ѝ се изправи една от дежурните сестри, която с усмивка я увери, че всичко е минало успешно.

— Бебето? — шепнешком попита Терез, усетила дебелите превръзки върху странно плоския се корем.

— За това ще питате своята лекарка — отвърна сестрата. — Ей сега ще отида да я информирам, че се събудихте...

Терез се оплака от сухата си уста. Сестрата ѝ даде да смуче няколко бучки лед, чувството беше чудесно.

Затвори очи и вероятно беше задрямала, тъй като изведнъж чу гласа на доктор Карол Гланц, която се беше изправила до леглото.

— Как се чувствате?

Терез я увери, че се чувства добре, благодари за ледените бучки, после отново попита за бебето.

Доктор Гланц въздъхна и сложи ръка на рамото ѝ.

— Страхувам се, че имам лоши новини — рече тя.

Терез замръзна.

— Типичен случай на извънматочно забременяване — продължи лекарката. — Бяхме принудени да прекратим бременността... Плодът,

разбира се, нямаше признаци на живот...

Терез замаяно кимна с глава. Беше очаквала нещо подобно и направи опит да го приеме. Но за втората лоша новина се оказа напълно неподготвена.

— За съжаление операцията беше много трудна — продължи доктор Гланц. — Имахте сериозни проблеми, именно на тях се дължеше и обилния кръвоизлив... Наложих се да отстраним матката...

В първия момент Терез не разбра за какво става въпрос. Тя кимна и погледна въпросително жената с бяла престилка до леглото, сякаш очакваше някакво продължение.

— Зная, че тази новина е тежка за вас — въздъхна доктор Гланц. — Но мога да ви уверя, че направихме абсолютно всичко, което беше по силите ни...

И Терез разбра. От устата ѝ излетя вопъл на отчаяние.

— Не!

— Зная какво ви е — отново въздъхна доктор Гланц и състрадателно я стисна за рамото. — Това щеше да бъде първото ви дете... Съжалявам много!

Терез тихо простена. Новината беше толкова ужасна, че в първия момент тя не можеше дори да се разплаче. Тялото ѝ изведнъж се скова. Цял живот беше живяла с мисълта, че ще има много деца. Това беше част от същността ѝ. Просто не можеше да повярва, че ще живее по друг начин.

— Мъжът ми? — успя да прошепне тя. — Той знае ли?

— Да — кимна доктор Гланц. — Говорих с него веднага след операцията. Чака ви долу в стаята, в която веднага ще ви преместим...

Това беше целият разговор с доктор Гланц, но Терез почти не запомни съдържанието му. Мисълта, че е загубила детето си и никога няма да има друго, беше прекалено тежка за възприемане.

Четвърт час по-късно напусна реанимацията. Един санитар подкара леглото ѝ към асансьора и я свали на етаж с обикновените болнични стаи. В главата ѝ цареше пълно объркване, изпитваше остра нужда от съчувствие и подкрепа.

Матю говореше по мобифона си. Никога не се разделяше с него — това изискваше професията му на борсов брокер.

Дежурната сестра на етаж ловко я прехвърли от количката на леглото и закачи системата с глюкоза над главата ѝ. После я увери, че

всичко е наред и излезе от стаята.

Матю беше приключил с телефона и гледаше встрани. Терез изпита остро чувство на тревога. Бяха женени едва три месеца и тя не беше сигурна за начина, по който той ще приеме катастрофата.

Капачето остро изщрака, телефончето потъна в джобчето на сакото му. Матю се обърна и я изгледа. Яката на ризата му беше разкопчана, а вратовръзката — разхлабена.

Тя направи безуспешен опит да отгатне настроението му.

— Как се чувстваш? — попита най-сетне той. Гласът му прозвуча небрежно.

— Както може да се очаква — успя да отвърне Терез. Страшно много ѝ се искаше Матю да дойде до леглото и да я прегърне, но той остана в далечния ъгъл на помещението.

— Много любопитен развой на събитията — изръмжа той.

— Не съм сигурна, че те разбирам...

— Основната причина за нашия брак току-що се изпари — поясни хладно той. — Бих казал, че плановете ти окончателно се объркаха...

Терез смаяна зяпна. Наложил се да употреби доста усилия, за да проговори.

— Не ми харесват намеците ти — рече тя. — Не съм забременяла нарочно...

— Е, това си е твоя работа — сви рамене Матю. — Въпросът е какво ще правим отсега нататък...

Терез безсилно затвори очи. Имаше чувството, че Матю е забил нож право в сърцето ѝ. После разбра, че вече не го обича и никога не би могла да го обича. Всъщност, изпитваше към него пламтяща омраза...

ПЪРВА ГЛАВА

СРЯДА, 20 МАРТ 1996 ГОДИНА, 7:15 ЧАСА, НЮ ЙОРК

Джак Степълтън се надвеси над прозорчето на таксито и приближи глава към мургавия пакистанец зад волана.

— Бихте ли слезли от колата, моля? — попита с фалшива учтивост той. — Така ще имаме възможност да обсъдим проблема си...

Проблемът беше, че пакистанецът го беше засякъл на пресечката на Шейсет и шеста улица и Второ авеню. За отмъщение Джак изрита вратата на таксито в момента, в който спряха един до друг на светофара на Шейсет и четвърта. Отиваше на работа с очукания си велосипед „Канъндейл“, както винаги.

Тазсутрешната конфронтация не беше нещо необичайно. Ежедневният маршрут на Джак включваше смразяващ кръвта слалом по Второ авеню, в отсечката между Петдесет и девета и Тридесета — разстояние, което изминаваше с огромна за натовареното движение скорост. Разминаваше се на косъм с камиони и таксите, после следваха неизбежните спорове и ругатни. Всеки друг би окачествил подобно придвижване като самоубийство, но Джак много го обичаше. Помагало на кръвообращението, както твърдеше пред колегите си...

Пакистанецът зад волана на таксито предпочете да запази неутралитет до зелената светлина на светофара, след което се обърна, тегли една сочна ругатня по посока на Джак и рязко натисна газта.

— И на теб! — изрева подире му Джак и се изправи на педалите. Скоро достигна средната скорост на движението, отпусна се на седалката и продължи да върти. Не след дълго отново се изравни с грубияна, но вече беше забравил за него. Велосипедът се мушна между таксито и някакъв микробус, размина се на косъм с броните им и продължи да се носи напред.

На Тридесета зави на изток, пресече Първо авеню и рязко свърна към товарния отсек на нюйоркския Патологически център. Постъпи тук преди пет месеца, веднага след като приключи стажа си по патология, последван от едногодишен курс по съдебна медицина.

Велосипедът се плъзна край будката на охраната, Джак махна с ръка на човека вътре. Зави надясно, профуча покрай приемната и влезе под навеса, който водеше към самата морга. Зави наляво, към отделението с хладилните камери, в които съхраняваха чакащите аутопсия трупове. Спря чак в ъгъла, при купчината прости дървени ковчези, с които извозваха неидентифицираните покойници до Харт Айлънд. Слезе от колелото и внимателно го заключи с няколко куки от здрава легирана стомана.

Асансьорът го отведе до първия етаж. Още нямаше осем, коридорите бяха почти пусти. Дори будката на сержант Мърфи беше празна. Сержант Мърфи беше от полицията и работеше само дневна смяна.

Прекося приемната и влезе в помещението за идентификация. Каза здрасти на Вини Амендола, който му отвърна без да вдига очи от сутрешния вестник. Вини беше един от санитарите в моргата, с когото често работеха заедно.

Каза добро утро и на Лори Монтгомъри, колежка от екипа по съдебна медицина. Всички се въртяха да дават дежурства в приемната, днес беше нейният ред. Лори работеше в Главната патология от четири години и половина и обичаше да идва рано, също като Джак.

— Виждам, че пак си успял да се добереш дотук, без да те вкарат с краката напред — закачливо отбеляза тя, имайки предвид опасните му всекидневни упражнения с велосипеда.

— Днес се отърках само в едно такси, вместо в обичайните три-четири — усмихна се той. — Имах чувството, че съм излязъл на разходка в полето...

— Сигурно — погледна го с недоверие Лори и сви рамене: — Лично аз продължавам да мисля, че си луд, за да караш колело в този град. Правила съм аутопсия на няколко такива като теб, обикновено хлапета от спешните куриерски служби. И зърна ли такава хлапе сред колите на улицата, неволно се питам кога ще го приемем в дупката...

„Дупката“ според болничния жаргон беше залата за аутопсии.

Джак си сипа кафе от машината и нехайно пристъпи към бюрото, зад което седеше Лори.

— Нещо интересно? — надвеси се над рамото ѝ той.

— Обичайните огнестрелни рани, плюс един случай на свръхдоза...

— Аха...

— Май не обичаш свръхдозите, а?

— Всички са еднакви — кимна Джак. — А аз си падам по предизвикателствата...

— Имала съм и такива, пак свързани със здраво надрусване — каза Лори. — Повечето бяха през първата ми година тук...

— По-точно? — вдигна вежди Джак.

— Дълга история — избягна отговора Лори, после въздъхна и опря писалката си върху едно име от списъка, който лежеше разтворен на бюрото: — Този случай може да ти се стори интересен. Доналд Нодълман, починал от неизвестно инфекциозно заболяване...

— Решително го предпочитам пред свръхдозите — кимна Джак.

— Не бих казала същото — отново въздъхна Лори. — Но ако го искаш, вземи го. Никога не съм си падала по инфекциозните заболявания, още на държавните изпити ми приляваше от тях... Не знам какво точно е уморило този човек, но вирусчето си го е бивало. Докараха го тук с масивни подкожни кръвоизливи.

— Неизвестното предизвикателство — ухили се Джак и започна да рови в купчината папки. — С удоволствие ще го поема. Къде е умрял — у дома, или в болница?

— В болница, мисля че беше „Манхатън Дженерал“ — отвърна Лори. — Странното е, че е бил приет с диагноза диабет, а не някакво инфекциозно заболяване...

— Ако не ме лъже паметта, „Манхатън Дженерал“ е една от болниците на „АмериКеър“, нали? — подхвърли Джак.

— Не те лъже паметта — кимна Лори. — Защо питаш?

— Защото изгарям от желание да натрия носа на тази организация! Защото, ако имам късмет, може би ще докажа, че диагнозата им е нещо от сорта на „Легионерската болест“ и това ще ми даде възможност да ги натикам в миша дупка! Нямах представа какво удоволствие ще ми достави!

— Защо им имаш зъб? — изгледа го Лори.

— Дълга история — отвърна със закачлива усмивка Джак. — Ако някой ден решим да изпием по едно питие, ти ще ми разкажеш за своите свръхдозы, а аз — за отношението си към „АмериКеър“...

Лори не знаеше дали поканата на Джак Степълтън е сериозна. Поначало не знаеше за него почти нищо, също като останалите колеги. Въпреки, че беше завършил курса съвсем наскоро, той вече имаше репутацията на отличен съдебен патолог. Не беше особено общителен, ежедневните колегиални контакти не даваха почти никаква информация за личния му живот. Лори знаеше, че е на четиридесет и една години, неженен, хапливо остроумен, пристигнал в Ню Йорк от някакво градче на Средния запад. И толкоз...

— Ще те информирам за всичко, което откроя — изправи се Джак, взе папката и тръгна към приемната.

— Почакай за момент, Джак — извика след него Лори. Той спря и се обърна. — Имаш ли нещо против един малък съвет? — Зададе въпроса си импулсивно, но харесваше този човек и се надяваше, че той още дълго време ще работи тук.

— Абсолютно нищо — направи крачка в обратна посока Джак и на лицето му отново се появи закачливата усмивка.

— Може би не трябва да ти се бъркам, но...

— Напротив — рече Джак. — Винаги съм ценил високо твоето мнение. За какво става въпрос?

— За отношенията ти с Калвин Уошингтън — въздъхна Лори. — Зная, че става въпрос за сблъсък на характери, но Калвин поддържа отлични връзки с „Манхатън Дженерал“, а „АмериКеър“ има голямо влияние в общината... По тази причина мисля, че трябва да бъдеш крайно внимателен...

— Това не е една от силните страни на характера ми, особено през последните пет години — призна Джак. — Изпитвам огромно уважение към заместник-шефа, но ние с него сме безкрайно различни. Той приема установените правила така, сякаш са издълбани в гранит, докато аз ги считам само за директиви. А що се отнася до „АмериКеър“, пет пари не давам за тях!

— Не ми е работа, но все пак искам да те предупредя, че Калвин те счита за индивидуалист, който трудно работи в екип...

— Тук е прав — кимна Джак. — Проблемът е там, че съм си изработил чувство на непоносимост към посредствеността. За мен е

чест да работя с повечето от специалистите тук, особено с теб. Но не крия, че с неколцина колеги просто не мога да си пасна... Това е цялата работа.

— Това май беше комплимент — усмихна се Лори.

— Поне така исках да прозвучи — кимна Джак.

— Е, хубаво... Ще чакам да ме информираш за случая Нодълман. А след това ще се погрижа да ти създам още малко работа...

— Хайде, Вини — подвикна към санитаря Джак. — Чака ни работа.

Вини направи гримаса, но остави вестника и стана на крака. Миг по-късно почти се блъсна в Джак, спрял рязко пред кабинета на Джанис Джегър. Джанис работеше като изследовател-криминолог и обикновено я наричаха МА, тоест медицински асистент. Работното ѝ време беше нощем — от единадесет вечерта до седем сутринта. По тази причина Джак се изненада, че още е тук. Беше дребничка жена с къса коса и тъмни очи, очевидно съсипана от умора.

— Защо не си в леглото? — попита Джак.

— Трябва да довърша един рапорт — отвърна Джанис.

— Кой обработи Нодълман? — размаха папката в ръката си Джак. — Ти, или Кърт?

— Аз — отвърна жената. — Защо питаш?

— Още не знам — усмихна се закачливо Джак. Всички в патологията знаеха, че Джанис е изключително съвестен работник и това я правеше идеален обект за шеги. — Случайно да си останала с впечатлението, че причината за смъртта е нозокомиална инфекция?

— Какво по дяволите е нозокомиална инфекция? — обади се Вини.

— Инфекция, получена в болнични условия — обясни Джак.

— По всичко личи, че е така — кимна Джанис. — Човекът е лежал в болницата пет дни за стабилизиране на диабета си, след което е показал признаци на инфекциозно заболяване. Тридесет и шест часа по-късно е починал...

— Охо! — с уважение подсвирна Джак. — Бива си го този вирус!

— Всички лекари, с които разговарях, са на същото мнение — отвърна Джанис.

— Някакви резултати от микробиологичната лаборатория?

— До четири часа тази сутрин всички кръвни посявки бяха отрицателни. Като пряка причина за смъртта се сочи ОДН — остра дихателна недостатъчност, но в слюнчените проби са открити единствено грам-отрицателни бацили. Това навежда на мисълта за псевдомони^[1].

— Някакви подозрения за имунна недостатъчност? — вдигна вежди Джак. — СПИН, или лечение с антиметаболити?

— Аз поне не мога да твърдя такова нещо — поклати глава Джанис. — В картоната му е отбелязан само диабет с някои от характерните за тази болест усложнения. Вътре е записано всичко, стига да имаш търпението да го прочетеш...

— Защо да го чета, след като разполагам с оригинала? — засмя се Джак, благодари на дребничката жена и се насочи към асансьорите.

— Надявам се да използваш скафандъра — промърмори зад гърба му Вини.

„Скафандър“ наричаха напълно стерилните хирургически доспехи с прозрачна маска за лицето, които патолозите бяха длъжни да носят при дисекцията на починалите от острозаразни болести пациенти. Тези доспехи бяха снабдени със собствено хранване на гърба, което филтрираше въздуха, преди да го вкара под налягане в лицевата маска. Всичко това осигуряваше нормално дишане, но температурата в „скафандъра“ доближаваше тази в сауните. Джак ненавиждаше ограниченията на това облекло, считаше го за тежко и излишно. По време на специализацията не облече скафандър нито веднъж, но тук нещата станаха по-сложни, тъй като шефът на центъра, доктор Харолд Бингъм, издаде заповед за задължителното използване на предпазните доспехи, а заместникът му Калвин ревниво следеше за стриктното ѝ спазване. В резултат Джак бе принуден да изтърпи няколко доста потни сеанса.

— Този случай може би е първият, при който използването му ще бъде оправдано — промърмори той, за огромно облекчение на Вини. — Длъжни сме да вземем всички предпазни мерки, просто защото не знаем за какво става въпрос... Кой знае, може би ще се окаже нещо от сорта на вируса Ебола...

— Наистина ли мислиш така? — стреснато попита Вини и се закова на място.

— Не, разбира се — засмя се Джак и го тупна по рамото. — Само се пошегувах...

— Слава Богу — промърмори санитарят и отново тръгна напред.

— Но може да е чума — добави Джак.

— Че това да не е по-невинно? — отново се спря Вини.

— Ще видим — сви рамене Джак. — Нали затова сме тук?

Навякоха стерилните комбинеزони. Вини с пъшкане се натика в скафандъра си и влезе в залата за аутопсии, а Джак прелисти папката на Нодълман. Вътре имаше болнична анамнеза, частично попълнен смъртен акт, формуляр от съдебна медицина с прикачени към него два празни листа за бележки на патолозите, самозалепящо се листче, на което нощната смяна бе отбелязала часът на смъртта, продиктуван по телефона; дебел набор формуляри за идентификация на покойника, копие от заключенията на Джанис и лабораторни проби за евентуалното наличие на ХИВ-вируси.

Както винаги, Джак изчете внимателно рапорта на Джанис, независимо от току-що проведен разговор с нея. После се прехвърли в помещението с чамовите ковчези и започна да навлича скафандъра. Измъкна от контакта портативния уред за вътрешна вентилация, завърза го на гърба си и тръгна към залата за аутопсии. От двете му страни се издигаха металните хладилни шкафове за трупове, точно 126 на брой. Гледката не беше особено приятна, а прибавена към неудобството на космическото му облекло — направо нетърпима. Някога тази морга беше приемана като произведение на изкуството, но днес вече плачеше за разширение и ремонт. Циментовият под и сините плочки по стените изглеждаха като декор от стар филм на ужасите.

В залата за аутопсии се влизаше и директно от коридора, но тази врата се използваше само за вкарване и изкарване на труповете. Джак влезе през вратата, която я свързваше с малка тоалетна, оборудвана с умивалник от дебел фаянс.

Вини вече беше докарал тялото на Нодълман, което лежеше на една от осемте маси за аутопсии, заобиколено от необходимите за процедурата инструменти. Джак зае позиция вдясно от него, а Вини застана от другата страна.

— Не изглежда добре — промърмори патологът. — Мисля, че няма да се добере до райските врати... — През маската на скафандъра се говореше трудно, а и вече започваше да се поти.

Вини замълча. Както винаги, той не знаеше как да реагира на странните забележки на Джак. Но този труп действително изглеждаше зле.

— Гангрена — промърмори патологът, вдигна ръката на трупа и започна да разглежда почернелите пръсти. След малко я пусна и посочи свитите гениталии: — Върхът на пениса също е засегнат от нея... Уф! Представяш ли си какви болки са били?

Вини не отговори.

Джак продължи с огледа на трупа. Очите му не пропускаха нищо. Спря за момент над корема и посочи големите подкожни кръвонасядания, които покриваха не само него, но и горната част на краката:

— Пурпура^[2] — обяви той. След което добави, че липсват следи от ухапвания на насекоми. — Това е важно, тъй като голяма част от инфекциозните болести се пренасят именно от артроподи...

— Какво е артроподи? — колебливо попита Вини. Отново не беше сигурен дали Джак не се шегува.

— Жилещи насекоми — поясни патологът. — При този вид заболявания крустацените^[3] не играят особена роля...

Вини кимна с глава, макар че не разбра абсолютно нищо. Мислено си отбеляза да потърси в речника точното значение на думата „артропод“.

— А какви са шансовете този мъж да е умрял от острозаразна болест? — попита на глас той.

— Много големи — въздъхна Джак. — Бих казал — отлични...

Вратата към коридора се отвори и в залата се появи количка с труп, тикана от Сал Д'Амброзио — един от колегите на Вини. Погълнат от външния оглед на Нодълман, Джак изобщо не вдигна глава. В ума му вече се въртяха няколко от вероятните диагнози.

Половин час по-късно шест от осемте маси бяха заети с тела, които очакваха аутопсия. В залата един по един се появяваха дежурните през деня патолози. Първа сред тях беше Лори, която незабавно пристъпи към масата на Джак.

— Някакви идеи? — попита тя.

— Цял куп, но нищо твърдо — отвърна с въздишка Джак. — Единственото, което мога да кажа засега е, че този вирус наистина е бил нещо страшно... Подхвърлих на Вини идеята за Ебола просто за

да го уплаша, но тук действително става въпрос за многобройни и характерно разпръснати интраваскуларни кръвонасядания...

— Господи, сериозно ли говориш? — стреснато го изгледа Лори.

— Не съвсем — призна Джак. — Обаче от това, което видях досега, тази идея изглежда напълно възможна... Разбира се, аз не съм имал възможност да изследвам пряко случай на Ебола, а това също трябва да ти говори нещо...

— Смяташ ли, че трябва да прибегнем до пълна изолация? — малко нервно попита Лори.

— Не виждам причини за това — сви рамене Джак. — Освен това вече започнах и нямам намерение да разхвърлям органите му из залата... Ще ти кажа как мисля да постъпим: да предупредим лабораторията да обработва пробите с изключително внимание, поне докато бъдем сигурни в диагнозата...

— А защо не попитаме какво мисли Бингъм? — подхвърли Лори.

— Прекрасна идея — иронично се усмихна Джак. — Която със сигурност означава, че ще трябва да сложим превръзка върху лицето на едноокия, който води слепците...

— Не бъди толкова непочтителен — изгледа го младата жена. — Той все пак ти е началник...

— Все тая, дори да е папата — тръсна глава Джак. — Мисля, че трябва да приключим този случай бързо. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Намесим ли Бингъм или Калвин, отиде ни денят!

— Може би имаш право — въздъхна Лори. — Но ако откриеш нещо необичайно, нека го видя, окей? Ще бъда на трета маса...

Джак изчака отдалечаването на младата жена, взе скалпела от протегнатата ръка на Вини и понечи да направи първия срез. После забеляза как санитарят се отдръпва от масата и спря.

— Хей, Куинс, публика ли ще бъдеш? — подвикна той. — Мисля, че би трябвало да ми помагаш...

— Малко съм нервен — промърмори Вини.

— О, я стига! — изгледа го Джак. — Зад гърба си имаш далеч повече аутопсии от мен! Ако обичаш да си пренесеш насам красивия италиански задник, защото ни чака работа!

Действията му бяха прецизни и дори елегантни. Обработваше вътрешните органи с лекота, проявяваше особено внимание при

използването на инструментите, особено когато наблизко се намираха неговите пръсти или ръцете на Вина.

— Откри ли нещо? — надникна зад рамото му Чет Макгавърн. Дватама бяха колеги в курса за квалификация и получиха назначение в центъра в рамките на един и същ месец. Бяха се сблизили не само защото разделяха един и същ кабинет, а и поради социалния си статус на свободни мъже. За разлика от Джак, Чет никога не се беше женил. На тридесет и шест, той беше и с пет години по-млад...

— Куп интересни неща — отвърна Джак. — Хитът на седмицата, безспорен лидер в класацията на тайнствените заболявания! Този нещастник не е имал никакви шансове...

— Имаш ли някакви идеи? — попита Чет и очите му пробягаха по кръвонасяданията и следите от гангрена.

— Цял куп — кимна Джак. — Но искам да чуя и твоето мнение по отношение на вътрешните органи...

— Нещо за мен? — подвижна откъм своята маса Лори, забелязала оживената размяна на реплики между двамата мъже.

— Има, можеш да дойдеш насам — отвърна Джак. — Няма смисъл да го повтарям по два пъти...

Лори изпрати Сал да измие вътрешните органи на своя случай и се приближи към масата на Джак.

— Първото, към което искам да насоча вниманието ви, са лимфните възли на гърлото — започна Джак и посочи към срязаната кожа, смъкната надолу към ключиците.

— Сега разбирам защо аутопсиите в този център приключват толкова бавно! — прогърмя един глас откъм вратата.

Очите на всички патолози се извърнаха към заместник-директора доктор Калвин Уошингтън — огромен афро-американец, който беше висок почти два метра и тежеше около сто и тридесет кило. Говореше се, че в името на медицината е отказал съблазнителна оферта да играе футбол, отправена му от няколко професионални тима в Националната лига.

— Какво става тук, по дяволите? — изръмжа той. — Днес да не би да е някакъв празник?

— Малка консултация — поясни Лори. — Имаме случай на неизвестно инфекциозно заболяване, причинено от изключително агресивен вирус...

— Чух за него — кимна Калвин. — Още снощи ми позвъни администраторът на „Манхатън Дженерал“ и беше доста обезпокоен... Каква е присъдата?

— Рано е да се каже — отвърна с въздишка Джак. — Предстоят ни цял куп патологически изследвания... — После направи кратко описание на това, което беше открил при първоначалния оглед и се прехвърли на вътрешните органи. Особено наблегна на пораженията върху лимфните възли.

— Част от тях са некротични — отбеляза Калвин.

— Точно така — кимна Джак. — Всъщност, почти всички са такива. Това означава, че болестта се е разпространила по лимфатичен път, тръгвайки от гърлото и бронхите.

— Респираторна инфекция, а? — изгледа го заместник-директорът.

— Отначало и аз помислих така — кимна Джак. — Но елате да хвърлите един поглед на вътрешните органи... — Протегна ръце и внимателно разгъна белите дробове, предварително разрязани: — Ясна е неподлежаща на съмнение лобарна пневмония, с многобройни следи от сраствания. Сред тях личат и некротични петна, които според мен се дължат на получена на по-ранен стадий кавитация. Ако пациентът беше живял още известно време, положително щяхме да се натъкнем и на абсцесни формирования...

Калвин тихо подсвирна.

— И всичко това се е развило въпреки масивната атака със силни антибиотици, администрирани венозно — отбеляза той.

— Един твърде обезпокоителен факт — кимна Джак и внимателно пусна белия дроб в легенчето до себе си. Действаше изключително предпазливо, тъй като имаше опасност от заразяване на въздуха и работната среда. Бръкна в съседното легенче и взе черния дроб, разрязан като хармоника. — И тук се наблюдава същият процес... — Показалецът му докосна старите абсцесни формирования. — С единствената разлика, че не е толкова интензивен като при белите дробове... — Черният дроб се върна в легенчето, ръцете му взеха далака и го вдигнаха така, че всички да видят некротичните образувания.

— Толкова относно външните признаци — каза след известно време той, върна органа на мястото му и вдигна глава: — Предстои ни

микробиологичен анализ. По мое мнение, именно лабораторията ще ни даде окончателния отговор...

— Но ти имаш предварително мнение, нали? — изглежда го тежко Калвин. — Хайде, вундеркинд, да го чуем!...

— Малко ме притискате, но добре — кимна след известно колебание Джак. — Ще споделя това, което ми минава през главата... Първо, тук не става въпрос за действието на някакъв тип бактерии от вида псевдомони — както са предполагали в болницата. Тук личат следите от действието на далеч по-агресивен вирус. Би могло да се допусне наличието на нещо нетипично, например стрептококи от група А, но лично аз се съмнявам в това, особено след като открих неопровержими следи от наличието на бацил. По тази причина бих изразил мнение, че става въпрос за нещо от сорта на туларемия^[4] или чума...

— Хей, човече! — стреснато го изглежда Калвин. — Може би забравяш, че става въпрос за заболяване, възникнало в болнични условия! Нима не знаеш поговорката, че когато чуваш тропот на копита трябва да мислиш за коне, а не за зебри?

— Казвам това, което ми минава през главата. Ако желаете, можете да го приемете като алтернативна диагноза. Същевременно се опитвам да запазя свободата на преценките си...

— Добре, добре — примирително кимна Калвин. — Това ли е всичко?

— Не — поклати глава Джак. — Длъжен съм да допусна известни неточности на тази първоначална фаза и затова към вероятността от наличието на туларемия или чума, бих прибавил и евентуалното присъствие на менингококи^[5]. А за финал бих добавил и наличие на още един-два вируса — например онзи, който предизвиква планинска треска, а дори и на Ебола...

— Е, сега вече прекали! — изглежда го с недоверие Калвин. — Слез на земята, човече, а след това ми кажи кое от всичко това има най-големи шансове да се окаже истина...

Джак раздражено цъкна с език. Испита чувството, че отново са го върнали на студентската скамейка, а Калвин е един от досадните университетски преподаватели, чието единствено развлечение е да поставят студентите в затруднено положение. Помълча малко, после отсече:

— Чума!

В помещението настъпи смаяна тишина.

— Чума ли? — изгледа го с недоверие Калвин. — През март, в Ню Йорк, в една от най-добрите болници на града? Трябва да си се побъркал!

— Поискахте мнението ми и аз ви го дадох! — отсече Джак. — Към подобна диагноза ме тласкат не вероятностите, а чисто патологическите методи!

— Но без да отчиташ и останалите епидемиологични фактори, нали? — моментално го притисна Калвин. После се усмихна и се извърна към останалите: — На какво, по дяволите, са ви учили онези заспали професори в Чикаго?

— Случаят е пълен с неизвестни, поне за мен — раздражено отвърна Джак. — Не съм посетил мястото на смъртта, не зная нищо за навиците на покойния — за домашните му животни, за посоките, в които е пътувал, за евентуалните му посетители в болницата. В този град идват и си заминават хора отвсякъде, голяма част от тях правят и посещения в различните болници. Да не говорим за многобройната му и доста охранена популация от плъхове и други гризачи...

В залата за аутопсии настъпи напрегната тишина. Лори и Чет очевидно не знаеха какво да кажат, а тонът на Джак очевидно ги притесняваше и ги караше да очакват буря от страна на темпераментния Калвин.

— Забележката ти е уместна — обади се най-сетне заместник-директорът. — Признавам, че те бива в измъкването. Може би това е било част от обучението ти в Средния Запад...

Лори и Чет нервно се засмяха.

— Добре, умнико — продължи Калвин. — Искам да зная дали си готов да заложиш нещо на диагнозата, която току-що обяви...

— Не знаех, че в този институт се играе комар — не му остана дължен Джак.

— В този институт не се играе комар, но когато някой обявява чумата като най-вероятна диагноза, ние очакваме и съответната обосновка. Затова ти предлагам един облог... Какво ще кажеш за десет долара?

— Мога да си ги позволя — сви рамене Джак.

— Значи се договорихме — кимна Калвин. — А сега ми покажете Пол Плоджит — човекът, когото застреляха в Световния търговски център...

— На шеста маса — рече Лори.

Калвин бавно тръгна в указаната посока, а останалите гледаха след него. Първа се обади Лори.

— Защо го провокираш? — тихо попита тя. — Не разбирам защо си усложняваш живота...

— Той ме провокира пръв — отвърна Джак.

— Но той е заместник-директор и може да си го позволи — обади се Чет. — Освен това диагнозата ти ми се струва малко прибързана. На твоє място бих я поставил доста по-надолу в списъка на вероятностите...

— Убеден ли си в това? — стрелна го с поглед Джак. — А защо не погледнеш още веднъж тези почернели пръсти? Нима не помниш, че през XIV век са наричали тази болест „Черната смърт“?

— Но през XX век вече знаем, че този тромбозен ефект може да бъде причинен от още куп заболявания — контрира Чет.

— Правилно — кимна Джак. — Затова бях близо до мисълта за туларемия...

— А какво те накара да се откажеш от нея? — погледна го с любопитство Лори. Вътре в себе си тя беше убедена, че туларемията е точно толкова невъзможна, колкото и чумата.

— Чумата ми звучи по-драматично — усмихна се зад маската си Джак.

— Никога не съм сигурна кога говориш сериозно и кога се майтапиш — намуси се Лори.

— И аз — отвърна Джак.

Лори поклати глава. Имаше моменти, в които изобщо не можеше да понася този човек.

— Добре — рече с въздишка тя. — Ако си приключил с Нодълман, залавяй се със следващия...

— Още не съм обработил мозъка — отвърна Джак.

— Тогава почвай, какво чакаш?

Лори се обърна и тръгна към масата си.

[1] Бактерия с пръчковидна форма, която е патогенна за растенията, а в редки случаи — и за животинските видове — Бел.пр. ↑

[2] Специфично оцветяване на кожата при едра шарка и някои други заболявания — Бел.пр. ↑

[3] Зоол. — ракообразни — Бел.пр. ↑

[4] Острозаразна болест, пренасяна от диви животни — най-вече зайци и катерици, която се характеризира със силна треска. — Бел.пр. ↑

[5] Бакт. — сферична бактерия от вида *Neisseria meningitidis*, която предизвиква церебрален менингит. — Бел.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

СРЯДА, 20 МАРТ 1996 Г. 9:45 Ч. НЮ ЙОРК

Терез Хейгън спря и погледна затворената врата на голямата заседателна зала, която наричаха „хижата“. Това необичайно название отговаряше на необичайното подреждане на помещението зад затворената врата — точно копие на извънградската къща на Тейлър Хийт, изградена на брега на едно езеро в Ню Хемпшайър. А Тейлър Хийт беше ГИД — главен изпълнителен директор на динамичната и бързо разрастваща се рекламна агенция „Уилоу и Хийт“, която имаше всички шансове да заеме място сред първите десет в страната.

Уверила се, че никой не я вижда, Терез се наведе и долепи ухо до ключалката. Отвътре се чуваха гласове.

Изправи се и с ускорен пулс се насочи към кабинета си, който се намираще в дъното на коридора. Както винаги, възбудата я обзе бързо. Пет минути в службата бяха достатъчни, за да усети ускоряване на пулса. Никак не ѝ хареса фактът, че в „хижата“ — обичайното работно място на ГИД, се провежда заседание, за което не е уведомена. Терез беше директор по творческите въпроси на агенцията и беше убедена, че трябва да знае всичко, което става тук.

Но тук ставаха много неща. Миналият месец Тейлър Хийт изненадващо обяви, че възнамерява да се оттегли и да отстъпи мястото си на Брайън Уилсън, президента на компанията. Това автоматически повдигна въпроса кой ще заеме поста на Уилсън. Основни кандидати бяха Терез и Робърт Баркър — финансовият директор на компанията. Но никой не знаеше дали Тейлър няма да покани някой човек отвън.

Терез свали палтото си и го закачи в гардероба. Секретарката ѝ Марша Девънс говореше по телефона и тя бързо огледа бюрото си за някое извънредно съобщение. Но върху плота лежеше обичайната купчина с листчета за телефонни обаждания и нищо друго.

— В „хижата“ има заседание — подвикна от стаята си Марша, приключила с телефона. Беше дребна жена с гарваново-черна коса. Терез я ценеше заради особената ѝ интелигентност, ефикасност и

интуитивност — качества, които липсваха напълно у четирите предишни секретарки, които беше сменила само за една година. Имаше изключително високи изисквания към своите сътрудници, които трябваше да бъдат неуморни и всеотдайни като самата нея.

— Защо не ми позвъни у дома? — попита Терез.

— Направих го, но вече бяхте тръгнала — отвърна Марша.

— Кои са участниците в заседанието?

— Не зная. Обади се секретарката на господин Хийт и каза, че вашето присъствие е желателно.

— Някаква идея за темата на съвещанието?

— Нямам представа — простичко отвърна Марша.

— Кога е започнало?

— Позвъниха ми в девет.

Терез вдигна слушалката и набра номера на Колийн Андерсън — една от подчинените ѝ в художествения отдел, с която поддържаше доста близки отношения. Колийн ръководеше екип от дизайнери, които работеха по проблемите на „Нешънъл Хелт Кеър“.

— Да знаеш нещо за съвещанието в „хижата“? — рязко попита тя.

Колийн отвърна отрицателно.

— По дяволите! — изръмжа Терез и затръшна слушалката.

— Има ли някакъв проблем? — загрижено попита Марша.

— Има и то голям! Особено ако Робърт Баркър е останал насаме с Тейлър! Проклетото копеле не пропуска да му дрънка небивалици по мой адрес!

Терез грабна слушалката и отново набра Колийн.

— Докъде стигнахте с „Нешънъл Хелт“? Имам ли някакви разработки, които мога да покажа?

— Страхувам се, че не — отвърна Колийн. — Работим на максимални обороти, но все още нямаме нищо във вида, който би те задоволил...

— Натисни хората си! — заповяда Терез. — Имам гадното предчувствие, че слабото ми място е именно „Нешънъл Хелт“!

— Мога да те уверя, че екипът работи здраво — отвърна Колийн.

Терез затвори без да каже дотуване, грабна чантичката си и хукна към дамската тоалетна. Изправи се пред огледалото, огледа

придирчиво прическата си на ситни къдрици, а след това си сложи малко свеж руж и червило.

Отстъпи крачка назад и огледа резултата от работата си. За късмет днес беше с едно от любимите си костюмчета от тъмносин габардин, което отлично подчертаваше стройната ѝ стегната фигура.

Доволна от външния си вид, Терез се насочи към „хижата“, изпусна въздуха от дробовете си и решително завъртя топката на бравата.

— А, ето ви и вас, госпожице Хейгън — рече Брайън Уилсън и хвърли поглед на часовника си. Беше седнал на председателското място на голямата маса от умишлено грубо сковани дъски, която заемаше основната част от помещението. — Виждам, че вече сте свикнала с работното време на банкерите...

Брайън беше нисък мъж с оредяла коса, който напразно се опитваше да прикрие плешивината си със смешна прическа на път. Беше облечен в бяла риза и разхлабен възел на вратовръзката и приличаше на отрупан с работа вестникарски издател. Журналистическият му вид се подчертаваше от навитите ръкави на ризата и жълтия молив „Диксън“, затъкнат зад дясното ухо.

Въпреки хапливата забележка Терез се усмихна. Харесваше и уважаваше Брайън — един наистина способен администратор. Стилът му беше малко рязък и груб, но тя прекрасно знаеше, че този човек не се жали и е крайно взискателен към себе си.

— Снощи до един бях в кабинета си — каза тя. — Ако някой си беше направил труда да ме уведоми за това съвещание, положително щях да съм сред първите...

— Събрахме се по спешност — обади се Тейлър. Изправен до прозореца, той излъчваше обичайната си тежест и авторитет. Обичаше да стои прав и да гледа подчинените си отвисоко — като олимпийски бог, издигнал се над суетнята на простосмъртните.

Двамата с Брайън бяха пълна противоположност. Брайън беше нисък и плешив, а Тейлър — висок и с гъста прошарена коса. Брайън приличаше на вечно притеснен от липсата на време журналист, докато Тейлър беше олицетворение на спокойствието и сдържаното превъзходство. Но това излъчване не заблуждаваше никого — Тейлър притежаваше енциклопедични познания за бизнеса и рядко срещаното

качество да води кораба към главните стратегически цели, въпреки ежедневните противоречия и дребни тактически маневри.

Терез седна на масата, точно срещу главния си враг Робърт Баркър. Той беше висок мъж с тясно лице и тънки устни, който очевидно копираше начина на обличане на Тейлър — неизбежно с тъмен копринен костюм и копринена вратовръзка в ярки тонове. Вратовръзките очевидно бяха слабостта му, тъй като Терез не помнеше случай да го види с една и съща от тях два пъти.

До Робърт беше седнала Хелън Робинсън и нейното присъствие накара сърцето на Терез да ускори ритъма си. Хелън беше заместничка на Робърт и отговаряше пряко за сметката на „Нешънъл Хелт“. Изключително привлекателна двадесет и петгодишна жена с дълга кестенява коса, тя съумяваше дори през март да запази приятния загар на лицето си. На всичкото отгоре беше изключително умна и представляваше сериозен противник.

На заседанието присъстваха още Фил Аткинс — главен финансов експерт на компанията, и Карлийн Десалво — директор по корпоративното планиране. Както винаги, Фил беше облечен безупречно — в тъмен костюм с жилетка, на носа му бяха кацнали очила с тънки метални рамки. Карлийн беше жизнерадостна и доста закръглена жена, която винаги се обличаше в бяло. Терез беше доста изненадана от присъствието им тук.

— Имаме сериозен проблем със сметката на „Нешънъл Хелт“ — каза Брайън. — Той е причината за това извънредно заседание.

Устата на Терез внезапно пресъхна. Стрелна с поглед Робърт и не пропусна да отбележи почти неуловимата му, но достатъчно ехидна усмивчица. Прониза я остро чувство на съжаление. Беше готова да се раздели с много неща, за да научи какво се е говорило в тази зала в нейно отсъствие.

Проблемите с „Нешънъл Хелт“ не бяха новост за нея. Преди месец компанията поиска вътрешна ревизия, което, преведено на обикновен език означаваше, че ако иска да я запази като клиент „Уилоу и Хийт“ трябва да подготви нова рекламна кампания. А всички тук прекрасно знаеха, че „Уилоу и Хийт“ ИСКА да запази такъв голям и платежоспособен клиент. Сметката на „Нешънъл Хелт“ възлизаше на около четиридесет милиона долара годишно и продължаваше да расте. Рекламата на различните дейности в областта на здравеопазването се

разширяваше лавинообразно и имаше всички шансове да запълни огромната празнина, зейнала след забраната да се рекламират цигарите.

Брайън се извърна към Робърт:

— Може би не е зле да информираш Терез за последния развой на събитията...

— Ще прехвърля това приятно задължение на своята изключително способна сътрудничка Хелън — отвърна Робърт и пусна една от снизхоздителните си усмивки по посока на Терез.

— Както знаеш, „Нешънъл Хелт“ имаха забележки по качеството на досегашната рекламна кампания — приведе се над масата Хелън. — За съжаление недоволството им се увеличи, особено след вчерашната публикация на резултатите от кампанията им за набиране на нови абонати. Цифрите показват, че са изгубили значителен дял от пазара в Ню Йорк за сметка на основният им съперник „АмериКеър“. А това е тежък удар, особено след откриването на новата им болница...

— Нима хвърлят вината върху нашата рекламна кампания? — избухна Терез. — Това е пълен абсурд! Благодарение само на последната ни едноминутна телевизионна реклама продажбите им скочиха с двадесет и пет пункта!

— Това е твоето мнение, но клиентите ни не мислят така — отвърна с равен глас Хелън.

— Зная, че обичаш кампанията със заглавие ХЕЛТКЕЪР ЗА МОДЕРНА ЕРА и признавам, че това е едно отлично заглавие — намеси се Робърт. — Но цифрите сочат, че „Нешънъл Хелт“ губи пазарен дял, при това във възходяща тенденция.

— Едноминутната реклама, за която споменах, е номинирана за наградата „Клио“ — не се предаваше Терез. — Дяволски добра, с отлични творчески попадения. Аз се гордея с нея и екипът, който я създаде!

— Напълно основателно — обади се Брайън. — Но Робърт има чувството, че клиентите ни никак не се интересуват дали ще спечелим „Клио“, или не... Мисля, че не бива да забравяш сентенцията на агенция „Бентън и Боулс“, която гласи: АКО СТОКАТА НЕ СЕ ПРОДАВА, ТВОРЧЕСКИТЕ СПОЛУКИ НА РЕКЛАМАТА НЕ ОЗНАЧАВАТ НИЩО...

— Още един абсурд! — рязко отвърна Терез. — Кампанията ни е солидна и без пропуски. Според мен хората от финансовия отдел трябва да направят повече усилия за закупуване на рекламно време, особено в по-малките локални телевизионни станции!

— Моето уважение, но това би станало само в случай, че рекламата се харесва — вметна Робърт. — Според мен те не са убедени дори в старата колкото света схема „ние срещу тях“ — тоест древната медицина срещу съвременната... Не съм сигурен дали това е смешно, или тъжно, но зрителите едва ли свързват древните методи на лечение с конкурентите на „Нешънъл Хелт“ и по-специално с „АмериКеър“... Според мен подобна мисъл изобщо не им минава през главата...

— Искаш да кажеш, че „Нешънъл Хелт“ има специфични изисквания към рекламата на своите продукти — обади се Брайън. — Моля те, разкажи на Терез това, което разказа на мен малко преди появата ѝ...

— Всичко е просто и ясно — разпери ръце Робърт. — Те искат или „говорящи глави“ — тоест хора, които обсъждат практическия опит на пациентите, или някоя знаменитост, която да убеждава зрителите в предимството на предлагания продукт. Пет пари не дават дали рекламата им ще спечели „Клио“ или някоя друга престижна награда. Искат резултат. Искат дял от пазара и аз възнамерявам да им го дам.

— Какво чуват ушите ми? — вдигна вежди Терез. — Нима „Уилоу и Хийт“ възнамерява да обърне гръб на успеха и да се превърне в телешоп? Ние сме на крачка от мечтата да станем една от десетте най-преуспяващи рекламни агенции в тази страна и трябва да си припомним как стигнахме дотук... Как, господо? С качествена реклама, в духа на най-добрите традиции! Но ако позволим на клиентите да ни диктуват как да работим, ние сме обречени!...

— Момент, момент! — намеси се Тейлър, безпогрешно доловил приближаването на критичната точка. — Навлизаме в обичайните спорове между творческите и финансовите екипи. Робърт е убеден, че Терез се държи като капризно дете и ще отблъсне клиента, Терез пък мисли, че Робърт е кон с капаци, готов да изхвърли бебето заедно със сапунената вода... Проблемът е там, че и двамата сте прави, но едновременно с това и двамата грешите. Прекратете споровете и се опитайте да работите като един екип.

В залата настъпи тишина. Всички присъстващи си дадоха сметка, че Зевс беше проговорил, а в думите му се съдържаше цялата истина.

Пръв се обади Брайън.

— Добре — въздъхна той. — Нека погледнем истината в очите. „Нешънъл Хелт“ е клиент от жизненоважно значение за дългосрочната ни стабилност. Преди тридесетина дни този клиент поиска вътрешна ревизия, резултатите от която би трябвало да станат известни след два месеца. Но вчера ни беше заявено, че ги искат след седмица...

— Господи! — възкликна Терез. Това означаваше алтернативна рекламна кампания, която изискваше месеци на упорит труд.

— Зная какво напрежение означава това за творческия отдел — въздъхна Брайън. — Но клиентът е този, който командва парада... В случай, че „Нешънъл Хелт“ не останат доволни от новите ни предложения, те със сигурност ще обявят открит конкурс. А това означава, че сметката им ще се превърне в обект на домогвания от всички рекламни агенции в тази страна. Излишно е да ви напомням, че гигантите в областта на здравеопазването ще хвърлят милиарди за реклама, при това за десетилетия напред... И вълците моментално ще надушат плячката.

— В качеството си на главен финансов експерт искам да уточня точно какво ще означава загубата на клиент като „Нешънъл Хелт“ — обади се Фил Аткинс. — Оставяйки по-дребните неприятности настрана ще посоча, че загубата на сметката на „Нешънъл Хелт“ ще означава отлагане на реструктурирането на фирмата за неопределено време, тъй като няма да разполагаме с необходимите средства за обратно изкупуване на ценните книжа, които сме пуснали на пазара.

— А това означава, че трябва да направим всичко възможно да задържим тази сметка — добави Брайън.

— Не зная дали е възможно за една седмица да изготвим алтернативни предложения — унило промърмори Терез.

— С нищо готово ли не разполагате? — попита Брайън. Терез мълчаливо поклати глава.

— Трябва да имате нещо — настоятелно я погледна Робърт. — Доколкото ми е известно, един специален екип работи по тази тема... — Устните му отново се разтеглиха в едва забележима усмивка.

— Разбира се, че имаме екип, който работи за „Нешънъл Хелт“ — гневно отвърна Терез. — Но той все още не е на етапа на истински „големите“ идеи. Не забравяйте, че хората ми са планирали работата си в разчет от няколко месеца напред...

— Не искам да ти се меся, но може би трябва да включиш още хора в този екип — рече Брайън, после се извърна към останалите: — Спираме дотук. Ще се съберем отново в момента, в който творческия отдел ни предложи своята концепция.

Всички станаха и се насочиха към изхода.

Замаяна, Терез се измъкна от „хижата“ и бавно тръгна към долния етаж, където се помещаваше главното творческо студио на агенцията.

„Уилоу и Хийт“ бяха сред първите, които обърнаха гръб на модната през осемдесетте години тенденция рекламните фирми да наемат шикарни сгради в скъпите квартали на града, най-вече ТрайБеКа и Челси. В резултат агенцията зае няколко етажа от един относително скромнен блок на авеню Медисън, който обаче имаше предимството да е в центъра на града и в непосредствена близост до всички основни средства за масова информация.

Колийн се беше привела над чертожната дъска.

— Какво става? — вдигна глава тя. — Защо си толкова бледа?

— Проблеми! — изпъшка Терез.

Колийн беше първата художничка, наета от Терез — една изключително лоялна помощница в тежките битки за изготвяне и налагане на рекламните кампании. Разбираха се чудесно — както в професионално, така и в чисто човешко отношение. Блондинка с млечнобяла кожа, едва забележими лунички около чипото носле, Колийн беше изключително приятна жена. Очите ѝ бяха наситено сини, доста по-тъмни от тези на Терез. Имаше слабост към широките и с няколко номера по-големи памучни фланелки, които вместо да скриват завидната ѝ фигура, я подчертаваха по някакъв особен и много приятен начин.

— Нека отгатна — рече Колийн. — „Нешънъл Хелт“ са поискали съкращение на сроковете!

— Откъде знаеш? — зяпна Терез.

— Интуиция — сви рамене младата жена. — Като каза „проблеми“, това беше най-лошото, за което успях да се сетя.

— Тандемът Робърт-Хелън донесе една много неприятна новина — въздъхна Терез. — Въпреки интензивната ни рекламна кампания, „Нешънъл Хелт“ е изгубил част от пазара за сметка на „АмериКеър“...

— По дяволите! — изруга Колийн. — Кампанията ни е добра, а едноминутната телевизионна реклама — истинско бижу!

— Ние с теб прекрасно знаем, че е така — поклати глава Терез. — Проблемът е там, че тази реклама не се показва достатъчно. Имам неприятното чувство, че Хелън ни е подложила динена кора и е успяла да ги убеди да се откажат от първоначалната идея, според която рекламата трябваше да се излъчи минимум двеста и максимум триста пъти... А аз съм сигурна, че точно по този начин щяхме да се превърнем в хит!

— Но нали ти самата каза, че ще направим пауза само когато сме убедени в успешната кампания на „Нешънъл Хелт“?

— Така беше — въздъхна Терез. — Направих и невъзможното да стигнем дотам, но...

Замълча и разтърка чело. Към пулсиращите слепоочия се прибави и главоболие.

— Е, можеш да ми кажеш и лошите новини — въздъхна Колийн, остави молива и се извърна към Терез. — Какви са новите срокове?

— „Нешънъл Хелт“ иска новата на концепция след една седмица.

— Мили Боже! — възкликна Колийн.

— С какво разполагаме до този момент?

— Не е много...

— Но трябва да имаш някакви предварителни идеи, нали? — погледна я с надежда Терез. — Напоследък не ти обръщах особено внимание, тъй като бях заета с предаването на материалите за други клиенти. Но въпреки това екипът ти работи по темата почти цял месец, нали?

— Заседания за уточняване на стратегията — кимна Колийн.

— Много общи приказки, много идеи, но все още нищо съществено... Казвам това като имам представа какво точно ти трябва...

— Искам да ме запознаеш с всичко, независимо че е на предварителен етап — тръсна глава Терез. — Още днес!

— Добре — кимна с нежелание Колийн. — Ще събера хората...

ТРЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 МАРТ 1996 Г., 11:15 ЧАСА

Сюзан Хард не обичаше болниците, може би защото като дете непрекъснато беше в някоя от тях за лечение на вродените изкривявания на гръбначния стълб. Болниците я изнервяха. Ненавиждаше усещането, че нещата са извън контрола ѝ, че е заобиколена от болни и умиращи.

Беше убеден привърженик на максимата, че АКО нещо може да се обърка, то НЕПРЕМЕННО ще се обърка. Особено по отношение на болниците. При последното си посещение в една от тях я закараха в урологията за серия от непознати и доста страшнички процедури. Успя да се отърве в последния момент, като най-сетне убеди отегчената санитарка да погледне името, изписано върху картонче на китката ѝ. Оказа се, че са я сбъркали с друга пациентка...

Сегашното ѝ постъпване в болницата не се дължеше на здравословни проблеми. Предстоеше ѝ второ раждане, през изминалата нощ се появиха контракциите. Но проблемите с гръбначния стълб бяха довели до изкривяване на таза и невъзможност за нормално раждане. Лекарите бяха принудени да прибегнат до цезарово сечение, също като при първото ѝ дете.

А след операцията се наложи няколкодневно възстановяване в болнични условия. Сюзън направи няколко безуспешни опита да убеди личния си лекар, че може да стори това и у дома, после се примири.

Направи опит да се отпусне и се запита какво дете е родила. Дали момченцето ще бъде кротко бебе като братчето си Алън, който си спеше спокойно още от първата нощ? Вече тригодишен, Алън показваше първите признаци на самостоятелност, а мислите на Сюзън вече бяха насочени към малкото му братче...

Стресна се и отвори очи. Неусетно беше задрямала. Събуди я жена в бяла престилка, която нагласяваше пластмасовата бутилка със стърчащи прозрачни маркучи над леглото.

— Какво правите? — попита Сюзън. Изпитваше истинска параноя по отношение на болничните процедури и винаги настояваше да знае какво ѝ правят.

— Съжалявам, че ви събудих, госпожо Хард — отвърна сестрата. — Просто смених бутилката с физиологичен разтвор...

Сюзън сведе поглед към тръбичката, която излизаше от вената на ръката ѝ. Чест посетител на болниците, тя инстинктивно усети, че горе-долу по това време трябва да ѝ махнат системата.

— Ще ида да проверя — забеляза погледа ѝ сестрата и тихо напусна стаята.

Сюзън отметна глава и направи опит да прочете етикета на пластмасовата бутилка, но тя беше обърната с гърлото надолу.

Понечи да се завърти странично, но острата болка ѝ напомни за скорошната операция и тя остана по гръб. Напълни дробовете си с максималното количество въздух, което беше способна да поеме. Усети болка чак накрая.

Затвори очи и направи опит да се успокои. Даваше си сметка, че в организма ѝ има още доста упойващи вещества от анестезията, които ще ѝ помогнат да заспи. Но не беше сигурна дали иска да спи тук, в болничната стая, където постоянно влизаха и излизаха хора.

Вниманието ѝ беше привлечено от тихо почукване, различно от обичайните болнични шумове. Сякаш се бяха сблъскали два предмета от твърда пластмаса. Отвори очи и видя някакъв мъж с бяла престилка, изправил се в близост до масичката в ъгъла.

— Извинете — подвикна тя.

Мъжът се обърна. Имаше приятно лице, под бялата престилка се виждаше зелен хирургически комбинезон. Беше прекалено далеч и Сюзън не успя да разчете името на пластмасовото картонче, окачено на ревера му. Изглеждаше изненадан да чуе гласа ѝ.

— Надявам се, че не съм ви обезпокоил, госпожо — любезно рече той.

— Всички ме безпокоят — отвърна без злоба Сюзън. — Това място ми прилича на Централна гара...

— Много съжалявам — отвърна мъжът. — Мога да дойда и по-късно, когато ви бъде удобно...

— Какво правите? — попита Сюзън.

— Зареждам апарата за овлажняване на въздуха.

— За какво ми е? — учуди се Сюзън. — При предишното ми раждане нямаше такъв апарат...

— Анестезиолозите го препоръчват, особено по това време на годината — отвърна мъжът. — Непосредствено след операция, пациентите често изпитват неприятна сухота в трахеята. Апаратът за овлажняване на въздуха е особено полезен през първите няколко часа слез излизането от упойката. През кой месец ви направиха предишното цезарово сечение?

— През май — отвърна Сюзън.

— Вероятно това е била причината да не са ви сложили овлажнител — кимна мъжът. — Искате ли да се върна по-късно?

— Вършете си работата — рече с въздишка Сюзън.

Сестрата се появи секунди след оттеглянето на мъжа.

— Бяхте права — усмихна се тя. — Системата трябва да се свали веднага след първата бутилка с физиологичен разтвор.

Сюзън само кимна с глава. Реши, че няма смисъл да пита тази сестра често ли забравя лекарските нареждания. Единственото ѝ желание беше да се прибере у дома.

Изчака сестрата да измъкне иглата от вената ѝ, после неусетно задряма. Но твърде скоро беше принудена отново да отвори очи. Над леглото се беше надвесила друга сестра, в ръката си държеше голяма спринцовка.

— Имам нещо за вас — широко се усмихна тя. Сякаш Сюзън беше бебе, а спринцовката — любима играчка.

— Какво е това? — попита тя и инстинктивно се отдръпна.

— Болкоуспокоителното, което искахте — отвърна сестрата. — Моля ви да се обърнете на една страна, за да ви сложа инжекцията...

— Не съм искала никакво болкоуспокоително! — възрази Сюзън.

— Разбира се, че го поискахте — рече сестрата.

— Не съм!

Лицето на сестрата потъмня.

— Значи докторите са решили така — каза със зле прикрита досада тя. — Трябва да ви правим инжекция с транквиланти на всеки шест часа.

— Не изпитвам особена болка — тръсна глава Сюзън. — Боли ме само когато се обръщам и когато си поемам дълбоко въздух...

— Ето, виждате ли? — кимна сестрата. — Трябва да дишате дълбоко, иначе може да пипнете пневмония. Хайде, бъдете добре момиче...

Сюзън се замисли за миг. От една страна никак не ѝ се искаше да бъде добро момиче, но от друга желаше да се грижат за нея... В крайна сметка една инжекция за успокояване на болката нямаше да ѝ навреди, а дори напротив — с положителност щеше да ѝ помогне да заспи.

— Добре — кимна тя.

Стисна зъби, извърна се на една страна, а сестрата оголи задните ѝ части.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 МАРТ, 14:05 ЧАСА

— Лори е права, знаеш ли? — промърмори Чет Макгавърн.

Намираха се в малкия кабинет на петия етаж, вдигнали крака върху сивите метални бюра. Приключили с аутопсиите за деня, те бяха хапнали и сега би трябвало да се занимават с писмена работа.

— Права е, разбира се — кимна Джак.

— Тогава защо провокираш Калвин? Това е глупаво и с нищо не ти помага... Най-вероятно ще попречи на повишението ти...

— Не ми трябва никакво повишение — отвърна Джак.

— Я повтори? — изгледа го с недоверие Чет. В медицинските среди подобни изявления се приемаха като истинска ерес.

Джак се прозя и свали краката си от бюрото. Обувките му изтрополяха на пода. Беше едър и здрав човек, висок близо метър и осемдесет и свикнал на сериозни физически натоварвания. Вероятно по тази причина не обичаше нито часовете на крак пред масата за аутопсии, нито седенето зад бюрото. Имаше чувството, че мускулите му се атрофират, най-вече тези на краката...

— Доволен съм да бъда на най-ниското стъпало — рече той и започна да пука кокалчетата на пръстите си.

— И нямаш желание да получиш сертификат от Борда? — изгледа го изненадано Чет.

— Искам сертификат, разбира се — отвърна Джак. — Но това е нещо друго, нещо лично, което засяга единствено мен. Не ми пука за останалото — престижните постове, вечното желание на хората да бъдат началници. Аз искам да се занимавам с практическа патология и толкоз. Бюрокрацията и бумацината могат да вървят по дяволите!

— Исусе! — рече Чет и също спусна краката си. — В момента, в който си позволя да мисля, че поне мъничко те познавам, ти бързаш да ме пратиш в публиката... Работим в една и съща стая вече почти пет месеца, но ти продължаваш да си пълна загадка за мен. Не зная дори къде живееш, по дяволите!

— Аз пък не знаех, че това те интересува — подразни го Джак.

— Стига де, знаеш какво имах предвид!

— Живея в Горен Уест Сайд и това не е държавна тайна — рече

Джак.

— Някъде около Седемдесета улица? — вдигна вежди Чет.

— По-нагоре...

— Осемдесета?

— Давай още малко...

— Нима искаш да кажеш, че живееш след Деветдесета?

— И още как — кимна Джак. — Живея на Сто и шеста...

— Пресвети Божи, но това е Харлем! — възкликна Чет.

Джак сви рамене, придърпа стола си и отвори една от папките, които бяха пръснати върху бюрото му.

— Какво толкова? — промърмори той.

— Но защо човек като теб трябва да живее в Харлем? — продължаваше да се диви Чет. — В този град има цял куп по-хубави и по-безопасни квартали...

— Аз виждам нещата иначе — поклати глава Джак. — Освен това, в квартала ми е пълно с игрища, а аз съм луд по баскетбола...

— Май изобщо си луд! — промърмори Чет. — Точно около тези игрища се събират най-опасните квартални банди. Страхувам се, че някой ден ще те видя на бетонната маса, дори и да оцелееш от ежедневната си велосипедна одисея!

— Нямам никакви проблеми — възрази Джак. — Особено след като платих за поставянето на осветление и нова табла, а след това купих и няколко топки... Кварталната банда очевидно е оценила жеста ми, тъй като се държи с мен приятелски и съвсем миролюбиво...

Чет втренчи поглед в колегата си. Направи опит да си го представи на баскетболната площадка в Харлем, заобиколен от местните обитатели. Те няма начин да не са забелязали очебийната разлика, тъй като Джак беше човек с изключително бяла кожа и светлокестенява коса, подстригана късо, в стил Юлий Цезар. Едва ли имат представа що за човек е той, още по-малко пък, че е доктор... После с въздишка си призна, че и той не знае за колегата си Бог знае колко повече.

— Какво си правил преди да постъпиш в Медицинския Факултет? — попита на глас той.

— Учих в колеж — отвърна Джак. — Като всички, които са имали намерение да следват медицина. Не ми казвай, че ти не си бил в колеж...

— Бил съм, разбира се — кимна Чет. — Но Калвин е прав като казва, че си особен чешит... Знаеш какво имам предвид, нали? Специализирал си патология и си завършил стажа си горе-долу по едно и също време с мен. Но какво си правил преди това? — Този въпрос му се въртеше в главата от месеци, но едва сега му се отдаде възможността да го зададе.

— Работех като офталмолог — отвърна Джак. — Имах нелоша частна практика в Шампейн, Илиноис. Бях един съвсем обикновен и малко консервативен провинциален доктор...

— Да бе! — усмихна се с недоверие Чет. — А аз бях будистки монах! Искам да кажа, че просто не те виждам като офталмолог... Прекарах доста време като лекар в „Бърза помощ“ на трисменен режим, преди да видя дневната светлина и все пак имам някакъв опит... Просто не те виждам в ролята на консервативен провинциален доктор!

— Но бях точно такъв — промълви Джак. — Освен това се казвах не Джак, а Джон... Едва ли щеше да ме познаеш. Бях доста попълнен, с по-дълга коса, която носех на път — съвсем като гимназист. А що се отнася до облеклото бих казал, че иммах слабост към двуредовите, леко вталени костюми...

— Но какво те накара да се промениш? — попита Чет и хвърли поглед към черните джинси и синята риза с разкопчана яка на колегата си.

На вратата се почука и двамата се обърнаха едновременно. В кабинета влезе Агнес Фин, началник на микробиологическата лаборатория. Беше дребна и сериозна жена с многодиоптрови очила и стегната на кок коса.

— Току-що се натъкнахме на нещо доста изненадващо — обърна се към Джак тя. В ръката си държеше лист хартия, а от поведението ѝ личеше, че се колебае дали да влезе.

— Какво, ще гадаем ли? — подхвърли Джак. Любопитството му моментално се пробуди, тъй като Агнес нямаше навика да носи лично резултатите от лабораторните изследвания.

Дребничката жена попипа очилата си и му подаде листа, който държеше в ръка.

— Флуорисцентният тест за антитела на Нодълман, който искаше — кратко поясни тя.

— Господи, Боже мой — тихо промълви Джак след като хвърли кратък поглед на заключенията. После подаде листа на Чет.

Младият патолог пое хартията, изчете заключението и подскочи като ужилен.

— Мамка му! — изрева той. — Шибаният Нодълман наистина е бил болен от чума!

— Ние също бяхме изненадани от резултатите — обяви с равнодушен тон Агнес Фин. — Да желаете още нещо?

Джак прехапа устни и се замисли.

— Да опитаме посявка — промърмори той. — Вземете проби от абсцесите... Какви реактиви се препоръчват при подозрение за наличието на чумен бацил?

— Гимза или Уейсън — отвърна Агнес. — Обикновено са напълно достатъчни, за да се види типичната биполярна морфология на бацила, известна като „безопасна игла“...

— Добре, направете ги — кимна Джак. — Но най-важното е да направим посявка за жив бацил. Докато това не стане, ще говорим само за предполагаема чума.

— Разбирам — кимна Агнес Фин и се насочи към вратата.

— Излишно е да те предупреждавам, че трябва да действате с изключително внимание — подвикна след нея Джак.

— Излишно е — кимна Агнес. — Ще използвам микрокамерата със защита от трета степен...

— Невероятно! — объркано промълви Чет, когато останаха сами. — Как позна за какво става въпрос?

— Не съм — поклати глава Джак. — Просто Калвин ме притисна с настояването си да дам най-вероятната диагноза. Честно казано, малко се поизхвърлих и изобщо не допусках, че имам някакъв шанс да изляза прав. Но сега не това е важното, работата е сериозна. Единствената полза от цялата история са десетте долара, които спечелих от Калвин...

— Той ще те намрази за това! — предупредително подхвърли Чет.

— В момента това е последната ми грижа — въздъхна Джак. — Признавам, че съм напълно смаян. Случай на пневмонична чума, през март, в Ню Йорк, при това хваната в болнично заведение! Това може да е истина само ако в „Манхатън Дженерал“ отглеждат стада от заразени плъхове! Нодълман трябва да е имал контакт с някакво заразено животно. Няма да се учудя, ако скоро се е върнал от далечно пътуване... — Джак млькна и грабна слушалката.

— На кого звъниш? — любопитно го изгледа Чет.

— На Бингъм, естествено — отвърна Джак, докато забързано натискаше бутоните. — Не бива да губим време, искам да му прехвърля горещия картоф!

Насреща вдигна госпожа Санфорд, която любезно събщи, че доктор Бингъм се намира в общината и едва ли ще се върне до края на работното време. Наредил никой да не го безпокои докато трае срещата му с кмета на града.

— Толкоз по въпроса с любимият ни шеф! — изръмжа Джак и без да изпуска слушалката набра номера на Калвин. Но и тук удари на камък. Секретарката го уведоми, че заместник-директора си тръгнал по спешност, тъй като в семейството му имало болен човек.

Джак остави слушалката и забарабани с пръсти по плота.

— Нямаш късмет, а? — подхвърли Чет.

— Ръководството на института липсва изцяло — изръмжа Джак. — И ние, плебеите, сме оставени на произвола на съдбата... — После изведнъж бутна стола си назад, скочи на крака и хукна към вратата.

Чет го последва.

— Къде отиваш? — подвикна след него той. Наложил се да тича, за да го догони.

— Искам да поговоря с Барт Арнолд — отвърна Джак, влезе в асансьора и натисна бутона за партера. — Трябва ми повече информация. — Все някой трябва да подозира откъде може да се е появила чумата... В противен случай този град трябва да се подготви за сериозни неприятности!

— Не е ли по-разумно да изчакаш Бингъм? — загрижено попита Чет. — Блясъкът в очите ти ме плаши!

— Не знаех, че съм толкова прозрачен — засмя се Джак. — Предполагам, че съм доста развълнуван от този необичаен инцидент...

Асансьорът дойде и Джак влезе в кабината. Чет подпря вратата и каза:

— Направи ми една услуга, Джак... Харесва ми да работя в една стая с теб, тъй че бъди внимателен и не вдигай прекалено много пара, окей?

— Аз да вдигам пара? — изви вежди Джак. — Не ме познаваш, момчето ми. Не знаеш ли че ми викат „мистър Дипломат“?

— Знам, как да не знам — въздъхна Чет и се дръпна да освободи вратата. — Колкото на мен ми викат Муамар Кадафи!

Джак застана в средата на кабината и си затананика някаква неясна мелодия. Чувстваше се добре. Спомни си как каза на Лори, че се надява случаят Нодълман да има институционални последици от сорта на „Легионерската болест“, а той да получи възможност да захапне „АмериКеър“... За тази цел чумата е десет пъти по-добра от всякакви измислени болести, а на всичкото отгоре получаваше допълнителното, но съвсем немалко удоволствие да прибере десет долара от Калвин...

Слезе на първия етаж и хлътна в кабинета на Барт Арнолд, който се намираше точно срещу асансьорите. Барт беше началник на МА, или на медицинските асистенти. За щастие на Джак, той се намираше на работното си място.

— Имаме вероятен случай на чума и трябва веднага да говоря с Джанис Джегър — обяви той.

— Сигурно спи — отвърна Барт. — Не можеш ли да го направиш по-късно?

— Не — поклати глава Джак.

— А Бингъм или Калвин знаят ли?

— Няма ги и никой не знае кога ще се върнат.

Барт се поколеба за миг, после отвори страничното чекмедже на бюрото си. Откри номера на Джанис и взе слушалката. Когато насреща вдигнаха, той се извини на Джанис и поясни, че доктор Степълтън иска да говори по спешност с нея.

Джак също се извини, после набързо разказа за резултатите от микробиологичната проба на Нодълман. От гласа на Джанис изчезна всякаква следа от сънливост.

— Как мога да ти помогна? — попита тя.

— В някой от болничните картони да е отбелязано, че пациентът се е завърнал от пътуване?

— Не, не си спомням — отвърна Джанис.

— Контакти с домашни животни?

— Не, но мога да проверя. Подобна информация обикновено не се включва в сведенията на болниците.

Джак благодари, но й каза, че ще направи проверките си сам. После подаде слушалката на Барт и забърза към кабинета си.

— Научи ли нещо? — вдигна глава Чет.

— Нищичко! — отвърна с доволен тон Джак, отвори папката на Нодълман и започна да я прелиства. Спря едва когато пред очите му се появи формулярът с личните данни на пациента, който включваше и няколко телефона. Подчерта с нокът номера на съпругата и започна да го избира. Оказа се, че е някъде в Бронкс.

Госпожа Нодълман вдигна на второто позвъняване.

— Обажда се доктор Степълтън от Патологическия институт в Ню Йорк — представи се Джак, след което се наложи да обясни с какво точно се занимава, тъй като госпожа Нодълман не беше съвсем наясно с добрия стар термин „патолог“.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса — добави той, когато насреща най-сетне разбраха за какво горе-долу става въпрос.

— Всичко стана толкова внезапно! — рече госпожа Нодълман и се разплака. — Вярно е, че имаше диабет, но от това не се умира!

— Приемете най-дълбоките ми съболезнования — рече Джак. — Бихте ли ми казали дали съпругът ви е пътувал някъде в близкото минало?

— Преди десетина дни отскочи до Ню Джърси — отвърна госпожа Нодълман и Джак чу как издихва носа си.

— Имах предвид някъде по-надалеч — поясни той. — На Югозапад, или в Индия например...

— Не, той пътуваше всеки ден до Манхатън и нищо повече.

— А да сте имали гости от някое далечно място?

— През декември ни гостува лелята на Доналд — отвърна госпожа Нодълман.

— Къде живее тя?

— В Куинс.

— Нямах предвид места като Куинс — въздъхна Джак. — Контакти с животни?

— Не — отвърна госпожа Нодълман. — Доналд мразеше зайците.

— Имах предвид домашни животни — уточни Джак.

— В къщи имаме котка.

— Случайно да е болна? Да е носила у дома някакви гризачи?

— Нищо й няма — отвърна госпожа Нодълман. — Тя е домашна котка и никога не излиза навън.

— А плъхове? — попита Джак. — В къщата ви има ли плъхове? Непоследък да сте виждали умрели плъхове?

— Нямаме никакви плъхове — отвърна с достойнство госпожа Нодълман. — Живеем в един хубав и чист апартамент.

Джак се опита да измисли още някакъв въпрос, но главата му беше празна.

— Бяхте много любезна, госпожо — рече той. — Разпитвам ви по този начин, защото имаме основание да вярваме, че съпругът ви е починал от острозаразно заболяване. Подозираме чума...

Насреща настъпи кратка тишина.

— Имате предвид бубонната чума, върлувала преди много години в Европа? — зададе неочаквано смислен въпрос госпожа Нодълман.

— Нещо подобно — отвърна Джак. — Чумата се изразява в две основни клинични форми — бубонична и пневмонична. Съпругът ви по всяка вероятност е бил заразен с пневмоничния вариант, който е далеч по-опасен. Ще си позволя да ви дам един съвет: идете при домашния си лекар и му съобщете това, което ви казах. Той положително ще ви предпише серия от антибиотици, просто като предохранителна мярка. Същото направете и по отношение на котката...

— Толкова ли е сериозно? — попита госпожа Нодълман.

— Да — отвърна Джак, след което й продиктува телефонния си номер. Помоли я непременно да му се обади в случай, че ветеринарния доктор открие нещо подозрително у котката.

Остави слушалката и се извърна към Чет:

— Загадката се задълбочава! — Помълча малко, после доволно се ухили: — „АмериКеър“ ще има известни проблеми с

храносмилането, не мислиш ли?

— Изражението на лицето ти отново ме плаши — отвърна Чет.

Джак се изсмя, стана и тръгна към вратата.

— Сега пък къде хукна? — нервно попита Чет.

— При Лори Монтгомъри — отвърна Джак. — Днес тя е шефът и трябва да я информирам за хода на събитията.

След няколко минути се появи обратно.

— Как реагира Лори? — вдигна глава Чет.

— Със смайване, като всички нас — отвърна Джак, грабна телефонния указател и започна да го прелиства.

— Каза ли ти какво трябва да правиш?

— Не. Препоръча ми да си седя на задника докато новините стигнат до Бингъм. Направи опит да се свърже с него, но любимият ни ръководител все още е на randevу при кмета...

Джак вдигна слушалката и започна да набира някакъв номер.

— На кого звъниш? — полюбопитства Чет.

— На Патриша Маркъм, главен комисар по здравеопазването — отвърна младият мъж. — Нямам никакво намерение да седя и да чакам.

— Пресвети Боже! — извъртя очи Чет. — Защо не оставиш тази работа на Бингъм? На практика се обръщаш към прекия му началник, при това зад гърба му!

Джак не отговори, зает да се представи на секретарката, която вдигна насреща. Казаха му да почака. Той прикри мембраната с длан и широко се ухили:

— Изненада, изненада! Тя е там!

— Гарантирам ти, че Бингъм няма да е доволен от това, което вършиш! — прошепна в отговор Чет.

Джак вдигна ръка и рече в мембраната:

— Здравейте, госпожо главен комисар. Как сте? Обажда ви се Джак Степълтън от Патологическия институт...

Чет се намръщи от непочтителния тон на колегата си.

— Съжалявам, че ви нарушавам спокойствието, но бях длъжен да го сторя — продължи Джак. — Доктор Бингъм и доктор Уошингтън отсъстват, но ситуацията е такава, че трябва да ви информирам веднага. Току-що приключихме с аутопсията на един пациент от „Манхатън Дженерал“ и предварителната ни диагноза е чума...

— Господи! — възкликна доктор Маркъм. Гласът ѝ беше толкова силен, че го долови дори Чет. — Това е страшно! Надявам се, че става въпрос за изолиран случай!

— Засега е така — отвърна Джак.

— Веднага ще се свържа с Градския съвет по здравеопазването — каза доктор Маркъм. — Благодаря, че се обадохте. Как ви беше името?

— Степълтън. Джак Степълтън...

Джак остави слушалката и се обърна към Чет. На лицето му грееше доволна усмивка.

— Ако имаш акции от „АмериКеър“, продай ги веднага — рече той. — Комисарката беше наистина разтревожена...

— А ти се подготви за подробен доклад — отвърна Чет. — Бингъм с положителност ще бъде бесен.

Джак започна да си подсвирква, докато прелистваше папката на Нодълман. Намери името на лекуващия лекар и си го записа. Доктор Карл Уейнрайт... После стана и започна да навлича коженото си яке.

— Сега пък какво? — нервно го изгледа Чет.

— Ще отскоча до „Манхатън Дженерал“ да се запозная с обстановката на място — поясни Джак. — Случаят е прекалено важен, за да бъде оставен в ръцете на генералите...

Чет се извъртя заедно със стола си.

— Не си забравил, че Бингъм не обича когато някой от нас се занимава с подобни проучвания, нали? — попита той. — Сега вече наистина ще го накараш да побеснее!

— Поемам този риск — въздъхна Джак. — Така са ме учили в института...

— Но Бингъм непрекъснато повтаря, че това е работа на медицинските асистенти — напомни му Чет.

— Случаят е прекалено важен, за да го подмина — отвърна вече от коридора Джак. — Скоро ще се върна, а през това време ти пази крепостта!

ПЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 МАРТ 1996 ГОД. 14:50 ЧАСА

Навън беше мрачно и според прогнозата всеки момент щеше да завали, но на Джак не му пукаше. След цяла сутрин в скафандър в залата за аутопсии, въртенето на педалите му носеше истинско удоволствие.

В близост до централния вход на „Манхатън Дженерал“ откри подходящ пътен знак, за който да заключи колелото си. Каската и пилотското яке прикрепи на седалката и ги овърза с отделна верига. После се изправи в сянката на голямата сграда и вдигна глава. Някога тази болница се беше радвала на солидна репутация, в нея се обучаваха студенти. Но след финансовата криза в началото на 90-те щатската управа беше принудена да приватизира повечето болнични заведения в града и „Манхатън Дженерал“ попадна в лапите на „АмериКеър“. Джак отлично съзнаваше, че отмъстителността е неблагоприятно чувство, но въпреки това изпита наслада при мисълта, че ще заложи истинска бомба под репутацията на „АмериКеър“.

Влезе и се насочи към информацията, откъдето поиска сведения за местонахождението на доктор Карл Уейнрайт. Отговориха му, че въпросната личност е специалист по вътрешни болести към „АмериКеър“ и разполага с кабинет в съседната сграда. Администраторката любезно обясни на Джак как да стигне до него.

Петнадесет минути по-късно Джак беше в чакалнята на доктор Уейнрайт. Показа на сестрата значката си на медицински следовател (която твърде много наподобяваше полицейските) и момичето побърза да уведоми началника си за пристигането му. Поканиха го в кабинета, а самият доктор Уейнрайт се появи след броени минути.

Беше преждевременно побелял човек с леко приведена фигура. Но лицето му беше по младежки изпънато, с бистри сини очи. Пристъпи към Джак, стисна ръката му и го покани да седне.

— Не всеки ден ни се случва да ни гостуват хора от Патологическия център — приятелски се усмихна той.

— И по-добре — отвърна Джак.

Доктор Уейнрайт объркано го погледна. Трябваша му няколко секунди да разбере, че Джак се шегува.

— Прав сте — разпери ръце той.

— Идвам по повод ваш пациент на име Доналд Нодълман — премина направо на същността Джак. — След аутопсията му имаме основания да подозираме чума.

— Какво?! — зяпна от изненада доктор Уейнрайт. Трябваша му няколко секунди, за да излезе от шока и да добави: — Това е невъзможно!

— Предполагам, че и на мен би ми се сторило така — сви рамене Джак. — Но надеждността на флуоресцентният тест за чумните антигена е почти стопроцентова. Естествено, все още не разполагаме с резултат от посявките...

— Господи! — промърмори доктор Уейнрайт и объркано потърка брадичката си: — Това е истински шок!

— Така е — кимна Джак. — Особено ако обърнем внимание на факта, че пациентът е бил в болницата цели пет дни преди да развие симптомите...

— Никога не съм чувал за нозокомиална чума — промърмори белокосият мъж.

— Аз също. Но в случая става въпрос за пневмонична чума, която има много по-кратък инкубационен период от бубонната — най-много два-три дни...

— Все още не мога да повярвам! — въздъхна Уейнрайт. — И през ум не ми е минавало за чума!

— Имате ли пациенти с подобни симптоми? — остро попита Джак.

— В момента не мога да кажа, но веднага ще проверим.

— Проявявам огромно любопитство относно начина на живот на този пациент — рече с лека въздишка Джак. — Жена му отрича да е пътувал където и да било, не са го посещавали и хора от области с потенциални огнища на зараза. Не е бил в контакт с диви животни... Предполагам, че и вие сте на това мнение...

— Работил е в областта на леката промишленост — отвърна Уейнрайт. — Производство на готово облекло, или нещо подобно. Занимавал се е със счетоводство. Не е бил ловец, никога не е пътувал.

През последния месец често се занимавах с него, тъй като исках да поставя диабета му под контрол...

— Къде беше настанен?

— На седмия етаж, стая 707. Много добре помня номера.

— Единична?

— При нас всички стаи са единични — отвърна доктор Уейнрайт.

— Слава Богу — рече Джак. — Може ли да я видя?

— Разбира се — кимна белокосият лекар. — Но според мен трябва да се свържем с доктор Мери Цимърман, която отговаря за инфекциозните болести. Длъжни сме незабавно да я уведомим.

— Несъмнено — кимна Джак. — Предполагам, че няма да имате нищо против да се поогледам на седмия етаж, докато вие уведомявате доктор Цимърман...

— Моля — кимна Уейнрайт. — През това време аз ще потърся доктор Цимърман и ще се видим направо горе...

Джак се върна в главния болничен корпус и взе асансьора. На седмия етаж бяха разположени две отделения — вътрешни болести заемаше северното крило, а акушеро-гинекологическото отделение — южното.

В момента, в който летящите врати на отделение „Вътрешни болести“ се склупиха зад гърба му, Джак разбра, че новината за заразната болест вече го е изпреварила тук. Персоналът се движеше с марлени маски, настроението бе повече от нервно. Уейнрайт очевидно не беше от хората, които си губят времето...

Насочи се към стая 707, никой не го поглеждаше. Спря пред вратата и отстъпи встрани, за да направи място на двама санитарии с маски, които изтикаха в коридора легло на колелца, на което лежеше очевидно объркана пациентка, притиснала личните вещи към гърдите си. Тя също беше с марля върху лицето. Изчака ги да се отдалечат и влезе.

Седемстотин и седем се оказа безлична болнична стая от съвременен тип, тъй като личеше, че болницата е била обновена сравнително скоро. Обзавеждането, изцяло от метал, се състоеше от легло, бюро, стол с винилова седалка, нощно шкафче и масичка за лекарства с променлива височина. Върху занитената направо в тавана стойка бе поставен телевизионен приемник.

Климатикът бе разположен под перваза на прозореца. Джак пристъпи към него и вдигна капака. От циментовия под стърчаха тръбите за топла и студена вода, които влизаха в снабдения с вентилатор термостат. Нямаше никакви дупки, през които евентуално биха могли да се промъкнат насекоми, да не говорим за гризачи с големината на плъхове.

Джак влезе в банята и се зае с оглед на умивалника, душа и тоалетната чиния. Стените бяха облицовани с нови плочки, на тавана имаше малък отдушник. Отвори шкафчето под умивалника, но и тук нямаше никакви дупки.

Откъм стаята долетяха гласове и той побърза да се върне там. На прага стоеше доктор Уейнрайт с марля върху лицето. Зад гърба му се виждаха две жени и един мъж, също с маски. Жените носеха дълги бели престилки — от онези, които използваха университетските преподаватели.

Доктор Уейнрайт подаде една стерилна маска на Джак, после се залови с представянето. По-високата от двете жени се оказа доктор Мери Цимърман, главен санитарен инспектор на болницата и председател на съответната комисия. Джак веднага усети, че насреща му стои сериозна жена, искрено загрижена от създалата се ситуация. Веднага след като се запознаха тя го уведоми, че е интернист, специализирала в областта на инфекциозните заболявания.

Джак не знаеше как да отговори на всичко това и само кимна с глава.

— Не съм имала възможността да преглеждам господин Нодълман — добави високата лекарка.

— Сигурен съм, че ако имахте тази възможност, веднага бихте му поставили правилната диагноза — отвърна Джак, съзнателно прогонил всякаква ирония от гласа си.

— Без съмнение — кимна доктор Цимърман.

Другата жена се казваше Кати Макбейн и Джак с удоволствие насочи вниманието си към нея. Вероятно защото поведението на госпожица Макбейн беше значително по-топло и непринудено от това на началничката ѝ. Оказа се, че тя е началник отделение и член на комисията за санитарен контрол. В подобни комисии обикновено имаше представители на всички болнични отделения.

Мъжът се представи като Джордж Евършарп. Беше облечен в тъмносиня униформа от плътен памучен плат. Джак правилно беше предположил, че той е директор на отдела по поддръжката и също членува в комисията за санитарен контрол.

— Много сме задължени на доктор Степълтън за бързата диагноза — подхвърли Уейнрайт в опит да разведри атмосферата.

— Беше едно щастливо предположение, нищо повече — отвърна Джак.

— Което не ни пречи да вземем съответните мерки — обяви с гробовен глас доктор Цимърман. — Наредих да се изготви списък на всички, с които пациентът е имал някакъв контакт. Те ще бъдат подложени на пълна хемопрофилактика.

— Умно от ваша страна — кимна Джак.

— В момента главният компютър на болницата изследва базата данните на всички пациенти и търси симптоми, които имат някаква връзка с чумния бацил — продължи строгата жена.

— Похвално — рече Джак.

— Междувременно ние трябва да открием първопричините на въпросния случай...

— Мислим абсолютно еднакво — кимна Джак.

— Бих ви посъветвала да си сложите маската — хладно го изгледа доктор Цимърман.

— Окей — с готовност се съгласи Джак и повдигна марлята към лицето си.

Цимърман се извърна към Евършарп и сухо каза:

— Моля, продължете с разясненията си относно въздушната циркулация...

Инженерът се зае да обяснява принципното действие на вентилационната система в сградата. Въздушният поток идвал от коридорите, след което се разпространявал в стаите и съответните сервизни помещения, след предварително филтриране. Няколко болнични стаи били снабдени със специална вентилационна система, предназначена за болни с нарушена имунна система.

— Тази от тях ли е? — попита Джак.

— Не — отвърна господин Евършарп.

— Значи не можем да кажем, че чумните бактерии са проникнали тук чрез системата за въздушна циркулация, нали така? —

изглежда го доктор Цимърман.

— Не, госпожо — кимна Евършарп. — Защото всички стаи на етажа са свързани с една и съща тръба, която се намира в коридора.

— Следователно няма шанс и за обратното — чумните бактерии да проникнат в коридора точно от тази стая?

— Това е напълно невъзможно, защото циркулацията е еднопосочна — отвърна инженерът.

— Извинете — обади се един глас зад тях. Всички се обърнаха и изгледаха медицинската сестра с маска на лицето, която се беше изправила на прага. — Господин Кели би желал да се срещне с всички вас в стаята на дежурните сестри...

Присъстващите моментално се насочиха към изхода. Джак изравни крачка с Кати Макбейн и тихо попита:

— Кой е господин Кели?

— Президентът на болницата — отвърна младата жена.

Джак кимна с глава. Преди години ръководителите на болници се наричаха администратори и обикновено имаха медицинско образование. Но това беше по времето, когато основен приоритет на болниците беше здравето на техните пациенти. А днес всичко се гради според правилата на бизнеса и печалбата, затова не е чудно, че администраторите са се превърнали в президенти...

Джак потръпна от нетърпение. Като президент на болницата, господин Кели се явява и пряк представител на „АмериКеър“. Следователно главоболието, което се надяваше да му причини, щеше да бъде главоболие и за цялата гигантска корпорация.

В стаята на дежурните сестри цареше осезаемо напрежение. Слухът за случай на чума в болницата се беше разпространил с бързината на горски пожар. Всички, които работеха на този етаж, си даваха сметка за потенциалната опасност да се окажат заразени, с такова чувство си тръгваха дори и мнозина от пациентите на амбулаторно лечение. Чарлс Кели правеше неимоверни усилия да ги успокои и настойчиво повтаряше, че практическа опасност не съществува...

— Да бе, как не! — промърмори под нос Джак и в очите му се появи отвращение. Не можеше да понася хората, които правят подобни необосновани декларации и изглеждат така, сякаш сами си вярват. Кели беше много едър, почти двуметров мъж, извисяващ се с повече от

петнадесет сантиметра над Джак. Лицето му с правилни черти имаше приятен загар, в светлокестенявата му коса се преплитаха избелели кичури — сякаш току-що се беше върнал от почивка на Карибските острови. Джак изпита чувството, че гледа и слуша продавач на употребявани коли, а не президент на голямо здравно заведение.

Кели спря очи на високата фигура на Джак и им направи знак да влизат. Моментално прекрати успокоителните псалми и се насочи към паравана, който разделяше просторното помещение на две. Джак се промъкна след него, неволно притискайки се до Кати Макбейн. Едва сега забеляза, че президентът на болницата не е сам. Придружаваше го слаб мъж с квадратна челюст и оредяла коса. За разлика от блестящия костюм на Кели, той беше облечен в евтино спортно сако и панталони, които с положителност никога не бяха виждали ютия.

— Каква бъркотия, дявол да го вземе! — изръмжа Кели, без да се обръща към никого. Поведението на автомобилен търговец неусетно се беше стопило, а мястото му зае леко подигравателното държане на висш администратор. В ръката му се появи книжна салфетка, с която избърса потта от челото си и я запрати в кошчето. — Това е последното нещо, от което се нуждае тази болница! — Извърна се към доктор Цимърман и я попита дали присъствието им тук е свързано с някакви рискове — точно обратното на това, което говореше допреди малко.

— Съмнявам се — отвърна доктор Цимърман. — Но все пак трябва да бъдем сигурни...

Кели се извъртя към доктор Уейнрайт и заплашително свъси вежди:

— Как стана така, че вие научихте за инцидента преди мен? Защо не ме информирахте?

Уейнрайт обясни, че самият той току-що е чул новината от Джак и не е имал време да позвъни. Предпочел да се свърже с доктор Цимърман, за да бъдат взети спешни мерки. След това се отмести встрани и представи Джак.

Джак направи крачка напред и размаха ръка. На устата му се появи тържествуваща усмивка. Изпитваше дълбока наслада от всяка секунда и не го криеше.

С един единствен поглед Кели обхвана евтината риза, плетената вратовръзка и джинсите му, които бяха на светлинни години от собствения му костюм „Валентино“.

— Струва ми се, че главният комисар по здравеопазването спомена името ви когато ми позвъни — пренебрежително подхвърли той. — Беше доста впечатлена от бързината, с която сте поставили диагнозата...

— Ние, слугите на градската управа, винаги се чувстваме щастливи да помогнем с каквото можем — отвърна Джак.

От устата на Кели излетя къс, презрителен смях.

— Вероятно ще ви е приятно да се запознаете с един колега-слуга — изръмжа той. — Позволете да ви представя доктор Клинт Ейбълард, главен епидемиолог на Ню Йорк и член на Здравния съвет.

Джак кимна на ниското човече с физиономия на плъх, което обаче не благоволеше да му отговори. От него се излъчваше зле прикритата неприязън и Джак започна да си дава сметка, че присъствието му тук дразни доста хора. Ставаше въпрос за съперничество между различни бюрократични структури.

Кели се прокашля и се извърна към Уейнрайт и Цимърман:

— Искам да не се вдига шум по този въпрос. Колкото по-малко научат медиите, толкова по-добре. Ще изпращате при мен всички репортери, които ви досаждат, аз ще имам грижата да се оправям с тях.

— Извинете — обади се Джак, неспособен да се сдържа повече. — Според мен сега най-важна е превенцията, а корпоративните интереси трябва да минат на заден план. Това означава пълни изследвания на всички, които са имали контакт с жертвата. Източникът на заразата трябва да бъде открит на всяка цена. Мисля, че сте изправени пред една загадка и докато не я разкриете, медиите ще имат богат материал за публикации, независимо от опитите ви да наложите затъмнение.

— Защо имам чувството, че никой не е искал мнението ви? — намръщено го изгледа Кели.

— А аз пък имам чувството, че ви трябва указания — не му остана дължен Джак. — Просто, за да получите реална представа за нещата...

Кели почервенея и смаяно поклати глава. Успя да се овладее с цената на доста усилия, след което промърмори:

— Хубаво... Нека чуем вашите идеи по въпроса със загадката. Явно ролята на магьосник ви харесва...

— Плъхове — рече Джак. — Сигурен съм, че тук наоколо е пълно с плъхове... — С нетърпение беше чакал да поискат мнението му, тъй като сутринта предположението му за плъховете вече беше направило силно впечатление на Калвин.

— В „Манхатън Дженерал“ няма плъхове! — отсече с категоричен тон Кели. — И ако чуя, че споменавате това пред медиите, незабавно ще поискам главата ви!

— Плъховете са главен носител на чумния бацил — рече Джак. — Убеден съм, че трябва да се търси именно в тази посока.

Кели се извърна към Клинт Ейбълард и рязко попита:

— Мислите ли, че плъховете действително имат нещо общо с този случай?

— Още не съм започнал своите проучвания — предпазливо отвърна онзи. — Не бих искал да правя никакви предположения, но все пак ще кажа, че едва ли става въпрос за плъхове. Намираме се на седмия етаж, все пак...

— Бих ви предложил да заложите капани, при това веднага — подхвърли Джак. — Започнете със сградите, които се намират в близост до болницата. Първото нещо, в което трябва да бъдем сигурни, е дали има чума сред тукашната популация гризачи.

— Бих желал да сменим темата — тръсна глава Кели. — Искам да чуя какво ще правим с хората, които са били в пряк контакт с починалия...

— Това влиза в задълженията на моя отдел — обади се доктор Цимърман. — Ето какво предлагам...

Джак забеляза, че Клинт Ейбълард му прави знак да излезе от стаята на дежурните сестри и мълчаливо го последва.

— Тук епидемиологът съм аз! — гневно просъска дребното човече.

— Не оспорвам това — кимна Джак, изненадан от злобата в гласа му.

— Значи би трябвало да си давате сметка, че съм специалист в изследването на заразните болести! — продължаваше да кипи онзи. — Докато вие сте само един патолог, който...

— Поправка! — прекъсна го Джак. — Аз също съм специалист в изследването на заразните болести, но в техния патологически аспект. Всеки лекар би трябвало да знае това!

— Пет пари не давам как се наричате там, в оная къща! — просъска Клинт.

— Но аз давам! — хладно го изгледа Джак.

— Проблемът е там, че вашата подготовка ви позволява да вършите изследванията си върху мъртвите, а не върху живите, а това означава, че нямате никакво право да търсите първопричините за заразните болести!

— Отново грешите — възрази Джак. — Ние изследваме мъртвите, за да предпазим живите. Основната ни цел е да предотвратяваме смъртта...

— Не зная как да ви го обясня по-ясно — въздъхна с досада Клинт. — Идвате тук и заявявате, че един пациент на болницата е починал от чума. Ние сме благодарни за диагнозата, но не правим никакви опити да се бъркаме във вашата работа. Аз съм този, който трябва да открие как се е заразил въпросният пациент!

— Опитвам се да помогна, нищо повече — рече Джак.

— Моите благодарности, но ако имам нужда от помощта ви, ще я поискам! — отсече Клинт, обърна се и тръгна към стая 707.

Джак остана да гледа след него до момента, в който зад гърба му се усети някакво раздвижване. Кели беше напуснал стаята на дежурните сестри и моментално попадна в полезрението на хората, с които беше разговарял преди импровизираното съвещание. Джак остана впечатлен от бързината, с която изкуствената усмивка отново се появи на лицето му, а също и от лекотата, с която избягваше да дава конкретни отговори на поставените му въпроси. Само няколко секунди по-късно администраторът вече крачеше към асансьорите и сигурното убежище на просторния си кабинет.

На прага на дежурната стая се появиха Цимърман и Уейнрайт, потънали в разговор. След тях вървеше Кати Макбейн. Беше сама и Джак побърза да се приближи към нея.

— Съжалявам, че донесох лошите новини — промърмори той.

— Не съжалявайте — тръсна глава Кати. — Лично аз съм на мнение, че ви дължим огромна благодарност.

— Но проблемът е сериозен — рече с въздишка Джак.

— Най-сериозният, който съм имала, откакто работя в Комисията за контрол на инфекциозните заболявания — кимна младата жена. — Миналата година имахме нещо като епидемия от хепатит Б и бях

убедена, че това е едва ли не краят на света. Не съм и сънувала, че някога ще се изправя срещу чума!

— Какъв опит имате тук по отношение на нозокомиалните инфекции?

— Предполагам, такъв, какъвто има и всяка друга голяма общинска болница — сви рамене Кати. — Устойчиви на метицилинова терапия стафилококи — нещо, което се случва почти всеки ден. Преди година доста главоболия ни причини пратка заразен с клебсиела^[1] хирургически сапун. Болницата буквално пламна от постоперативни инфекции...

— А пневмонални инфекции като сегашния случай? — попита Джак.

— О, имали сме и такива — отвърна с въздишка Кати. — В основната си част псевдомони, но преди две години имахме и случай на легионела...

— За пръв чувам това — изрази учудването си Джак.

— Всичко остана скрито-покрито — отвърна младата жена. — За щастие се размина без смъртни случаи. Но преди пет месеца имахме сериозни проблеми в реанимацията — трима пациенти починаха от ентеробактериална пневмония. Наложих се да затворим цялото отделение и го отворихме едва когато открихме причината. Оказа се, че бактериите са се развили в част от спрейовете за дезинфекциране на раните...

— Кати! — извика някой зад тях.

Двамата се обърнаха едновременно и се оказаха лице в лице с доктор Цимърман.

— Тази информация е поверителна! — строго каза тя. Кати понечи да отвърне нещо, после сви рамене и замълча.

— Имаме работа, Кати — изгледа я продължително Цимърман. — Да вървим в кабинета ми!

Останал внезапно сам, Джак се поколеба. Отначало реши да се върне в стая 707, но си спомни за спречкването с Клинт и предпочете да го остави на мира. В крайна сметка имаше намерение да провокира Кели, а не Клинт Ейбълард. После му хрумна идеята да се отбие в клиничната лаборатория. Защото именно тя носи главната вина по отношение на чумния бацил, независимо от приказките на доктор Цимърман...

Помоли една от преминаващите покрай него сестри да го упъти, после взе асансьора за втория етаж. Значката му на медицински следовател отново произведе моментален ефект. Бе приет лично от доктор Мартин Шевю, началник на лабораторията. Беше нисък мъж с гъста черна коса и тънки мустачки.

— Чухте ли вече за чумния бацил? — попита Джак след като седна на предложението му стол.

— Не, къде? — изненадано го погледна Шевю.

— Тук, в „Манхатън Дженерал“ — отвърна Джак. — Стая 707. Сутринта лично аутопсирах пациента.

— О, не! — простена Мартин Шевю. — Това е сериозна работа! Как му е името?

— Доналд Нодълман.

Мартин се извъртя заедно със стола и включи компютъра си. Върху екрана се появиха лабораторните изследвания на Нодълман за целия му престой в болницата. Мустакатият доктор натисна един клавиш и го пусна едва когато пред него се появиха резултатите от микробиологичните анализи.

— Виждам наличие на грам-отрицателни бацили, но с минимални стойности. Извършена е 36-часова посевка, с негативен резултат. Това би трябвало да ни подсети за нещо по-особено, тъй като лекуващият екип е имал подозрение за псевдомони. Искам да кажа, че бактериите от този тип би трябвало да се развият без проблеми, дори в отсъствието на специална посевка...

— В случая диагнозата би могла да бъде поставена чрез тестовете Гимза или Уейсън — обади се Джак.

— Точно така — кимна с въздишка Мартин. — Признавам, че съм доста притеснен. Подобни пропуски започват да се превръщат в практика. Администрацията ни притиска за икономии, а на практика работата нараства. Това е една наистина убийствена комбинация и фактът с чумния бацил я доказва безспорно. Такова е положението не само тук, но и във всички големи болници...

— Правили ли сте съкращения? — попита Джак. Отлично знаеше, че клиничните лаборатории са най-печелившите отделения на всяка болница.

— Двадесет процента — кимна Мартин. — Плюс доста лаборанти на половин работен ден. Закриха длъжността надзорник

микробиологична лаборатория, който без съмнение щеше да хване вашия чумен бацил... Но бюджетните съкращения са такива, че не можем да си го позволим. Предишният надзорник беше трудоустроен и получи длъжността старши лаборант. Преди години се борехме за отлична работа, сега сме доволни когато ни кажат, че се справяме... Всичко това е доста обезкуражаващо, нали?

— В компютъра отбелязано ли е кой лаборант е извършил грам-отрицателните проби? — попита Джак. — Ако не друго, бихме могли да извлечен поне малко опит от всичко това...

— Добра идея — кимна Мартин и отново се извъртя към екрана. Самоличността на лаборанта беше кодирана, пръстите му затичаха по клавишите, после изведнъж спряха. — Спомних си нещо... Вчера старши лаборантът сподели с мен, че има съмнения за случай с чумен бацил и поиска мнението ми. Страхувам се, че му дадох твърде успокоителен отговор... В смисъл, че шансът за подобно нещо е едно на милион...

— А какво е предизвикало съмненията му? — наостри уши Джак.

— И аз това се питам — въздъхна Мартин, протегна ръка към апарата за вътрешна връзка и изпрати послание до пейджъра на Ричард Овърстрийт. Докато чакаха, началникът на лабораторията откри и името на лаборантката Нанси Уигънс, която беше извършила грам-отрицателните проби. Повика и нея.

Ричард Овърстрийт се появи за броени минути. Беше атлетичен млад мъж с лице на пубертет и буен кестеняв парнем, който падаше над челото му и който постоянно отмяташе назад с рязко движение на главата. Беше облечен в бяла престилка, чиито джобове бяха буквално претъпкани с епруветки, турникети, спринцовки и формуляри за лабораторни изследвания.

Мартин представи Джак, после попита младежа за съмнителния случай, който бяха обсъждали предишния ден.

— Май позволих прекалено голяма свобода на въображението си — отвърна с леко притеснение Ричард.

— Какво все пак предизвика подозренията ти? — попита Мартин.

Младежът отметна перчема си назад, сложи ръка на главата си и се замисли.

— Спомних си — светна миг по-късно лицето му. — Нанси Уигънс беше ходила да вземе кръвна проба от въпросния пациент. Когато се върна сподели, че човекът изглежда много зле и вероятно има гангрена. Пръстите му били подути и черни... — Замълча за момент, после сви рамене: — А аз неволно си помислих за „Черната смърт“...

Джак беше силно впечатлен.

— Проследи ли развитието на случая? — попита Мартин.

— Не — отвърна Ричард. — Нали те попитах и ти ми каза, че вероятността за чума е едно на милион? После потънах в работата и забравих за него. Знаеш, че всички лаборанти са заети с кръвните проби, включително и аз... Има ли някакъв проблем?

— Има, при това много сериозен — отвърна Мартин. — Въпросният пациент действително е бил болен от чума. И вече е мъртъв...

Ричард се олюля в буквалния смисъл на думата.

— Мили Боже!

— Надявам се, че поддържаш безопасността в лабораторията на нужното ниво — изглежда го Мартин.

— Безусловно — бързо се овладя младежът. — Разполагаме с апаратура за биологична защита от втори и трети тип. Задължил съм всички лаборанти да я използват, особено когато става въпрос за инфекциозни проби. Самият аз предпочитам тази от трети тип, но някои колеги трудно се справят с дебелите гумени ръкавици...

В кабинета се появи Нанси Уигънс. Беше млада и очевидно свенлива жена, която приличаше повече на ученичка, отколкото на дипломиран висшист. Стисна ръката на Джак без да го гледа в очите. Косата ѝ беше разделена на път и също падаше над очите, подобно косата на началника ѝ...

Мартин ѝ обясни с няколко думи за какво става въпрос. Изненадата ѝ беше не по-малка от тази на Ричард и шефът на лабораторията побърза да добави, че никой не я обвинява, но случаят трябва да им послужи за урок.

— А какви мерки да взема по отношение на себе си? — попита Нанси. — Аз бях тази, която взе и обработи пробите...

— Тетрациклин орално, или стрептомицин мускулно — обади се Джак. — В момента нещата са в ръцете на Комисията по

антиинфекциозен контрол.

— Охо, имаме си гости! — обади се под нос Мартин, извърнал поглед към стъклената стена на кабинета си. — Нашият храбър ръководител, придружен от шефа на медицинския състав... Бих казал, че и двамата не изглеждат много щастливи...

Кели връхлетя в малката канцелария като генерал, току-що изгубил важна битка. Присътпи към бюрото на Мартин, сложи ръце на кръста си и издаде напред почервенялото си лице.

— Доктор Шевю! — започна със заплашителен тон той. — Присъстващият тук доктор Арнолд ми съобщи, че вие би трябвало да поставите тази диагноза преди... — Прекъсна изречението си по средата и заби тежък поглед в Джак. На лаборантите не обърна абсолютно никакво внимание. — Какво търсите тук, за Бога?

— Опитвам се да помогна — спокойно отвърна Джак.

— А не мислите ли, че превишавате правата си?

— Разследването ни трябва да бъде максимално пълно — обясни все така спокойно Джак.

— А според мен прекалявате! — сопнато рече Кели. — Моля ви незабавно да напуснете! Това тук е частно заведение, в края на краищата!

Джак се изправи и направи безуспешен опит да надникне в очите на далеч по-високия Кели.

— Ако „АмериКеър“ наистина смята, че може да се оправи без мен, аз веднага изчезвам — отчетливо обяви той.

Лицето на Кели стана мораво. Понечи да каже нещо, после тръсна глава и посочи вратата.

Джак се усмихна, обърна се към останалите и им махна с ръка за сбогом. Беше много доволен от посещението си в „Манхатън Дженерал“. Нещата се развиваха отлично...

[1] Бакт. *Klebsiella* — вид аеробна бактерия, която поражда дихателния апарат и стомашно-чревния тракт — Бел.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 МАРТ 1996 ГОД. 16:05 ЧАСА

Сюзан Хард гледаше с напрегнато внимание през кръглото прозорче на вратата, от която се излизаше на площадката с асансьорите. Намираше се в дъното на коридора — най-отдалечената разрешена точка за малките ѝ разходки. Придвижваше се с малки крачки като внимателно придържаше наскоро защития си корем. Упражнението беше неприятно, но необходимо. От опит знаеше, че ако иска да я изпишат бързо, ще трябва да се мобилизира до крайност.

Вниманието ѝ беше привлечено от необичайното оживление на площадката и очевидната нервност на болничния персонал. Шестото чувство ѝ подсказа, че нещо не е наред. Почти всички лекари и сестри носеха предпазни маски.

Но преди да направи опит да разбере каква е причината за тази необичайна суматоха, тялото ѝ изведнъж се разтърси от ледени тръпки. Извъртя се назад и потърси с очи отворена врата или прозорец, от които ставаше течение. Но такива нямаше. Тръпката я отпусна, но само за миг. После ледените игли я пронизаха с нова сила. Сведе поглед към ръцете си и забеляза необичайно белия им цвят.

Обзета от безпокойство, Сюзън се обърна и забърза към стаята си. Подобни ледени тръпки не предвещаваха нищо добро. Натрупала достатъчно опит в болничните заведения, тя знаеше, че опасност от следоперативна инфекция винаги има...

Силната болка в слепоочията се появи в момента, в който се добра до стаята си. А когато се отпусна на леглото, болката вече беше обхванала и цялата ѝ глава. Беше коренно различна от главоболията, които беше имала преди. Сякаш огромно шило се забиваше в мозъка ѝ.

В продължение на няколко натежали от паника секунди Сюзън остана напълно неподвижна, надявайки се болката да премине. Но вместо това се появи нещо ново — остра болка в долните крайници. Само след минута-две болката обхвана цялото ѝ тяло и тя започна да се върти в леглото, напразно търсейки по-удобна поза.

Най-силно я болеше около петите, но пронизващата болка бързо се разпространи и нагоре по тялото ѝ. Едва успя да протегне ръка към бутона за повикване на дежурната сестра, натисна го и безсилно се отпусна по гръб.

Когато сестрата се появи, гърлото на Сюзън се раздираше от суха кашлица.

— Лошо ми е — едва успя да промълви тя.

— Какво по-точно изпитвате? — попита сестрата.

Сюзън само поклати глава. Беше ѝ трудно да говори, чувстваше се все по-зле.

— Главоболие — промърмори тя.

— Имате предписани лекарства за успокояване на болката — рече сестрата. — Сега ще ви ги донеса.

— Извикайте доктора — прошепна Сюзън. Гърлото ѝ дращеше все по-силно, сякаш току-що беше излязла от упойката.

— Мисля, че първо трябва да вземете лекарство — отвърна сестрата.

— Студено ми е — потръпна с цялото си тяло Сюзън. — Ужасно ми е студено!

Сестрата сложи длан върху челото ѝ и стреснато се отдръпна. Пациентката имаше силна треска. Измъкна термометъра от калъфчето до леглото и го тикна в устата ѝ. Докато чакаше показанията му, извади апарат за кръвно налягане и започна да натиска помпичката. Кръвното налягане на пациентката беше необичайно ниско.

Протегна ръка и извади термометъра от устата ѝ. Показанията му я накараха да подскочи. Живачният стълб се беше заковал на 40 градуса.

— Имам ли температура? — попита със слаб глас Сюзън.

— Малко — отвърна успокоително сестрата. — Скоро ще мине. Отивам да повикам доктора ви...

Сюзън кимна с глава. В ъгълчето на окото ѝ се появи сълза. Не искаше никакви усложнения. Искаше да се прибере у дома.

СЕДМА ГЛАВА

СРЯДА, 20 МАРТ 1996 ГОД. 16:15 ЧАСА

— Наистина ли мислиш, че Робърт Баркър е саботирал рекламната ни кампания? — попита Колийн.

Двете с Терез слизаха по стълбите. Отиваха в студиото на Колийн, където щяха да разгледат идеите на екипа за новата рекламна кампания на „Нешънъл Хелт“.

— Убедена съм в това — кимна Терез. — Използвал е услугите на Хелън, която е посъветвала „Нешънъл Хелт“ да не купува нужното рекламно време...

— Но това е самоубийство! — възкликна Колийн. — Изгубим ли поръчката на „Нешънъл Хелт“, ние не можем да направим никаква реорганизация и неговите екипи ще струват точно толкова, колкото и нашите: една кръгла нула!

— Пука му за екипите! — процеди Терез. — Той иска да лапне президентския пост и нищо друго не го интересува!

— Призлява ми от тези бюрократични битки! — оплака се Колийн. — Ти сигурна ли си, че искаш президентския пост?

Терез се закова на място и погледна колежката си така, сякаш току-що е изрекла тежко богохулство.

— Не мога да повярвам на ушите си! — промърмори тя.

— Но нали вечно се оплакваш, че от всичките тези административни задължения не ти остава време за творчество? — учудено я изгледа Колийн.

— Ако Баркър стане президент, цялата фирма отива на кино! — отвърна Терез. — Ще почнем да се кланяме на клиентите, ще забравим какво е това творчество и качествена работа. Освен това, аз наистина искам да стана президент. Това е главната ми цел от пет години насам. Ако пропусна шанса сега, той едва ли ще се появи втори път...

— Не зная защо не се доволна от това, което си постигнала — въздъхна Колийн. — На тридесет и една вече си директор по творческите въпроси на една от най-солидните рекламни агенции в

страната. Би трябвало да си доволна, че имаш възможност да правиш това, в което най-много те бива — наистина качествени реклами!

— О, я стига — престорено се намръщи Терез. — Нали знаеш, че хората в този бизнес никога не са доволни от това, което правят... Ако стана президент, вероятно ще започна да гледам към стола на ГИД!

— Аз пък мисля, че трябва да намалиш темпото — възрази Колийн. — В противен случай рискуваш на тридесет и пет да се превърнеш в развалина!

— Ще намаля темпото само ако стана президент!

— Уф! — въздъхна Колийн.

Влязоха в студиото и се насочиха към малкото затворено помещение, което наричаха „арената“. Тук репетираха рекламните реплики, а името беше заимствано от историята на Римската империя — по-специално от онези арени, в които християните са били хвърляни на лъвовете. В агенция „Уилоу и Хийт“ християните бяха именно младшите творчески работници.

— Филмче ли ще гледаме? — попита Терез, забелязала прожекционния екран, спуснат върху черните дъски в дъното на помещението. Не беше се надявала на филмов материал, очакваше само предварителни скици.

— Събрахме една рипоматика — отвърна Колийн. „Рипоматика“ наричаха съшити набързо кадри от предишни реклами, които се използваша за формирането на предварителни идеи.

Самочувствието на Терез се повиши. Не беше очаквала никакви видеоматериали.

— Предупреждавам те, че всичко е на предварителен етап — рече Колийн.

— Можеш да си спестиш предупрежденията — отвърна Терез. — Пускай видеото...

Колийн направи знак на една от сътрудничките си. Осветлението видимо намаля, видеомагнетофонът се включи. Материалът имаше продължителност сто секунди, на екрана се появи сладко 4-годишно момиченце със счупена кукла в ръце. Терез моментално го позна — беше част от миналогодишната реклама на една голяма компания за производство на детски играчки, която пожъна голям успех. По един наистина гениален начин Колийн беше успяла да я превърне в нещо съвсем друго — всичко на екрана изглеждаше така, сякаш детето носи

счупената си кукла в една от новите болници, изградени от „Нешънъл Хелт“. А текстът беше направо безупречен: НИЕ ЛЕКУВАМЕ ВСИЧКИ И ПО ВСЯКО ВРЕМЕ...

Видеоматериалът свърши, осветлението светна. В стаята се възцари тишина, нарушена няколко секунди по-късно от Колийн.

— Не ти харесва, нали? — попита тя.

— Напротив, много е остроумен — отвърна Терез.

— Идеята е куклата да се превърне в символ на различните болести и наранявания, чието лечение рекламираме в поредица от други материали — зае се с обясненията Колийн. — Разбира се, ще сложим няколко изречения и в устата на детето. То трябва да възхвалява предимствата на „Нешънъл Хелт“. А в печатните материали ще наблегнем на снимките, от които ясно да се разбира за какво става въпрос...

— Проблемът е там, че материала е прекалено остроумен — въздъхна Терез. — На мен ми харесва, но Хелън и Робърт ще го тривиализират до такава степен, че клиентът със сигурност ще го отхвърли...

— На този етап това е най-доброто, с което разполагаме — каза Колийн. — От теб очакваме както общите насоки, така и специфичните творчески изисквания. В противен случай рискуваме да се лутаме още дълго време в джунглата на общите идеи. Което, естествено, няма да ни отведе доникъде...

— Трябва да измислим нещо, което прави „Нешънъл Хелт“ различна от „АмериКеър“, макар и двете да са напълно еднакви — рече Терез. — Ей това може да ни спаси задниците.

Колийн направи знак на сътрудничката си да излезе, взе един стол и го постави пред Терез.

— А на нас ни трябва повече директна намеса от твоя страна! — обяви тя.

Терез кимна с глава. Това беше вярно, но тя се чувстваше някак парализирана.

— Работата е там, че не мога да се настроя на творческа вълна — въздъхна тя. — Особено сега, когато над главата ми като дамоклиев меч виси проблемът с президентския пост!

— А аз мисля, че мислиш прекалено много за този проблем — отсече Колийн. — И си се превърнала в топка от нерви!

— Не ми казваш нищо ново...

— Я ми кажи кога за последен път ходи на вечеря с приятели и си ударила едно-две питиета? — попита Колийн.

— За такова нещо не съм имала време от месеци — усмихна се Терез.

— Така и предполагам. Нищо чудно, че творческите ти идеи са пресъхнали. Трябва да се отпуснеш, дори и само за няколко часа...

— Наистина ли мислиш така? — вдигна вежди Териз.

— Абсолютно — кимна Колийн. — Довечера ние с теб ще отидем да хапнем някъде, ще му ударим и по едно питие. А после дори ще направим опит да не говорим за реклама...

— О, не знам — поклати глава Терез. — С тези нови срокове...

— Точно новите срокове имам предвид — тръсна глава Колийн.
— Заради тях ни е нужно да проветрим главите си, след което ще имаме доста по-голям шанс да измислим нещо свястно. Затова престани да се опъваш и хич не помисляй да отказваш!

ОСМА ГЛАВА

СРЯДА, 20 МАРТ 1996 ГОД. 16:35 ЧАСА

Джак прекара планинския си велосипед между двете катафалки, паркирани пред рампата, натисна здраво педалите и връхлетя направо в моргата. При нормални обстоятелства би слязъл от колелото, но в момента бе в плен на лошото настроение.

Опря превозното си средство на стената в близост до купчината ковчези за остров Харт, заключи го и се понесе към асансьорите. Махна с ръка на Сал Д'Амброзио, който беше седнал в малката канцелария.

— Чет, как си, момчето ми? — попита той след като отвори вратата на малкия офис на петия етаж.

Чет остави писалката и вдигна глава.

— Какво правиш? Целият град се изреди да те търси!

— Забавлявам се — отвърна Джак, съблече коженото яке и го окачи на облегалката на стола. Очите му пробягаха по купчините папки на бюрото, после се спряха върху кошчето за новопристигнали материали, плътно запълнено с лабораторни анализи и патологически заключения.

— На твоє място не бих се чувствал толкова самодоволен — подхвърли Чет. — Един от посетителите тук беше самият Бингъм. Каза да ти предам да се отбиеш в кабинета му в момента, в който се появиш!

— Прекрасно — въздъхна с престорено удовлетворение Джак. — Бях започнал да се опасявам, че тоя тип ме е забравил...

— „Тоя тип“ никак не изглеждаше щастлив — предупредително го изгледа колегата му. — Калвин също се отби и изрази желание да те види. Стори ми се, че от ушите му излиташе дим...

— Без съмнение е искал да си плати десетте долара, които изгуби на бас — ухили се Джак, стана и потупа Чет по рамото: — Не се безпокой за мен, аз имам силен инстинкт за оцеляване...

— Не можеш да ме заблудиш — отвърна с въздишка Чет.

Джак взе асансьора за долните етажи и се запита какво го очаква при Бингъм. Откакто беше постъпил на работа в Патологическия център почти не беше контактувал с директора. Всичките ежедневни проблеми решаваше Калвин.

— Влезте направо — промърмори госпожа Санфорд без да отмества очи от клавиатурата пред себе си. А Джак се запита как е разбрала, че в канцеларията се е появил именно той.

— Затвори вратата! — хладно нареди доктор Харолд Бингъм.

Джак се подчини. Кабинетът на директора беше просторен, с масивно писалище и старомодни венециански капаци на прозорците. В дъното имаше широка лабораторна маса с микроскоп, поставена пред висока библиотека с остъклени рафтове.

— Седни — каза Бингъм.

Джак се подчини.

— Не съм сигурен, че те разбирам — започна с тих, но заплашителен глас директорът. — Днес си обявил една гениална диагноза, след което по най-глупав начин решаваш да запознаеш със случая преките ми началници. Това означава, че или си напълно аполитичен тип, или в душата ти се крие неосъзнат стремеж към самоунищожение...

— Може би някаква комбинация между двете — отвърна Джак.

— Освен това си и нагъл — хладно отбеляза Бингъм.

— Част от неосъзнатия стремеж към самоунищожение — леко се усмихна Джак. — Другата му част е честността...

Бингъм поклати глава. Човекът насреща му очевидно се опитваше да го извади от равновесие.

— Опитвам се да разбера само едно — рече с въздишка той и преплете пръстите си на борец. — Нима не ти мина през ума, че преди да говориш с Главния комисар по здравеопазването, би трябвало да уведомиш мен?

— Чет Макгавърн ми зададе същия въпрос — отвърна Джак. — Но аз исках да бия тревога, при това веднага. Вероятно знаете поговорката, че грам превенция се равнява на килограм лекарства, нали? Още повече, че в случая става въпрос за евентуална епидемия...

В кабинета се възцари тишина. Обмислил отговора на младия патолог, Бингъм с нежелание призна, че в него има известна логика.

— Вторият въпрос, който бих желал да обсъдя с теб, е посещението ти в „Манхатън Дженерал“ — избоботи той. — Честно ще призная, че останах изненадан от него. При постъпването си тук ти без съмнение си бил запознат с правилника и знаеш, че от вас се иска единствено прецизна патолого-анатомическа дейност, но ТУК, в тази сграда! Помниш това, нали?

— Разбира се — кимна Джак. — Но появата на чума е необичайно явление, което изисква и необичайни ответни реакции. Освен това ме глождеше любопитството...

— Глождело го любопитството! — прогърмя Бингъм, изгубил контрол върху нервите си. — От години не съм чувал по-глупаво оправдание за толкова тежко нарушение на вътрешния ред в този институт!

— Има и още нещо — призна си с въздишка Джак. — „Манхатън Дженерал“ е част от веригата болнични заведения на „АмериКеър“. Именно по тази причина ми се прииска да ида на място и да ги попитисна... Просто не си падам по корпорации от сорта на „АмериКеър“...

— Какво имаш против тях, за Бога? — учудено го изгледа Бингъм.

— Лично отношение — отвърна Джак.

— Би ли ми го разяснил?

— Предпочитам да не навлизаме в тази тема — въздъхна Джак. — Това е една дълга история...

— Твоя воля! — ядосано го изгледа директорът. — Но аз нямам намерение да толерирам подобно поведение! Какво значи да се появиш в определена болница, да размахаш значката си на медицински следовател и да търсиш някаква шантава лична вендета? Нима не знаеш, че на това му се вика злоупотреба със служебно положение?

— Аз не виждам нещата в тази светлина — поклати глава Джак. — Мисля, че в рамките на нашите правомощия влиза всичко, което поставя под заплаха здравеопазването като цяло. А опасността от чумна епидемия положително попада в тази категория...

— Така е — кимна Бингъм. — Но ти бързаш да биеш тревога направо пред Главния комисар по здравеопазването. Тя от своя страна е алармирала Градския съвет по здравеопазването, който веднага е

изпратил в болницата главния епидемиолог. Каква е била твоята работа там? Защо си им създал неприятности?

— Какви неприятности по-точно? — пожела да се осведоми Джак.

— Вдигнал си кръвното не само на болничния администратор, но и на главния епидемиолог! — изрева Бингъм. — При това до такава степен, че и двамата са подали официални оплаквания! Президентът на болницата се е оплакал на кмета, а главният епидемиолог — на Главния комисар по здравеопазването! А споменатите държавни служители, които за твое сведение ми се падат началници, побързаха да изразят дълбокото си недоволство пред мен!

— Исках да бъда полезен, нищо повече — отвърна с престомена невинност Джак.

— Направи ми услуга и не искай подобни неща! — отсеке Бингъм. — Настоявам да си седиш на задника и да се занимаваш с това, за което ти плащат. От Калвин научих, че имаш цял куп патологични заключения на главата си!

— Това ли е всичко? — попита Джак, след като изчака няколко секунди в мълчание.

— Засега — кимна Бингъм.

Младият патолог стана и тръгна към вратата.

— О, и още нещо — обади се зад гърба му директорът. — Не забравяй, че все още си на изпитателен срок...

— Ще се опитам да го запомня — кимна Джак, затвори вратата зад гърба си и прекоси канцеларията на госпожа Санфорд.

Спря пред вратата на заместник-директора, която беше открената. Самият Калвин беше вътре, наведен над малък микроскоп.

— Извинете — подвижна той. — Разбрах, че сте ме търсил...

Калвин се изправи, хвърли му един изпълнен с неприязън поглед и изръмжа:

— Беше ли при директора?

— Оттам идвам — кимна Джак. — Трябва да призная, че се чувствам поласкан от вниманието на началниците...

— Я не се прави на умник! — троснато рече Калвин. — Какво ти каза доктор Бингъм?

Джак му предаде разговора си с директора като не пропусна и последната му забележка за изпитателния срок.

— Точно и ясно! — кимна с одобрение Калвин. — Към това бих добавил, че ако не си вземеш бележка, скоро ще се наложи да си търсиш нова работа!

— Междуременно имам една молба — рече Джак.

— Каква молба?

— Дължите ми десет долара и бих искал да си ги получа.

Калвин смаяно го изгледа. Очевидно се удивляваше на нахалството му. В крайна сметка извъртя туловището си върху стола, измъкна портфейла от задния си джоб и му подаде банкнота от десет долара.

— Надявам се, че ще имам случай да си ги върна — изръмжа той.

— С удоволствие — ухили се Джак, прибра банкнотата в джоба си и взе асансьора за петия етаж. В кабинета си завари Лори, седнала странично върху бюрото на Чет. В очите и на двамата се четеше загриженост.

— Какво стана? — попита Чет.

— Как какво? — отвърна с въпрос Джак и се обърна странично, за да се промъкне до стола си.

— Още ли си на работа тук?

— Май, че да — промърмори Джак и започна да преглежда новопристигналите рапорти.

— Няма да е зле да внимаваш — рече Лори, слезе от бюрото на Чет и тръгна към вратата. — По време на изпитателния срок могат да те уволнят когато пожелаят...

— Бингъм вече ми го напомни — направи физиономия Джак.

Лори се спря на прага, поколеба се за момент, после рече:

— Мен също щяха да ме уволнят по време на изпитателния срок...

— Така ли? — вдигна глава Джак.

— Ставаше въпрос за онези случаи на свръхдоза наркотици, за които ти споменах сутринта... Имах лошия шанс да изразя мнение, противоположно на мнението на Бингъм...

— Това е част от дългата история, за което също спомена, така ли? — пожела да узнае Джак.

— Точно така — кимна младата жена, вдигна ръка и доближи палеца до показалеца си: — Бях на ей толкова от уволнението...

Допуснах грешката да не приема сериозно заплахите на Бингъм. Не бих искала и ти да повториш грешката ми...

Чет едва изчака Лори да излезе и поиска да чуе дума по дума разговора на Джак с директора. Джак му го предаде, като не пропусна оплакванията на кмета и главния комисар по здравеопазването.

— Лично от теб ли са се оплакали? — попита Чет.

— Вероятно — кимна Джак. — Ето как се отплащат за самарянството ми...

— Но какво точно си направил, за Бога? — изгледа го колегата му.

— Бях дипломат, както винаги — отвърна Джак. — Задавах въпроси и правех предложения...

— Ти си луд! — въздъхна Чет. — За какво всъщност опря до уволнение? Какво искаш да докажеш?

— Нищо — сви рамене Джак.

— Не те разбирам...

— Май никой не ме разбира — въздъхна с престорена покруса Джак.

— Всичко, което зная за теб, се изчерпва с факта, че някога си бил офталмолог, а в момента живееш в Харлем и играеш уличен баскетбол — направи кратко резюме Чет. — С какво друго се занимаваш?

— Горедолу с нищо друго — сви рамене Джак. — Ако не броим работата ми тук, разбира се...

— А как се развличаш? — попита Чет. — В смисъл, имаш ли социални контакти? Например приятелка, ако ми позволиш подобен въпрос...

— Не съвсем — поклати глава Джак.

— Да не би да си педераст?

— Не съм. Просто от известно време насам ми липсва желание...

— Ясно — кимна Чет. — Сега разбирам защо се държиш толкова шантаво. И искам да вземеш съответните мерки. Довечера ние с теб ще отидем да похапнем някъде, може и да пийнем по едно-две... В моя квартал има една много приятна кръчма. Ще си поговорим на спокойствие...

— Никога не говоря за себе си — предупреди го Джак.

— Добре де, никой не те кара да говориш за себе си — кимна колегата му. — Излизаме да си пийнем и толкоз. Според мен имаш остра нужда от нормални човешки контакти...

— Какво означава „нормални човешки контакти“? — попита Джак.

ДЕВЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 МАРТ 1996 ГОД. 22:15 ЧАСА

Чет се оказа решителен човек. Категорично отхвърли всякакви протести и успя да се наложи. В крайна сметка Джак прекоси с колелото си Сентрал Парк и се появи пред входа на един италиански ресторант на Второ авеню.

Хапнаха, след което Чет настоя да изпият по едно питие. Джак отстъпи, вероятно поради факта, че колегата му настоя да плати вечерята. Но сега, изкачили няколкото стъпала към бара, той изведнъж бе обзет от колебание. В продължение на няколко години си беше лягал в десет, за да стане в пет. В момента беше десет и четвърт, на всичкото отгоре в корема му се поклащаше съдържанието на половин бутилка вино, което бяха изпили по време на вечерята. Чувстваше се отпаднал, приспа му се.

— Не съм сигурен, че ще вляза — промърмори той.

— Стига де, вече сме тук — погледна го умолително Чет. — Ще пием само по една бира...

Джак изви врат и огледа стената над бара. Беше гола.

— Няма ли име тая кръчма?

— Има, как да няма — успокоително рече Чет. — Викат й „Тържището“... — Отвори вратата и добави: — Хайде, вкарай си задника вътре!

Вътрешността на заведението смътно напомняше за дневната на майка му в Де Моа, щата Айова, с изключение на дългия бар. Обзавеждането беше някаква невероятна смесица от викториански мебели, с които дългите до земята плисирани завеси изобщо не се връзваха. Високият таван беше боядисан в смесица от невъзможни цветове.

— Какво ще кажеш да седнем тук? — попита Чет и посочи малка масичка до прозореца, зад който се разкриваше добра гледка към Осемдесет и девета улица.

Джак сви рамене и се отпусна на близкия стол. От мястото му се виждаше целия бар. Едва сега забеляза, че подът е покрит с отлично лакиран паркет — нещо доста необичайно за подобен род заведения. Посетителите — около петдесетина души, седяха в удобните кресла около ниските масички, или се бяха изправили на бара. Повечето бяха облечени добре и имаха вид на хора с добри професии. Бейзболни шапки липсваха, жените бяха почти толкова, колкото и мъжете.

Чет май ще се окаже прав, помисли си с въздишка Джак. От няколко години насам не беше стъпвал в заведение, да не говорим за някакви „социални“ контакти от сорта на тези, които се създават по кръчмите. И по-добре. Самотата понякога тежи, но какво ли толкова си говорят тези симпатични и добре облечени хора? В това отношение Джак беше абсолютно безпомощен...

Очите му се спряха върху фигурата на Чет. Колегата му стоеше пред бара и вероятно очакваше поръчаните бири. В същото време разговаряше с една висока и добре оформена блондинка, облечена в прилепнала по тялото тениска и маркови джинси. До нея седеше още една жена, която носеше на пръв поглед скромно костюмче в тъмни тонове. Тя не вземаше участие в разговора, предпочитайки да се концентрира върху чашата вино в ръката си.

Джак изпита чувство на лека завист към Чет, който очевидно се чувстваше тук като риба във вода. По време на вечерята беше говорил за себе си абсолютно непринудено. Джак научи, че съвсем наскоро е приключил продължителната си връзка с колежка-педиатър и в момента е в „междинно положение“ — тоест готов за поредната авантюра.

Чет се обърна с лице към масата, двете жени сториха същото. На лицата им грееха усмивки. Очевидно говореха за него и Джак усети как по лицето му плъзва руменина.

После Чет се отлепи от бара и тръгна насам. Джак не знаеше какво предпочита: да побегне, или да забие нокти в плота на масата. Ясно знаеше какво ще последва.

— Хей, приятелче — промърмори под нос Чет и седна така, че тялото му да скрие бара от очите на Джак. — Виждаш ли онези две мацки на високите столчета? Бива си ги, нали? И двете са малко на градус и умират от желание да се запознаят с теб!

— Виж какво, Чет — започна Джак. — Много ми беше приятно, но мисля, че е време да...

— Хич не си го помисляй! — отсече колегата му. — Сега просто няма как да ме зарежеш! Много си падам по онази с тениската...

Усетил, че съпротивата ще означава много повече изхабена енергия от безусловната капитулация, Джак позволи да го замъкнат на бара. Чет се зае с представянето.

Моментално разбра защо Колийн е пробудила интереса на Чет. Бяха от една кръвна група — безгрижни, весели, остроумни. Докато Терез беше пълната им противоположност — сдържана и вгълбена в себе си. След представянето тя хвърли един единствен проникателен поглед по посока на Джак, после отново се извърна към чашата си.

Чет и Колийн подеха непринуден разговор. Джак погледна тила на Терез и още веднъж се запита какво по дяволите търси тук. Вместо да е вече в леглото, виси на някакъв бар и се готви да досажда на човек, който по всяка вероятност е не по-малко затворен от самият него...

— Това си е чиста загуба на време, Чет — подвикна след известно време той.

— За кого? — изведнъж се обърна Терез.

— За мен — отвърна Джак и любопитно огледа правилните черти и чувствените устни на жената пред себе си. Остана леко изненадан от живия тон, с който беше задала въпроса си.

— А аз какво да кажа? — остро попита Терез. — Нима си въобразявате, че е много приятно да ти досаждат разни сваляни?

— Момент, момент! — отвърна Джак, усетил как в душата му се надига раздражението. — Ако ме вземате за сваляч, значи се ласкаете! Можете да бъде абсолютно сигурна, че...

— По-спокойно, Джак! — подвикна Чет и в гласа му прозвуча нескрито безпокойство.

— И ти, Терез — обади се Колийн. — Отпуснете се и двамата. Тук сме, за да се позабавляваме, нищо повече...

— Тази дама се нахвърли върху мен, макар че не съм й казал нито дума — оправда се Джак.

— Не е нужно да казвате каквото и да било — сръза го Терез.

— Хайде, успокойте се — рече Чет и застана между двамата. — Нека си контактуваме като нормални хора...

— Мисля, че е време да се прибирам — изпъна рамене Терез.

— Няма да мърдаш оттук! — заповяда Колийн, извърна се към Чет и добави: — Напрегната е като струна и затова я помолих да се отбием тук... Просто, за да се отпусне мъничко... Иначе само работата ѝ е в главата!

— Съвсем като Джак — усмихна се Чет. — Той е един абсолютно асоциален тип.

Разговаряха така, сякаш са сами. А Терез и Джак стояха редом, гледаха в противоположни посоки и явно се чувстваха глупаво.

Чет и Колийн поръчаха по още едно питие и продължиха да одумват приятелите си.

— Социалните контакти на Джак се изчерпват с играта на уличен баскетбол в един не особено безопасен квартал — усмихнато подхвърли Чет. — Партньорите му са истински убийци!

— И това е нещо — отвърна Колийн. — Защото Терез дели жилището си с няколко осемдесетгодишни старци и най-голямото ѝ забавление в неделя следобед е да отиде да изхвърли боклука!

Разсмяха се, отпиха по глътка бира и най-сетне смениха темата. Заговориха за някаква пиеса на Бродуей, която и двамата харесваха.

Джак и Терез си размениха по един бегъл поглед, после всеки се вторачи в чашата пред себе си.

— Чет спомена, че сте доктор — обади се най-сетне Терез. Тонът ѝ беше значително по-мек. — Имате ли някаква специализация?

Джак обясни с няколко думи какво означава съдебна патология, а Чет побърза да се намеси.

— Радвате се на компанията на бъдещо светило в посочената област — обяви той. — Днес Джак постави една наистина изумителна диагноза. Противно на общото мнение, той доказа, че става въпрос за чумен бацил!

— Тук, в Ню Йорк? — погледна го разтревожено Колийн.

— В „Манхатън Дженерал“ — кимна Чет.

— Господи, преди известно време лежах там! — възкликна Терез. — Но чумните бактерии се срещат изключително рядко, нали?

— Определено — отвърна Джак. — В Съединените щати има по няколко случая годишно, но само в пуцинаците на Дивия Запад и винаги през лятото...

— Те са силно заразни, нали? — попита Колийн.

— Да — кимна Джак. — Особено в пневмотичната им разновидност, от която е починал пациентът, за когото става въпрос.

— Не се ли страхувате от зараза? — попита Терез, после двете с Колийн неволно направиха крачка назад.

— Не, няма такава опасност — леко се усмихна Джак. — Ако сме се заразили, досега да сме развили тежка бронхопневмония и да сме на легло... Излишно е да бягате в другия край на бара...

Двете жени смутено се върнаха по местата си.

— Има ли опасност от епидемия, тук, в града? — попита Терез.

— Ако чумният вирус порази гризачите и най-вече плъховете — кимна Джак. — И ако плъховете носят достатъчно количество бълхи... Бих казал, че при тези условия бедните квартали на града вероятно ще имат проблеми. Но шансовете за това са малки. За последен път истинска чумна епидемия в САЩ е имало през 1919 година, при която са регистрирани само 12 случая въпреки, че говорим за пред-антибиотиковата ера. Не очаквам сериозна епидемия днес, още повече, че в „Манхатън Дженерал“ гледат на проблема с необходимото внимание...

— Надявам се, че вече сте уведомили медиите — рече Терез.

— Не съм — поклати глава Джак. — Това не е моя работа.

— Но не трябва ли да се сигнализира обществеността?

— Мисля, че не трябва — отвърна Джак. — Медиите ще превърнат случая в сензация и това само ще усложни нещата. Самото споменаване на думата „чума“ може да породви паника, а паниката е лош съветник...

— Може би сте прав — замислено промълви Терез. — Но според мен, ако хората са предупредени за опасността от чума, те ще се чувстват различно и ще вземат съответните мерки.

— Това е чисто академичен въпрос, тъй като медиите рано или късно ще научат за случая — въздъхна Джак. — И тогава гледайте какво става...

— Хайде да сменим темата — обади се Чет. — Вие с какво се занимавате, момичета?

— С творческите проблеми на една доста известна рекламна агенция — отвърна Колийн. Терез е директор по творческите въпроси...

— Много впечатляващо — промълви Чет.

— И по едно странно съвпадение на нещата, в момента се занимаваме именно с медицината...

— Как по-точно? — вдигна глава Джак.

— Един от най-големите ни клиенти е „Нешънъл Хелт“ — отвърна Терез. — Предполагам, че сте чували за тази корпорация...

— За нещастие да — отвърна с равен глас Джак.

— Май имате нещо против факта, че работим за тях — продължително го изглежда Терез.

— Може би — промърмори Джак.

— Мога ли да попитам защо?

— Аз съм против рекламата в медицината — отвърна Джак. — Особено против тази реклама, която ни предлагат новите конгломерати в областта на здравеопазването...

— Защо?

— Преди всичко защото рекламата има една единствена цел — да увеличи печалбата посредством привличането на нови и нови клиенти. В областта, за която говорим, рекламата не е нищо повече от неверни преувеличения, полуистини и изкуствено създавани проблеми за потребителя, които нямат нищо общо с качеството на здравеопазването. И на второ място, рекламата струва тонове пари, които се осчетоводяват като административни разходи. Това на практика е истинското престъпление, тъй като отнема средствата за лечение на болните...

— Свършихте ли? — хладно попита Терез.

— Ако се замисля, положително ще открия и още доводи — сви рамене Джак.

— Аз пък не съм съгласна с вас! — отсече с не по-малко жар Терез. — Според мен рекламата е тази, която подчертава разликите и създава конкурентната среда. В крайна сметка от това печели потребителя.

— Измислици! — тръсна глава Джак. — Чисти измислици!

— Таймаут, приятели! — обяви Чет и за втори път застана между двамата. — Пак излизате от контрол. Хайде да сменим темата и да говорим за нещо неутрално... Например за секса, или за религията...

Колийн се засмя и закачливо го тупна по рамото.

— Сериозно ви говоря — държеше на своето ухиленият Чет. — Дайте да си говорим за религията. Напоследък тази тема рядко се

засяга из кръчмите. Нека споделим кой с каква религия е бил закърмен. Аз ще започна пръв...

В продължение на около половин час действително говориха на религиозни теми. Джак и Терез забравиха за емоционалните си изблици и в един момент се уловиха, че се превиват от смях на безкрайните вицове, които сипеше Чет.

После Джак погледна часовника си и със смайване установи, че е единадесет и четвърт. Не можеше да допусне, че е станало толкова късно.

— Съжалявам, но трябва да тръгна — прекъсна разговора той. — Чака ме доста продължително пътешествие с велосипед.

— С велосипед ли? — учуди се Терез. — Искате да кажете, че се придвижвате с колело в този град?

— Той е обладан от неосъзнат стремеж към откъдното — поясни Чет.

— Къде живеете?

— Горен Уест Сайд — отвърна Джак.

— Попитай го колко „горен“ — подхвърли Чет.

— Къде по-точно? — настоя младата жена.

— На Сто и шеста улица, номер 106, за да бъде прецизен — усмихна се Джак.

— Но това е Харлем! — възкликна Колийн.

— Нали ви казах, че има стремеж към откъдното — вметна Чет.

— Не ми казвайте, че ще прекосите с колелото си целия парк, в този час! — изгледа го с ужас Терез.

— Карам доста бързо — сви рамене Джак.

— Според мен си търсите белята! — отсече младата жена, наведе се и вдигна куфарчето, което беше оставила в краката си. — Аз нямам колело, но имам важна среща с леглото!

— Момент, приятели! — спря ги Чет, праметна ръка през рамото на Колийн и с престорена важност добави: — Мисля, че ние с Колийн също имаме думата...

— Точно така! — игриво се усмихна Колийн.

— Чуйте я — продължи все така авторитетно Чет. — Вие двамата няма да си тръгнете, преди да се уговорим за една хубава обща вечеря, най-добре още утре...

Колийн поклати глава и се освободи от ръката му.

— Страхувам се, че сме заети — рече тя. — Чакат ни такива срокове, че няма начин да не работим до среднощ!

— Къде предлагате да се състои въпросната вечеря? — попита Терез, а Колийн зяпна от изненада.

— Предлагам „Илейнс“, която се намира тук, на съседния ъгъл — светкавично реагира Чет. — Някъде към осем... Имаме всички шансове да видим там и някоя известна личност...

— Не мисля, че... — започна Джак, но Чет побърза да го прекъсне.

— Никакви измъквания! — отсече той. — Утре вечеряш с нас, а боулинга с калугерките ще оставиш за друг ден!

Джак беше твърде уморен, за да спори и само сви рамене.

— Значи решено? — изгледа ги последователно Чет. Останалите кимнаха с глави.

Жените спряха едно такси, което минаваше покрай бара. Предложиха да вземат и Чет, но той каза, че живее съвсем наблизко.

— Сигурен ли сте, че не искате да оставите колелото за през нощта? — попита Терез. Въпросът ѝ беше насочен към Джак, който се бореше с веригите и катинарите на планинския си велосипед.

— В никакъв случай — отвърна Джак, яхна колелото и кимна с глава за сбогом. После здраво натисна педалите.

Терез даде на шофьора първия от адресите, таксито направи ляв завой по Второ авеню и се насочи на юг. Колийн помахна на Чет през задното стъкло и се извърна към шефката си.

— Доста съм изненадана — промълви тя. — Най-малко днес съм си представяла, че ще се запозная с двама свестни мъже, при това в бар...

— Добри момчета са — кимна Терез. — Сбърках като ги взех за обикновени свалячи, но най-много се радвам, че не започнаха да дрънкат за спорт или за борсовите колебания. Защото това са темите на всички мъже в този град, а аз буквално ги ненавиждам...

— Аз пък се сецам за мама, която вечно настояваше да се запозная с някой доктор — усмихна се Колийн.

— Те не са типични доктори — поклати глава Терез. — Особено Джак. Има странни възгледи и изглежда огорчен от нещо... А на

всичкото отгоре е и твърдоглав. Можеш ли да си представиш, че се придвижва с колело из този шантав град?

— Мога, особено когато се замисля за същността на работата им — въздъхна Колийн. — По цял ден се занимават с трупове!

— Това не е много по-различно от работата с разни счетоводни величия! — поклати глава Терез.

— Признавам, че ме изненада като прие поканата за вечеря — погледна я закачливо Колийн. — Особено в момент като този, когато сме изправени пред катастрофа в рекламната кампания на „Нешънъл Хелт“...

— Точно по тази причина приех — отвърна със затворническа усмивка Терез. — Искам да си поговоря с тоя Джак Степълтън. Може би няма да повярваш, но точно той ми даде страхотна идея за рекламната кампания на „Нешънъл Хелт“! Много ми се иска да му видя физиономията, когато го разбере. Консервативното му отношение към рекламата май ще ни бъде от полза.

— За каква идея става въпрос? — нетърпеливо я изгледа Колийн.

— Свързана е с чумния инцидент, за който говорихме — отвърна Терез. — „АмериКеър“ е основен съперник на „Нешънъл Хелт“, следователно ние трябва да се възползваме по най-добрия начин от обстановката в най-голямата им болница, нали? Научат ли за опасността от чумна епидемия там, много хора ще пожелаят да се прехвърлят към „Нешънъл Хелт“...

— Не можем да използваме чумата — поклати глава Колийн и лицето ѝ помръкна.

— Нямам такива намерения, за Бога — въздъхна Терез. — Просто ще подчертаем, че болницата на „Нешънъл Хелт“ е съвсем нова и изключително чиста... Обратното ще бъде загатнато, а обществеността сама ще го свърже с чумния инцидент. Познавам „Манхатън Дженерал“, лежала съм в нея. Макар и ремонтирана, тя си остава една стара болница. А болницата на „Нешънъл Хелт“ е пълна нейна противоположност. Вече си представям рекламни клипове, на които хората ядат направо на пода. Толкова е чиста, разбираш ли? А на хората им харесва точно това — да бъдат в нова и стерилно чиста болница, особено след като се наслушахме за мутирала и устойчиви на антибиотиците бактерии...

— Идеята ми харесва — промълви Колийн. — Ако тя не отмъкне доста клиенти от „АмериКеър“, просто не виждам какво друго може да стори това!

— Искам да чуеш и един текст, който ми се върти в главата — рече с едва доловима свенливост Терез. — НИЕ ЗАСЛУЖАВАМЕ ВАШЕТО ДОВЕРИЕ, ЗАЩОТО ФАМИЛНОТО НИ ИМЕ Е „ЗДРАВЕ“^[1].

— Страхотно! — възкликна Колийн. — Още утре мобилизирам екипа за работа по тази идея!

Таксито спря пред блока на Терез, двете жени се прегърнаха.

Терез слезе, опря ръка върху покрива на колата и се надвеси над прозорчето:

— Благодаря ти за идеята да излезем — рече тя. — Беше много хубаво...

— Моля — усмихна се широко Колийн и я поздрави с вдигнат палец.

[1] Игра на думи: в буквален превод National Health означава „Национално здраве“ — Бел.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК, 21 МАРТ 1996 ГОД. 7:25 ЧАСА

Човек на навиците, Джак се появяваше на работа по едно и също време, с разлика не повече от пет минути. Но тази сутрин закъсна с близо десет, просто защото се събуди с главоболие. Толкова дълго време не беше слагал в уста дори капка алкохол, че беше забравил какво значи да си махмурлия. Наложил се да остане под душа доста по-дълго от обикновеното, а по време на обичайния слалом по нанадолнището на Второ авеню проявил благоразумието да поддържа прилична скорост.

Прекосявайки Първо авеню, той видя нещо, което никога не беше виждал в този час на деня — микробус на една от големите телевизионни компании с щръкнала антена, паркиран точно пред входа на Центъра.

Промени маршрута си и направи един кръг около него. Вътре нямаше жива душа, но пред входа на центъра се тълпяха няколко души, очевидно репортери.

Обзет от любопитство, Джак изкачи рампата, остави колелото на обичайното му място и се насочи към приемната.

Лори и Вини бяха по местата си, както винаги. Джак им подвикна едно добро утро и проточи шия към приемното хале, в което цареше необичайно оживление.

— Какво става тук, по дяволите? — извърна се към Лори той.

— Ти би трябвало да знаеш най-добре — отвърна младата жена. Не вдигна глава, заета с изготвянето на дневната програма за аутопсии. — Има опасност от чумна епидемия, забрави ли?

— Как така епидемия? — вдигна вежди Джак. — Да не би да има нови случаи?

— Не гледаш ли сутрешните новини по телевизията? — едва сега го погледна Лори.

— Нямам телевизор — призна Джак. — Да притежаваш такъв апарат в квартал като моя, означава да викаш дявола на гости...

— Два нови случая — поясни Лори. — Пристигнаха при нас през нощта. Единият твърдо е чума, тъй като още в болницата са му направили флуоресцентен тест за антитела и пробата се е оказала положителна. Другият е съмнителен, тъй като флуоресцентната проба е била отрицателна, но от клиническа гледна точка си е чиста чума... А доколкото съм осведомена, в болницата има още няколко пациента със силна треска, които са поставени в изолатор.

— Имаш предвид „Манхатън Дженерал“, нали? — погледна я Джак.

— Да.

— Някой от тези случаи да е бил в пряк контакт с Нодълман?

— Нямах време да проверя — отвърна Лори. — Ако искаш, ще ги пиша на теб...

— Искам, разбира се — кимна Джак. — Кой от двата е с доказана чума?

— Катрин Мюлер — отвърна Лори и му подаде една папка от купчината пред себе си.

Джак седна на ръба на бюрото и я разгърна. Бързо откри проучвателния протокол, извади го и потъна в четене. В четири часа следобед докарали жената в спешното отделение на „Манхатън Дженерал“, състоянието ѝ било изключително тежко. Поставили ѝ диагноза скоротечна чума. Починала девет часа по-късно, въпреки масивната атака с антибиотици.

Провери къде е работила жертвата и не се изненада от това, което прочете — местоработата се оказа самата болница „Манхатън Дженерал“. По всяка вероятност е имала някакъв контакт с Нодълман, рече си Джак. За съжаление в рапорта не беше отбелязано точно къде в болницата е работила Катрин Мюлер, но неговото предположение беше лабораторията, или член на някой от екипите дежурещи сестри.

Потънал в четене, Джак мълчаливо се възхити на работата, която беше свършила Джанис Джагър. След вчерашния телефонен разговор, дребничката жена беше включила в рапорта си всичко, за което я беше помолил: информация за пътувания, домашни животни и посетители. В случая с Катрин Мюлер такива нямаше.

— Къде е непотвърденият случай? — извърна се към Лори той.

Колежката му мълчаливо побутна една папка, която лежеше встрани от купчината.

Джак я отвори и зяпна от изненада. Жертвата нито беше работила в „Манхатън Дженерал“, нито пък беше имала никакви контакти с Доналд Нодълман. Казваше се Сюзън Хард и също беше пациентка на болницата, но в друго отделение. Постъпила за раждане и е била в самостоятелна стая на етаж на гинекологията! Джак объркано поклати глава и потъна в четене.

Хард прекарала в болницата двадесет и четири часа, след което внезапно развила силна треска, миалгия^[1] и главоболие, придружени с раздираща суха кашлица и повръщане. Въпросните симптоми се появили осемнадесет часа след раждането на напълно нормално дете, осъществено посредством цезарово сечение. Осем часа след появата на симптомите, пациентката починала.

Спомнил си, че Нодълман беше живял в Бронкс, Джак потърси адреса на Сюзън Хард. Оказа се, че е твърде далеч от Бронкс и едва ли може да се нарече гето — Сътън Плейс Саут в Манхатън...

След забременяването си Хард не е пътувала никъде. Била е собственичка на възрастен, но напълно здрав пудел. По отношение на посетители от далечни места беше отбелязано, че три седмици преди постъпването си в болницата, Сюзън Хард е била в контакт с един бизнес-партньор на съпруга си от Индия, който бил напълно здрав.

— Тук ли е още Джанис Джагър? — вдигна глава Джак.

— Преди петнадесет минути беше тук — кимна Лори. — Видях я когато минавах покрай кабинета й...

Джак откри Джанис точно там, където я беше заварил предишния ден.

— Ти си един всеотдаен държавен служител — подвикна от прага той.

Джанис вдигна глава. Очите й бяха зачервени от умора.

— Затънала съм до гуша — въздъхна тя. — Имам чувството, че напоследък хората мрат като мухи... Я кажи дали съм задавала правилните въпроси по отношение на инфекциозните случаи тази нощ?

— Абсолютно правилните и трябва да призная, че съм впечатлен — кимна Джак. — Но аз имам и още няколко...

— Казвай — рече Джанис.

— Къде се намира акушеро-гинекологическото отделение? Близо ли е до вътрешното?

— Практически са едно до друго, на седмия етаж — отвърна Джанис.

— Без майтап? — изгледа я Джак.

— Това важно ли е?

— Все още нямам представа — призна с въздишка патологът. — А дали пациентите от АГ са имали контакт с тези от вътрешното?

— Тук ме спипа натясно — промърмори Джанис. — Не знам това, но предполагам, че такива контакти са изключени...

— Аз също — кимна Джак. Но как тогава се е разболяла Сюзън Хард? Нещо в тази чумна епидемия не беше наред. На шега се запита дали пък някъде из вентилационната система на болницата все пак не живее популация от заразени пълхове?

— Имаш ли други въпроси? — изтръгна го от вглъбеността му Джанис. — Искам да се махам оттук, а все още не съм приключила с рапортите!

— Само още един — вдигна глава Джак. — Посочила си, че Катрин Мюлер работи в „Манхатън Дженерал“, но не уточняваш къде... Сестра, лаборантка?

Джанис започна да рови в записките си.

— Нито едното, нито другото — обяви след известно време тя. — Мюлер е работила в централното снабдяване...

— Не думай! — разочаровано въздъхна Джак.

— Съжалявам, но тази информация ми дадоха от болницата.

— В нищо не те обвинявам — размаха ръце Джак. — Просто ми се иска да открия някаква логика в тази работа. Как е възможно една служителка от снабдяването да влезе в контакт с болен от чума пациент на седмия етаж? Къде се помещава това централно снабдяване?

— Доколкото знам, на третия етаж, редом с операционните — отвърна Джанис.

— Добре, благодаря — изправи се Джак. — А сега се махай оттук и отивай да се напиш!

— Точно това смятам да направя — кимна Джанис.

Джак повлече крака по обратния пък към приемната. Нещата продължаваха да изглеждат безкрайно объркани. Обикновено не е трудно да се проследи пътя на едно заразно заболяване, тъй като той неизбежно минава през семейството и познатите на болните. От

първия регистриран случай се разклоняват и останалите — пряко, или чрез преносител на заразата. Просто и ясно, без никакви мистерии. Но при тези случаи на чума нещата не стояха така. Единственият обединяващ фактор беше болницата „Манхатън Дженерал“...

Разсеяно махна с ръка на сержант Мърфи, който току-що беше пристигнал в остъклената си будка на входа. Темпераментният ирландец енергично помахаше в отговор.

Джак крачеше бавно, главата му пламтеше. Сюзън Хард е развила симптомите само след едноминутен престой в болницата. Но инкубационният период на чумата е минимум два дни и това е известно на всички. Значи жената е била заразена преди да постъпи в болницата... Обърна се и тръгна обратно към кабинета на Джанис.

— Още един въпрос — подвижна от прага той. — Случайно да ти е известно дали пациентката Хард е посещавала болницата ден-два преди да постъпи за раждане?

— Зададох този въпрос на мъжа ѝ, но той отговори отрицателно — обърна се към него Джанис. — Тя ненавиждала болниците и предпочела да постъпи в последния момент...

— Благодаря — кимна Джак и тръгна да си върви. В душата му се възцари дълбоко безпокойство. От току-що получената информация беше логично да заключи, че огнищата на чума са повече от едно — може би две, а дори и три... Нещо, което практически беше изключено. Другата вероятност е да става въпрос за изключително кратък инкубационен период — по-кратък от двадесет и четири часа... Само по този начин може да се приеме, че Хард е станала жертва на вътрешноболнична зараза — също като Нодълман и Мюлер... Но тук възникваше друг проблем — съществуването на силен и постоянен източник на зараза, което също беше малко вероятно... В края на краищата, колко заразени плъха може да има в една вентилационна система? И колко от тях кихат едновременно?

Влезе в приемното помещение, дръпна спортната страница на „Дейли Нюз“ от ръцете на Вини и го поведе към залата за аутопсии.

— А бе, докторе, защо винаги идваш пръв? — недоволно промърмори санитарят. — Нямах ли си дом, личен живот?

Джак се обърна и тикна папката на Катрин Мюлер в ръцете му.

— Рано пиле рано пее, забрави ли? — ухили се той.

— Да бе, как не... — промърмори Вини и разгърна папката. — С тая ли ще почнем?

— Ще вървим от известното към неизвестното — кимна Джак. — Тая има положителен флуоресцентен тест, значи е била болна от чума. Да не забравиш да вдигнеш докрай ципа на скафандъра си...

Петнадесет минути по-късно аутопсията започна. Джак отдели необичайно дълго време за външен оглед на трупа. Търсеше следи от ухапвания на насекоми. Това съвсем не беше лесна работа, тъй като Катрин Мюлер беше доста пълна 44-годишна жена със стотици бемки и лунички по кожата. Не успя да открие твърди следи от ухапвания, въпреки че няколко точки му се сториха доста подозрителни. За всеки случай реши да ги фотографира...

— Липсват признаци на гангрена — обяви Вини.

— На пурпура също — добави Джак.

Когато най-сетне се залови с изследването на вътрешните органи, в залата за аутопсии вече цареше обичайното оживление. Повечето от масите бяха заети и колегите му работеха здраво. Някои от тях шеговито му подхвърлиха, че се е превърнал в най-големия специалист по чумата, но той беше прекалено погълнат от работата, за да им обърне внимание.

Белите дробове на Мюлер се оказаха идентични с тези на Нодълман — с обширни области, поразени от пневмония, и силно увредена тъкан. Лимфните връзки и бронхите също бяха тежко засегнати.

— Този случай е дори по-тежък от Нодълман — промърмори Джак. — Чак тръпки ме побиват!

— Не ми говори! — простена Вини. — Писнало ми е от шибаните заразни заболявания! Понякога ми се иска да бях станал градинар...

Огромната фигура на Калвин се появи на вратата малко преди Джак да приключи с дисекцията на вътрешните органи. Придружаваше го дребен мъж, който едва стигаше до гърдите му. Двамата се насочиха право към масата на Джак.

— Нещо необичайно? — попита Калвин и протегна шия над легена с органите.

— Вътрешно случаят е идентичен с вчерашния — отговори Джак.

— Добре — кимна Калвин, изправи се и представи придружителя си: доктор Клинт Ейбълард, главен епидемиолог на град Ню Йорк.

Джак забеляза единствено квадратната челюст на доктор Ейбълард. Отразената светлина в предпазната маска на скафандъра му пречеше да види очите. Дали е във вчерашното си отвратително настроение?

— От доктор Бингъм разбрах, че вече се познавате — добави Калвин.

— Вярно — кимна Джак.

Главният епидемиолог запази хладно мълчание.

— Доктор Ейбълард се опитва да изолира източниците на чумната зараза — поясни Калвин.

— Похвално — промърмори Джак.

— От нас иска да получи цялата налична информация. Може би ще можеш да му помогнеш...

— С удоволствие — кимна Джак. Започна с външния оглед на трупа, подчерта всички съмнителни точки, които биха могли да се окажат ухапвания от насекоми. После премина на общите характеристики на вътрешните органи, описвайки с по няколко думи състоянието на белите дробове, лимфните възли, черния дроб и далака. Клинт Ейбълард мълчеше през цялото време.

— Това е всичко — каза най-сетне Джак и изпъна рамене под предпазния костюм. — Виждате, че този случай е не по-малко тежък от случая Нодълман. Нищо чудно, че и двамата пациенти са починали бързо...

— Нещо относно Хард? — обади се най-накрая Ейбълард.

— Тя е следващата — отвърна Джак.

— Ще имате ли нещо против, ако гледам?

— Това ще реши доктор Уошингтън — сви рамене Джак.

— Няма проблеми — рече Калвин.

— Имате ли някаква теория относно източника на заразата? — попита Джак.

— Още не — хладно отвърна Клинт.

— А някакви идеи? — продължи Джак, опитвайки се да прогони иронията от гласа си. По всичко личеше, че дребното човече е във вчерашното си отвратително настроение.

— Вече вземаме чумни проби от популацията гризачи в района — с нежелание отвърна Клинт.

— Прекрасна идея — кимна Джак. — А как я реализирате практически?

Ейбълард стисна устни, сякаш не искаше да разкрие държавна тайна от особено важно значение.

— С помощта на градската санепидстанция — промълви най-сетне той. — Изпратиха ни специалист по чумните вируси, който се занимава със залавянето и изследването на гризачите...

— Някакъв успех?

— Снощи бяха уловени няколко болни плъха, но нито един нямаше чума...

— А болницата? — Джак добре усещаше нежеланието на Клинт да разговаря, на въпреки това продължи с въпросите.

— Жената, която аутопсирах току-що, е работила в централното снабдяване на „Манхатън Дженерал“. По всичко личи, че и при нея става въпрос за нозокомиално заболяване, както при Нодълман. Как мислите, дали се е заразила от някакъв вирусоносител във или около болницата, или е лепнала чумата директно от Нодълман?

— Не знаем това — призна с нежелание Клинт.

— А имате ли представа за евентуалните пътища на заразата в случай, че се е заразила от Нодълман?

— Проверихме вентилацията и климатичната инсталация на болницата с изключително внимание — отвърна Ейбълард.

— Оказа се, че всички филтри са сменяни в рамките на изискванията и инсталациите са в исправност.

— Лабораторията? — не го оставяше на мира Джак.

— Какво лабораторията?

— Знаете ли, че старшият лаборант е изказал предположение за чума още след първите клинични резултати, но директорът на лабораторията не ги е приел сериозно?

— Не, не зная това — промърмори Клинт.

— Ако този лаборант е бил поощрен да продължи изследванията си, той без съмнение щеше да открие потвърждение за диагнозата си и превантивната терапия отдавна щеше да бъде в ход — отбеляза Джак. — Но за съжаление клиничната лаборатория е поставена под постоянен натиск за снижение на разходите от страна на „АмериКеър“

и по тази причина е била съкратена длъжността надзорник на микробиологичните проби...

— Не съм запознат с това — троснато отвърна Клинт. — Но то едва ли би предотвратило появата на чума.

— Прав сте — кимна Джак. — По един или друг начин вие ще трябва да откриете първоизточника на заразата. Но за съжаление виждам, че днес знаете по този въпрос точно толкова, колкото и вчера... — Стерилната маска скри доволната усмивка, която се появи на лицето му. Изпитваше огромно удоволствие да притисне този плъх и да го постави на мястото му.

— На ваше място не бих си позволил едно толкова категорично заключение — промърмори Клинт Ейбълард.

— Симптоми на заболяването сред болничния персонал? — не му обърна внимание Джак.

— Няколко сестри имат треска и са поставени под карантина. Все още нямаме доказателства, че става въпрос за чума, но подозираме именно това. Всички без изключение са били в пряк контакт с Нодълман.

— Кога ще обработиш Хард? — намеси се Калвин.

— След двадесетина минути. Веднага след като Вини премести оборудването...

— През това време ще си направя общата проверка — рече Калвин, сведе глава към Клинт и попита: — Ще дойдете ли с мен, или предпочитате да останете с доктор Степълтън?

— Ще дойда с вас, ако не възразявате — отговори нисичкият мъж.

Калвин понечи да се отдалечи, после изведнъж спря.

— Между другото, Джак, горе се е събрала цяла глутница репортери, които душат като хрътки за някаква сензация. Предупреждавам те, че нямаш право на никакви изявления без моето изрично разрешение. Засега информация за медиите могат да дават само госпожа Донатело и нейният сътрудник за връзки с обществеността...

— Хич не ми е до разговори с репортерите — увери го Джак.

Калвин кимна с глава и се насочи към съседната маса, следван по петите от Ейбълард.

— На тоя тип никак не му се говореше с теб, докторе — промърмори под носа си Вини. — Лично аз не го обвинявам...

— Малкият плъх се държеше така и вчера, когато се запознахме — кимна Джак. — Не знам какъв му е проблемът, но според мен е малко смахнат...

— Присмял се хърбел на щърбел — ухили се Вини.

[1] Силни мускулни болки, най-често предизвикани от ревматизъм — Бел.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК, 21 МАРТ 1996 ГОД. 9:30 Ч. НЮ ЙОРК

— Господин Лагънторп, чувате ли ме? — подвикна доктор Дойл. Доналд Лагънторп беше тридесет и осемгодишен инженер в областта на петролодобива, беше от афроамерикански произход и страдаше от астма. Някъде около три през нощта се събудил поради затруднено дишане. Официално предписаните лекарства не подействали и инженер Лагънторп решил да потърси помощ в спешното отделение на „Манхатън Дженерал“, където пристигнал към четири. В пет без четвърт, уверил се, че пристъпът не се влияе от обичайните в подобни случаи медикаменти, дежурният екип беше позвънил на доктор Дойл.

Клепачите на Доналд потрепнаха и се отвориха. Той не спеше, а просто се опитваше да събере малко сили, защото този път болестта не само го изтощи със силния си пристъп, но и го уплаши здравата. Невъзможността да вкара в дробовете си малко кислород беше едно ужасно преживяване.

— Как сте? — попита доктор Дойл. — Зная какво сте преживял и предполагам, че сте много уморен... — Доктор Дойл беше от онези все по-рядко срещащи се лекари, които влизаха в положението на пациентите си и искрено им съчувстваха.

Доналд кимна с глава, за да покаже, че се чувства добре. На лицето му имаше кислородна маска, която затрудняваше говора.

— Искам да останете в болницата за няколко дни — продължи доктор Дойл. — Кризата ви е доста тежка...

Доналд отново кимна. Това последното нямаше нужда да му го казват.

— За известно време ще останете на системи, тъй като имате нужда от стероиди — добави докторът.

Доналд отмести кислородната маска от лицето си.

— Не може ли тези стероиди да ги вземам у дома? — попита той. Изпитваше искрено чувство на благодарност към болничния персонал, който му беше помогнал точно когато имаше належаща нужда от помощ, но сега, когато дишането му се беше нормализирало, все пак предпочиташе да се прибере у дома. Там поне можеше да свърши някаква работа. Както винаги, астматичният пристъп го завари в най-неподходящия момент. Следващата седмица трябваше да отлети за Тексас, където го чакаше тежка и продължителна работа.

— Зная, че не ви се стои в болницата — рече доктор Дойл. — На ваше място и аз бих се чувствал така. Но при създадите се обстоятелства мисля, че това е наложително. Ще ви изпишем при първия подходящ момент. Трябва да продължим с венозната администрация на стероидите, но не е само това. Според мен имате нужда от чист, омекотен и влажен въздух, който в домашни условия едва ли ще можете да дишате. Тук ще ви осигурим такъв въздух, а междувременно аз ще изследвам пиковите стойности на респираторния процес. Вече ви обясних, че той все още е далеч от нормалното...

— Колко дни ще отнеме всичко това? — попита Доналд.

— Два, най-много три — отвърна доктор Дойл.

— Защото трябва да се връщам в Тексас...

— Така ли? — изгледа го внимателно доктор Дойл. — А кога за последен път бяхте там?

— Миналата седмица.

— Хм... Случайно да сте бил изложен на някакви ненормални явления?

— Не, ако не броим тексаско-мексиканската кухня — отвърна със слаба усмивка Доналд.

— Да сте се сдобил с някое ново домашно животинче? — попита доктор Дойл. Лечението на болните от астма беше тясно свързано с познаването на всички фактори, които могат да предизвикат пристъпите. Повечето от тях бяха на алергична основа.

— Приятелката ми си взе ново коте — отвърна Доналд. — При последното ми посещение в дома ѝ изпитах лек сърбеж, който бързо изчезна...

— Кога беше това?

— Снощи — призна с въздишка Доналд. — Прибрах се у дома малко след единадесет и се чувствах отлично. Нямах никакви проблеми със заспиването...

— Ще трябва да хвърлим едно око на това коте — промърмори доктор Дойл. — Но продължавам да твърдя, че трябва да останете в болницата. Какво ще кажете?

— Вие сте лекарят — неохотно отвърна Доналд.

— Много добре. Благодаря ви...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК, 21 МАРТ 1996 ГОД. 9:45 ЧАСА

— Господи! — гневно промърмори Джак. Беше готов да започне аутопсията на Сюзън Хард, но се дразнеше от присъствието на Клинт Ейбълард, който буквално му се беше залепил за задника и нервно пристъпваше от крак на крак.

— Клинт, защо не застанете от другата страна на масата? — не издържа той. — Така ще виждате много по-добре и няма да ми пречите.

Ейбълард мълчаливо се подчини, изправи се на посоченото място и склочи ръце зад гърба си.

— Много добре — промърмори все така недоволно Джак. Никак не му се искаше да работи в присъствието на този намусен тип, но нямаше друг избор. — Моля ви да не мърдате...

— Тъжно е да се гледа млада жена в подобно положение — внезапно рече Клинт.

Джак изненадано вдигна глава. Не беше очаквал подобна забележка от човек като Ейбълард. Беше прекалено човешка за сух бюрократ като него...

— На колко години е? — попита Клинт.

— Двадесет и осем — обади се откъм дългата страна на масата Вини.

— От гърба ѝ личи, че не е имала лек живот...

— Претърпяла е няколко операции на гръбначния стълб — поясни Джак.

— Трагедията е двойна, защото след себе си е оставила сираче — кимна Клинт.

— То е второто ѝ дете — отново се обади Вини.

— Предполагам, че не бива да забравяме и съпруга ѝ — въздъхна Клинт. — Сигурно е преживял огромен шок от загубата на жена си...

Джак усети как по гърба му протича тръпка, силна като електрически ток. С мъка потисна внезапното желание да се протегне

през масата и да сграбчи кльощавия Ейбълард за гушата. Рязко се обърна и тръгна към помещението с умивалниците. Вини изненадано подвижна подире му, но той продължи без да се обръща. Надвеси се над един от умивалниците и направи опит да се успокои. Даваше си сметка, че гневът по отношение на Ейбълард е неадекватна, дори детинска реакция, но от това съвсем не му стана по-леко. Просто не издържаше, когато невежи типове като Ейбълард започнат да сипят клишета!

— Какъв ти е проблемът, докторе? — надникна в умивалнята Вини.

— Ей сега се връщам — успокоително отвърна Джак.

Вини изчезна, вратата след него остана открената.

Джак наплиска лицето си и смени хирургическите ръкавици. После бавно се върна при масата за аутопсии.

— Време е за началото на този спектакъл — обяви той.

— Направих външен оглед на тялото — обади се Клинт Ейбълард. — Не успях да забележа нищо, което да наподобява ухапвания от насекоми...

Джак предпочете да замълчи. Нямаше смисъл да изнася лекции на този човек. Проговори едва когато приключи с външния оглед.

— Няма следи от гангрена или пурпура, не забелязах и следи от ухапвания — вдигна глава той. — В замяна на това съм почти сигурен, че отново ще се натъкнем на подути и възпалени лимфни възли в областта на шията и тила...

— Един от симптомите на чумата, нали? — кимна Клинт.

Джак не отговори. Взе скалпела от протегнатата ръка на Вини и направи първия, характерен за всяка аутопсия Т-образен срез. Хладната жестокост на този акт накара Клинт да потръпне и да отстъпи крачка назад.

Джак работеше бързо, но с безкрайно внимание. Даваше си ясна сметка, че колкото по-малко пипа вътрешните органи, толкова по-добре. Всяка непредпазлива манипулация увеличаваше риска от заразяването на въздуха с аерозолни микроби.

Отдели органите и ги извади от гръдната кухина. После насочи вниманието си към белия дроб. Зад гърба му неусетно се изправи Калвин и впери поглед в очевидно болния орган. Джак го разряза на две, като пеперуда, с едно единствено рязко и точно движение.

— Масивна бронхопневмония и тъканна некроза в начален стадий — басово обяви Калвин. — Съвсем като при Нодълман...

— Не съм много убеден в това — промърмори Джак. — Патологията действително е идентична, но тук се наблюдава значително по-слаба консолидация. Обърнете внимание на тези нодални възли... Не ви ли приличат на грануломи в начална фаза на казетация^[1]?

Клинт слушаше патологичната терминология с видимо равнодушие. Нито се интересуваше от нея, нито я разбираше. Някои специфични термини му бяха познати от студентските години, но отдавна беше забравил точното им значение.

— Има ли признаци на чума? — попита той.

— В изобилие — кимна Калвин. — Но нека видим черния дроб и далака...

Джак внимателно извади посочените органи от легена и ги разряза — отново на две, по същия начин, по който беше обработил и белия дроб. Действията му очевидно събудиха любопитството на всички в залата, тъй като дори Лори заряза масата си и пристъпи насам.

— Ясно наличие на некроза — обяви той. — Случаят е не по-малко вирулентен от този на Нодълман и останалите...

— За мен това е чума — обяви с въздишка Калвин.

— Защо тогава имаме негативен резултат от флуоресцентните проби? — вдигна глава Джак. — Това е един твърде многозначителен факт, особено ако го свържем със състоянието на белите дробове...

— А какво по-точно е то? — обади се Лори.

Джак отмести черния дроб и далака и придърпа пред себе си разтворения като пеперуда орган. После с няколко думи повтори първоначалните си заключения.

— Разбирам какво искаш да кажеш — кимна Лори. — Случаят е различен от този на Нодълман. Неговите бели дробове бяха значително по-консолидирани, в смисъл загуба на еластичност, докато това тук ми прилича на изключително агресивна скоротечна туберкулоза...

— Няма начин — поклати глава Калвин. — Това не може да бъде туберкулоза.

— Мисля, че Лори не твърди подобно нещо — подхвърли Джак.

— Така е — кимна младата жена. — Прибягнах до термина само за да оприлича на нещо засегнатите зони...

— Според мен това е чума — тръсна глава Калвин. — Ако не бяха предишните случаи, при това в същата болница, едва ли щях да съм толкова категоричен, но... Лабораторните им анализи очевидно са погрешни.

— Аз пък мисля, че не е чума — бавно и отчетливо промълви Джак. — Но нека видим какво ще каже нашата лаборатория...

— Сигурен ли си? — присви очи Калвин. — Ако искаш, можем да се обзаложим на оная десетачка... Но този път двойно или нищо!

— Не съм напълно сигурен, но приемам — усмихна се Джак. — Виждам, че в противен случай ще си изгубите съня...

— Приключихме ли? — обади се Клинт. — Искам да зная дали мога да си вървя...

— В общи линии да — кимна Джак. — Остава ми само да взема проби от лимфните възли и да ги изпратя в лабораторията. Можете да си тръгвате, няма да пропуснете нищо важно.

— Ще ви придружа — рече Калвин и двамата се насочиха към изхода.

Лори остана край масата, очите ѝ бяха насочени към трупа.

— За какво става въпрос, след като мислиш, че не е чума? — тихо попита тя.

— Срам ме е да ти кажа — промормори Джак.

— Хайде де! Няма да го споделя с никого!

Джак погледна към Вини. Санитарят вдигна ръце.

— Гроб съм! — обяви той.

— Е, хубаво... — кимна с глава патологът. — Принуден съм да се върна към първоначалните си съмнения, породили се след аутопсията на Нодълман... Давам си ясна сметка, че стъпвам на тънък лед, но... Ако не е чума, трябва да е инфекциозна болест, която максимално се доближава до нея... Съдейки по клиничните и патологични симптоми, не мога да се сетя за нищо друго, освен за туларемия^[2]...

Лори се изсмя.

— Туларемия при 28-годишна родилка в Манхатън?! — попита тя. — Това би било уникален случай, почти като вчерашната ти

диагноза за чума! Но може пък да се окаже, че горката жена е имала навика да ходи на лов за зайци през уикенда!...

— Знам как звучи всичко това — усмихна се притеснено Джак. — Но съм длъжен да направя подобно предположение, тъй като чумният тест е бил отрицателен, а патологията ме тласка именно натам...

— Готова съм да заложа четвърт долар срещу предположението ти! — отсече Лори.

— Много ще се охарчиш! — засмя се Джак. — Добре, приемам...

Младата жена се върна при масата си, а Джак и Вини отново насочиха вниманието си към Сюзън Хард. Санитарят вършеше работата си умело и без много шум, а Джак взе тъканните проби от лимфните възли, които възнамеряваше да изпрати в лабораторията. Натика ги в специално обозначените пластмасови торбички, след което се залови да помага на Вини при затварянето на тялото.

Излезе от залата за аутопсии, внимателно се освободи от предпазните доспехи и включи в контакта акумулаторната батерия, която охраняваше вентилаторите на скафандъра. После взе асансьора за третия етаж и се насочи към кабинета на Агнес Фин. Завари я наведена над микроскопа.

— Току-що приключих поредния случай с подозрение за чума — информира я той. — Пробите ще пристигнат всеки момент, но имам един проблем... Лабораторията в „Манхатън Дженерал“ твърди, че флуоресцентните проби са дали отрицателен резултат. Аз ще ги повторя, разбира се, но преди това бих искал да изключиш всякакви съмнения за туларемия... Колкото по-бързо, толкова по-добре!

— Не е толкова лесно — поклати глава Фин. — Вероятно знаеш, че вирусът *Francisella tularensis* е изключително опасен и при проникване във въздуха със сигурност ще зарази всичките ми лаборанти. Съществува флуоресцентен тест и за туларемия, но ние не разполагаме с него...

— Тогава как си правите заключенията? — вдигна вежди Джак.

— Изпращаме пробите на специална микробиологична лаборатория извън този институт — поясни Агнес. — Там са свикнали да работят с високозаразни продукти и разполагат със съответното оборудване...

— Можеш ли да изпратиш моите проби веднага?

— Да — кимна жената. — В момента, в който ги получим тук, ще ги изпратя по специален куриер. После ще позвъня на колегите и ще ги помоля за максимална бързина. Надявам се, че до двадесет и четири часа ще имаме резултатите.

— Отлично — кимна Джак. — Очаквам ги с нетърпение, защото съм заложил на тях цели десет долара и двадесет и пет цента!

Агнес му хвърли един поглед, изпълнен с недоумение. Джак понечи да ѝ обясни за какво става въпрос, но после се отказа. Вероятно щеше да ѝ прозвучи съвсем като смахнат. Обърна се и затича нагоре по стълбите към собствения си кабинет.

[1] Омекване на тъканите и превръщането им в пихтиеста маса. Среща се най-често при туберкулозни заболявания — Бел.пр. ↑

[2] Силно заразна болест, причинявана от бацил, който се пренася от диви животни, най-често зайци и катерички. Изразява се със силна треска, наричат я още „заешка треска“ — Бел.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК, 21 МАРТ 1996 ГОД. 10:45 Ч.

НЮ ЙОРК

— Започва да ми харесва — кимна Терез и се отдръпна от чертожната дъска на Колийн. Беше разгледала няколко от идеите на екипа, запознат едва тази сутрин с това, което ѝ беше хрумнало снощи.

— Най-хубавото на тази концепция е хармонията ѝ с Хипократовата клетва — каза Колийн. — Особено когато се подчертава, че не върши зло никому...

— Не знам защо не сме се сетили по-рано — въздъхна Терез. — Толкова е естествена! Срамота, че започнахме да мислим в тази посока едва когато чухме за гадната чумна епидемия! Между другото, как се развива тя? Сутринта гледа ли новините?

— Три смъртни случая — отвърна Колийн. — Плюс няколко новозаразени. Признавам, че съм уплашена до смърт!

— Сутринта се събудих с главоболие от виното, което пихме снощи — каза Терез. — И първата ми мисъл беше, че съм лепнала чумата...

— И аз си помислих абсолютно същото — леко се усмихна Колийн — Но ме беше срам да ти го кажа...

— Искрено се надявам тези момчета снощи да се окажат прави... Бяха прекалено сигурни, че проблемът няма да се задълбочи.

— А обезпокоена ли си, че бяхме в контакт с тях? — стрелна я с поглед Колийн.

— Признавам, че подобни мисли ми минаха през главата — кимна Терез. — Но не вярвам, че биха се появили на обществено място, ако наистина е имало опасност...

— Значи довечера ще вечеряме с тях, така ли?

— Разбира се. Имам предчувствието, че тоя Джак Степълтън ще се окаже истински фонтан за нови идеи. Изглежда обиден на света, но главата му е на място. Освен това си познава работата...

— Просто не мога да повярвам, че нещата се връзват толкова добре — поклати глава Колийн. — Мен Чет ме привлича повече, тъй като е весел и с него се разговаря лесно. Имам си достатъчно проблеми, за да си падам по разни особняци с мрачни възгледи за света.

— Не съм казала, че Джак Степълтън ме привлича — отвърна Терез. — Става въпрос за различни неща...

— А какво предчувствие имаш относно идеята да използваме за реклама и самия Хипократ?

— Това е една идея с фантастичен потенциал — отвърна Терез. — Искам да я разработите докрай. А аз междувременно ще отскоча горе, тъй като искам да си поговоря с Хелън Робинсън.

— Защо? — вдигна вежди Колийн. — Тя е от лошите!

— Защото съзнавам, че Тейлър е прав — отвърна с усмивка Терез. — Ние, хората от творческите екипи, действително трябва да поддържаме контакт и да работим заедно със счетоводителите.

— Да бе, как не!

— Говоря сериозно — отвърна Терез. — И мисля да я привлека на наша страна, защото имам чувството, че пета колона съвсем няма да ни е излишна. Ще поискам от нея твърди доказателства, че в болниците на „Нешънъл Хелт“ няма случаи на нозокомиални инфекции, защото противното би минирало цялата ни рекламна концепция. Надявам се, че знаеш какво означава това — аз губя всякакви шансове за президентския пост, а ти вероятно ще продаваш моливи в някоя книжарница...

— Но ние работим с тях от години — възрази Колийн. — Ако е имало подобни случаи, би трябвало да чуем за тях...

— Това изобщо не е задължително — поклати глава Терез. — Гигантските корпорации в областта на здравеопазването ревниво пазят от медиите всичко, което би понижило цената на акциите им. А случай на нозокомиална инфекция несъмнено попада в списъка на неблагоприятните за тях инциденти...

Стана, потупа приятелката си по рамото и се насочи към изхода.

Останала без дъх, тя най-сетне се добра до етаж на администрацията и закрачи към офисите на финансовия отдел. Душата ѝ преливаше от оптимизъм, от вчерашното мрачно настроение нямаше дори следа. Интуицията ѝ подсказваше, че е на път до постигне нещо

наистина голямо в рекламната кампания на „Нешънъл Хелт“. Нещо, което ще ѝ донесе така дълго чакания триумф...

Веднага след краткия, но съдържателен разговор с Терез, Хелън Робинсън вдигна телефона и набра номератора на „Нешънъл Хелт“. Не откри служителката, с която поддържаше редовни контакти, но и не беше очаквала да я открие. Остави името и телефона си с молбата да бъде потърсена по всяко време.

После отвори вратата на гардеробчето и се зае да сресва косата си пред малкото огледало, прикрепено от вътрешната страна. Приключи с тази деликатна процедура, огледа се за последен път, след което излезе в коридора и се насочи към кабинета на Робърт Баркър.

— Имаш ли една свободна минута? — подвижна през отворената врата тя.

— За теб винаги, дори цял ден — отвърна Баркър и се облегна назад в стола си.

Хелън влезе и внимателно затвори вратата след себе си. През това време Баркър извъртя снимката на жена си, която стоеше на рамка върху бюрото. Острият ѝ поглед винаги го смущаваше когато Хелън беше тук.

— Току-що имах посещение — каза младата жена и по навик кръстоса крака в едно от двете кресла, които бяха обърнати към писалището.

Робърт усети как слепоочията му овлажняват. Гледката беше наистина възхитителна, тъй като късата поличка на Хелън не скриваше почти нищо от красивите ѝ бедра.

— Нашата директорка по творческите въпроси — уточни Хелън. Тя прекрасно знаеше какво става в душата на шефа и беше доволна от ефекта на издължените си бедра. — Помоли ме за допълнителна информация...

— Каква по-точно? — попита Робърт. Гледката сякаш го хипнотизираше, очите му останаха заковани в бедрата на младата жена.

Хелън обясни. Специално внимание обърна на онази част от разговора си с Терез, в която бяха засегнали проблема с чумната

епидемия. Робърт продължаваше да мълчи и тя се изправи, за да прекъсне хипнозата.

— Опитвах се да ѝ кажа, че няма смисъл да използва този проблем за целите на рекламната кампания, но тя е убедена, че ще има ефект...

— Може би е трябвало да си мълчиш — отвърна най-сетне Робърт и механично разхлаби възела на вратовръзката си.

— Как да мълча? — изви вежди Хелън. — Идеята ѝ е отвратителна и напълно безвкусна!

— Именно — кимна Робърт. — Какво по-хубаво от официалното предлагане на безвкусни идеи?

— Разбирам какво имаш предвид, но реагирах спонтанно...

— Не се притеснявай — усмихна се Робърт. — Още не можеш да се мериш по коварство с мен, но бързо се учиш... Проблемът при тази идея за нозокомиалните инфекции е там, че тя може да се окаже добра... И точно там да се крие решаващата разлика между „Нешънъл Хелт“ и „АмериКеър“...

— Винаги мога да ѝ кажа, че не съм успяла да се добера до информация с подобна специфика — подхвърли Хелън. — Кое то може би ще бъде чиста истина...

— Може би, но всяка лъжа е свързана с известни рискове — поклати глава Робърт. — Представи си, че Терез вече разполага с въпросната информация и иска да ни изпита... Затова смятам, че трябва да ѝ осигуриш всичко, което иска. Преди това обаче ще ме информираш какво точно си ѝ предала, окей? Винаги трябва да бъда една крачка преди Терез Хейгън!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК, 21 МАРТ 1996 ГОД. 12:00 ЧАСА

— Как си бе, приятелче? — подвикна Чет.

— Отлично — промърмори Джак и тръсна купчина папки върху претрупаното си бюро.

В четвъртък Чет беше свободен от аутопсии и се занимаваше единствено с писане на патологични заключения. По принцип медицинските следователи аутопсираха само три дни в седмицата, а през останалото време бяха заети с попълване на обемистите формуляри, които бяха задължителни за приключването на всеки отделен случай. А те никак не бяха малко — от патологичните анализи, от лабораторията, от болничните заведения или лекарите на частна практика, от полицията... В допълнение всеки патолог беше длъжен лично да се запознае с хистологичните проби на случаите, за които отговаря.

Джак седна и се зае да разчиства плота — дотолкова, доколкото да си осигури място за работа.

— Добре ли се чувстваш тази сутрин? — попита Чет.

— Малко съм махмурлия — призна намусено Джак, изрови телефона изпод купищата хартия и разтвори първата папка от купчината пред себе си. — А ти?

— Аз съм окей — отвърна Чет. — Свикнал съм да удрям по една-две чаши вино. Освен това и мацките помогнаха, най-вече Колийн... Хей, нали не си забравил за довечера?

— Тъкмо мислех да обсъдим този въпрос — промърмори Джак.

— Но ти обеща!

— Не съвсем — поклати глава Джак.

— Не ме предавай, моля те! Мацките ще очакват и двама ни... Като нищо ще си тръгнат, ако им се изтърся сам!

Джак само го погледна.

— Моля те! — повтори Чет.

— Добре, но само този път! — предаде се с въздишка Джак. — Макар че не разбирам за какво толкова съм ти притрябвал... Справяш се отлично и без мен.

— Благодаря ти, приятелче — ухили се широко Чет. — Задължен съм ти.

Джак най-сетне откри идентификационния формуляр, на който бяха записани телефоните на Морис Хард, съпруг на починалата Сюзън. След кратко колебание реши да набере домашния...

— На кого звъниш? — полюбопитства Чет.

— Ти си едно нахално и прекалено любопитно копеле, знаеш ли? — изгледа го с усмивка Джак.

— Чувствам се задължен да те контролирам, защото има опасност да те изхвърлят всеки момент — не му остана дължен Чет.

— Искам да говоря със съпруга на жената, която аутопсирах тази сутрин — поясни Джак. — Много неща не са ми ясни... Клинично случаят изглежда типична чума, но имам чувството, че не е точно така...

Насреща се обади женски глас. Джак помоли да го свържат с господин Хард, но икономката каза, че господин Хард е на работа. Джак набра служебния номер. Обясни на секретарката кой се обажда и го помолиха да почака.

— Невероятно! — промърмори той, прикривайки мембраната с длан. — Жена му току-що е починала, а той вече е на работа! Това може да се случи само в Америка!

Гласът на Морис Хард беше напрегнат. Ясно личеше, че човекът изживява силен стрес. За миг Джак се изкуши да каже, че отлично знае какво му е, но после тръсна глава и хладно обясни защо го търси.

— Не смятате ли, че е по-добре да говоря в присъствието на адвокатата си? — попита Морис Хард.

— Защо? — учуди се Джак.

— Защото семейството на жена ми отправя разни странни обвинения. Мислят, че имам нещо общо със смъртта й... Не крия, че Сюзън и аз сме имали търкания помежду си, като всички нормални семейства... Но нищо повече.

— Те не знаят ли, че жена ви е починала от инфекциозна болест?

— Опитах се да им го кажа, но...

— Малко съм затруднен — призна Джак. — Нямам право да ви давам съвети от юридическо естество...

— Да вървят по дяволите! — внезапно рече Морис Хард. — Задайте си въпросите, които едва ли ще навредят на когото и да било... Но първо отговорете на един от моя страна: наистина ли е чума?

— Още не сме сигурни — отвърна Джак. — Обещавам да ви информирам веднага след като стигнем до твърда диагноза.

— Ще ви бъда задължен — отвърна Морис Хард. — А сега кажете какво ви интересува...

— Доколкото съм осведомен, имате куче — започна Джак. — Какво е здравословното му състояние?

— Отлично, особено ако вземем под внимание факта, че е на цели седемнадесет години...

— Ще ви помоля да го заведете на ветеринар и да обясните, че жена ви е починала от тежко инфекциозно заболяване. Искам да съм сигурен, че кучето не е носител на никаква зараза...

— Има ли такава опасност? — разтревожи се не на шега Морис.

— Да. Макар и малка, опасността съществува...

— Защо от болницата не ми казаха нищо?

— Това не знам. Предполагам, че са ви посъветвали да вземате антибиотици...

— Вече започнах — отвърна с въздишка Хард. — Но се безпокоя от това, което казахте за кучето. Би трябвало да ме предупредят...

— Искам да си изясня и един друг въпрос — рече Джак. — Доколкото разбрах, напоследък жена ви не е предприемала далечни пътувания, нали така?

— Точно така. Бременността ѝ не беше от леките, тъй като имаше проблеми с гръбначния стълб. Не сме ходили никъде, с изключение на едно пътуване до Кънектикът, където имаме къща...

— Кога беше това?

— Преди десетина дни — отвърна Морис Хард. — Сюзън обичаше да ходим там...

— За извънградска къща ли става въпрос?

— Да. Притежаваме имение от около седемдесет акра, поляни и гора. Много е красиво... Имаме си дори езеро.

— Жена ви имаше ли навик да се разхожда из гората?

— Това беше основното й забавление — отвърна Морис. — Обичаше да храни сърните и зайците...

— Много зайци ли има там? — попита Джак.

— Знаете как е при зайците... Винаги изпитвам чувството, че са повече от предишния път. През пролетта и лятото са толкова много, че изяждат дори цветята в градината...

— А да сте имали проблеми с плъхове?

— Не — отвърна озадачено Морис. — Това важно ли е?

— Човек никога не знае — неопределено отвърна Джак. — Да ми кажете нещо за госта си от Индия?

— А, господин Швинашан... Той е от Бомбай, мой делови партньор. Гостува ни около седмица...

Джак си спомни за чумната епидемия, обхванала Бомбай през 1994 година.

— Да сте забелязал у него някакви здравословни проблеми?

— Не.

— Защо не му завъртите един телефон? — предложи Джак. — Бих искал да зная дали наистина е добре...

— Няма проблеми — съгласи се Морис. — Но нима мислите, че може да има нещо общо? Все пак беше при нас преди цели три седмици...

— Признавам, че случаят е доста объркан — въздъхна в слушалката Джак. — Чувствам се длъжен да изследвам всяка възможна следа. Случайно да се познавате с човек на име Доналд Нодълман?

— Не, кой е той? — отвърна с въпрос Морис Хард.

— Първата жертва на чумата — поясни Джак. — Пациент на „Манхатън Дженерал“, лежал на един и същи етаж с жена ви... Питам се дали тя случайно не го е посещавала...

— На етаж на гинекологията? — изненада се Морис.

— Там са разположени две отделения. Нодълман е лежал във „Вътрешни болести“ с диабетни проблеми.

— А къде е живял?

— В Бронкс.

— Съмнявам се — проточи Морис. — Не познаваме никого в Бронкс...

— Един последен въпрос — рече Джак. — Жена ви да е посещавала болницата в седмицата преди да бъде приета за раждане?

— Тя ненавиждаше болниците — отвърна съпругът. — Доста трудно я убедих да постъпи там, дори когато започнаха контракциите...

Джак благодари и прекъсна разговора, но веднага след това започна да набира друг номер.

— А сега на кого звъниш? — не пропусна да се интересува Чет.

— На мъжа на първия случай тази сутрин — отвърна Джак. — За него поне сме абсолютно сигурни...

— Защо не оставиш тая работа на хората от информацията?

— Защото не знаят какво да питат... Всъщност, и аз не знам какво точно търся. Имам чувството, че нещо ми липсва, но не зная какво е... Освен това съм обзет от любопитство... Колкото повече мисля за чумата — през март и при това наред Нью Йорк, толкова по-странен ми се струва този факт.

Състоянието на господин Хари Мюлер се оказа плачевно в сравнение с това на Морис Хард. Човекът беше наистина разбит от тежката загуба и изпитваше трудности в говора, въпреки искреното си желание да помогне. А Джак си напомни да бъде кратък и набързо уточни сведенията на Джанис относно домашните животни и евентуалните пътувания. После попита дали жертвата е имала контакт с Доналд Нодълман.

— Сигурен съм, че жена ми не е познавала този човек — отвърна Хари Мюлер. — Тя поначало не обичаше да контактува с болните...

— Отдавна ли работеше в централното снабдяване? — попита Джак.

— От цели двадесет и една години — отвърна Мюлер.

— Някога да се е оплаквала от болести, прихванати в службата?

— Не, ако не броим един-два случая на грип, лепнати от колежки...

— Благодаря ви, господин Мюлер, много ми помогнахте — приключи разговора Джак.

— Катрин без съмнение би одобрила желанието ми да ви помогна — отвърна човекът. — Тя беше добра жена...

Джак прекъсна разговора и нервно забарабани с пръсти върху бюрото. Беше видимо развълнуван.

— Никой няма представа за какво по дяволите става въпрос! — промърмори той. — Включително и аз...

— Наистина е така, но не виждам защо толкова се вълнуваш — обади се Чет. — Тежката артилерия вече заема позиции. Доколкото разбрах, на днешните аутопсии е присъствал самият главен епидемиолог...

— Присъстваше — кимна Джак. — Дребен и отвратителен плъх, който изобщо няма представа за какво става въпрос. Дойде тук, защото е обзет от пълно отчаяние... Единствената реална дейност развива градската санепидстанция, която е започнала да лови плъхове и да проверява водоизточниците.

Млъкна, после рязко скочи на крака и започна да навлича охлузеното кожено яке.

— Охо, май пак ще си имаме неприятности! — изгледа го Чет. — Къде хукна?

— В „Манхатън Дженерал“. Нещо ми нашепва, че липсващото парченце от мозайката е именно там и проклет да съм, ако не открия!

— Ами Бингъм? — нервно попита Чет.

— Ти ще ме покриеш — тръсна глава Джак. — Ако случайно закъснея за редовното седмично заседание, което се провежда точно днес, ще му кажеш, че... — Млъкна, тъй като не беше в състояние да измисли нужната оправдателна причина. — Всъщност, зарежи... Няма начин да се забавя толкова много. Ще успея за заседанието. Ако някой ме търси междувременно, кажи че съм в кенефа...

Вдигна ръка да спре протестите на колегата си и решително закрачи към асансьорите. След по-малко от четвърт час вече заключваше колелото си на познатия уличен знак пред входа на болницата.

Изкачи се на седмия етаж и започна нов оглед на помещенията. Акушеро-гинекологическото отделение беше напълно отделено от вътрешното, между тях нямаше никакви общи помещения, като трапезарии или тоалетни. Вентилационната система също беше решена по начин, който изключваше смесването на въздуха в двете отделения.

Блъсна летящата врата на гинекологията и се насочи към дежурната стая.

— Извинете, искам да разбера дали двете отделения на етажа ползват общ персонал?

Въпросът му беше насочен към млад мъж в бяла престилка, седнал зад нещо като банково гише.

— Не съм чувал за такова нещо — отвърна онзи. Имаше вид на петнадесетгодишен хлапак, на когото първото бръснене все още предстои. — Разбира се, това не важи за чистачките, които обслужват цялата болница...

— Добре, че ме подсетихте — кимна Джак. Дори през ум не му беше минало да провери как стоят нещата с общото почистване в болницата. После вдигна глава и попита в коя стая е лежала Сюзън Хард.

— Мога ли да попитам кой се интересува? — отвърна с въпрос хлапакът, най-сетне забелязал, че на ревера на посетителя липсва идентификационната карта. Всички болнични служители са задължени да носят тези карти, но мнозина упорито отказваха да се занимават с подобни, според тях напълно излишни, подробности.

Джак извади картата си на медицински следовател, която моментално произведе желания ефект. Администраторът прилежно му съобщи, че госпожа Хард е била настанена в стая 742. После добави, че стаята е поставена под карантина и временно запечатана.

Джак бързо се примири, тъй като и без това не знаеше какво всъщност иска да открие в една обикновена болнична стая. Обърна се и започна да слиза по стълбите към третия етаж. Тук се намираха операционният блок, интензивното отделение и централизираното снабдяване. По коридорите цареше далеч по-голямо оживление.

Бутна летящите врати, които водеха към снабдяването и се озова пред едно дълго, празно гише. Отвъд него се издигаше огромна, висока от пода до тавана решетъчна конструкция, разделена на стотици клетки и рафтове. Повечето от тях бяха запълнени с оборудване от всякакъв вид, нужно за поддръжката на една голяма болница. В помещението се точеше непрекъснат поток от хора, облечени в комбинезони или бели престилки, някои носеха малки хирургически кепета, които приличаха на шапки за баня. Някъде свиреше невидимо радио.

Изправен пред гишето, Джак търпеливо чакаше. След няколко минути търпението му беше възнаградено: една висока и енергична жена го забеляза и пристъпи към него. Върху служебната карта на ревера ѝ беше написано: „Глейдис Дзарели, отговорник“.

— Искам да науча някои неща за Катрин Мюлер — рече Джак, забелязал въпросителния ѝ поглед.

— Бог да я прости, горката — прекръсти се Глейдис. Джак се представи, показа служебната си карта и попита дали хората в отдела не се притесняват от факта, че Катрин е починала от острозаразна болест.

— Притесняваме се, естествено — отвърна високата жена. — Тук всички работим в постоянен контакт помежду си. Но какво можем да направим? Болничната управа също е притеснена и нареди да вземаме антибиотици. Слава Богу, други болни няма...

— Случвало ли се е нещо подобно и преди? — попита Джак. — Имам предвид факта, че само един ден преди смъртта на Катрин в болницата е починал заразен с чума пациент. Това предполага, че вашата колежка най-вероятно е пипнала вируса тук, между тези стени... Не искам да ви плаша, но това е истината...

— Всички знаем каква е истината — кимна Глейдис. — Но такова нещо не се е случвало никога. Предполагам, че е възможно да стане сред сестрите, но не и в централизираното снабдяване.

— Вие имате ли пряк контакт с пациентите?

— Не. Отвреме навреме наши хора отскачат до някое от отделенията, но не заради един или друг пациент...

— С какво се занимаваше Катрин през последната седмица преди смъртта си?

— Ще трябва да проверя — отвърна Глейдис и му направи знак да я последва. Влязоха в тясна канцелария без прозорци и жената разтвори голям дневник с картонени корици.

— Задачите тук никога не се разпределят напълно конкретно — поясни тя. — Общо взето отдаваме приоритет на спешните неща, като аз разпределям отговорността между по-опитните колеги... — Пръстът ѝ се спря на някаква отметка в дневника: — Ето... Катрин се е грижила за общите доставки в отделенията...

— Какво означава това? — попита Джак.

— Означава, че е отговаряла за всичко, от което има нужда дадено отделение, с изключение на лекарствата. За тях има грижата фармацевтичният отдел.

— Имате предвид снабдяването на болничните стаи?

— На болничните стаи, на дежурните стаи и всичко останало — кимна Глейдис. — Без нас болницата ще блокира в рамките на двадесет и четири часа...

— Дайте ми пример за това, с което снабдявате болничните стаи — погледна я Джак.

— Снабдяваме ги с всичко, нали ви казах! — отвърна с леко раздражение високата жена. — Подлоги, термометри, овлажнители на въздуха, възглавници, завивки, сапун...

— А в този дневник отбелязано ли е дали Катрин е ходила на седмия етаж през въпросната седмица?

— Не — поклати глава Глейдис. — Такива неща не документираме. Но мога да ви извадя разпечатка за всичко, което е било доставено на етажа.

— Добре — кимна Джак. — И това ще ми свърши някаква работа.

— Списъкът ще бъде дълъг — предупреди го Глейдис, докато включваше компютъра. — Кое от отделенията ви интересува? Мога да ви дам доставките за акушеро-гинекологическото и вътрешното отделение както заедно, така и поотделно.

— Вътрешното е достатъчно — отвърна Джак.

Глейдис кимна, натисна няколко клавиша и принтерът се включи. Няколко минути по-късно му подаде внушителна купчина напечатани листове. Джак ги пое и започна да ги прелиства. Списъкът наистина беше дълъг и в душата му неволно се промъкна уважение към компетентния начин, по който се управляваше това огромно болнично заведение.

Малко след това напусна снабдяването и слезе един етаж по-долу. Тук беше разположена централната клинична лаборатория. Не беше в състояние да определи дали си е изяснил нещо, но продължаваше да упорства. Беше убеден, че някъде тук се крие отговорът на загадката, но той просто не може да го открие...

Закрачи между дългите редици лабораторни маси. Никой не му обръщаше внимание. Беше странно, че толкова много и толкова скъпа

техника е оставена на произвола на съдбата, без жива душа наоколо. Неволно си спомни за собствения си институт и заповедта на директора за 20-процентно съкращение на личния състав.

Откри Нанси Уигънс приведена над някакви бактериални проби.

— Здравсти — поздрави я той. — Помните ли ме?

Нанси го стрелна с поглед, после отново насочи вниманието си към плоските стъклъца.

— Разбира се — промърмори тя.

— Поставили сте отлична диагноза на втория чумен случай — похвали я Джак.

— Беше по-лесно, защото подозирахме чума — отвърна Нанси. — Но при третия се изложихме...

— Точно за него искам да ви попитам... Как изглеждаха грам-отрицателните проби?

— Не съм работила по него — отвърна Нанси. — Ако искате, мога да ви свържа с колежката Бет Холдърнес, която извърши тестовете.

— Ще ви бъда благодарен — кимна Джак.

Нанси слезе от високо столче и изчезна, а Джак се възползва от възможността да огледа по-отблизо микробиологическия сектор. Впечатленията му бяха отлични. В повечето микробиологически лаборатории цари безпорядък, който никой не е в състояние да отстрани. Но тук всичко беше подредено и блестящо от чистота. Ръководството явно действаше професионално и с твърда ръка.

— Здравейте, аз съм Бет.

Джак се обърна и се озова лице в лице с приятна и усмихната жена, която едва ли имаше тридесет. От цялата ѝ фигура се излъчваше заразителна добронамереност. Прическата ѝ беше доста странна — косата стърчеше перпендикулярно на кожата, сякаш беше наелектризирана. Но общото впечатление беше много добро.

Джак се представи и бързо усети как младата жена го очарова със своето приятелско и непринудено държане. Никога не беше срещал толкова лесна за контакт жена.

— Предполагам, че не сте дошъл тук да зяпате — рече Бет. — Разбрах, че се интересувате от грам-отрицателните проби на Сюзън Хард. Елате, вече съм ги приготвила...

— Хвана го за ръкава и буквално го повлече към работното си място. Стъклените плочки с пробите на Хард бяха акуратно подредени под окуляра на включения микроскоп.

— Настанете се ей тук — рече момичето и го накара да седне на столчето. — Как е? Ако искате, мога да регулирам височината...

— Перфектно — отвърна Джак и се наведе над микроскопа. Изчака очите му да се нагодят и ги видя — многобройни бактерии с ръждив цвят.

— Обърнете внимание на микробната плеоморфия^[1] — обади се мъжки глас до него.

Джак вдигна глава. До масата, само на сантиметри от лакътя му, се беше изправил Ричард, старшият лаборант.

— Нямах намерение да ви досаждам — промърмори извинително Джак.

— Не ни досаждайте — усмихна се Ричард. — Лично аз се интересувам от вашето мнение, тъй като все още нямаме окончателна диагноза по случая. Посявката не даде резултат, а може би знаете, че и чумните тестове бяха отрицателни...

— Чух това — кимна Джак и отново се приведе над микроскопа. — Но моето мнение едва ли ще е решително, тъй като вие имате далеч по-голям опит...

— Виждате изразената плеоморфия, нали?

— Май да — кимна Джак. — Тези бацили са доста малки. Част от тях имат сферична форма, но това може би се дължи на факта, че ги наблюдавам в крайната фаза...

— Не, такава е оригиналната им форма — отвърна Ричард. — Плеоморфията им е доста по-силно изразена, отколкото при чумния бацил. По тази причина ние с Бет изразихме съмнение, че става въпрос за чума. Станахме напълно сигурни едва след негативния флуоресцентен тест...

— Тогава за какво според вас става въпрос? — вдигна глава Джак.

— Честно казано, не знам — призна със смутена усмивка Ричард.

— Вашето мнение? — извърна се патологът към Бет. — Ще рискувате ли с някакво становище?

— Не — поклати глава младата жена и дипломатично добави: — Особено след като Ричард не изразява такава...

— Защо не рискувате поне с предположение? — изгледа ги последователно Джак.

— Аз няма да го сторя — поклати глава Ричард. — Започна ли да правя предположения, винаги бъркам...

— Но за чумата не сбъркахте — напомни му Джак.

— Чист късмет, нищо повече — отвърна лаборантът и лицето му леко поруменя.

— Какво става тук? — прозвуча един раздражен глас зад гърба им.

Джак извърна глава и видя лицето на началника на лабораторията Мартин Шевю да наднича зад рамото на Бет. Разтворил широко нозе и поставил ръце на кръста си, той изглеждаше наистина разгневен. Тънките му мустачки нервно потрепваха. На крачка зад него се бяха изправили доктор Мери Цимърман и Чарлс Кели.

Джак стана от масата, а лаборантите отстъпиха встрани. В помещението се възцари напрегната тишина.

— Вие официално ли сте тук? — все така гневно попита Шевю. — И ако е така, защо не дойдохте в кабинета ми, а се промъквате тук като крадец? В тази болница има извънредно положение, център на което е моята лаборатория! Затова няма да търпя никаква външна намеса в работата си!

— По-спокойно — едва успя да промълви Джак. Не беше очаквал гневния изблик на Шевю, особено след подчертано любезното му поведение предишния ден.

— Не ми предлагайте успокоение, а кажете какво по дяволите търсите тук! — сопнато отвърна Шевю.

— Върша си работата — изпъна рамене Джак. — А тя включва пълно разследване на смъртта на Катрин Мюлер и Сюзън Хард! И не се промъквам като крадец, а просто исках да бъда дискретен...

— Какво конкретно търсите в моята лаборатория? — остро попита Мартин Шевю.

— Направих малка проверка на грам-отрицателни бацили, подпомогнат по най-добрия начин от изключително компетентните ви лаборанти — отвърна Джак.

— Служебните ви задължения включват единствено констатирането на смъртта и начина, по който е настъпила тя — пристъпи напред доктор Цимърман. — А това вече сте го свършил!

— Не съвсем — поклати глава Джак. — Нямаме окончателна диагноза по случая Сюзън Хард. — Очите му твърдо издържаха втренчения поглед на отговорничката по инфекциозните болести. Днес тя беше без предпазна маска и той получи възможност да огледа на воля твърдата линия на брадичката и тънките ѝ устни.

— ВИЕ нямате окончателна диагноза — хладно го поправи Цимърман. — Но като причина за смъртта вече сте определил острозаразно заболяване, нали? При създалите се обстоятелства това е напълно достатъчно!

— Никога не се задоволявам да действам само според обстоятелствата! — рязко отвърна Джак. — Просто не разбирам медицината по този начин!

— Аз също! — остро отвърна доктор Цимърман. — Както и Центъра за контрол на заразните заболявания към Здравния съвет на града, който е насочил цялото си внимание към този неприятен инцидент! Но присъствието ви тук само усложнява работата на нашите служители!

— Нима сте сигурна, че те нямат нужда от помощ? — иронично подхвърли Джак.

— Аз бих казал, че присъствието ви тук е нещо по-лошо — обади се строго Кели. — То представлява грубо нарушение на закона за частната собственост! Страхувам се, че скоро ще имате контакт с нашите адвокати!

— Уха! — извика Джак и вдигна ръце над главата си. — Мога да ви разбера когато казвате, че усложнявам работата на вашите служители, но че нарушавам законите...

— Това си е ваша работа! — отсече Кели. — Току-що сте заявил пред началника на централизираното снабдяване, че Катрин Мюлер се е заразила на работното си място!

— Нещо, което до този момент не е доказано — допълни доктор Цимърман.

— Подобно изявление накърнява репутацията на нашата институция! — повиши тон Кели.

— И може да има негативно отношение към цената на акциите й — саркастично добави Джак.

— Точно така!

— Само дето аз не съм казал, че Мюлер се е заразила на работното си място — подхвърли Джак. — Казах, че БИ МОГЛА да се зарази. Има разлика, нали?

— Според госпожа Дзарели сте го казал като твърдо установен факт...

— Не е така, но дайте да не започваме безсмислени спорове — изгуби търпение Джак. — Истината е, че вие сте заели защитна позиция. А това ме кара да се съмнявам във версията ви за нозокомиална инфекция... Защо не ми кажете за какво всъщност става въпрос?

Кели почервения и Джак неволно отстъпи крачка назад, отчел предимството на противника във височина и тегло.

— Нашите проблеми с нозокомиалните инфекции не са ваша работа! — прогърмя президентът.

— Точно в това се съмнявам — въздъхна Джак. — Но ще си запазя правото да направя по-късно проверките, които считам за необходими. Радвам се, че пак се видяхме, госпожи и господа. Засега довиждане...

Обърна се и тръгна към изхода. Усети някакво движение зад гърба си и инстинктивно се сви, очаквайки удар от епруветка или някое друго лабораторно пособие. Това обаче не стана и той успя да се добере безпрепятствено до вратата. Минута по-късно вече беше извън сградата, отключи колелото и се понесе на юг.

Лавираше ловко сред пълзящите коли, душата му пееше. Беше много доволен от последния си сблъсък с хората на „АмериКеър“, но едновременно с това беше и леко учуден от изострената им чувствителност. Дори Мартин Шевю, който вчера се държа изключително сърдечно, днес действаше така, сякаш Джак е главният му враг... Какво биха могли да крият, запита се той. И защо го крият точно от мен?

Нямаше представа кой е уведомил ръководството за присъствието му в болницата, но не се съмняваше, че Кели ще побърза да се оплаче на Бингъм.

И не остана разочарован. В момента, в който натисна педалите по наклона на приемната рампа, пред него се изпречи униформеният пазач.

— Лично доктор Уошингтън се обади да ви предам, че ви очакват в кабинета на шефа — съобщи той.

Джак заключи колелото и напразно се опита да измисли някакво обяснение за пред Бингъм. В асансьора стигна до заключението, че в неговия случай най-добрата защита може да бъде единствено нападението. Когато се изправи пред бюрото на госпожа Санфорд, в главата му вече започваше да се оформя определена идея.

— Влизайте направо — промърмори госпожа Санфорд, отново без да вдига глава.

Бингъм не беше сам. На крачка от остъклените вратички на библиотеката се извисяваше внушителната фигура на Калвин.

— Имаме проблем, шефе! — извика с тревожен глас Джак, без да им дава никакво време. Пристъпи към бюрото на смаяния Бингъм и стовари юмрук върху дебелия стъкло. — Все още нямаме окончателна диагноза по случая Хард, но те настояват да я получат незабавно! Не го ли сторим, репутацията на института сериозно ще пострада, тъй като репортерите вече душат наоколо! Направих си труда да отскоча до „Манхатън Дженеръл“ за проверка на грам-отрицателните проби, но за съжаление не открих нищо ново...

В ревматичните очи на Бингъм се появи нещо като любопитство. Директорът на института се поколеба за момент, после се отказа от явното си намерение да го сравни със земята, свали очилата си и замислено се зае да ги почиства. Колебанието му се проточи, очите му се извърнаха по посока на Калвин. Онзи обаче не се заблуди от маневрата на Джак и заплашително пристъпи напред.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? — остро попита той.

— Имам предвид случая Сюзън Хард — поясни Джак. — Онзи, за който се обзаложихме на десет долара — двойно, или нищо...

— Какво!? — смаяно ги изгледа Бингъм. — Комар ли се играе в този институт?

— Не, шефе — успокоително промърмори Калвин. — Става въпрос за един специфичен случай, по който мненията ни бяха различни...

— Дано да е така! — изгледа го с присвити очи Бингъм. — Не искам да чувам за никакви залози и други подобни глупости, особено когато става въпрос за диагнози! Има си хас това да стигне до ушите на репортерите! Направо ще ни разкъсат!

— Нека се върнем на случая Хард — подхвърли Джак, който не искаше да изпуска инициативата. — Признавам, че отскочих до болницата с надеждата да получа някаква идея от тамошната лаборатория. Но не се получи... Моля за съвет, защото не зная как да процедирам отгук нататък... — За момента най-главното беше да отвлече вниманието на Бингъм от въпроса със залозите. А после щеше да си плати на Калвин, при това с лихвите...

— Аз също съм объркан — рече с въздишка Бингъм. — Едва вчера ти казах да си налягаш парцалите и да не мърдаш отгук! На главата ти има цял куп заключения! Да не говорим, че изрично ти забраних да ходиш в „Манхатън Дженеръл“!...

— Не съм забравил, шефе — сговорчиво кимна Джак. — Но мислех, че забраната важи само за посещения от личен характер, а тук става въпрос за работата ни!

— Тогава как по дяволите си успял да изкараш от нерви онзи администратор? — ревна Бингъм. — Знаеш ли, че за втори път се е оплакал в кметството? Кметът ми се обади и много любезно пожела да узнае дали не страдаш от някакво психическо заболяване, а след това попита аз ли съм луд, за да назначавам чешити като теб!

— Дано сте го убедил, че и двамата сме напълно нормални — промърмори Джак.

— На всичкото отгоре продължаваш да се държиш нахално! — зачерви се от гняв директорът.

— Честно ще ви призная, че нямам представа защо се ядоса онзи администратор — не му обърна внимание Джак. — Вероятно се е побъркал от тази чумна зараза... Направи ми впечатление, че и подчинените му се държат доста странно...

— За теб всички се държат странно!

— Не всички — поклати глава Джак. — Но имам чувството, че нещо става...

Бингъм хвърли един безпомощен поглед към Калвин, който извъртя очи и сви рамене. Явно не разбираше за какво намеква този опърничав патолог.

— Слушай какво ще ти кажа! — изръмжа Бингъм, отново насочил вниманието си към Джак. — Не ме тласкай към крайни мерки! Ти си умен човек и добър специалист, чака те добро бъдеще. Но те предупреждавам, че ако не изпълняваш моите заповеди и продължаваш да всяваш смут където ти хрумне, ще бъда принуден да те уволня! Ясно ли е?

— Напълно — кимна Джак.

— Тогава се връщай на работа, защото скоро ще започне редовното ни седмично заседание!

Джак не чака втора покана и побърза да изчезне. За момент Бингъм и Калвин запазиха мълчание, всеки потънал в мислите си.

— Странна птица — промърмори най-сетне директорът. — Не мога да го разбера...

— Аз също — въздъхна Калвин. — Спасява го единствено фактът, че работи като вол и има мозък в главата си. Страшно всеотдаен тип. Винаги е готов за допълнителна аутопсия, независимо колко натоварен е бил...

— Тъкмо по тази причина се въздържах да не го уволня моментално — кимна Бингъм. — Но откъде идва този невероятен хъс? Положително си дава сметка, че обижда и унижава ред хора, но явно не му пука от това. У него има нещо саморазрушително, нали?

— Така е — рече Калвин. — Понякога имам чувството, че това е гняв. Но какво го е породило, към кого е насочен този гняв? Нямам никаква представа. Няколко пъти опитвам откровен разговор, но без никакъв успех. Все едно да стиснеш камъка и той да пусне вода...

[1] Биол. — особена форма на живот при растенията и животните, при която се наблюдава дублиране на жизнените функции — Бел.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК, 21 МАРТ 1996 ГОД. 20:30 Ч.

Терез и Колийн слязоха от таксито на пресечката между Осемдесет и осма и Осемдесет и девета улица и се насочиха към входа на ресторант „Илейнс“. Шофьорът им не успя да спре точно отпред поради няколко лимузини, паркирани на втори ред върху платното.

Колийн забави крачка под брезентовия навес, свали връхната си дреха и се завъртя на високите си токчета:

— Как ти изглеждам?

— Страхотно! — съвсем искрено отвърна Терез. Приятелката ѝ най-сетне се беше разделила с тениската и джинсите, на тяхно място бе облякла черна рокля с изчистена линия, която подчертаваше великолепия ѝ бюст. В сравнение с нея Терез се чувстваше като някаква смотана чиновничка, тъй като не намери време да се преоблече и беше с костюмчето, с което ходеше на работа.

— Нещо съм нервна — призна с несигурна усмивка Колийн.

— Отпусни се — рече Терез. — Зърне ли тази рокля, доктор Макгавърн положително ще изгуби ума и дума!

Влязоха в заведението и Колийн съобщи имената им на елегантния метр д'отел. Човекът кимна и им направи знак да го последват към дъното на салона.

Всички маси бяха заети, между тях щъкаха забързани келнери. Терез изпита чувството, че се е потопила в аквариум. Посетителите ги оглеждаха бегло, но внимателно.

Двамата доктори едновременно станаха на крака. Бяха заели малка масичка в дъното. Чет издърпа стола на Колийн, Джак стори същото със стола на Терез. Преди да седнат, жените преметнаха връхните си дрехи на облегалките.

— Сигурно познавате собственика — подхвърли Терез. — Иначе едва ли бихте могли да запазите такава хубава маса...

Явно приел тези думи като комплимент, Чет гордо обясни, че познава съдържателката на заведението вече цяла година и махна с

ръка по посока на едра жена, настанила се зад касовия апарат на бара.

— Отказахме маса в предната част на салона, защото там става течение — добави Джак.

— Много разумно — похвали го Терез. — Обстановката тук е далеч по-интимна.

— Наистина ли мислиш така? — светна лицето на Чет. Явно изобщо не му минаваше през ума, че са ги натъпкали в тъгла като сардини.

— Излишно е да питаш, защото отдалеч личи, че е искрена — подхвърли Джак.

— Добре де, стига толкова — добродушно се усмихна Чет. — Знам, че е малко тесничко, но все пак успяхме да си намерим маса, нали?

Поръчаха вино и сухо мезе на келнера, който безшумно се беше изправил до масата. После Колийн и Чет се впуснаха в непринуден разговор, докато Терез и Джак си подхвърляха къси, наситени със сарказъм реплики. След втората чаша вино обаче започнаха да се отпускат и когато сервираха вечерята, вече разговаряха съвсем човешки.

— Нещо ново за чумата? — попита Терез.

— Само един от двата смъртни случая в „Манхатън Дженеръл“ със сигурност е причинен от чума — отвърна Джак. — Другият носи всички клинични белези на заболяването, но според мен е нещо по-различно...

— Така ли? — погледна го с интерес Терез, а вилицата със спагети спря на сантиметър от устата ѝ. — Какво е тогава?

— Много бих искал да знам — сви рамене Джак. — Но лабораторните анализи все още не са готови...

— Радвам се, че не съм пациент на „Манхатън Дженерал“ — рече тя. — В момента там сигурно е истинска лудница! Човек като мен се чувства зле дори и в най-добрата болница, да не говорим за такива, в които има чума...

— Управата действително е много разтревожена — кимна Джак. — Ако подозренията ни се окажат верни, „Манхатън Дженерал“ ще бъде първата съвременна болница, позволила развитие на чумния бацил... Нозокомиалните инфекции са твърде неприятно явление.

— Преди да чуя за него от вас, изобщо не бях се замисляла за съществуването му — призна Терез. — Всички болници ли се изправят пред подобен проблем?

— Абсолютно — кимна Джак. — Малцина знаят, че средно между пет и десет процента от болничните пациенти стават жертва на инфекциозни заболявания по време на престоя си в съответното здравно заведение...

— Господи! — прошепна с удивление Терез. — Нямах представа, че това е толкова често срещано явление!

— Факт от ежедневието, за съжаление — обади се Чет. — Среща се в абсолютно всяка болница, независимо дали става въпрос за академична кула от слонова кост, или за малък провинциален лазарет... И нещата стават още по-лоши поради факта, че в болнични условия бактериите обикновено са резистентни на антибиотици...

— Страхотно! — иронично се усмихна Терез, помълча малко, после попита: — Все пак има ли разлика в процента на нозокомиални зарази в различните болници?

— Разбира се — кимна Чет.

— А те известни ли са на специалистите?

— И да, и не — отвърна Чет. — Според изискванията на закона, всяка болница трябва да представя отчет за процента на вътрешноболничните зарази, но тази информация рядко достига до широката публика.

— Това е цинизъм! — отсече Терез, обърна се и скрито намигна на Колийн.

— Не всичко е загубено — успокои я Чет. — Ако въпросния процент надхвърли определени граници, болницата автоматично губи акредитация и трябва да бъде затворена.

— Не е честно по отношение на обществото — поясни Терез. — Скриването на тези данни пречи на хората да правят правилен избор по отношение на здравното заведение, в което да се лекуват.

— Това е то политиката — разпери ръце Чет.

— Ужасно! — поклати глава младата жена.

— В живота няма справедливост — обади се Джак.

След десерта и кафето Чет и Колийн подхвърлиха идеята да сменят заведението и да отидат някъде, където може да се танцува. И

дватамата бяха единопдушни, че „Чайна Кльб“ е най-доброто място в това отношение. Но Терез и Джак бяха категорично против.

— Вие вървете — подхвърли Терез, след като стана ясно, че нито тя, нито Джак ще позволят да бъдат убедени.

— Сигурна ли си? — продължително я изгледа Колийн.

— Не искаме да ви лишаваме от това удоволствие — обади се Джак.

Колийн премести очите си върху Чет, който сви рамене:

— Ами тогава да вървим...

Навън попаднаха на свободно такси. Чет и Колийн моментално скочиха в него, а Джак и Терез им помахаха за сбогом.

— Надявам се, че ще се забавляват — промърмори Терез след като колата потегли. — Аз самата не понасям подобни места. Жега, цигарен дим и оглушителна музика... Не, това решително няма нищо общо с представата ми за приятно прекарване!

— Ето първото нещо, по което между нас цари абсолютно единомислие — кимна Джак.

Терез се засмя. Вече започваше да цени малко странното чувство за хумор на този човек, което не беше чак толкова далеч от нейното собствено...

За момент останаха на ъгъла, обзети от нерешителност. Всеки гледаше в различна посока. Второ авеню беше изключително оживено, въпреки щипещия ветрець. По небето нямаше нито едно облаче, въздухът беше необичайно чист.

— Според мен синоптиците забравиха, че днес е първият ден на пролетта — промърмори Терез и тикна ръце в джобовете на палтото си.

— Ако искаш, можем до отскочим до вчерашния бар — предложи Джак. — Намира се съвсем наблизо, точно зад ъгъла.

— Имам по-добра идея — вдигна глава тя. — Моята агенция също е наблизо, на Медисън... Какво ще кажеш за едно кратко посещение там?

— Каниш ме в службата си, въпреки че знаеш мнението ми за рекламата? — вдигна вежди Джак.

— Мислех, че това мнение се отнася само за рекламата на медицински продукти...

— Фактически изобщо не си падам по рекламата — призна той.
— Още снощи щях да ти го кажа, но Чет...

— Означава ли това, че я отхвърляш въобще?

— Не — поклати глава Джак. — Но вече ти обясних, че съм против нея в областта на медицината и здравеопазването...

— Тогава защо не отскочим до агенцията? Може би ще ти бъде интересно, тъй като правим и други неща...

Джак направи опит да разгадае какво се крие зад изведнъж омекналия поглед на тези бледосини очи и чувствената уста. Беше доста озадачен, тъй като долавяше някаква странна уязвимост, която не се връзваше с представата за хладна, целенасочена и делова жена...

Терез издържа погледа му, на лицето ѝ се появи кокетна усмивка.

— Хайде, можеш да си позволиш една малка авантюра! — предизвика го тя.

— Защо имам чувството, че зад поканата ти се крие нещо друго?
— изглежда я той.

— Може би защото наистина е така — отвърна без да се смуцава Терез. — Искам да чуя мнението ти относно новата ни рекламна кампания. Бях решила да не ти казвам, че благодарение на теб в главата ми се роди една нова идея, но по време на вечерята промених намеренията си...

— Не знам как да се чувствам — използван, или поласкан — промърмори Джак. — Но с какво съм ти помогнал?

— Чумните случаи в „Манхатън Дженерал“ ме накараха да се замисля сериозно за нозокомиалните инфекции — поясни Терез. — Ти спомена, че си противник на рекламата в медицината, защото тя не засяга качеството. Е, добре. Това, което ми хрумна за нозокомиалните инфекции, със сигурност ще го засегне...

— Хм... — с недоверие поклати глава Джак.

— Ще видиш — тръсна коси Терез. — Ако дадена болница се гордее със своите достижения в тази област, защо да не го покаже пред обществеността?

— Добре, предавам се — въздъхна Джак. — Да вървим да видим тази твоя служба...

Решението беше взето, но възникна въпросът с колелото. В момента то беше прикачено към един от уличните стълбове. След

кратък спор стигнаха до решението да го оставят на мястото му и да вземат такси, а после Джак да си го прибере.

Стигнаха до „Уилоу и Хийт“ за броени минути, главно поради слабото движение в този час на нощта и бясното шофиране на руснака-имигрант, който се оказа зад волана на таксито. Джак отвори задната врата, излезе на тротоара и леко се олюля.

— Господи! — промърмори той. — А някои хора ме смятат за луд, че карам колело в този град... Къде са сега, да видят какво значи да се возиш в компанията на истински маниак!

Сякаш за да потвърди думите му, руснакът даде газ и таксито изчезна в нощта с пронизително свирене на гумите.

В десет и половина офис-сградата изглеждаше тъмна и запусната. Терез извади ключ и отвори входната врата. Токчетата на обувките ѝ звучно зачукаха по мраморния под на пустото фойе. Дори свистенето на асансьора изглеждаше твърде шумно в плътната тишина на сградата.

— Често ли оставаш в извънработно време? — попита Джак.

— Често е меко казано — засмя се Терез. — Обикновено имам чувството, че живея тук...

Качиха се в кабината и потеглиха нагоре в мълчание. А когато вратите се плъзнаха встрани, Джак неволно подсвири от изненада. По ярко осветените коридори кипеше трескава дейност, сякаш работният ден беше в разгара си. Зад остъклените стени на кабинетите се виждаха фигурите на хора, приведени над чертожни маси.

— Ама вие на смени ли работите? — озадачено попита той.

— Не, разбира се — отново се засмя Терез. — Тези хора са тук от ранните часове на деня. В света на рекламните конкуренцията е всичко. Ако искаш да постигнеш нещо, трябва да му отделиш цялото си време. В момента ни притискат сроковете и трябва да представим няколко рекламни концепции едновременно...

Терез се извини и пристъпи към жената, която работеше на близката чертожна дъска. Джак бавно огледа просторната зала, разделена на изненадващо малко отделни помещения. На практика имаше само два-три кабинета, залепени за вътрешната стена на асансьорната шахта.

— Алис ще донесе материалите — върна се при него Терез. — Ела да отидем в кабинета на Колийн...

Влязоха в една от малките стаички в дъното и младата жена щракна електрическия ключ. Тук беше тясно, особено в сравнение с голямата обща зала. Навсякъде бяха разхвърляни книги, списания и видеокасети. В дъното имаше рафт с цяла бала чертожна хартия.

— Колийн едва ли ще се разсърди, ако разчистя част от бюрото ѝ — промърмори Терез, грабна висока купчина книги и ги тръсна на пода. Същото стори и с рулото разграфена хартия. На прага се появи Алис Гърбър — жената, с която беше разговаряла преди малко.

Терез ѝ представи Джак, после двамата изслушаха идеите, върху които беше работил екипът.

Джак откри, че се интересува не толкова от съдържанието им, колкото от механизма на работата. Отдавна си задаваше въпроса как се правят телевизионните реклами, но едва сега му се отдаде възможност да получи отговор.

За около четвърт час Алис успя да хвърли светлина върху работните проекти, които беше взела със себе си. После събра пръснатите върху бюрото скици и погледна очаквателно към шефката си. Терез я освободи с леко кимане на глава.

— Сега имаш обща представа за идеите, които ми даде с вчерашния разговор относно нозокомиалните инфекции — извърна се към Джак тя. — Бих се радвала да чуя мнението ти...

— Впечатлен съм от колосалния труд, който хвърляте — отвърна Джак.

— Но аз бих искала да чуя какво мислиш за съдържанието — тръсна глава Терез. — Как ти се струва сценката с Хипократ, който влиза в болницата и награждава персонала с медал за добре свършена работа?

Джак въздъхна и сви рамене:

— Не съм убеден, че имам качествата на критик...

— О, стига вече! — извъртя очи Терез. — Не ми трябва мнението на критик. Питам те като външен човек, който няма никаква представа от нашата работа... Не става въпрос за интелектуални способности, а за обикновени реакции. Представи си, че гледаш мач по бейзбол и ти пуснат подобна реклама...

— Мисля, че е удачна — призна Джак.

— Ще те накара ли да си помислиш, че би предпочел една от болниците на „Нешънъл Хелт“, защото там нозокомиални зарази почти

липсват?

— Сигурно...

— Много добре — кимна Терез, въоръжи се с нужното търпение и продължи: — Но вероятно имаш и други идеи, нали? Какво още би могло да се направи?

Джак се замисли, после бавно вдигна глава:

— Бихте могли да включите нещо за Оливър Уендъл Холмс и Джозеф Листър...

— Холмс не беше ли поет? — вдигна вежди Терез.

— Също и лекар — кимна Джак. — Той и Листър са хората, които са научили лекарите да си измиват ръцете след прегледа на всеки пациент... А също и Семелвайс... Бих казал, че измиването на ръцете е първата и най-важна стъпка към ограничаване на вътрешноболничните инфекции.

— Хм... Това ми звучи интересно... Лично аз много харесвам историческите клипове... Ще помоля Алис да се поразрови в тази посока.

Напуснаха кабинета на Колийн. Джак се дръпна настрана и изчака кратката размяна на реплики между двете жени.

— Всичко е наред — върна се при него Терез. — Тя ще стори необходимото. А ние можем да тръгваме...

В асансьора ѝ хрумна нова идея.

— А защо да не хвърлим едно око и на твоето работно място? — попита. — Така ще бъде честно, тъй като ти вече видя моето...

— Няма да ти хареса, повярвай ми — промърмори Джак.

— Все пак нека опитаме.

— Истината ти казвам — настоятелно добави той. — Там не е за несвикнали...

— Аз пък мисля, че ще ми бъде интересно — настоя Терез. — Морга съм виждала само на кино. Може пък да ми хрумне някоя нова идея... Освен това си мисля, че ако видя работното ти място, сигурно ще ми бъде по-лесно да те разбера...

— Не съм убеден, че искам да бъда разбран — промърмори Джак.

Асансьорът ги стовари във входния вестибюл. Двамата бавно се насочиха към изхода.

— Какво ще кажеш? — вдигна глава Терез. — Не е чак толкова късно, а и едва ли ще ни отнеме кой знае колко време...

— Ама и ти си една! — въздъхна Джак. — Винаги ли получаваш това, което искаш?

— В повечето случаи — кимна Терез и се засмя. — Все пак предпочитам да мисля за себе си като за неотстъпчив човек.

— Добре — капитулира Джак. — Но после да не кажеш, че не съм те предупредил!

Спряха едно такси и Джак даде адреса. Шофьорът направи обратен завои и подкара на юг, към Парк авеню.

— Имаш вид на самотник — промълви Терез.

— А ти — на ясновидка! — заядливо отвърна Джак.

— Не е нужно да си толкова язвителен...

— За пръв път не съм такъв.

Размениха си продължителни погледи. По лицата им бягаха бледите отражения на уличното осветление, които се гонеха с мрака в купето.

— С теб никоя жена не знае къде е — промълви след известно време Терез.

— Мога да кажа същото и за теб — не ѝ остана дължен Джак.

— Бил ли си женен? — изведнъж попита тя, после побърза да добави: — Не си дължен да отговаряш, разбира се...

— Да, бях женен — тихо отвърна Джак.

— Но не се получи, така ли? — очаквателно го погледна тя.

— Имаше проблеми, но предпочитам да не говоря за тях — отвърна той. — А ти? Била ли си омъжена?

— Да — кимна с въздишка тя и извърна глава към прозорчето. — Но и аз не искам да засягам този въпрос...

— Значи между нас има еднородие по цели два въпроса — усмихна се в тъмното Джак. — Не обичаме нощните клубове и нямаме желание за говорим за някогашните си бракове...

Таксито ги стовари пред входа на Патологическия институт откъм Тридесета улица, точно според инструкциите на Джак. За негово голямо облекчение катафалките пред рампата ги нямаше. Това по всяка вероятност означава, че в коридорите липсват носилките с новопристигнали трупове, рече си той. Бяха тук по изричното настояване на Терез, но нямаше смисъл да я плаши още от входа...

Мълчаливо закрачиха покрай дългата редица хладилни камери. Терез се обади едва когато видя купчината прости дървени ковчези:

— Защо са тук?

— В тях погребваме непотърсените и неидентифицирани мъртъвци — поясни Джак. — За сметка на общината...

— Много ли са?

— Доста...

Насочиха се към залата за аутопсии и Джак отвори вратата на умивалнята. Терез се облегна на рамката, но не влезе. През стъклото се виждаше просторната зала, запълнена с мрачно проблясващите метални маси за аутопсии.

— Очаквах да видя нещо по-модерно — промълви тя и скръсти ръце пред гърдите си. Сякаш се опасяваше да не докосне нещо.

— Преди време е било такова — кимна Джак. — Но днес има нужда от основен ремонт. За съжаление градската управа е в състояние на перманентна финансова криза, а редица влиятелни политици са твърдо убедени, че парите за този институт са много и трябва да бъдат орязани. В момента няма пари дори за нормална оперативна дейност, да не говорим за някакво модернизирание. За сметка на това обаче разполагаме с чисто нова лаборатория за ДНК-анализи, която е истинско произведение на изкуството...

— Къде е твоят кабинет? — попита Терез.

— На петия етаж.

— Мога ли да го видя?

— Защо не? — сви рамене Джак. — И без това вече сме тук...

Минаха покрай остъклената стая на служителите в моргата и се насочиха към асансьорите.

— Това място е доста трудно за възприемане, нали? — подхвърли Джак.

— Има тъжните си страни — кимна с въздишка Терез.

— Ние работим тук всеки ден и вероятно затова не си даваме сметка за ефекта върху външните хора — добави той. Но вътре в себе си беше впечатлен от твърдостта на жената до себе си.

Асансьорът пристигна и Джак натисна копчето за петия етаж.

— Кога избра тази кариера? — вдигна глава Терез. — В медицинския факултет?

— Не, за Бога — направи гримаса Джак. — Тогава исках нещо чисто, за което са необходими гениални технически умения... Нещо, което носи емоционално удовлетворение и естетическа наслада.

— А защо не се получи?

— Частната ми практика беше ликвидирана от „АмериКеър“ — въздъхна Джак. — Оттеглих се, тъй като не желаех да работя нито за тях, нито за някоя друга корпорация в областта на здравеопазването. Въпреки, че в днешно време тези корпорации са мечта за повечето млади лекари...

— Трудно ли ти беше? — попита Терез.

Джак не отговори веднага, тъй като асансьорът спря на петия етаж и вратите се отвориха.

— Много трудно — промърмори той и тръгна по коридора. — Вероятно защото се чувствах адски самотен...

Терез изненадано го погледна. Не й приличаше на човек, който може да се оплаква от самотата си. Вече беше приела, че той е самотник по собствено желание. Забеляза, че вдига ръка и докосва клепачите си. Господи, нима това беше сълза? Недоумението й се усили.

— Пристигнахме — обяви миг по-късно той, отключи вратата и щракна лампата.

Вътрешността на кабинета се оказа по-мизерна от очакванията й. Металните мебели бяха стари и изподраскани, стените плачеха за боя, а самата стаичка беше тъмна и лишена от всякакъв уют. Малкото прозорче с отдавна немити стъкла се намираще високо горе, почти под тавана.

— Две бюра? — погледна го въпросително тя.

— Тук работим двамата с Чет — поясни Джак.

— Кое е твоето?

— Онова там, отрупаното с бумаги. Чумната зараза ме хвана в момент, в който имах и доста друга работа. Но по принцип не бързам с изготвянето на патологическите заключения...

— Доктор Степълтън! — обади се един глас зад тях.

Беше Джанис Джегър.

— Разбрах от охраната, че си тук — поясни тя след като беше представена на Терез. — Цяла вечер се опитвам да те открия...

— Какво се е случило? — вдигна вежди Джак.

— Надвечер ми позвъниха от външната лаборатория. Приключили с флуоресцентния тест на Сюзън Хард, за който беше помолил. Заключение им е туларемия...

— Ти майтап ли си правиш? — смаяно попита Джак и грабна листа хартия от ръката на Джанис.

— Какво е това туларемия? — обади се Терез.

— Заразна болест, която прилича на чумата — отвърна Джак.

— А къде е била лекувана пациентката? — попита Терез, макар че отговорът на този въпрос се подразбираше от само себе си.

— В „Манхатън Дженерал“ — отвърна Джак и объркано поклати глава: — Не мога да повярвам!...

— Трябва да бягам — обади се Джанис. — Знаеш къде да ме намериш...

— Извинявай — дойде на себе си Джак. — Нямах намерение да те задържам. Благодаря за информацията...

— Няма нищо — отвърна Джанис, махна с ръка за сбогом и се отправи към асансьорите.

— Туларемията е опасна колкото чумата, така ли? — попита Терез.

— Тук няма място за сравнения — въздъхна Джак. — Болестта е много тежка и силно заразна, особено в пневмоничната си форма. Ако Сюзън Хард беше тук, положително би могла да ни разкаже доста неща за нея...

— А защо си толкова изненадан? И тя ли се среща толкова рядко, колкото чумата?

— Не съвсем — отвърна Джак. — Среща се по-често от чумата, особено в южните части на страната, най-вече в Арканзас. Но и тя като чумата почти не се среща през зимата, поне тук, на Север. Ако изобщо се натъкваме на подобни случаи, те най-често са през лятото. Подобно на чумата, туларемията също се нуждае от преносител. Това не са плъховете, а най-често кърлежите и конските мухи...

— Това се отнася за всички кърлежи, така ли? — попита Терез, спомнила си хижата на родителите си в Катскилс, където имаше навик да ходи през лятото. Намираше се на изолирано място, заобиколено от гора и обширни ливади. Там беше пълно с кърлежи.

— Най-добрата жизнена среда за тези бактерии предлагат малките гризачи, най-вече зайците — поясни Джак. После изведнъж

млъкна, спомнил си за разговора с Морис, съпругът на Сюзън Хард. Жена му много си падала по разходките в гората и обичала да храни зайците!

— Май ще се окажат именно зайците — промърмори замислено той.

— За какво говориш?

Джак се извини, тръсна глава и направи знак на Терез да заеме мястото на Чет. После ѝ разказа за телефонния си разговор с Морис Хард и подчерта важната връзка между зайците и заразата с туларемия.

— Това ми звучи твърде инкриминиращо — поклати глава младата жена.

— Работата е там, че Сюзън е имала контакт със зайци преди цели три седмици — замислено промълви Джак. — А това е прекалено дълъг инкубационен период, особено за пневмоничната форма на туларемията. Разбира се, има вероятност да не се е заразила в Кънектикът, а тук, в „Манхатън Дженерал“... Което едва ли ни помага, тъй като нозокомиалната туларемия е вероятна точно толкова малко, колкото и нозокомиалната чума.

— И в двата случая обществеността трябва да бъде уведомена — подхвърли Терез и кимна по посока на ръката му, която нерешително се протягаше към слушалката: — Надявам се, че ще позвъниш не само в болницата, но и в някоя телевизионна станция...

— Нито едното, нито другото — отдръпна ръката си Джак и хвърли поглед на часовника си. Още нямаше полунощ. — Ще позвъня на прекия си началник, който много държи на йерархията...

Калвин вдигна още след първото позвъняване, но гласът му беше сънлив. Джак жизнерадостно му се представи.

— Гледай новината наистина да е важна! — предупреди го с мрачен глас заместник-директорът.

— За мен положително е такава — ухили се Джак. — Дължите ми още десет долара...

— Стига бе! — прогърмя Калвин и сънливостта му моментално се стопи. — Надявам се, че не си правиш някакъв гаден майтап!

— Няма майтап — увери го Джак. — Съобщението пристигна току-що. В допълнение на двата чумни случая, в „Манхатън Дженерал“ имат и случай на туларемия. Признавам, че съм изненадан не по-малко от вас...

— От лабораторията ли ти се обадиха? — пожела да узнае Калвин.

— Не. Новината ми съобщи една от асистент-патоложките.

— В службата ли си?

— Разбира се — отвърна Джак. — И бачкам като луд!

— Туларемия, значи... Май ще е най-добре лично да се запозная със случая. Досега не съм имал подобен шанс...

— Днес следобед за мен също беше първият — призна Джак.

— Искам всичко да бъде запазено в тайна — избоботи Калвин. — Няма да звъня на Бингъм, тъй като тази вечер тъй и тъй нищо не може да се направи. Но ще го запозная с хода на събитията утре сутринта, по-раничко... Така ще му дам възможност да се обади на главния комисар, а тя вероятно ще свика по спешност Съвета по здравеопазването...

— Окей — кимна Джак.

— Значи тайна, а? — гневно попита Терез, след като го изчака да остави слушалката.

— Не е по моя воля — сви рамене Джак.

— Знам, знам — иронично го изглежда тя. — Не ти влиза в работата...

— Вече си докарах достатъчно бели на главата — ядосано каза той. — За чумата отидох направо при главния комисар и за малко не ме уволниха! Не виждам смисъл да го правя пак. Утре сутринта новината ще се разчуе, има си канали за това...

— А какво ще стане с хората от болницата, за които се подозира чума? — попита Терез. — Може би са лепнали именно тази нова болест, а не чума! Според мен трябва да ги уведомиш веднага!

— Въпросът ти е уместен — кимна Джак. — Но в случая няма особено значение, тъй като туларемията се лекува абсолютно по същия начин като чумата. Ще изчакаме до сутринта, от която и без това ни делят само няколко часа...

— А какво ще стане ако аз алармирам пресата? — изглежда го младата жена.

— Моля те да не го правиш — въздъхна Джак. — Чу какво е мнението на шефа ми. Започне ли да рови, без съмнение ще разбере, че аз съм пуснал духа от бутилката...

— Ти не обичаш рекламата в медицината, нали? — остро попита Терез. — Аз пък не си падам по лабиринтите!

— Амин — въздъхна Джак.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЕТЪК 22 МАРТ 1996 Г. 6:30 ЧАСА

Тази сутрин Джак се събуди в пет и половина, въпреки че вече втора вечер си лягаше далеч по-късно от обикновено. В главата му се въртяха мисли за абсурдите в живота и най-вече за случая на туларемия, който се появява едва ли не в разгара на чумна епидемия. Едно доста любопитно съвпадение, особено предвид факта, че и двете диагнози беше поставил лично той. Това беше победа, чиято най-малка награда бяха десетте долара и двадесет и пет цента, спечелени от Калвин и Лори.

С подобни мисли в главата едва ли ще заспя отново, рече си с въздишка той. След което стана, направи си закуска и някъде преди шест вече въртеше педалите към центъра. По това време на деня трафикът беше слаб и той взе разстоянието до службата за рекордно кратко време.

Насочи се право към дежурната стая, надявайки се да завари Лори и Вини, но и двамата още не бяха дошли. Върна се обратно в приемната и леко почука на вратата на Джанис. Дребничката жена изглеждаше по-уморена от всякога.

— Божичко, каква нощ! — въздъхна тя.

— Много работа?

— Истински ужас! — кимна Джанис. — Особено с тези нови случаи на инфекции. Какво става в „Дженерал“?

— Колко са днес?

— Три. Като нито един от тях не реагира на чумните тестове, въпреки че именно такава е била предполагаемата диагноза. Изключително скоротечни, пациентите са починали в рамките на дванадесет часа след първите симптоми. Започвам да се плаша...

— Всички досегашни случаи са скоротечни — отбеляза Джак.

— Как мислиш, дали отново става въпрос за туларемия? — погледна го Джанис.

— Твърде вероятно — кимна Джак. — След като казваш, че не реагират на чумните тестове... Нали не си говорила с никого за диагнозата на Сюзън?

— Не съм, въпреки че един-два пъти едва не си отхапах езика. От горчив опит зная, че задачата ми е да събирам информация, а не да я споделям с другите...

— Вече и аз имам този опит — въздъхна Джак. — Приключи ли с тези три папки?

— Твои са — кимна Джанис.

Джак взе папките и ги пренесе в дежурната стая. Отсъствието на Вини го принуди да си направи кафето сам. Настани се зад бюрото с димяща чаша в ръка и потъна в четене.

Почти веднага се натъкна на един доста любопитен факт. Първият случай беше 42-годишна жена на име Мария Лопес, служителка в централизираното снабдяване на „Манхатън Дженерал“! На всичкото отгоре беше работила в една смяна с Катрин Мюлер!

Затвори очи и направи опит да разсъждава трезво. Как е възможно двама души от един отдел да се разболеят от две различни острозаразни болести? Това не може да бъде съвпадение. Заразата им положително е свързана с работната среда. Но въпросът е как?

Мислено се върна в помещенията на централизираното снабдяване. Видя телените клетки и лавиците в тях, представи си дори работното облекло на служителите в отдела. Но нищо в тази картина не говореше за евентуални контакти със заразни бактерии. Централизираното снабдяване нямаше нищо общо с болничните отпадъци, нито пък пряк контакт с пациентите.

Сведе глава и изчете докрай рапорта на Джанис. И тук, както при случая Нодълман, усърдната асистентка беше включила информация за домашни животни, пътувания и посетители. За Мария Лопес тази информация беше изцяло отрицателна.

Разтвори второто досие. Пациентката се казваше Джой Хестър и случаят му се стори пълна загадка. Жената беше работила като медицинска сестра в акушеро-гинекологическото отделение и беше имала директни контакти със Сюзън Хард както преди, така и след появата на симптомите на заболяването ѝ. Но туларемията се предава от човек на човек изключително рядко и Джак не можеше да забрави този факт.

Третият случай беше Доналд Лагенторп, 38-годишен инженер в петролодобива, постъпил в болницата вчера сутринта. Приет в спешното отделение поради изостряне на хронична астма, той е бил лекуван със стероиди и бронходилатори, оставането му в болнична обстановка било предопределено от необходимостта да диша специално овлажнен въздух. Според бележките на Джанис състоянието му рязко се подобрило и той дори пожелал да бъде изписан. Но само минути по-късно се оплакал от режеща болка в предната част на главата.

Болката започнала в ранния следобед, последвана от силна треска с конвулсии. Въпреки проведеното лечение, астматичните пристъпи се появили отново, придружени от суха кашлица. Новата диагноза на лекуващия екип била пневмония, потвърдена от рентгеновите снимки. Любопитното в случая беше отрицателния резултат при бактериалното изследване на слюнката.

В последствие се появили признаци на миалгия^[1]. Внезапна и остра болка в долната част на корема принудила лекарите да допуснат и възпаление на апендикса. В седем и половина вечерта Лагенторп бил подложен на апендектомия, която обаче не показала изменения в състоянието на апендикса. Веднага след операцията състоянието му рязко се влошило. Кръвното налягане спаднало рязко и не реагирало на медикаменти, отделянето на урина се прекратило.

От рапорта на Джанис беше видно, че само преди една седмица пациентът е обикалял изолирани петролни сонди в Тексас, при което е газил из пясъците в буквалния смисъл на думата. Приятелката на господин Лагенторп съвсем наскоро се сдобила с бирманско котенце, но той самият не се е срещал с хора от далечни страни.

— Днес доста си подранил! — възкликна Лори Монтгомъри, изправила се безшумно на прага.

Джак вдигна глава навреме, за да види как младата жена влиза в стаята и мята жакета си върху гърба на стола. Днес беше последният ѝ ден като дежурен патолог, от утре някой друг щеше да решава кой от постъпилите през нощта трупове трябва да бъде аутопсиран и на кого от колегите си да го повери... Една общо взето неприятна задача, която повечето лекари приемаха с нежелание.

— Имам лоши новини за теб — промърмори той.

Лори спря на прага и се обърна. Ведрото ѝ лице се покри с тревожни бръчици.

— Спокойно, не са чак толкова лоши — засмя се Джак. — Само исках да ти кажа, че ми дължиш четвърт долар...

— Сериозно? — изгледа го тя. — Значи случаят Хард наистина се оказа туларемия?

— Снощи лабораторията потвърди положителния флуоресцентен тест за антитела — кимна Джак. — Според мен това е достатъчно за достоверността на диагнозата.

— Добре, че проявих благоразумие и заложих само четвърт долар — рече Лори. — А ти започваш да трупаш сериозен актив в областта на инфекциозните заболявания. Каква е тайната ти?

— Нищо повече от новобрански късмет — усмихна се Джак. — Между другото, и трите случая от изтеклата нощ са тук — всичките на инфекциозни заболявания и всичките от „Дженерал“. Бих искал да поема поне два от тях...

— Не виждам пречки за това — кимна Лори. — Но нека първо отскоча до приемната и да се запозная с останалите...

Вини се появи секунда след излизането на Лори. Лицето му беше подпухнало, а очите зачервени. От мястото на Джак изглеждаше така, сякаш току-що го бяха извадили от хладилните камери на първия етаж.

— Приличаш на смъртник — отбеляза патологът.

— Махмурлук — поясни Вини. — Снощи бях на ергенска вечер... Натряскахме се като новобранци! — Хвърли сутрешния вестник на бюрото и се насочи към шкафа, в който държаша кафето.

— Ако не си забелязал, кафето вече е готово — подхвърли Джак.

На помощника му трябваша няколко дълги секунди с пълна чаша в ръце, докато затлаченият му мозък най-сетне проумя, че усилията му са били напразни.

— Какво ще кажеш, ако започнем с това, просто за да ти се продуха главата? — попита Джак и му подхвърли досието на Мария Лопес. — Нали помниш поговорката: рано пиле, рано...

— О, моля те да ми спестиш клишетата си! — простена Вини и бавно разтвори папката. — Честно казано, не съм в подходящо настроение за тях. И продължавам да се питам защо по дяволите не идваш на работа когато го правят и всички останали?

— Лори също е тук — напомни му Джак.

— Да, но защото е дежурна — поклати глава Вини. — Докато за теб няма никакво извинение... — Очите му пробягаха по заключението в досието, закачено най-отгоре: — Чудничко! Един от най-любимите ми случаи на инфекция! Господи, защо не си останах в леглото?!

— След пет минути ще съм долу — сухо го информира Джак.

Вини гневно грабна вестника от бюрото и затръшна вратата след себе си.

Появи се Лори с купчина папки в ръце и шумно ги тръсна върху бюрото си.

— Днес сме затрупани с работа — промърмори тя.

— Изпратих Вини да подготви първия от тези инфекциозни случаи — поясни Джак. — Надявам съм, че не съм превишил правата си. Знаем, че още не си се запознала с тях, но и трите са били със съмнения за чума, отхвърлени от флуоресцентните тестове. Мисля, че за начало трябва да определим диагнозите им...

— Без съмнение — кимна Лори. — Но аз все пак трябва да им направя външен оглед, нали? След това можеш да ги работиш...

Насочиха се към асансьорите. Лори държеше в ръка списъка на постъпилите през нощта мъртъвци.

— Каква е историята на заболяването по първия случай? — попита тя.

Джак накратко ѝ разказа записаното в досието на Мария Лопес, подчертавайки факта, че тя също е работела в отдел „Снабдяване“ на „Манхатън Дженерал“.

— Странно, нали? — попита Лори, докато влизаха в кабината на асансьора.

— Да — кимна Джак. — Поне за мен...

— Това има ли значение според теб?

Асансьорът спря, кабината леко се разлюля и двамата излязоха навън.

— Да, ако не ме лъже интуицията — въздъхна Джак. — Точно по тази причина държа да направя аутопсията лично. Но проклет да съм, ако имам представа за какво става въпрос!

Минаха покрай канцеларията на моргата и Лори направи знак на Сал. Той бързо ги настигна и пое списъка от ръцете ѝ. След кратка

проверка спря пред хладилна камера номер 67, отвори вратата и издърпа носилката на колелца.

И Мария Лопес, подобно на колежката си Катрин Мюлер, се оказа доста пълна жена. Сплъстената ѝ коса беше боядисана в странен червеникав цвят, от тялото ѝ продължаваха да стърчат няколко интравенозни тръбички. Една имаше на врата, друга беше залепена за лявата китка.

— Доста млада жена — рече с въздишка Лори.

— На четиридесет и две — кимна Джак.

Лори вдигна срещу светлината голяма рентгенова снимка. Единствената аномалия в нея беше масивна инфилтрация в белите дробове.

— Можеш да се приготвяш — рече тя.

Джак се завъртя на пети и тръгна към стаичката, в която се зареждаше вентилаторът на скафандъра.

— Кой от другите два случая искаш да работиш? — подвижна след него младата жена. — Или ще се задоволиш само с този?

— Лагенторп — отвърна Джак и леко се усмихна на вдигнатия ѝ палец.

Въпреки махмурлука си, Вини подготвяше трупа за аутопсия сърчно, както винаги. Всичко беше готово още преди Джак да беше изчел за втори път историята на заболяването.

Залата за аутопсии беше абсолютна пуста и това беше хубаво. Спокоен и концентриран, Джак се зае с външния оглед на Мария Лопес, който този път продължи необичайно дълго. Не откри нищо. И тук, както при Мюлер, имаше няколко подозрителни петънца, които бяха надлежно фотографирани. Но нито едно от тях не приличаше на ухапване от насекоми.

Махмурлукът на Вини също допринесе за концентрацията му. Мрачно намусен и с явно главоболие, помощникът упорито мълчеше. Липсата на обичайните шеговити забележки се оказа много плодотворна за мисловния процес.

Изследването на вътрешните органи беше извършено с изключително внимание, както и при предишните инфекциозни случаи. Ръцете му действаха прецизно, органите почти не мръднаха от местата си. По тази начин опасността от бактериална аеролизация се свеждаше до минимум.

У него започна да се оформя убеждението, че този случай прилича не толкова на Катрин Мюлер, колкото на Сюзън Хард. Убеждението му, че отново става въпрос за туларемия, а не за чума, бавно нарастваше. А заедно с него нарастваше и недоумението му. Не можеше да разбере как две жени от централизираното снабдяване се заразяват със смъртоносна болест, докато други болнични служители — изложени на далеч по-голяма опасност, остават здрави.

Приключи с вътрешния оглед, взе необходимите проби и отдели настрана тази от белите дробове, която възнамеряваше да качи горе при Агнес Фин. Същото щеше да направи и с пробите от Джой Хестър и Доналд Лагенторп, които след това щеше да изпрати за сравнение и допълнителен тест за туларемия във външната микробиологическа лаборатория.

Чуха гласовете на по-ранобудните патолози откъм умивалнята и коридорите едва когато приключваха със зашиването на трупа.

— Най-сетне се появиха и нормалните хора — промърмори Вини.

Джак не отговори.

Вратата на умивалнята се отвори. В залата за аутопсии се появиха две фигури, облечени в гротескните защитни скафандри. Бяха Чет и Лори.

— Свършихте ли, момчета? — подвижна жизнерадостно Чет.

— Аз нямам вина — промърмори с извинителен тон Вини. — Тоя луд колоездач беше твърдо решен да започнем още преди да е изгряло слънцето...

— Какво ти е мнението? — попита Лори. — Чума или туларемия?

— Склонен съм да приема туларемия — отвърна Джак.

— Ще станат четири случая, ако и онези двамата са същите — отбеляза Лори. — Според разпределението, което направих, ти ще аутопсираш Лагенторп, а аз ще се заема с Хестър.

— Няма да е зле, ако срежа и Хестър — промърмори Джак.

— Това не е наложително, защото днес нямаме Бог знае колко аутопсии — поклати глава младата жена. — Основната част от докараните през нощта нямат нужда от отваряне. Не е справедливо да лапнеш всички парчета от тортата...

В залата настъпи оживление. Хората от помощния персонал вкарваха количките с телата и ги разпределяха по съответните маси. Лори и Чет се отдалечиха, готови да започнат работа.

Джак и Вини довършиха затварянето на трупа и със съвместни усилия го прехвърлиха върху количката.

— Колко време ще ти трябва да подготвиш Лагенторп? — попита патологът.

— Ама тоя велосипедист напълно е превъртял! — оплака се Вини. — Няма ли преди това да изпием по чаша кафе, като нормални хора?

— Дај да обработим и този, после цял ден можеш да пиеш кафе — тръсна глава Джак.

— Как не — изръмжа Вини. — Нали веднага ще ме лепнат за някой друг?

Обърна се с недоволна физиономия и започна да тика количката с Мария Лопес към изхода. Джак пристъпи към масата на Лори, която беше погълната от външния оглед на трупа.

— Горката женица е била само на тридесет и шест — промълви тя, усетила го до себе си. — Жалко за нея...

— Откри ли следи от ухапвания, драскотини?

— Нищо, с изключение на леко одраскване по крака, вероятно причинено от самобръсначка или депилатор — поклати глава Лори. — Но около него липсват следи от зачервяване и това ме кара да мисля за случайност... Друго е любопитното тук — тази жена е имала очна инфекция...

Протегна ръка и внимателно повдигна клепачите на трупа. И двете очи бяха силно зачервени, с изключение на роговицата, която си оставаше абсолютно чиста.

— Открих видимо увеличение на лимфните възли около ушните миди — добави Лори и посочи добре очертаните подутини под ушите на пациентката.

— Интересно — промърмори Джак. — Това е един от характерните признаци за туларемия, но при другите го няма. Ако откриеш още нещо необичайно, веднага ме повикай...

Прехвърли се при Чет, който с видимо удоволствие обработваше един труп, надупчен като решето от куршуми. В момента

фотографираше входните и изходни рани. Забелязал приятеля си, той подаде фотоапарата на Сал и пристъпи към него.

— Как беше снощи?

— Точно сега ли трябва да ти давам отчет? — изръмжа Джак.

Лунните доспехи едва ли бяха най-подходящото облекло за провеждане на приятелски разговори.

— Стига де, нищо не ти пречи да ми разкажеш с две думи — ухили се зад маската си Чет. — При мен нещата се развива супер! След „Чайна Клъб“ Колийн ме покани в жилището си на Шейсет и шеста — изток!

— Радвам се за теб — промърмори Джак.

— А вие какво правихте?

— Няма да повярваш — рече с въздишка Джак.

— Хайде де! — нетърпеливо го изгледа приятелят му.

— Първо се отбихме в нейната служба, а после дойдохме тук...

— Прав беше — озадачено го изгледа Чет. — Не ти вярвам!

— Понякога най-трудно се възприема именно истината — отсече Джак и се върна на масата си, където вече го чакаше Вини с тялото на Лагенторп. Предпочете да помогне на намусения си сътрудник да прехвърлят трупа, вместо да бъде подлаган на разпит от приятеля си. Освен това изпитваше нетърпение и му се искаше час по-скоро да започне работа по новия случай.

Външният оглед разкри един пресен разрез, следствие от апендектомията. Но Джак не му обърна внимание и се концентрира върху останалите патологически изменения. След внимателен оглед на ръцете беше в състояние да заключи за наличието на начална гангрена, главно във върховете на пръстите. Подобни, макар и доста по-слабо изразени следи, откри и върху ушните миди.

— Тоя ми прилича на Нодълман — обади се Вини. — Но при него гангрената е в съвсем начална фаза и не е успяла да засегне пениса. Мислиш ли, че е чума?

— Не знам — промърмори Джак. — Нодълман нямаше апендектомия...

Търсенето на ухапвания от насекоми и драскотини по тялото му отне почти двадесет минути. Лагенторп беше с умерено черна кожа и това затрудняваше работата. При Мария Лопес беше далеч по-лесно, тъй като нейната беше млечнобяла.

Вниманието му беше възнаградено, макар и не по отношение на това, което търсеше. Драскотини и ухапвания липсваха, но в замяна на това забеляза леки обриви по дланите и стъпалата на пациента. Посочи ги на Вини, но той не видя нищо.

— Кажи ми какво трябва да търся...

— Плоски, леко розови обриви — поясни Джак. — Ето като този, от вътрешната страна на китката...

— Не виждам нищо — поклати глава Вини.

— Няма значение — въздъхна Джак и направи няколко снимки на обривите. Съмняваше се дали ще излезе нещо, тъй като светкавицата на фотоапарата обикновено прикриваше подобни едва забележими петна.

Колкото повече се задълбочаваше във външния оглед, толкова повече се объркваше. Предполагамата диагноза на този пациент беше пневмонична чума и за това свидетелстваха редица външни признаци. Но имаше и много несъответствия. Чумните тестове бяха отрицателни и това го навеждаше на мисълта за туларемия.

Но и туларемията беше малко вероятна, просто защото слюнчените тестове не бяха открили наличието на бактерии. На всичкото отгоре човекът бе развил остри коремни болки, което бе накарало докторите да предположат апандисит. Но и това предположение се беше оказало погрешно. А сега и тези обриви по дланите и стъпалата...

На този етап Джак нямаше никаква представа за какво става въпрос. Предположенията му се ограничаваха върху две заболявания — чума, или туларемия. И първият разрез ги потвърди — лимфната система беше почти незасегната.

Отвори белия дроб и веднага забеляза отклонения от характерната патология на чумата и туларемията. Нещата наподобяваха по-скоро сърдечен инфаркт, отколкото инфекциозно заболяване — изобилие на течност и почти никаква консолидация.

Останалите вътрешни органи също бяха засегнати от патологичния процес. Сърцето беше видимо разширено, в същото състояние се намираха черният дроб, далакът и бъбреците. Дори червата изглеждаха някак странно набъбнали, сякаш изведнъж бяха отказали да функционират...

— Нещо интересно? — попита тих мъжки глас. Погълнат от работата, Джак изобщо не беше забелязал появата на Калвин, мълчаливо избутал Вини встрани.

— Май че да... — промърмори с усилие той.

— Отново случай на остра инфекция? — обади се друг, леко прегракнал глас.

Джак рязко вдигна глава. Моментално позна този глас, но искаше да се увери с очите си. Да, това наистина беше шефът!

— Пристигнал е при нас с предполагаема диагноза чума — успя да се овладее той. Бингъм почти никога не влизаше в залата за аутопсии. Появата му тук означаваше, че нещата излизат от контрол.

— От тона ти личи, че не си съгласен с нея — подхвърли директорът и се приведе над мътно проблясващите органи.

— Много сте наблюдателен, сър — отвърна Джак, опитвайки се да прогони обичайната ирония от гласа си, тъй като в случая наистина искаше да му направи комплимент.

— Какви са предварителните ти заключения? — попита Бингъм и предпазливо докосна далака с върха на ръкавицата си. — Този далак ми се струва огромен!

— Нямам никаква представа — откровено призна Джак.

— Сутринта доктор Уошингтън ме уведоми за впечатляващата диагноза, която си направил вчера — вдигна глава да го погледне Бингъм. — Става въпрос за туларемията.

— Едно щастливо предположение, нищо повече — отвърна Джак.

— Доктор Уошингтън не мисли така — поклати глава директорът. — А аз искам да те поздравя. След онази бърза и категорична чумна диагноза, това е наистина твърде впечатляващо... Добро впечатление ми направи и един друг факт — този път си проявил благоразумието да оставиш на мен контактите с висшестоящите власти. Продължавай в този дух. Доволен съм, че вчера не те уволних...

— Май ми връщате комплимент, а? — усмихна се Джак, а Бингъм откровено се разсмя.

— Къде е случаят Мартин? — извърна се към Калвин шефът.

— На трета маса, сър. Доктор Макгавърн ще го приключи след минутка...

Очите на Джак останаха достатъчно дълго върху фигурата на Бингъм, за да забележат и как Чет се стресна от внезапната поява на шефа край масата му.

— Чувствата ми са наранени — извърна се към Калвин той. — За момент реших, че директорът си е направил труда да слезе в мазето с единственото намерение да ме похвали!

— Хич не го и сънувай! — изръмжа Калвин. — Ти си последната му грижа... Слезе тук заради онзи случай с огнестрелните рани, който работи доктор Макгавърн...

— Има проблем?

— Вероятно — кимна Калвин. — Полицията твърди, че човекът е оказал съпротива при арест...

— Това става всеки ден.

— Въпросът е къде са входните отвори на куршумите — отпред, или отзад — поясни Калвин. — Цели пет на брой...

Джак кимна. Всичко му стана ясно. Изпита задоволство от факта, че случаят не е възложен на него.

— Шефът не дойде с намерението да ти прави комплименти, но все пак го стори — подхвърли Калвин. — Впечатлен е от диагнозата ти за туларемия, аз също... Бърза, точна, умна диагноза, която си струва десетте кинта. Но ще ти кажа нещо, приятелю... Нямахше нужда да споменаваш за баса ни пред директора. Него със сигурност успя да заблудиш за известно време, но не и мен!

— И аз си помислих така — въздъхна Джак. — Затова побързах да сменя темата...

— Искях да знаеш, че съм наясно — промърмори Калвин, приведе се над разтворения гръден кош на трупа и докосна далака, също като Бингъм. — Шефът е прав, това нещо е доста подуто...

— Същото е състоянието на сърцето и другите органи — добави Джак.

— Какво предполагаш?

— Този път нямам никакви предположения — призна с въздишка патологът. — Очевидно става въпрос за инфекциозно заболяване, но в момента съм готов да се обзаложа само за едно: то не е нито чума, нито туларемия. И започвам сериозно да се питам какво става там, в „Манхатън Дженерал“...

— Не се увличай — предупреди го Калвин. — Ню Йорк е голям град, а „Дженерал“ е една от най-големите болници в него. Вземем ли предвид колко много хора пристигат и заминават тук всеки ден, не е трудно да допуснем всякакви зарази, по всяко време на годината...

— Тук сте прав — кимна Джак.

— Хубаво — въздъхна Калвин. — Обади ми се като стигнеш до някакво заключение. Няма да скрия, че изгарям от желание да си върна тези двадесет долара...

Вини изчака заместник-директора да се отдалечи и се върна на мястото си. Джак взе проби от всички главни органи и помощникът му прилежно ги пусна в гумените торбички за изследване, всяка със съответния етикет. После се зае да затваря трупа.

Джак го остави да работи и пристъпи към масата на Лори. Патологическите срезове от белия и черния дроб бяха идентични с тези на Лопес и Хард, същото беше състоянието и на далака. Стотици инфекциозни абсцеси и грануломни образувания.

— По всичко личи, че става въпрос за туларемия — рече Лори.

— Не споря — кимна Джак. — Но продължавам да се безпокоя от начина, по който се е предавала заразата. Просто нямам обяснение за този телесен контакт...

— Освен ако не са били изложени на общ външен източник — подхвърли Лори.

— Да бе, как не! — горчиво се усмихна Джак. — Всички едновременно са отскочили до някой от пущинаците на Кънектикът и задружно са нахранили един болен заек!

— Посочвам една от вероятностите, нищо повече — обидено го погледна Лори.

— Извинявай, права си — въздъхна Джак. — Не бива да се заяждам с теб, но просто полудявам от тази объркана история. Усещам, че пропускам нещо важно, но нямам представа какво може да е то...

— А Лагенторп? — попита Лори. — И той ли има туларемия?

— Не — поклати глава Джак. — Той е починал от нещо съвсем различно, но аз нямам идея какво е...

— Може би влагаш прекалено много емоции.

— Може би — кимна Джак. Испитваше чувство на вина, защото още при първия случай бе пожелал най-лошото на „АмериКеър“. —

Ще направя опит да се успокоя. Май няма да е излишно да почета още малко литература относно заразните болести...

— Ето това се казва дух! — похвали го Лори. — Вместо да се оставяш на стреса, ще използваш тези случаи за обогатяване на знанията. Прав си, защото в крайна сметка това е едно от големите предимства на нашата работа...

Джак направи безуспешен опит да надзърне зад маската ѝ. Не знаеше дали младата жена не си прави майтап с него. Но не видя нищо, тъй като светлината се отразяваше в лицевия предпазител.

Обърна се и тръгна към масата на Чет. Приятелят му беше в мрачно настроение.

— По дяволите! — процеди той. — Ще ми трябва цял ден, за да проследя пътя на куршумите по начина, по който го иска Бингъм! Защо сам не го направи, да го вземат мътните?

— Ако имаш нужда от помощ, само свирни — рече му Джак.

— Май ще го направя — кимна приятелят му.

Джак се освободи от защитния костюм, облече нормалните си дрехи и включи зарядното устройство в контакта. После тикна под мишницата си досиетата на Лопес и Лагенторп и разтвори папката на Хестър. Бързо откри това, което му трябваше — името на сестра, регистрирана на същия адрес. Вероятно двете си разделяха наема на едно общо жилище. Преписа си телефона и се огледа за Вини, който тъкмо излизаше от помещението с хладилните камери, където беше оставил тялото на Лагенторп.

— Къде са пробите от двете аутопсии?

— Спокойно, аз имам грижата за тях — отвърна Вини.

— Искам да ги взема горе — поясни Джак.

— Сигурен ли си? — изгледа го помощникът му. Доставка на пробите за различните лаборатории беше едно от любимите му занимания, тъй като му даваше достатъчно време за чаша кафе.

— Сигурен съм — кимна Джак.

Получил пликчетата с пробите, той ги прибави към двете папки и тръгна за кабинета си. Но преди да стигне дотам, направи две отклонения. Първото беше в микробиологическата лаборатория на Агнес Фин.

— Впечатлена съм от туларемията, която откри вчера — посрещна го с комплимент Фин.

— Не знам защо всички ме поздравяват за нея — сви рамене той.

— Виждам, че имаш нещо за мен — рече Агнес, спряла поглед на купчината проби, която стърчеше изпод мишницата му.

— Разбира се, че имам — кимна Джак, измъкна пробите на Лопес и ги постави върху бюрото. — Това е друг случай на вероятна туларемия. Очаквай още една проба, но Лори Монтгомъри още не е приключила с аутопсията. Искам и двете да бъдат подложени на тест за туларемия.

— Няма да е трудно, защото външната лаборатория проявява голям интерес към случая, особено след изследванията на Хард. Сигурна съм, че ще получа резултатите още днес. Друго?

— Другото представлява загадка за мен — въздъхна Джак и започна да подрежда пробите на Лагенторп върху плота. — Нямам никаква представа от какво е починал този пациент. Зная само едно — причината не е нито чума, нито туларемия!

След това се зае да обяснява какво беше открил. Агнес прояви подчертан интерес към факта, че изследването на слюнката не е показало наличието на бактерии.

— Не ти ли мина през ума за вирус? — попита тя.

— Само дотолкова, колкото позволяват ограничените ми познания за инфекциозните болести — призна Джак. — Мина ми през ума за хантавирус, но липсват характерните кръвонасядания.

— Мога да направя съответните посявки — предложи Агнес.

— Добре — кимна Джак. — А през това време аз ще прочета няколко тома с описания на заразните болести. Кой знае, може пък да ми дойде някоя друга идея...

— Ще ме намериш тук — увери го Агнес.

Джак излезе от микробиологията и се насочи към хистологическата лаборатория на петия етаж.

— Събудете се, момичета — извика една от лаборантките. — Имаме посетител!

Просторното помещение се огласи от весел смях.

Джак също се усмихна. Винаги му беше приятно да идва тук. Жените зад лабораторните маси винаги бяха в добро настроение. Най-много му харесваше Морийн О'Конър — червенокоса красавица с едър бюст и дяволит блясък в очите. Очите му пробягаха по масите и със задоволство се спряха на стройната ѝ фигура. Приведена над

масата, Морийн бършеше ръцете си в кърпа, а предницата на престилката ѝ беше оцветена във всички цветове на дъгата.

— Добре дошъл, доктор Степълтън — поздрави с приятен контралт тя. — Какво можем да направим, за да удовлетворим желанията ви?

— Имам нужда от една услуга — рече Джак.

— Момичета, той каза „услуга“ — извика Морийн. — А това означава, че трябва да му поискаме нещо в замяна, нали така?

Помещението отново се огласи от весел смях. Всички в центъра знаеха, че Джак и Чет са единствените ергени сред лекарския състав и това ги превръщаше в обект на многобройни закачки.

Джак стовари мострите на близката масичка и започна да ги подрежда.

— Искам замразяване на хистологичните проби на Лагенторп — обяви той. — Само по няколко лентички от всеки орган. Разбира се, едновременно с това ще пожелае да видя и нормалните проби...

— Грам-отрицателни искате ли? — попита Морийн.

— Да, както обикновено.

— Нещо специално ли търсите?

— Евентуалното присъствие на някакъв микроб — отвърна Джак и разпери ръце: — Страхувам се, че това е всичко, което мога да кажа...

— Веднага започваме — кимна Морийн. — Ще ви звъннем когато сме готови.

Най-сетне се прибра в кабинета и започна да проверява съобщенията си. Нямахше нищо интересно. Разчисти достатъчно място за папките на Лопес и Лагенторп, с намерението да запише на диктофон предварителните патологически заключения, а после да позвъни на роднините им. Възнамеряваше да се свърже дори с роднините на случая, по който работеше Лори, но забрави за него в момента, в който очите му се спряха върху обемистия екземпляр „Обща медицина“ на Харисън, който лежеше сред купчината други книги.

Измъкна томчето, отвори го на раздела за инфекциозните болести и потъна в четене. Материалът беше огромен — почти петстотин страници. Но Джак го преглеждаше с бързината на скенер,

тъй като повечето неща му бяха познати от университета или професионалния опит.

Морийн се обади тъкмо когато започваше раздела за специфичните бактериални инфекции. Замразените проби бяха готови и той веднага тръгна към лабораторията. Отнесе малките стъкълца обратно в задушната си стаичка и премести микроскопа в центъра на бюрото.

Пробите бяха подредени по органи и той реши да започне с белите дробове. Впечатлиха го две неща — силната подпухналост на тъканта и липсата на бактерии.

Прехвърли се на сърцето и веднага разбра причината за абнормалното му разширение. Тъканта беше силно възпалена, а междуклетъчното пространство на сърдечния мускул бе запълнено с течност.

Превключи микроскопа на максимално увеличение. Клетките на вътрешносърдечните кръвоносни съдове бяха силно увредени. В резултат много от тях бяха обвити в миниатюрни съсиреци, които от своя страна бяха причинили безброй микроинфаркти!

Усетил как собствената му кръвоносна система се изпълва с адреналин, Джак бързо притегли обратно белодробните проби, подложи ги на максимално увеличение и откри това, което беше пропуснал при първия оглед: стените на кръвоносните съдове също бяха увредени.

Зае се с пробите от далака и отново се натъкна на подобна патология. Явно ставаше въпрос за значително и общовалидно откритие, което би трябвало да доведе до вярната диагноза.

Скочи на крака и се втурна към микробиологическата лаборатория при Агнес.

— Задръж посявката на Лагенторп! — каза на пресекулки той. — Получих една нова информация, която положително ще ти хареса!

Агнес с любопитство го изгледа през дебелия стъкла на очилата си.

— Става въпрос за ендотелиално^[2] заболяване! — възбудено съобщи Джак. — Пациентът е страдал от остра заразна болест в отсъствието на бактерии. По дланите и стъпалата му се забелязват обриви в начална форма, а освен това е развил симптоми на остър апендисит. Можеш ли да отгатнеш на какво се дължи всичко това?

— На мускулно размекване — отвърна Агнес.

— Точно така! И накъде те насочва това заключение?

— Рикетция^[3] — прошепна Агнес.

— Бинго! — извика Джак и размаха юмруци срещу невидим противник. — Добрата стара треска, открита преди стотина години в Скалистите планини! Ще можеш ли да я потвърдиш?

— Това е толкова трудно, колкото и туларемията — въздъхна Агнес. — Отново ще се наложи да потърсим външна помощ. Съществува специална имуно-флуоресцентна техника за доказване на подобни случаи, но ние не разполагаме с нужните реактиви. Такива обаче с положителност има в Градската контролна лаборатория, тъй като през осемдесет и седма в Бронкс избухна малка епидемия от въпросната треска...

— Тръгваш веднага! — каза с нетърпящ възражение тон Джак. — Кажим им, че настояваме за спешни тестове.

— Добре — кимна Агнес.

— И да знаеш, че си истинска кукличка! — подхвърли той и се устреми към вратата.

— Почакай една секунда — спря го Агнес. — Искам да ти благодаря, че уведоми първо мен. Рикетцията е изключително опасна за нас, лаборантите. Колкото туларемията, ако не и повече...

— Кое то прави излишно предупреждението ми да бъдете крайно внимателни — кимна Джак.

[1] Болка в мускулите, мускулен ревматизъм, още: мионевралгия — Бел.пр. ↑

[2] Endothelium — особен вид епител от гладки клетки с еднороден състав, които служат за предпазна обвивка на сърцето, кръвоносните съдове и лимфните жлези — Бел.пр. ↑

[3] Подобни на бактерия микроорганизми от рода rickettsia, пренасяни от поякообразни, с патогенно влияние върху човека и животните — Бел.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЕТЪК, 22 МАРТ 1996 Г. 12:15 ЧАСА

Хелън Робинсън възбудено разресваше косата си. Току-що бе приключила разговора със своята позната от „Нешънъл Хелт“ и искаше час по-скоро да предаде съдържанието му на Робърт Баркър. Беше предварително убедена, че той ще бъде доволен.

Отстъпи крачка назад и се огледа. Остана доволна и затвори вратичката на дрешника, после се обърна и напусна кабинета си.

Обикновено влизаше при Робърт без предупреждение, но сега реши, че информацията ѝ заслужава по-официален подход и позвъни на една от секретарките на етаж. Само след минута момичето се обади отново. Робърт бил готов да я приеме веднага.

Това не я изненада, тъй като го обработваше вече почти година. Започна в момента, в който пред него се появиха шансове да заеме президентския пост. Безпогрешно доловила, че той е един прикрит сладострастник, Хелън без колебание се зае да подхранва въображението му. Беше лесно. Но отношенията им трябваше да бъдат такива, че да не се стига до нещо конкретно. Защото го намираще, меко казано, за един физически непривлекателен мъж.

Целта ѝ беше чисто практическа. Ако Робърт стане президент, Хелън не виждаше защо да не поеме поста директор по финансовите въпроси. Основна пречка беше фактът, че тя е най-младата служителка в отдела. За да я преодолее, тя трябваше да го „отглежда“ внимателно, да го подготвя за момента, в който ще поиска желанния пост.

— Много ми е приятно да те видя, скъпа — посрещна я с усмивка Робърт, скочи на крака и внимателно затвори вратата зад гърба ѝ.

Хелън по навик се настани на облегалката на креслото срещу писалището и кръстоса крака. Полата ѝ се вдигна високо над коленете, очите ѝ доволно се спряха върху снимката на жена му — както обикновено, обърната по очи върху плота.

— Какво ще кажеш за чаша кафе? — попита Робърт, след като седна на мястото си и отправи хипнотизиран взор към бедрата ѝ.

— Току-що разговарях с Гъртруд Уилсън от „Нешънъл Хелт“, за която несъмнено си чувал — започна тя.

— Естествено — кимна Робърт. — Тя е старши вицепрезидент.

— И моя близка приятелка, която е убеден почитател на „Уилоу и Хийт“ — добави Хелън.

— Аха...

— От нея научих две интересни новини. Първата е, че главната им болница в града е силно конкурентноспособна на останалите болнични заведения по отношение на вътрешно-болничните зарази, или, както те ги наричат — нозокомиалните инфекции...

— Аха — отново промърмори Робърт.

— „Нешънъл Хелт“ е изпълнила всички предписания на Съвета по здравеопазването и Смесената акредитационна комисия.

Робърт тръсна глава, сякаш най-сетне се беше събудил. Едва сега думите на Хелън започнаха да проникват в умореното му съзнание.

— Момент — промърмори той и отмести поглед, за да събере мислите си. — Това съвсем не ми звучи като добра новина. А доколкото си спомням, ти си казала на секретарката ми, че носиш добри новини...

— Изслушай ме и ще разбереш за какво става въпрос — леко се усмихна Хелън. — Въпреки добрите им постижения в областта на нозокомиалните инфекции, в момента изпитват известни трудности, при това в най-голямата си нюйоркска болница. И са много чувствителни по отношение на тяхното разгласяване. Става въпрос за три конкретни инцидента. Първият е свързан със стафилококова зараза в спешното отделение, която вече е под контрол. Открили са няколко медицински сестри-бацилоносители и ги лекуват с антибиотици. Звучи доста страшничко...

— Другите им проблеми? — вдигна глава Робърт, опитвайки се да не гледа към краката ѝ.

— Наличието на бактерии в помещенията за приготвяне на храна — докладва Хелън. — В резултат много пациенти са получили хранителни отравяния, някои от тях са починали. И накрая — епидемия от хепатит, която също е отнела няколко живота...

— И всичко това влиза в графата на добрите постижения? — изглежда я с недоумение Робърт.

— Да, когато го сравним с положението в другите болници — кимна младата жена. — Затова ти казах, че ми звучи доста страшничко. Главното е друго: „Нешънъл Хелт“ са особено чувствителни по въпроса за нозокомиалните инфекции. И Гъртруд ме увери, че за нищо на света не биха одобрили рекламна кампания, която по един или друг начин засяга този проблем...

— Е, това вече наистина е добра новина! — възкликна Робърт. — Съобщи ли я на Терез Хейгън?

— Не, разбира се. Нали ми каза първо да информирам теб?

— Свършила си много добра работа! — похвали я Робърт, скочи и започна да измерва дължината на килима с дългите си тънки крака. — Сега вече мога да поставя на мястото ѝ онази кучка!

— Какво искаш да ѝ предам? — изглежда го продължително Хелън.

— Само първата част от това, което си научила. Че „Нешънъл Хелт“ има отлични постижения в областта на нозокомиалните инфекции... — На лицето му изплува широка усмивка:

— Нека продължава подготовката на рекламната си кампания, която със сигурност ще се пръсне като сапунен мехур!

— Но това означава да се простим със сметката на един голям клиент — предупреди го Хелън.

— Не е задължително — поклати глава Робърт. — Нали ти беше тази, която откри, че клиентът си пада по традиционната реклама с участието на известни личности? Оттогава насам непрекъснато го втълпяваме на Терез, но тя си знае своето. Ето какво мисля да направя: ще се свържа зад гърба ѝ с някои от изпълнителите на особено популярните напоследък телевизионни сериали с медицинска тематика. Те се радват на голяма популярност и няма да имат нищо против малко лесни пари... Когато Терез се провали, ние просто ще предложим алтернативна рекламна кампания и ще оберем лаврите!

— Гениално! — промълви Хелън и слезе от страничната облегалка на креслото. — Колелото трябва да се завърти веднага! Отивам да се обадя на Терез Хейгън...

Върна се на работното си място и нареди на секретарката да я свърже с Терез. Докато чакаше, започна да прехвърля в главата си

разговора с Робърт и доволно се усмихна. Беше се справила отлично, положението ѝ във фирмата изглеждаше все по-добро.

— Госпожица Хейгън е долу, в „арената“ — съобщи секретарката. — Искате ли да я потърся там?

— Не — отказа Хелън. — Предпочитам да я видя лично. Излезе навън, прекоси тихото, покрито с дебели килими пространство на директорския етаж и започна да слиза по стълбите. Токчетата ѝ звучно потракваха по металните стъпала. Хареса ѝ идеята да поговори лично с Терез, при това далеч от враждебната обстановка на кабинета ѝ.

Почука на рамката на отворената врата. Терез се беше привела над голяма маса, отрупана със скици и чертежи. Беше в компанията на Колийн Андерсън, Алис Гърбър и един непознат мъж, който минута по-късно ѝ беше представен с името Нелсън Фридман.

— Получих информацията, от която се интересувах — рече Хелън и я дари с малко пресилена усмивка.

— Добра ли е? — вдигна глава Терез.

— Много добра — кимна Хелън.

— Да я чуем тогава — облегна се назад Терез.

Хелън накратко ѝ описа добрите резултати на „Нешънъл Хелт“ в областта на нозокомиалните инфекции. Към нея прибави и още нещо, което не беше споделила с Робърт: тези резултати са далеч по-добри от постиженията на „АмериКеър“.

— Отлично — усмихна се Терез. — Точно това ми трябваше. Благодаря ти за помощта...

— Радвам се да ти услужа — скромно рече Хелън. — Как върви подготовката на новата кампания?

— В общи линии много добре... Мисля, че в понеделник ще можем да предложим на Тейлър и Брайън нещо конкретно...

— Браво. Ако имаш нужда от нещо друго, просто ми звъни...

— Разбира се — кимна Терез и я изпрати до вратата.

Колийн я изчака да се върне на мястото си.

— Вярваш ли ѝ? — попита тя.

— Да — кимна Терез. — Счетоводството не би рискувало да излъже за данни, които лесно бихме получили и по други пътища.

— Не разбирам как можеш да ѝ се доверяваш! — тръсна глава Колийн. — Нима не забелязваш фалшивата ѝ усмивка?

— Хей, не съм казала, че ѝ се доверявам! — изгледа я продължително Терез. — Казах, че ѝ вярвам по отношение на определена информация. Има разлика, нали? Може би забеляза, че не ѝ казах нищо за това, върху което работим в момента...

— Между другото, не разбрах какво е мнението ти за това, върху което работим — направи гримаса Колийн. — Харесваш ли го?

Терез въздъхна и сведе поглед към пръснатите върху масата скици.

— Това с Хипократ определено ми харесва, но не съм сигурна за материалите, свързани с Оливър Уендъл Холмс и Джоузеф Листър... Няма спор — миенето на ръцете е нещо изключително важно за хигиената дори и в най-модерната болница. Но вкарано в клип, ми се струва твърде тривиално...

— Защо не поискаме мнението на онзи доктор, който снощи беше тук? — намеси се Алис. — Идеята беше негова, може би ще ни предложи още интересни неща...

— Джак е бил тук? — объркано я погледна Колийн.

— Просто се отбихме за малко — небрежно отвърна Терез и протегна ръка да нагласи една от скиците пред себе си.

— Защо не ми каза?

— Защото не си ме попитала — отвърна Терез. — Но искам да те предупредя, че в отношенията ми с Джак няма нищо скрито и те не почиват на романтична основа...

— Поговорихте си за новата рекламна кампания, така ли? — усмихна се Колийн. — Мислех, че не желаш да споделяш с него каквото и да било, още повече, че именно той ти беше подхвърлил идеята...

— Промених решението си — отвърна Терез. — Помислих, че може би ще я хареса, тъй като става въпрос за качеството на медицинското обслужване.

— Ти си пълна с изненади — беше заключението на Колийн.

— Не виждам нищо лошо в идеята да си сверяваме часовниците с хора като Джак и Чет — тръсна глава Терез. — Те са професионалисти и мнението им може да ни бъде от полза.

— Тогава да им завъртя един телефон, а? — предложи с усмивка приятелката ѝ.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЕТЪК, 22 МАРТ 1996 ГОД. 14:45 ЧАСА

Близо час Джак не остави слушалката. Свърза се с роднините на трите последни случая, като преди това не забрави да поиска позволенията на Лори относно сестрата и съквартирантката на Джой Хестър. Не искаше колежката му да остане с впечатлението, че се бърка в работата ѝ. Но тя го увери, че няма нищо против.

За съжаление не научи почти нищо.

Остави слушалката и впери мрачен поглед в насрещната стена. Радостната възбуда, обзела го при засичането на планинската треска, отдавна го беше напуснала. По всичко личеше, че отново удря на камък.

Резкият звън на телефона го накара да подскочи. Човекът насреща се представи като доктор Гари Екхарт, микробиолог от Градската консултативна лаборатория.

— Вие ли сте доктор Степълтън?

— Аз съм.

— Обаждам се да ви съобщя, че резултатите от *Rickettsia rickettsii* са положителни. Вашият пациент действително е бил болен от планинска треска. Вие ли ще докладвате на Борда по здравеопазването, или предпочитате аз да сторя това?

— Направете го вие — рече Джак. — Аз дори не зная към кого да се обърна...

— Считайте го за свършено — отвърна доктор Екхарт и прекъсна разговора.

Джак бавно остави слушалката. Потвърждението на тази диагноза беше не по-малко шокиращо от предишните две — за чума и туларемия. Просто не беше за вярване, че в рамките на някакви си три дни се сблъсква с три случая на редки инфекциозни заболявания.

При това само в Ню Йорк, напомни си мрачно той. Неволно си представи самолетите, които ежедневно изсипват хора от всички краища на света — както беше казал Калвин. Добре де, рече си той.

Това наистина е вярно. Тук пристигат пътници отвсякъде, мнозина от тях положително пренасят вируси и микроби от екзотични места. Но едновременна поява на чума, туларемия и планинска треска пак представлява прекалено голямо съвпадение. Аналитичният му ум просто не можеше да приеме подобно явление за нормално и механично започна да изчислява какъв е процентът на подобна вероятност.

— Бих казал нула — промърмори полугласно той и мрачно поклати глава.

После изведнъж скочи на крака и хукна навън. Недоумението му започваше да се превръща в гняв. Беше сигурен, че става нещо странно и започваше да възприема това нещо като лична обида. Потръпващ от нетърпение, той се спусна на долния етаж, влетя в канцеларията на госпожа Санфорд и задъхано ѝ съобщи, че иска да говори с директора.

— Страхувам се, че доктор Бингъм е зает — хладно го изгледа секретарката. — В момента се намира в сградата на градския съвет и провежда заседание с кмета и началника на полицията.

— По дяволите! — възкликна Джак. — Да не би да е преместил работното си място в шибаното кметство?!

— Има сериозни проблеми с един случай от тази сутрин — поясни неочаквано меко госпожа Санфорд. — Става въпрос за прострелян от полицията човек...

— Кога ще се върне? — все така гневно попита Джак. Постоянните отсъствия на Бингъм вече му идваха до гуша.

— Не зная — отвърна жената. — Но непременно ще му предам, че искате да говорите с него...

— А доктор Уошингтън тук ли е?

— Не. И той е на същото заседание.

— Страхотно!

— Мога ли да ви помогна с нещо друго? — хладно го изгледа госпожа Санфорд.

Джак се замисли за момент, после кимна с глава:

— С хартия. Искам да им оставя една бележка... Госпожа Санфорд мълчаливо му подаде лист машинописна хартия. Джак го грабна и написа с едри печатни букви:

ЛАГЕНТОРП ИМА ПЛАНИНСКА ТРЕСКА. Запълни реда с удивителни и въпросителни, след което добави: ГРАДСКИЯТ СЪВЕТ

ПО ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО Е УВЕДОМЕН ОТ ГРАДСКАТА РЕФЕРЕНТНА ЛАБОРАТОРИЯ.

Подаде листа на госпожа Санфорд, която обеща да го предаде лично на доктор Бингъм в момента, в който се появи. После жената попита къде може да го намери в случай, че директорът пожелае да разговаря с него.

— Зависи кога ще се върне — изръмжа Джак. — Сега ще изляза за малко и не съм сигурен дали Бингъм няма да чуе за мен, преди да успеем да се открием...

Обърна се и напусна кабинета без да забелязва озадаченото изражение на госпожа Санфорд. Отби се в своята стаичка колкото да грабне якето си, после слезе в моргата и отключи веригата на колелото. Реши, че е крайно време да отскочи до „Манхатън Дженерал“, въпреки изричната забрана на Бингъм. От два дни насам подозираше, че там става нещо необичайно, но днес вече беше абсолютно сигурен в това.

Пътуването мина без премеждия и скоро се озова пред болницата. Върза колелото за познатия уличен знак и се насочи към входа. Днес имаше приемен ден и фойето беше пълно с народ. Най-много хора се бяха струпали пред гишетото на информацията.

Проби си път сред навалищата и изкачи стълбището до втория етаж. Влезе в приемната на лабораторията и се нареди на опашката, която чакаше пред рецепцията. Този път успя да преодолее импулсивното си желание да влезе направо и реши да поиска среща с началника на лабораторията.

Мартин Шевю го остави да чака почти половин час, а той използва това време, за да се успокои. Призна пред себе си, че през последните четири-пет години се държи с хората меко казано нетактично, а когато е във възбудено състояние като днешното, направо е груб...

Няколко минути след това откровение се появи и една лаборантка, която му съобщи, че доктор Шевю го очаква.

— Благодаря, че ме приехте веднага — каза Джак в момента, в който затвори вратата след себе си. Въпреки всичко беше безсилен да прогони сарказма от гласа си.

— Много съм зает — сухо отвърна доктор Шевю, без да си прави труда да става.

— Това мога да си го представя — кимна Джак. — Особено ако взема под внимание факта, че в тази болница всеки ден се появява по един нов случай на рядко инфекциозно заболяване. Предполагам, че работите извънредно...

— Намирам поведението ви за недопустимо, доктор Степълтън — хладно го изгледа Шевю.

— Аз пък намирам вашето за твърде странно! — остро отвърна Джак. — При първото ми посещение тук бяхте образец на гостоприемството, а при второто — точно обратното!

— За съжаление не разполагам с време за подобни разговори — отсече Мартин Шевю. — Имате ли конкретен повод за това посещение?

— Разбира се, че имам — кимна Джак. — Не съм бил толкова път, за да се порадвам на обидното ви отношение. Искях да чуя професионалното ви мнение относно появата на три изключително редки и изключително опасни инфекциозни заболявания в тази болница, при това по едно и също време! Няма да крия, че вече имам собствено мнение по този въпрос, но бих искал да чуя и вашето, в качеството ви на завеждащ клиничната лаборатория...

— Защо казвате три заболявания?

— Защото току-що ме осведомиха, че снощи вашият пациент Лагенторп е починал от планинска треска!

— Не ви вярвам! — зяпна насреща му Шевю.

Джак го изгледа, опитвайки се да разбере дали играе, или наистина не знае нищо.

— Позволете да ви задам един въпрос — рече той. — Защо бих си правил труда да искам среща с вас, ако разполагам с невярна информация? Нима ме вземате за някакъв провокатор?

Мартин Шевю мълчаливо вдигна слушалката и набра пейджъра на доктор Мери Цимърман.

— Викате подкрепления, а? — изгледа го Джак. — Защо се страхувате да говорим на четири очи?

— Не съм убеден, че сте в състояние да водите нормален разговор — хладно отвърна Шевю.

— Позната тактика — кимна Джак. — Най-добрата защита е нападението. Но работата е там, че никаква тактика не може да промени фактите. Рикетцията е изключително опасна за вашите

лаборанти и се налага да вземете незабавни мерки. Човекът, който е обработвал пробите на Лагенторп трябва да бъде поставен под наблюдение, при това веднага!

Мартин натисна бутона за вътрешна връзка и повика старши лаборанта Ричард Овърстрийт.

— Искам да обсъдим и още един проблем — продължи Джак.

— При първото ми посещение споменахте, че работите трудно, тъй като бюджетът на лабораторията е бил сериозно орязан от „АмериКеър“. До каква степен сте затруднен от този факт?

— Какво намеквате? — наежи се завеждащият.

— В момента нищо. Просто ви зададох един въпрос...

Телефонът иззвъня и Мартин вдигна слушалката. Насреща беше доктор Цимърман, която беше помолена да се отбие в лабораторията по спешен въпрос.

— Проблемът е там, че аз лично преценявам шансовете за поява на три заразни болести по едно и също време, в една и съща болница, за близки до нулата — рече с въздишка Джак. — Вие имате ли някакво обяснение?

— Изобщо не искам да ви слушам! — озъби се Шевю.

— Но все пак трябва да се замислите, нали?

На вратата се изправи Ричард Овърстрийт. Беше облечен като предишния път — с бяла престилка над хирургически комбинезон. По всичко личеше, че е много зает.

— Какво има, шефе? — попита той и леко кимна на Джак.

— Току-що бях уведомен, че пациент на име Лагенторп е починал от планинска треска — мрачно избоботи Шевю. — Искам да разбереш кой е донесъл пробите и кой ги е работил...

Ричард замръзна от изненада, очевидно шокиран от чутото.

— Но това означава, че в лабораторията има рикетция! — прошепна той.

— Страхувам се, че е така — кимна Мартин. — А сега бягай и ела тук веднага след като приключиш! — Изчака отдалечаването на разтревожения лаборант и се обърна към Джак: — Вече ни предадохте хубавата новина... Може би ще бъдете така любезен и да напуснете...

— Не преди да чуя мнението ви за трите заразни болести! — отсече Джак.

Лицето на Мартин видимо почервения. Гневното му избухване беше предотвратено от появата на Мери Цимърман.

— Защо си ме търсил, Мартин? — попита тя, после се зае да обяснява, че е била повикана в спешното отделение. Зърнала Джак, жената изведнъж млъкна. Очевидно ѝ стана неприятно.

— Здравейте, докторе — любезно ѝ се усмихна Джак.

— Съвсем наскоро получих уверения, че повече няма да ви виждаме тук — сухо отвърна високата жена.

— Не бива да вярвате на всичко, което чувате — небрежно отвърна Джак.

На вратата се появи видимо разстроеният Ричард.

— Пробите са приети и обработени от Нанси Уигънс — съобщи той. — Сутринта се е обадила да съобщи, че е болна...

Доктор Цимърман погледна листчето, което държеше в ръката си.

— Идвам от интензивното — обяви тя. — Повикаха ме по спешност заради пациентка на име Уигънс. Има всички симптоми на острозаразно заболяване...

— О, не! — простена Ричард.

— Какво става тук? — хладно попита доктор Цимърман.

— Доктор Степълтън току-що ми съобщи, че наш пациент е починал от планинска треска — отвърна Мартин. — А Нанси е била изложена на заразата...

— Не в лабораторията — обади се Ричард. — Взел съм всички предпазни мерки. Още след първия случай на чума заповядах пробите да се обработват само чрез апарата за биохимическа защита. Ако Нанси се е заразила, това е станало чрез пряк контакт...

— Едва ли — поклати глава Джак. — Но единствената друга възможност е в болницата да гъмжи от кърлежи...

— Подмятанията ви са лишени от вкус и не много подходящи, доктор Степълтън! — изгледа го хладно Цимърман.

— Де да беше така! — обади се все още зачервеният Шевю.

— Преди да дойдеш тук, този човек намекваше, че аз имам нещо общо с инфекциозните заболявания! Представяш ли си?

— Това не е вярно — отвърна Джак. — Подхвърлих идеята, че може би става въпрос за умишлена зараза, нищо повече. Позволих си подобно нещо само защото случайността ми се струва напълно

изключена. Но какво ви става, бе хора? Нали трябва да търсим начин за излизане от това положение?

— Мисля, че намеци от този сорт са плод на болен мозък! — отсече Цимърман. — И честно казано, нямам време за глупости! Трябва да се връщам в спешното отделение, защото освен госпожица Уигънс имаме още два случая с подобни симптоми, при това също на наши служители! Сбогом, доктор Степълтън!

— Почакайте! — извика Джак. — Нека отгатна къде работят тези ваши служители! Сигурно в централизираното снабдяване, или са от сестринския състав, нали?

Доктор Цимърман спря на крачка от вратата и рязко се завъртя.

— Откъде знаете това? — остро попита тя.

— Започвам да виждам известни повторения — поясни Джак.

— Все още не съм в състояние да ги обясня, но присъствието им е безспорно. За сестрите бихме могли да очакваме нещо подобно, но не и за служителите от снабдяването, нали?

— Вижте какво, докторе — пристъпи към него Цимърман.

— Наистина сме ви задължени, че отново ни предупреждавате за наличието на острозаразна болест, но оттук нататък ще се оправяме сами! Нямаме нужда от параноичните ви предположения, ясно ли е?

— Почакай ме за минутка, Мери — обади се Мартин Шевю.

— Ще дойда с теб. Ако новите случаи са заразени с планинска треска, трябва да бъдем особено внимателни с микробиологичните проби...

Мартин грабна бялата си престилка от закачалката в ъгъла и се затича след високата жена.

Джак смаяно поклати глава. Всичките му посещения в тази болница бяха странни, включително и днешното. Само дето този път не го изгониха, а направо го зарязаха...

— Наистина ли мислите, че става въпрос за умишлено разпространявана зараза? — попита Ричард.

— Честно казано, не зная какво да мисля — сви рамене Джак.

— Но у твоите началници със сигурност се забелязва защитно поведение, нали? Доктор Шевю винаги ли е толкова зъл?

— Не — поклати глава Ричард. — Поне с мен се е държал като джентълмен...

— Значи причината е в мен — въздъхна Джак и се изправи.

— Не очаквам, че след днешната среща в отношенията между нас ще настъпи обрат. Но какво да се прави, такъв е животът... А сега трябва да бягам. Дано се оправи Нанси...

— Дано — въздъхна Ричард.

Джак излезе от лабораторията и колебливо забави крачка. Чудеше се дали да отскочи до спешното отделение и да хвърли едно око на новите пациенти, или да се отбие в снабдяването. В крайна сметка избра спешното отделение, тъй като дори Цимърман и Шевю бяха хукнали натам. Прецени, че едва ли ще се стигне до нов сблъсък с тях, тъй като спешното отделение на „Дженерал“ беше най-голямото в града и вътре беше истинска лудница.

Още при пристигането си долови признаци на паника. Чарлс Кели беше събрал група служители около себе си и им раздаваше нервни заповеди. Откъм входа за линейки се появи Клинт Ейбълард, който се затича по централния коридор без да обръща внимание на никого.

Джак пристъпи към приемното гише, представи се на дежурната сестра и попита дали суматохата наоколо не се дължи на тримата заболели болнични служители.

— Точно на тях се дължи — кимна момичето. — В момента търсят начин да ги изолират...

— Поставиха ли им диагноза?

— Току-що чух, че подозират планинска треска — отвърна сестрата.

— Лошо — поклати глава Джак.

— И още как — въздъхна момичето. — Една от заболелите е сестра като мен...

С крайчеца на окото си Джак зърна приближаването на Кели и побърза да се отдалечи. Президентът на болницата се облегна на гишето и поиска телефонния апарат.

Джак незабелязано се измъкна навън. Избягнал като по чудо поредната конфронтация с Чарлс Кели, той се отказа от идеята да посети отдел „Снабдяване“ и реши да се прибере в службата. Не беше постигнал нищо, но поне си тръгваше по собствено желание...

— Охо! Къде беше? — посрещна го с въпрос Чет.

— Отскочих до „Дженерал“ — призна Джак и се зае да разчиства бюрото си.

— Явно си се държал прилично, тъй като все още никой от управата не е звънял за теб! — ухили се приятелят му.

— Бях добро момче — похвали се Джак, после се поправи: — Е, почти добро момче... Там буквално са се побъркали, защото са на прага на епидемията. Не знам дали ще ми повярваш, но този път ги заплашва планинска треска!

— Не може да бъде! — стреснато го погледна Чет.

— И аз мислех така — кимна Джак, после му разказа за срещата си с началника на лабораторията.

— Предполагам, че този път се е вслушал в думите ти — подхвърли Чет.

— Беше едва на фазата на справедливото възмущение, когато му съобщиха за нови три случая и той напълно забрави за мен — уточни Джак.

— Учудвам се, че не са те изхвърлили — промърмори Чет. — И два пъти повече се учудвам какво те кара да се вреш между шамарите...

— Има нещо гнило в Дания, сигурен съм — усмихна се Джак. — Но стига сме говорили за моите проблеми. Я кажи какво става с твоя случай...

— Доскоро бях убеден, че огнестрелните рани са любимите ми случаи — горчиво се усмихна Чет. — Но този предизвика истинска буря. Пет куршума, всичките изстреляни в гърба!

— Значи полицията ще си има главоболия — заключи Джак.

— Аз също — кимна Чет. — Между другото, преди малко се обади Колийн... Искане да отскочим до тяхното студио довечера след работа. Сега се дръж да не паднеш: двете с Терез много държат да чуят мнението ни относно някакви реклами! Нещо да кажеш?

— Ти върви — отвърна Джак. — А аз трябва да напиша един куп заключения. Толкова съм закъснял, че вече започвам да се плаша!

— Но те искат да отидем и двамата — възрази Чет. — Колийн специално го подчерта. Много държат на твоето присъствие, тъй като именно ти си им дал основната идея... Хайде, ела! Ще се позабавляваме... Сигурно ще ни покажат цял куп скетчове на телевизионни реклами!

— Това ли е представата ти за забавление? — начумерено го изгледа Джак.

— Добре де, имам и друг мотив — предаде се Чет. — Харесва ми да съм в компанията на Колийн. Но те искат и двама ни, затова трябва да ми помогнеш...

— Добре — кимна Джак. — Но проклет да съм, ако разбирам защо съм ти притрябвал чак толкова...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЕТЪК 22 МАРТ 1996 Г. 9:00 ЧАСА

Джак настоя да работи до късно, а Чет му донесе китайска храна. Но веднъж започнал, спиране нямаше. Около осем и половина звънна Колийн, разтревожена от закъснението. Наложил се Чет да го смушка в ребрата, за да го принуди да вдигне глава от микроскопа и да остави писалката.

След това възникнал вечният проблем с велосипеда. След доста разгорещени спорове стигнаха до решението Чет да вземе такси, а Джак да върти педалите — както обикновено. Стигнаха пред входа на „Уилоу и Хийт“ почти едновременно.

Отвори им нощният пазач, който ги накара да се разпишат в някаква книга. После се натовариха в кабината на единствения действащ асансьор и Джак натисна копчето за единадесетия етаж.

— Ама ти наистина си бил тук! — учуди се Чет.

— Нали ти казах?

— Мислех, че ме будалкаш...

Вратите се плъзнаха встрани и Чет млъкна. Очите му се разшириха от изненада, съвсем като очите на Джак предишната вечер. Работата в студиото кипеше с пълна пара, сякаш не беше девет вечерта, а съвсем нормално работно време.

Стояха и гледаха оживлението, никой не им обръщаше внимание.

— Добро посрещане — отбеляза Джак.

— Може би някой трябва да им каже, че работното време е свършило — озадачено промърмори Чет.

Джак надникна в офиса на Колийн. Осветлението беше включено, но вътре нямаше никой. Точно срещу отворената врата видя Алис, приведена над чертожната дъска.

— Извинете... — промърмори той. Беше му неудобно да прекъсва работата ѝ, но тя изобщо не вдигна глава. — Хей, здравейте...

Момичето най-сетне се изправи и го погледна, в очите му се появи смущение.

— Моля да ме извините! — грабна някакъв парцал да се избърше и протегна ръка: — Добре дошли... Наредено ми е да ви посрещна и да ви заведа в арената...

— Охо — промърмори полугласно Чет. — Нещата тръгват зле. Очевидно ни вземат за презрени християни...

— На нашата арена жертваме творци, а не християни — засмя се Алис.

Терез и Колийн ги поздравиха с въздушни целувки, които явно бяха на мода между тези стени. Леко докосване по бузата и мляскащ звук, от които Джак изпита леко неудобство.

После преминаха върху същността на работата. Терез ги накара да седнат зад масата, а Колийн започна да им показва различните скици, придружени с кратък обяснителен коментар.

И на двамата им беше интересно. Особено им харесаха хумористичните скечове, според които Оливър Уендъл Холмс и Джоузеф Листър провеждат инспекция в една от болниците на „Нешънъл Хелт“, по време на която са особено строги по отношение на измиването на ръцете. В края на всеки скеч тези известни личности от историята на медицината споделят задоволството си от нивото на хигиената в „тази“ болница в сравнение с „другата“...

— Това е в общи линии — рече най-сетне Терез и отмести триножника. — Какво ще кажете?

— Добри са и вероятно ще имат ефект — рече Джак. — Но едва ли си струват парите, които ще хвърлите за тях...

— Но те се отнасят именно до качеството на медицинското обслужване! — възрази Терез.

— Косвено — рече Джак. — Абонатите на „Нешънъл Хелт“ ще бъдат далеч по-доволни, ако милионите за тези клипове бъдат използвани за реалното им медицинско обслужване...

— Аз пък ги харесвам — заяви Чет. — Свежи са, бликат от чувство за хумор. Направо са чудесни!

— Предполагам, че под „другата“ болница имате предвид конкуренцията — промърмори Джак.

— Естествено — кимна Терез. — Но би било проява на лош вкус, ако назовем „Дженерал“ по име, особено в настоящия момент.

— Техните проблеми се задълбочават — информира я Джак.

— Имат нов случай на острозаразна болест. Трети в рамките на три дни...

— Това е ужасно! — възкликна младата жена. — Надявам се, че този път нещата ще стигнат до медиите! Или пак греша?

— Не знам защо продължаваш да повдигаш този въпрос! — остро отвърна Джак. — Такива неща не могат да останат тайна!

— Могат и още как! — разгорещено рече Терез. — Особено ако „АмериКеър“ продължава сегашната си практика!

— Хей, пак ли се захапахте? — изгледа ги разтревожено Чет.

— Това е спор с продължение — поясни Терез. — Аз просто не мога да приема, че в качеството си на обществен служител Джак не желае да информира медиите, а оттам и обществеността, за наличието на тези ужасни болести!

— Вече ти обясних, че това не влиза в служебните ми задължения и моите шефове не пропускат да ми го напомнят! — остро отвърна Джак.

— Таймаут! — извика Чет и вдигна ръце. — Терез, тук Джак е напълно прав. Ние не можем да влизаме в пряк контакт с медиите. Това е работа на нашето ръководство, което си има цял отдел за обществени контакти. Въпреки това нашият приятел тук действа доста безцеремонно: днес например отново отскочи до „Дженерал“ и им заяви право в очите, че подобни огнища на зарази са нещо неестествено за болница от техния ранг!

— Какво значи неестествено? — вдигна вежди Терез.

— Точно това, което чуваш. И след като не е естествено, значи е умишлено. Някой умишлено разпространява заразата.

— Вярно ли е това? — слисано попита Терез, обръщайки се към Джак.

— Мина ми през главата — неохотно кимна той. — Просто защото нямам научно обяснение за развитието на нещата в тази болница...

— Но това е абсурд! Кой би могъл да прави подобни неща?

— Някой луд — промърмори Колийн.

— Съмнявам се — поклати глава Джак. — Нещата се развиват твърде професионално. Освен това обработката на тези микроби е

изключително опасна. Една от последните жертви е болнична лаборантка...

— Може би някой от вътрешните хора е превъртял — подхвърли Чет. — Някой, който има достатъчно професионални умения и е достатъчно луд...

— Това ми се струва по-вероятно — кимна Джак. — Завеждащият лабораторията например е недоволен от управата, сам ми призна това... Принудили са го да съкрати двадесет процента от хората си.

— Господи! — зяпна Колийн. — Нима допускаш, че може да е той?

— Фактически не — поклати глава Джак. — Твърде много неща биха го издали. По принцип завеждащият лабораторията ще бъде първият, когото биха заподозрели... В момента иска да се защити, но това съвсем не означава, че е глупак. Според мен ако заразата се разпространява умишлено, причините за това трябва да се търсят в много по-широки мащаби...

— Какви например? — внимателно го погледна Терез. — Струва ми се, че навлизаме в дълбоки води...

— Може би — кимна Джак. — Но не трябва да забравяме, че „АмериКеър“ е безспорен лидер в този бранш. Случайно съм запознат с тяхната философия и мога да ви уверя, че тези хора не се спират пред нищо...

— Намекваш, че биха могли да разпространяват зарази в собствената си болница? — погледна го с недоверие Терез. — Това ми се струва пълна лудост!

— Разсъждавам на глас, нищо повече — поклати глава Джак.

— Нека допуснем, че става въпрос за умишлена зараза, след което да потърсим общото при всички начални инциденти... Първият случай е диабетик на име Нодълман. Вторият — Сюзън Хард, която има хронично заболяване на гръбначния стълб. И накрая Лагенторп, който страда от хронична астма...

— Виждам накъде биеш — промърмори Чет. — Всички начални случаи са здравно осигурени пациенти с тежки хронични заболявания, чието лечение изисква много време и много пари... Компанията би желала да се освободи от големите разходи по тях...

— Хайде стига! — извика Терез. — Това звучи отвратително! Нищо чудно, че няма доктор, който да е свестен бизнесмен! „АмериКеър“ никога не би рискувала имидж и репутация, само за да се освободи от няколко проблемни пациенти! От практическа гледна точка това просто няма смисъл, разбирате ли?

— Сигурно си права — въздъхна Джак. — Ако зад всичко това действително стои „АмериКеър“, те положително щяха да го свършат далеч по-експедитивно. Лично аз съм дълбоко обезпокоен от безспорното присъствие на бацилоносители. А това означава, че ако наистина става въпрос за умишлена зараза, човекът зад нея иска не отстраняването на определени пациенти, а истинска епидемия с непредвидими мащаби!

— Това ми звучи още по-налудничаво! — отсече Терез.

— Съгласен съм — кимна Джак. — Но неволно ни връща към идеята за участието на психопат...

— Добре, да допуснем, че всичко това е работа на психопат — обади се Колийн. — Защо тогава все още не е избухнала епидемия?

— По няколко причини — отвърна Джак. — Първо, и трите начални случая бяха диагностицирани сравнително бързо. Второ, управата на „Дженерал“ прие нещата сериозно и взема спешни мерки за локализиране и елиминиране на заразата. Трето, вирусите или микроорганизмите, причиняващи съответните заболявания, са подбрани зле както по отношение на мястото за евентуалната епидемия, така и на метеорологичния сезон. Един трезвомислещ човек едва ли би допуснал, че може да предизвика епидемия в Ню Йорк, при това през март...

— Би ли обяснил мисълта си по-подробно? — помоли го Колийн.

— Чумата, туларемията и планинската треска действително могат да се пренасят от аеробни агенти, тоест — по въздушен път. Основен техен преносител обаче е артроподният вектор, или, казано с други думи — няколко различни вида паякообразни и доста специфични микроорганизми, които не се срещат по това време на годината, още по-малко пък в болнично заведение.

Терез се извърна към Чет и рязко попита:

— А ти какво мислиш за всичко това?

— Аз ли? — смутено се усмихна младият патолог. — Честно казано, не зная какво да мисля...

— Хайде, не се опитвай да защитаваш приятеля си! — моментално отгатна намеренията му Терез. — Кажи какво е вътрешното ти чувство!

— Добре — кимна Чет. — В град като Ню Йорк се срещат всякакви заразни болести и по тази причина съм склонен да отхвърля подозренията в умисъл. Признавам, че подобни подозрения ми звучат твърде параноично. Освен това зная, че Джак ненавижда „АмериКеър“...

— Вярно ли е това? — извъртя се на токчета Терез.

— Мразя ги — промърмори Джак.

— Защо?

— По лични причини, които не желая да споделям.

— Е, хубаво — въздъхна Терез и сложи ръка върху купчината скици. — Какво мислите за всичко това, въпреки ненавистта на доктор Степълтън към рекламите в областта на здравеопазването?

— Вече ти казах своето мнение — усмихна се Чет. — Намирам ги за много добри!

— Предполагам, че ще имат успех — неохотно добави Джак.

— Имате ли някакви предложения, които засягат превантивната дейност в областта на болничните инфекции и които бихме могли да използваме?

— Може би трябва да включите клип, който да показва процеса на стерилизация на инструменти и оборудване — подхвърли Джак. — Различните болници прибягват до различни техники. Най-разпространена е техниката на Робърт Кох — една доста колоритна личност...

Терез прилежно си записа предложението и вдигна глава:

— Друго?

— Страхувам се, че съм доста далеч от тези неща — призна Чет. — Но ако отскочим до „Тържището“ за по едно питие, положително ще измислим нещо...

Дамите категорично отказаха. И двете искаха да работят до късно, тъй като в понеделник трябваше да представят оформените си идеи на главния изпълнителен директор.

— Тогава утре? — попита с надежда Чет.

— Ще видим — неопределено отвърна Терез.

Пет минути по-късно двамата патолози вече крачеха към асансьорите.

— Тези бачкат като луди! — отбеляза Чет.

— Да, бива си ги — кимна Джак.

— Ще изпием ли по бира?

— Мисля да се прибера и да поиграя баскетбол — отвърна Джак.

— Имам нужда от малко раздвижване...

— Баскетбол в този час? — учуди се Чет.

— В петък вечер стават най-хубавите мачове...

Разделиха се пред входа на „Уилоу и Хийт“. Чет скочи в първото свободно такси, а Джак се зае със сложните ключалки на колелото си. Натисна педалите на север по Медисън, зави по Пето авеню и се насочи към Централ Парк.

Този път караше бавно, умът му непрекъснато се връщаше към разговора в рекламната агенция. За пръв път изказа съмненията си гласно и в резултат се чувстваше някак изнервен и притеснен.

Чет може би е прав като казва, че става въпрос за някаква параноя. Откакто „АмериКеър“ глътна частната му практика, Джак имаше чувството, че навсякъде го дебне смъртта. Лишила го от семейство, тя успешно разбиваше и последните остатъци от живота му, запълвайки ги с безнадеждна депресия. Срещите му със смъртта станаха ежедневие в момента, в който започна да работи по втората си специалност. А тя имаше грижата да му поднася и съответните изненади...

Пустият и мрачен парк усилваше чувството му на отчаяна самота. Там, където едва тази сутрин се беше възхищавал на красотата на природата, сега се издигаха призрачните скелети на лишените от листа дървета, грозни и страшни на фона на странно светлото небе. Дори панорамата на осветените като коледни елхи небостъргачи оттатък парка му се струваше някак зловеща...

Натисна педалите и полетя напред. Изпита странното чувство, че нещо ще се стовари върху гърба му всеки момент, но не смееше да погледне назад.

В далечината се появи уличен стълб. Задъхан, Джак насочи велосипеда си към яркия кръг светлина и рязко натисна спиращките. Задната гума поднесе и спря. Направи усилие да се извърне с лице към преследвача си. Но алеята зад гърба му беше пуста. Бавно си даде

сметка, че заплахата е в главата му, а не в околната среда. Заплаха под формата на жестока депресия, която периодично го обземаше след трагедията със семейството му...

Гневно натисна педалите, ядосан на детинските си страхове. Не беше очаквал, че може да изпусне нервите си чак дотам. Тези зарази очевидно му се отразяваха зле. Лори май ще се окаже права в твърдението си, че е прекалено емоционален по отношение на своята работа...

Почувства се по-добре. След като се изправи лице в лице с вътрешните си страхове, изведнъж започна да обръща внимание и на външните. Всички го предупреждаваха да не пресича парка по тъмно, но той никога не им беше обръщал внимание. Но сега изведнъж си даде сметка, че поведението му е било лекомислено.

Не след дълго се добра до Централ Парк Уест и изскочи на улицата с видимо облекчение. Тъмното и доста страшничко уединение рязко се смени с обстановка, която наподобяваше автомобилно рали. Покрай него фучаха жълти таксита, някои на милиметри от крехката рамка на колелото. Градът отново беше оживял. Дори по тротоарите имаше хора, които спокойно се разхождаха...

Колкото по на север отиваше, толкова по-мрачна ставаше околността. Сградите отвъд Стотна улица станаха видимо по-паянтови и по-зле поддържани. Доста от тях изглеждаха напуснати. Боклукът по улицата видимо се увеличи, край преобърнатите кофи се боричкаха бездомни псета.

Зави наляво по 106-та и се насочи към дома си. Макар и познат, кварталът му се стори доста по-окаян от обикновено. Краткото прозрение по време на самотното пътешествие през парка сякаш бе отворило очите му за цялата запуснатост в тази част на града.

Спря до асфалтираната площадка за баскетбол и се хвана за мрежестата ограда без да сваля крака от педалите.

Тук цареше очакваното оживление. Луминисцентните лампи, за монтирането на които беше платил от собствения си джоб, хвърляха ярка светлина. Познаваше повечето от играчите, които се носеха по площадката. Тук беше и Уорън, безспорно най-надареното момче на квартала, който гневно подвикваше на съотборниците си. Според неписаните правила на тези срещи, загубилият отбор моментално се оттегля, отстъпвайки място на един от няколкото състава, които

нетърпеливо очакваха реда си. Тук конкуренцията беше наистина жестока...

Минута по-късно Уорън заби последния кош и противниците му унило се оттеглиха. Организацията на следващия мач започна веднага. Уорън го забеляза край оградата и махна с ръка.

— Какво зяпаш, бе докторе? — подвикна той. — Няма ли да се поразкършиш?

Беше хубаво чернокожо момче с бръсната глава, тънки мустачки и изваяно тяло — като на онези статуи от гръцко време, които бяха подредени в музея „Метрополитън“. Джак се беше сблизил с него бавно, в продължение на няколко месеца. Сега бяха нещо като приятели, но връзката им се изчерпваше единствено с общото увлечение по уличния баскетбол. Джак не знаеше нищо за Уорън, освен това, което знаеха всички — той беше най-добрият баскетболист на квартала и безспорен главатар на една от местните банди. И имаше основания да подозира, че едното е тясно свързано с другото.

— Имам подобни намерения — извика в отговор той. — Кой победи?

Включването в играта винаги беше деликатна работа. След като се премести да живее тук, Джак идваше на игрището в продължение на цял месец преди да го поканят да играе. След което трябваше да докаже какво може. Беше приет едва когато всички се увериха, че играе прилично и бележи достатъчно точки, за да не провали отбора си.

Нещата се промениха към по-добро когато плати за монтирането на осветлението и пребоядисването на дъските. Но с малко. Освен него, на площадката допускаха само още двама пришълци. В квартал като този белият цвят на кожата беше определен недостатък. Затова и всеки, белязан с този цвят, трябваше да се съобразява с правилата и да си знае мястото.

— Рон и Джейк — отвърна на въпроса му Уорън. — Но мога да те взема в моя отбор, защото Флаш трябва да се прибере у дома...

— Окей, идвам веднага — извика Джак и натисна педалите по посока на дома си.

Слезе от колелото и го качи на рамото си, после вдигна глава. Продължаваше да е настроен критично и беше принуден да признае, че фасадата изглежда доста зле. Фактически блокът беше в окаяно

състояние. Последният остатък от някогашната му красота — малък гипсов фриз под покрива — беше заплашително надвиснал точно над входа. Прозорците на третия етаж бяха заковани с дъски.

Сградата беше тухлена, на шест етажа, с по два апартамента на всеки от тях. Джек живееше на четвъртия, а насрещният апартамент се обитаваше от Денис — неомъжено момиче на около деветнадесет с две невръстни деца.

Бутна с крак входната врата, която отдавна не се заключваше и пое нагоре по стълбите. Беше принуден да гледа в краката си, тъй като често се спъваше в изхвърлен на стъпалата боклук. На втория етаж както обикновено имаше скандал. Разнасяха се псувни, тресна счупено стъкло. Това се случваше всяка нощ...

Закрепил колелото на рамо, Джек бръкна в джоба си за ключовете, но после изведнъж установи, че те няма да му трябват. Вратата беше разбита.

Бутна я и предпазливо пристъпи в тъмното антре. Тишината се нарушаваше единствено от крясъците в апартамент 2А и съскането на автомобилни гуми по уличното платно. Пусна колелото на пода и протегна ръка към електрическия ключ.

Дневната беше обърната наопъки. Там нямаше много мебели, но всичко беше разпорено, счупено или обърнато с краката нагоре. Малкото радио на бюрото беше изчезнало.

Вкара колелото вътре и го опря на стената. Свали сакото си, праметна го през кормилото и пристъпи към бюрото. Чекмеджетата бяха измъкнати, а съдържанието им — разпиляно на пода. Най-отгоре се виждаше албум със снимки. Джек се наведе да го вземе, от устата му излетя въздишка на облекчение. Снимките бяха непокътнати. Този албум беше единственото притежание, на което държеше.

Внимателно го постави на прозоречния перваз и се прехвърли в спалнята. И тук цареше същият безпорядък. Дрехите му бяха извадени от гардероба и разхвърляни по пода.

Състоянието на банята не се различаваше от това на останалите помещения. Съдържанието на шкафчето за лекарства беше изсипано направо във ваната.

Джек се насочи към кухнята и щракна електрическия ключ, очаквайки също да я завари наопъки. От устата му се откъсна изненадано възклицание.

— Започнахме да се чудим къде се бавиш — рече един едър негър, настанил се зад масата. Беше облечен в черно кожено облекло, включително ръкавици и черно таке на главата. — Бирата ти свърши и това ни прави нервни...

В помещението имаше още трима души, облечени по същия начин. Единият беше седнал на прозоречния перваз, а другите двама стояха вдясно, облежани на кухненските шкафове. Върху масата лежеше истински боен арсенал, който включваше дори автомат.

Стреснат от присъствието на тези мъже в дома си, Джак само поклати глава. И преди го бяха ограбвали, но никой не беше оставал да си пие бирата.

— Защо не седнеш? — покани го големият негър.

Джак се поколеба. Вратата към хола беше отворена, може би ще успее да избяга преди тези бандити да хванат оръжието. Колебанието му продължи само секунда.

— Хайде, мърдай! — прогърмя онзи зад масата. — Пренеси си насам белия задник!

Джак неохотно се подчини и вдигна глава към неканения гост.

— Имам желание да се разберем по цивилизован начин — увери го негърът. — Казвам се Туин, а онзи там е Реджиналд — махна към прозореца той.

Джак неволно извърна глава по посока на Реджиналд. Беше захапал клечка за зъби, устните му издаваха шумни засмукващи звуци. В очите му се четеше презрение. Макар и не толкова мускулест като Туин, и той беше от неговата категория. На могъщия му бицепс беше татуиран надпис „Черните крале“.

— Реджиналд е много ядосан, защото в шибания ти апартамент няма нищо — продължи Туин. — Как е възможно в днешно време да нямаш дори телевизор? Част от сделката беше да вземем каквото ни харесва...

— За каква сделка говориш? — изгледа го Джак.

— Ще ти кажа — кимна негърът. — Предложиха ни малко дребни пари да дойдем тук и да те пораздрусаме... Подчертавам САМО да те пораздрусаме, въпреки артилерията на масата... Предполагам, че става въпрос за сплашване. Не знам подробности, но май си създал неприятности на хората в някаква болница... Аз трябва да ти напомня да си гледаш работата, а тях да оставиш да си гледат

своята... Светна ли ти под шапката? Защото аз не съм много наясно за какво точно става въпрос... За пръв път ми се случва да върша такава работа.

— Мисля, че разбирам — кимна Джак.

— Радвам се — кимна Туин. — В противен случай щях да бъда принуден да ти строша някой и друг пръст... По принцип не бива да ти причиняваме тежки повреди, но почне ли веднъж Реджиналд, никой не може да го спре. Особено когато е ядосан... Трябва да го успокоиш по някакъв начин. Сигурен ли си, че наистина нямаш телевизор? Може да си го скрил някъде...

— Домъкна някакво колело — обади се единият от двамата зад вратата.

— Какво ще кажеш, Реджиналд? — лениво изви врат Туин.

— Искаш ли това колело?

Раджиналд протегна врат по посока на хола и леко сви рамене.

— Мисля, че извади късмет — промърмори Туин и се изправи.

— Кой ви плаща за всичко това? — попита Джак.

— Стига де — ухили се Туин. — Нима наистина вярваш, че ще ти кажа? Но все пак съм впечатлен, че имаш кураж за такъв въпрос...

Джак понечи да зададе и друг, но юмрукът на Туин се стрелна напред и потъна в корема му. Ударът беше толкова силен, че тялото му отлетя назад и той се просна по гръб. Помещението заплува пред очите му, но все пак усети, че измъкват портфейла от задния джоб на панталоните му. Долови приглушен смях, после силен ритник в корема го накара да се превие на две. Стана му студено, светлината изведнъж се стопи...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЕТЪК, 22 МАРТ 1996 Г. 23:45 Ч.

Първото нещо, което усети, беше някакъв звън в главата. Бавно отвори очи. Погледът му попадна върху напукания таван в кухнята. Запита се какво по дяволите търси на пода и направи опит да се изправи. Остра болка в челюстта го принуди да се отпусне по гръб. После бавно си даде сметка, че пронизителният звън идваше от прикрепения на стената телефон, а не от главата му.

Претърколи се по корем и от тази позиция успя да се изправи на колене. Никога не беше изпадал в нокаут и сега се учуди на огромната слабост, която го бе обзела. Колебливо опипа брадичката си и с облекчение установи, че счупени кости няма. По същия начин провери и корема си. Болката не можеше да се сравнява с тази в челюстта, следователно там също липсваха вътрешни увреждания.

Телефонът продължаваше да звъни. Събра сили, вдигна ръка над главата си и успя да докопа слушалката. После седна на пода и опря гръб на кухненския шкаф.

— О, извинявай — промълви Терез в момента, в който чу гласа му. — Не биваше да ти звъня толкова късно...

— Колко е часът? — попита Джак.

— Почти дванадесет. Още сме в студиото и както винаги забравяме, че по това време нормалните хора спят... Искан да те попитам нещо във връзка със стерилизирането, но ще го отложим за утре. Извинявай, че те събудих...

— Всъщност не спях, а бях в безсъзнание — промърмори Джак. — Току-що се свестих на пода в кухнята...

— Това някаква шега ли е? — колебливо попита Терез.

— Де да беше... Заварих вратата на апартамента си разбита, но за зла участ крадците още бяха тук... Очевидно са ме пребили.

— Добре ли си? — разтревожено попита Терез.

— Май да — промърмори Джак. — Но имам чувството, че ми е счупен един зъб...

— И си бил в безсъзнание, така ли?

— Страхувам се, че е така. Все още се чувствам слаб...

— Слушай, искам да се обадиш в полицията, при това веднага!

Аз тръгвам към теб!

— Чакай, чакай... Първо, полицията няма да направи нищо...

Бяха четирима бандити, такива като тях има хиляди в този град...

— Не ми обяснявай, а позвъни в полицията! — прекъсна го с нетърпящ възражение тон тя. — След петнадесет минути съм при теб!

— Терез, този квартал е опасен — настоятелно промълви той. — Аз съм добре, няма смисъл да идваш!...

— Не искам повече приказки! — отсече младата жена. — Повикай полицията, аз тръгвам!

Слушалката онемя.

Джак поклати глава, но все пак набра 911. Обясни какво е станало, после отговори отрицателно на въпроса дали в момента се намира в опасност. Телефонистката го увери, че патрулт ще пристигне по най-бързия начин и прекъсна връзката.

Изправи се на все още омекналите си крака и бавно се насочи към дневната. В коридора очите му механично потърсиха колелото, но после си спомни, че бандитите бяха проявили желание да го вземат. Влезе в банята и оголи зъбите си срещу огледалото. Опипването с език излезе вярно — от левия преден резец липсваше малко парченце. Явно под кожената ръкавица на оня тип Туин е имало бокс...

За негова изненада полицията се появи само след десет минути. Бяха двама — чернокож на име Дейвид Джеферсън и латиноамериканец, представил се като Хуан Санчес. Изслушаха любезно патилата му, направиха протокол за липсващите вещи, включително планинския велосипед, след което му предложиха да отиде в участъка, за да разгледа албума със снимки на по-известните бандити в квартала.

Но Джак твърдо отказа. От Уорън знаеше, че бандите не се страхуват от полицията, която едва ли би могла да му осигури надеждна защита. По тази причина реши да не им казва всичко, но все пак беше доволен, защото изпълни молбата на Терез...

— Извинете за въпроса, докторе — обърна се на прага Дейвид Джеферсън. — Но защо живеете в подобен квартал? Белята ли си търсите?

— И аз си задавам същия въпрос — рече с въздишка Джак.

Притвори разбитата врата след полицаите и се облегна на рамката. Гледката на опустошеното жилище го накара да затвори очи. Щяха да са му нужни много усилия да го приведе в относителен ред, но сега просто нямаше сили за подобно начинание.

После някой почука и гърбът му усети вибрациите на тънките дъски. Беше Терез.

— Слава Богу, че си ти — промърмори тя, докато го заобикаляше. — Предупреждението ти за квартала се оказа вярно. Дори изкачването на тези стълби ме накара да примирам от страх. Положително щях да започна да крещя, ако някой друг беше отворил тази врата...

— Нали ти казах? — промърмори Джак.

— Я дай да те огледам — тръсна глава тя. — Къде е най-светло?

— Откъде да знам — сви рамене той. — Може би в банята...

Терез го помъкна към банята и се зае с огледа.

— Имаш малка раничка над челюстта — обяви тя.

— Това не ме учудва — промърмори Джак и ѝ показа счупения зъб.

— Но защо те пребиха? — вдигна вежди тя. — На герой ли си се правил?

— Напротив — въздъхна той. — Бях толкова уплашен, че направо се парализирах. Пребиха ме по поръчка. Нещо като предупреждение да стоя по-далеч от „Манхатън Дженерал“...

— Какви ги дрънкаш, за Бога? — втренчи се в него тя.

Джак ѝ разказа епизодите, които пропусна да съобщи на полицията. После обясни защо е предпочел да си замълчи.

— Нещата стават доста сериозни — промълви тя. — Какво възнамеряваш да правиш?

— Честно казано, още не съм мислил по този въпрос — отвърна с въздишка той.

— Първо трябва да те закараме в „Бърза помощ“ — отсече решително тя.

— Стига де, нищо ми няма — възрази Джак. — Малко ми е подутото ченето и това е всичко...

— Бил си в безсъзнание — напомни му Терез. — Трябва да те прегледат. Не е нужно да си доктор, за да знаеш това...

Джак отвори уста да протестира, после изведнъж замълча. Беше права. Наистина трябва да го прегледат. Всяка тежка контузия в главата е в състояние да предизвика вътрешен кръвоизлив. А това означава, че трябва да бъде прегледан от невролог.

Вдигна якето си от пода и последва Терез надолу по стълбите. Наложил се да вървят пеша чак до авеню Калъмбъс, преди да хванат такси.

— Къде предпочиташ да отидем? — попита тя, след като се настаниха в купето.

— Където и да е, само да не е „Дженерал“ — отвърна с усмивка Джак. — Дай да опитаме в Колумбийско-презвитерианската болница...

— Много добре — кимна младата жена, даде съответните инструкции на шофьора и се отпусна назад.

— Много ти благодаря, че дойде — тихо промълви Джак. — Не беше длъжна да го сториш, нито пък аз съм го очаквал от теб... Трогнат съм...

— Ти би сторил същото за мен — отвърна тя.

Дали? — запита се Джак и леко въздъхна. Отминаващият ден беше толкова объркан!

Посещението в „Бърза помощ“ премина без инциденти. Наложил се да почакаят, тъй като тук предимство имаха жертвите на автомобилни катастрофи, на наранявания с нож и на инфарктите. Но все пак го прегледаха. Терез настоя да остане с него през цялото време, включително и в кабинета за прегледи.

Когато дежурният лекар научи, че Джак е медицински следовател, той категорично настоя за преглед от невролог. В кабинета се появи млад практикант, който прие задачата си с изключително внимание. Заключение му след продължителния преглед беше категорично: няма признаци за вътрешни увреждания и не се налага дори рентген. Но ако Джак настоява, той е готов да му направи снимките веднага. Джак отказа.

— Препоръчвам ви тази нощ да останете под наблюдение — заключи неврологът, после се извърна към Терез и добави: — Госпожо Степълтън, искам да го будите на определени интервали и да следите реакциите му. Не пропускайте да проверявате състоянието на зениците, чиято големина трябва да е такава, каквато е сега... Окей?

— Окей — кимна Терез.

Чак когато се озоваха на тротоара пред болницата Джак я закачи за невъзмутимия начин, по който бе приела обръщението „госпожа Степълтън“.

— Не исках да обърквам човека — кратко поясни Терез. — Но ще изпълня препоръките му докрай, което означава, че идваш с мен у дома!

— Терез!

— Изобщо не искам да те слушам! — вдигна ръка тя. — Чу какво каза докторът, нали? Дори през ум не ми минава да те пусна обратно в онази дупка!

Главата му пулсираше, челюстта го болеше, коремните мускули бяха възпалени и свити на топка. Всичко това се оказа предостатъчно, за да прогони всякакви желания за спор от душата му.

— Окей — въздъхна той. — Но това вече надхвърля нормалното за всеки човек чувство за състрадание, нали?

Докато асансьорът ги изкачваше към върха на елегантния небостъргач, в душата му се промъкна дълбоко чувство на благодарност. От години никой не бе проявявал загриженост към него. Едновременно с това си даде сметка, че преценката му за тази жена е била твърде далеч от действителността.

— Дано ти хареса гостната ми — промърмори тя, докато крачеха по дебелия килим на коридора. — Родителите ми са толкова влюбени в нея, че когато ми дойдат на гости, забравят да си тръгнат...

Апартаментът ѝ се оказа съвършен, сякаш излязъл от архитектурно списание. Джак беше поразен от уюта, който властваше тук. Дори списанията върху масичката за кафе бяха подредени така, сякаш са взети направо от корицата на „Архитектурен справочник“.

В гостната цареше изключително приятна хармония. Едрите цветя върху пердетата и кувертюрата на леглото бяха в тон с шарките на килима и Джак се пошегува, че вероятно ще му бъде трудно да намери леглото.

Терез му подаде шишенце аспирин и го остави да вземе душ. Когато излезе от банята, на стола до вратата го чакаше дебела хавлия на райета. Той я облече и надникна през откренатата врата на хола. Терез седеше на дивана с някакво списание в ръце.

— Няма ли да си лягаш?

— Първо искам да се уверя, че си добре — отвърна тя и приближи лице към неговото: — Зениците ти ми изглеждат нормални...

— И на мен също — засмя се той. — Май наистина приемаш сериозно препоръките на онзи доктор...

— Не е зле и ти да сториш същото — тръсна глава тя. — Така или иначе бъди готов да те събудя...

— Май ще е по-добре да не споря — въздъхна Джак.

— Как се чувстваш в общи линии? — попита тя.

— Физически или психически? — усмихна се той.

— Психически — уточни тя. — За физическото ти състояние вече имам някаква представа...

— Честно казано, този инцидент здравата ме раздруса — стана сериозен той. — Зная достатъчно за подобни банди, за да се страхувам от тях...

— Затова те накарах да извикаш полицията — кимна Терез.

— Нещата не са ти ясни — поклати глава той. — На практика полицията изобщо не може да ми помогне... По тази причина не си направих труда да им съобщя нито имената на нападателите, нито вероятното име на самата банда... Няма да спечеля нищо, дори и да ги хванат... Бързо ще ги пуснат на свобода и тогава вече положително ще имам сериозни проблеми...

— В такъв случай какво възнамеряваш да правиш? — вдигна вежди тя.

— Предполагам, че ще се държа максимално далеч от „Дженерал“ — въздъхна Джак. — По този начин всички ще бъдат доволни, включително шефът... Мога да си върша работата и без да ходя там.

— Дано да е така — рече Терез. — Опасявах се, че ще приемеш това предупреждение като предизвикателство и пак ще се правиш на герой...

— Вече го каза... — промърмори Джак. — Но не се притеснявай, аз изобщо не съм герой...

— Ами велосипедните ти маратони из града? — побърза да го притисне Терез. — А нощните ти разходки из парка, а любимият ти

квартал? Ето това ме притеснява... Не зная дали просто си нехаен към опасностите, или нарочно ги търсиш... Хайде, кажи кое от двете...

Джак се взря в бледосините ѝ очи. Тази жена му задаваше въпроси, отговорите на които той беше избягвал старателно и напълно умишлено. Тези отговори бяха прекалено лични и засягаха само него... Не и в този случай, рече си със скрита въздишка той. Не и след неочакваната загриженост, която стопли сърцето му.

— Предполагам, че нарочно ги търся — тихо промълви той.

— Мога ли да попитам защо?

— Вероятно защото ми е все едно какво може да ми се случи... Имаше моменти, в които дори съм мислил за смъртта като за избавление. Преди няколко години страдах от дълбока депресия. Уж успях да я преодоля, но на моменти усещам, че пак е тук, някъде дълбоко в душата ми...

— Мога да те разбера, защото и аз съм имала проблеми с депресията — тихо отвърна Терез. — И твоята ли е свързана с конкретни събития?

Джак прехапа устни. Беше му неудобно да говори на тази тема, но вече не можеше да спре.

— Жена ми почина — промълви той. Нямаше сили да спомене и децата си.

— Много съжалявам — топло го погледна тя. — Аз пък изгубих единственото си дете...

Джак рязко извърна глава. Признанието на Терез докара сълзи в очите му. Изпусна въздуха от гърдите си и остана така още известно време, после погледът му бавно се завърна върху лицето на тази загадъчна жена. Вече беше убеден, че е доста по-различна от деловата личност, заемаща отговорна длъжност в динамична компания.

— Май ще се окаже, че ненавистта към дискотеките не е единственото общо нещо между нас — закачливо подхвърли той, опитвайки се да разведри атмосферата.

— Според мен и двамата сме емоционално наранени — отвърна сериозно Терез. — Кое то пък ни кара да се хвърляме в работата като луди...

— В това последното не съм много сигурен — поклати глава Джак. — Вече не държа на кариерата си така, както го правех някога... Така, както ти държиш на своята... За това вероятно са виновни всички

тия промени, които настъпиха в системата на здравеопазването... и съсипаха моята работа.

Терез стана на крака, Джак стори същото. Бяха толкова близо един до друг, че усещаха топлината на телата си.

— Исках да кажа, че и двамата се страхуваме от емоционално обвързване — промълви тя. — Защото сме били наранени...

— С това съм съгласен — кимна Джак.

Терез целуна върховете на пръстите си и леко ги опря до устните му.

— Бъди готов — рече с лека усмивка тя. — След час-два ще дойда да те събудя...

— Не се чувствам удобно — направи гримаса той. — Създадох ти толкова неприятности...

— Аз пък се чувствам много добре в ролята на мама — разшири усмивката си тя. — Лека нощ!

Обърнаха се и всеки тръгна към стаята си. Гласът на Терез го спря точно когато се готвеше да затвори вратата.

— Един последен въпрос... — Защо живееш в онази отвратителна дупка?

— Предполагам защото имам чувството, че не заслужвам да бъда щастлив — отвърна след кратка пауза той.

Терез се замисли, после се усмихна и тръсна глава:

— Е, не би трябвало да очаквам, че отведнъж ще разбере всичко за теб... Лека нощ.

— Лека — отвърна Джак.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

СЪБОТА 23 МАРТ 1996 Г. 8:30 ЧАСА

Вярна на думата си, Терез действително влизаше да го буди през цялата нощ. Всеки път разговаряха в продължение на няколко минути, след което отново заспиваха. На сутринта Джак се събуди с противоречиви чувства в душата. Продължаваше да изпитва благодарност към грижите на Терез, но едновременно с това се чувстваше и някак смутен от нещата, които беше разкрил за себе си.

По време на закуската стана ясно, че и тя се чувства така. Вероятно по тази причина и двамата изпитаха облекчение, когато в осем и половина се разделиха на тротоара пред блока. Терез потегли към студиото за поредния маратонски работен ден, а Джак тръгна към апартамента си.

Бяха му необходими няколко часа, за да отстрани пораженията от визитата на „Черните крале“. Дори успя да поправи бравата на вратата с малкото инструменти, които му се намираха.

След това тръгна за моргата. Този уикенд беше свободен от дежурства, но искаше да отхвърли поне част от натрупаната писмена работа. Цял куп патологически заключения очакваха подписа му. Освен това искаше да провери дали през нощта са постъпили нови случаи на заразни болести от „Дженерал“. Страхуваше се, че ще се окаже именно така, тъй като в спешното отделение на болницата вече имаха нови болни от планинска треска.

Колелото му липсваше. Вероятно нямаше да издържи без него и щеше да се наложи да купува ново. Взе метрото, но не остана удовлетворен, тъй като се наложи да смени два влака. Нюйоркското метро е удобно за онези, които пресичат града от север на юг, но останалите дестинации са истински кошмар.

Наложи му се да върви пеша цели шест пресечки, въпреки смяната на подземните влакове. Някъде по пладне най-сетне се добра до патологическия център, мокър като мишка от ситния дъждец.

В почивните дни моргата изглеждаше по съвсем друг начин — тиха, пуста и дори някак спокойна. Джак влезе през главния вход и дежурният натисна бутона за достъп до приемното отделение. В едно от помещенията за разпознаване имаше хора, до слуха му достигнаха тихи ридания.

На стената беше окачен списъкът на дежурните патолози, които през уикенда бяха на повикване, между тях фигурираше и името на Лори. Редом с него висеше и един друг списък — на трупове, докарани през нощта. Видя едно познато име и сърцето му се сви. В четири през нощта бяха докарали Нанси Уигън! Предварителната ѝ диагноза беше планинска треска...

Същата предварителна диагноза беше поставена на още два случая: Валери Шейфър, 33-годишна, и Кармен Шавес, 47-годишна. Вероятно именно те бяха двата подозрителни случая в спешното отделение на „Дженерал“...

Спусна се по стълбите и надникна в залата за аутопсии. Две от масите бяха заети. От мястото си не можеше да различи лицата на патолозите край тях, но съдейки по фигурите им, единият положително беше Лори.

Влезе в съблекалнята и започна да навлича предпазния костюм. След няколко минути се отправи към залата, използвайки входа откъм умивалнята.

— Хей, какво правиш тук? — учудено го изгледа Лори. — Би трябвало да се забавляваш някъде...

— Не успях — промърмори Джак и се наведе да погледне лицето на пациентката върху масата. Срецна безжизнения поглед на Нанси Уигънс и сърцето му се сви. Изглеждаше много млада — дори по-млада, отколкото беше в живота.

Побърза да отмести очи, но поведението му не убягна от вниманието на Лори.

— Познаваш ли я? — попита тя, безпогрешно усетила какви емоции го вълнуват.

— Бегло — отвърна Джак.

— Ужасно е, когато медици стават жертва на зараза от пациентите си — въздъхна Лори. — Преди малко аутопсирах една медицинска сестра, която се е заразила от вчерашния ти пациент.

— И аз си помислих така — кимна Джак. — А третият случай?

— Него го обработих пръв — отвърна Лори. — Служителка в отдел „Снабдяване“, нямам представа как е пипнала заразата...

— Разкажи ми за нея — рече Джак. — Дотук имах два случая от същия отдел. Чума и туларемия...

— Някой трябва сериозно да се заеме с тази работа — въздъхна Лори.

— Напълно съм съгласен с теб — кимна Джак и махна с ръка към Нанси. — Какво откри?

— Всичко сочи, че става въпрос за още един случай на планинска треска. Искаш ли да погледнеш?

— Разбира се.

Лори започна да му показва патологията, придружена с подробен коментар. Случаят бе идентичен с този на Лагенторп.

— Човек неволно се пита защо при толкова изразени симптоми са се разболели само трима — поклати глава Лори. — Интервалът между първите симптоми и настъпването на смъртта е далеч по-кратък от обичайното. Това предполага силна микробна патогенност, нали? Но къде са другите заразени, след като микробите са толкова жизнени? От Джанис разбрах, че засега в болницата няма други случаи...

— По същия начин са се развили и другите заболявания — кимна Джак. — Не мога да си го обясня и това ме побърква!

Лори погледна стенния часовник и изведнъж се разбърза.

— Трябва да приключвам, защото Сал скоро си тръгва...

— Кажу ми да си върви, ще ти асистирам аз — предложи Джак.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Дай да се залавяме за работа...

Сал беше доволен, че го освобождават преждевременно, а двамата патолози започнаха и завършиха работата си в пълен синхрон. Приключиха за рекордно кратко време и се насочиха към изхода на залата.

— Какво ще кажеш да хапнем нещичко? — предложи Лори.

— Аз черпя...

— Приемам — рече Джак.

Освободиха се от скафандрите и всеки се насочи към своята съблекалня. Джак се преоблече във всекидневните си дрехи и излезе да чака в коридора.

Младата жена се появи само няколко минути по-късно.

— Не трябваше да... — започна тя, после изведнъж млъкна и втренчено го погледна: — Челюстта ти е подута!

— И това не е всичко — кимна Джак, отвори уста и ѝ показа счупения си резец. — Виждаш ли?

— Има си хас — кимна Лори и сложи ръце на кръста си. В присвитите ѝ очи се появи опасен блясък, който я накара изведнъж да заприлича на строга майка пред палавото си дете.

— От колелото ли падна? — пожела да узнае тя.

— Де да беше така — промърмори Джак, после ѝ разказа за преждията си. Пропусна единствено ролята на Терез. Изражението на младата жена се промени от престорен гняв в дълбоко недоумение.

— Това е изнудване! — обяви тя.

— Донякъде е така — кимна Джак. — Но хайде да говорим за друго, защото в противен случай ще изгубим удоволствието от лакомствата, които ни чакат...

Отидоха на втория етаж и направиха опит да изтръгнат максимума от автоматите, които продаваха закуски и напитки. Лори се сдоби с някакъв топъл бульон, докато Джак се задоволи със салата от риба-тон. Понесоха придобивките си към една от масичките и седнаха.

— Колкото повече мисля за това, толкова по-налудничаво ми се струва — призна с въздишка Лори. — В какво състояние е апартаментът ти?

— Малко разхвърлян — отвърна Джак. — Но няма кой знае каква разлика от състоянието му преди нападението... Лошото е, че ми взеха колелото...

— Според мен трябва да се преместиш! — отсече младата жена. — Да живееш в подобен квартал е истинска лудост!

— Разбиват ме едва за втори път — поклати глава Джак.

— Надявам се, че довечера не възнамеряваш да спиш там! — изгледа го тя.

— Няма — отвърна Джак. — Довечера съм зает, защото трябва да покажа града на група сестри от един католически манастир...

Лори се засмя, после рязко вдигна глава:

— Хей, довечера моите старци са ме канили на вечеря! Защо не дойдеш с мен? Ще прекараме добре, няма смисъл да висиш сам в потрошеното си жилище!

— Много мило от твоя страна — промълви. Джак. Отново се почувства трогнат. Две жени го бяха поканили да бъде с тях, при това в рамките на по-малко от двадесет и четири часа! Това съвсем не беше малко.

— Ще ми бъде много приятно — усмихна се Лори и очаквателно го погледна: — Какво ще кажеш?

— Предполагам знаеш, че не съм много за компания...

— Знам — кимна тя. — И нямам намерение да те превръщам в център на вниманието. Но не ми отговаряй веднага. Вечерята е чак в осем. Ако решиш да дойдеш, просто ми звъни половин час по-рано... — Надраска няколко цифри върху салфетката си и му я подаде: — Това е телефонният ми номер...

— Страхувам се, че хич ме няма по вечерите — колебливо промълви той.

— Сам ще решиш, аз вече съм те поканила — изправи се Лори. — А сега ще ме извиниш, но имам още две аутопсии...

Джак остана на масата, очите му бяха заковани в отдалечаващата се фигура на младата жена. Хареса я още от първия си работен ден, но мислеше за нея единствено като за талантива колежка. Едва сега забеляза стройното тяло, изваяните черти на лицето, меката кожа и разкошната кестенява коса. Лори беше много хубава жена!

Тя се спря на прага, обърна се да му махне с ръка, после изчезна. Той остана на масата още известно време, после стана, разсеяно пристъпи към кошчето да изхвърли остатъците от храна и се отправи към кабинета си. В асансьора се запита какво става с него. Стабилизирането на психиката му беше отнело години, а сега, в рамките на броени часове, непроницаемата черупка, с която беше успял да обвие душата си, започна да се пропуква...

Седна зад бюрото, разтърка слепоочията си и направи опит да се концентрира. Даваше си сметка, че отново започва да се вълнува, а това състояние винаги го беше водило до необмислени решения...

Най-сетне се успокои и придърпа купчината папки към себе си. Миг по-късно вече беше забравил всичко, потънал в работа...

До четири следобед успя да отхвърли значителна по обем писмена работа. Решил, че това е достатъчно за днес, той напусна

института и се насочи към спирката на метрото. Настани се на едно свободно място сред мрачните, сякаш зомбирани пътници, и започна да обмисля покупката на нов велосипед. Беше наясно, че никога няма да свикне с придвижването под земята, като някаква къртица...

Скоро се прибра. Изкачи се до четвъртия етаж като вземаше стъпалата по две наведнъж. Изобщо не се смути когато завари някакъв пияница да спи на площадката между етажите, а просто го прескочи и продължи нагоре. Трябваше му физическо натоварване — единственият начин да се освободи от натрупаното напрежение. Колкото по-бързо се озове на игрището за баскетбол, толкова по-добре...

Пред вратата спря и се поколеба. Ключалката изглеждаше в състоянието, в което я беше оставил. Пъхна ключа си в нея, откряна вратата и предпазливо надникна. Всичко изглеждаше наред. Усетил появата на топка в стомаха си, той пристъпи навътре и се насочи към кухнята. Тя също беше празна.

Прехвърли се в спалнята и започна да събира екипа си — широки гащета, поло с висока яка и тънко яке без ръкави. Преоблече се за секунди, после пристегна косата си с широка ластична лента и грабна топката, която стоеше на обичайното си място до леглото.

Когато времето беше хубаво, най-добрите мачове ставаха точно в събота надвечер. На площадката се събираха двадесет-тридесет души, готови за игра. Днешният ден не правеше изключение. Сутринта беше превалияло, но сега по небето нямаше нито едно облаче. Насочил се към телената ограда, Джак преброи четиринадесет човека около площадката. Това означаваше, че вероятно ще изчака поне един-два мача, преди да получи шанс за участие.

Поздрави с кимане няколкото познати физиономии. Тукашната етикеция не допускаше проявата на емоции. Остана до страничната линия доста време, едва след това си позволи да попита кой печели. Оказа се Дейвид — едно от момчетата, които познаваше.

— Ти ли победи? — приближи се към него той.

— Аз — кимна Дейвид и направи серия от финтове без топка. Джак го познаваше достатъчно и знаеше, че хлапакът просто се фука и в никакъв случай не трябва да бъде имитиран.

— Събра ли пет човека? — зададе следващия си въпрос той.

Оказа се, че отборът на Дейвид е готов и това го принуди да повтори процедурата с капитана на следващия тим-победител. Това беше Плънката — един тип, който бе получил прякора си вследствие не особено изтънчените си маниери. За късмет Плънката беше събрал само четири човека и го прие, тъй като добре знаеше качествата му в стрелбата от далечно разстояние.

Осигурил си участие, Джак започна да загрева с топката на едно от резервните табла. Имаше леко главоболие, челюстта му пулсираше, но с това горе-долу се изчерпваха всички физически проблеми. С изненада установи, че се чувства отлично. Вероятно веднага след началото на мача щеше да има болки и в коремните мускули, но това изобщо не го притесняваше.

Зает да стреля от мястото за изпълнение на наказателни удари, той изобщо не забеляза появата на Уорън. Приключило със сложната процедура по намиране на място в играта, момчето бавно се приближи към него, грабна топката от ръцете му и я заби в коша. Отличен удар, право в мре-жичката.

— Какво става, докторе? — ухили се то.

— Нищо — даде правилния отговор Джак. Отдавна знаеше, че този въпрос всъщност не е нищо повече от обикновен поздрав.

В продължение на няколко минути обстрелваха коша по строго установен ред — топката преминаваше от единия в другия само ако не влезе в коша. Уорън рядко пропускаше, но и Джак не оставаше по-назад.

— Уорън, нека те питам нещо — внезапно рече Джак по време на една от своите серии. — Чувал ли си за „Черните крале“

— Май съм чувал — промърмори Уорън и подаде топката след един от специалистите на Джак — стрелба с отскок от зоната на трите точки. — Банда тъпаци от околностите на Боуъри... Защо питаш?

— Ей така, от любопитство — отвърна Джак и изпъна ръце. Топката направи съвършена парабола и влезе в мрежичката. Чувстваше се много добре.

Уорън хвана отскочилата от таблото топка, но не му я подаде, а бавно тръгна към него.

— Какво значи от любопитство? — попита той и заби черните си като маслини очи в лицето на Джак. — Никога досега не си проявявал любопитство към разни банди...

Сред малкото неща, които знаеше за това момче, присъстваше един безспорен факт: Уорън беше изключително интелигентен. При друго стечение на обстоятелствата от него би излязъл превъзходен професионалист. Лекар, адвокат и Бог знае още какво...

— Видях татуировка с такъв надпис върху ръката на един човек — поясни той.

— Мъртъв? — попита Уорън. Беше запознат с начина, по който Джак си вадеше хляба.

— Още не — усмихна се Джак. Рядко си позволяваше ирония пред момчетата, с които играеше баскетбол, но този път не успя да се сдържи.

Стиснал топката в ръце, Уорън го гледаше с напрегнато внимание.

— Ташак ли си правиш с мен? — пожела да узнае той.

— Не, за Бога! — искрено се ужаси Джак. — Може да съм бял, но не съм глупав!

Уорън се усмихна, поклати глава и изведнъж изстреля следващия си въпрос:

— Кой ти разкраси ченето?

Това момче не пропуска нищо, рече си Джак, усмихна се и преднамерено небрежно отвърна:

— Стана случайно... Треснаха ми един лакът... По невнимание се оказах в неподходящо време на неподходящо място...

Уорън му подхвърли топката.

— Дай да загреем с малко пасове — предложи той. — Който я изпусне на земята — губи!...

Момчето се включи в играта преди Джак, но и той поигра, при това добре. За голямо съжаление на Уорън, който на няколко пъти беше играл срещу него, отборът на Плънката отново се оказа непобедим. Някъде около шест Джак беше на прага на изтощението, потънал в пот.

Дочака края на мача с видимо облекчение и си тръгна заедно с цялата група, която, както обикновено, щеше да отседне накуп в близкия бар. Площадката щеше до остане празна чак до следващия следобед...

Продължителният горещ душ беше част от удоволствието. Приключил с него, Джак облече чисто бельо и надникна в хладилника.

Картината вътре беше тъжна. „Черните крале“ бяха изпили всичката му бира, а храната се изчерпваше с парче изсъхнало сирене „Чедър“ и две яйца на съмнителна възраст. Въздъхна и затвори вратичката. Всъщност не беше Бог знае колко гладен...

Върна се в хола, взе едно медицинско списание от масичката и седна на протъркания диван. Обикновено четеше някъде до девет и половина-десет, после си лягаше. Но тази вечер се чувстваше някак превъзбуден, въпреки изтощителния мач.

Остави списанието и впери поглед в насрещната стена. Чувстваше се самотен. Това състояние не беше ново за него, но тази вечер го усещаше с особена сила. Пак се сети за Терез и необичайното ѝ поведение предишната нощ.

Стана на крака, пристъпи към телефонния указател на бюрото и потърси номерът на „Уилоу и Хийт“. Не беше сигурен, че по това време в компанията ще има телефонистка, но насреща вдигнаха почти веднага. След няколко погрешни свързвания в мембраната най-сетне прозвуча гласът на Терез.

С необичайно ускорен пулс Джак ѝ обясни, че възнамерява да излезе и да похапне някъде.

— Това покана ли е? — попита младата жена.

— Ами... — Джак се поколеба, после съзна, че се държи глупаво и побърза да добави: — Може би ще ми правиш компания, разбира се, ако още не си вечеряла...

— Това е най-завоалираната покана, която съм получавала откакто Марти Бърман ми предложи стажантско място във фирмата си — засмя се Терез. — Знаеш ли как го направи? Изправи се пред мен и рече: „Какво ще кажеш, ако те помоля“...

— Значи между Марти и мен има нещо общо — промърмори Джак.

— Едва ли — отвърна Терез. — Марти е един кльоцав изтърсак... Страхувам се обаче, че трябва да отложим вечерята за някой друг път. Много искам да те видя, но знаеш как ни притискат сроковете... Надяваме се тази вечер да стигнем до нещо определено. Разбираш, нали?

— Напълно — кимна Джак. — Няма проблеми.

— Звънни ми утре — предложи Терез. — Някъде следобед... Може би ще имаме време за по едно кафе.

Джак обеща да го стори и ѝ пожела успех. После остави слушалката и се замисли. Почувства се още по-самотен. След толкова много години на доброволно уединение най-сетне беше направил опит за някакъв контакт, а отсрещната страна взе, че му отказа!

Дълбоко озадачен от собственото си поведение, той изрови салфетката с телефона на Лори и набра номера. В опит да прикрие смущението си, той шеговито ѝ събщи, че групата монахини е отложила посещението си в града.

— Означава ли това, че ще дойдеш на вечеря? — попита Лори.

— Стига да ме искаш...

— С най-голямо удоволствие.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

НЕДЕЛЯ, 24 МАРТ 1996 Г. 9:00 ЧАСА

Когато звънна телефонът, Джак се беше задълбочил в едно от своите научни списания. Още неизползван тази сутрин, гласът му прозвуча дрезгаво.

— Не съм те събудила, нали? — попита Лори.

— О, буден съм от часове — увери я той.

— Ако не си забравил, обаждам се по твоя молба — добави тя.
— Иначе никога не бих си позволила да те безпокоя в неделя сутрин...

— За мен този час е напълно нормален.

— Но вчера се прибра доста късно, нали?

— Не беше късно — поклати глава Джак. — Освен това аз винаги ставам рано, независимо кога съм си легнал...

— Искаше информация за евентуални нови зарази в „Дженерал“, но с облекчение ти съобщавам, че такива няма — премина върху същността на въпроса Лори. — От Джанис научих, че там не са отбелязани нови случаи на планинска треска и това е добра новина, нали?

— Много добра — съгласи се Джак.

— Родителите ми бяха впечатлени от теб — добави с тих глас младата жена. — Дано ти е било интересно...

— Прекарах много добре — увери я Джак. — Дори ми е малко неудобно, че останах толкова дълго. Благодарни на родителите си от мое име, бяха изключително гостоприемни!

— Някой път пак ще се съберем — рече Лори.

— Дадено...

Джак остави слушалката и направи опит да се съсредоточи в четенето. Попречиха му спомените от предишната вечер, неусетно изплували в съзнанието му. Действително прекара приятно. Даже много по-приятно, отколкото беше очаквал и именно това го смущаваше. След петгодишно доброволно уединение изведнъж откри,

че му харесва да бъде в компанията не на една, а на цели две жени, които имаха твърде малко общо помежду си.

У Лори харесваше непринудеността, компанията ѝ му беше изключително приятна. Докато Терез мъничко го плашеше, особено след внезапната проява на загриженост преди два дни. В поведението ѝ имаше нещо предизвикателно, което много му допаднаше, вероятно защото влизаше в конфликт с общо взето занемарения му личен живот. Сега, след като бе получил възможност да контактува с Лори в компанията на нейните родители, той изведнъж започна да цени по нов начин откритото ѝ, приятелски непринудено отношение. Особено когато отчиташе репутацията на баща ѝ — известен в цялата страна кардиохирург...

След оттеглянето на възрастните Лори се беше опитала да го въвлече в разговор на по-лични теми, но той по навик се възпротиви, макар че изкушението бе доста силно. Предишната вечер опита подобен разговор с Терез и остана изненадан от приятното чувство, което остана в гърдите му. Но снощи не постъпи по същия начин, а ловко извъртя разговора към личните проблеми на Лори.

С изненада научи, че младата жена няма сериозна връзка. Винаги си беше представял, че съблазнително и чувствително създание като нея не може да остане без приятел. Но тя твърдеше, че много рядко излиза с мъже. За пример посочи връзката си с някакъв детектив, от която обаче не се получило нищо сериозно...

Джак въздъхна и насочи вниманието си към списанието. Чете дълго и спря едва когато червата му закуркаха от глад. Реши да отскочи до близкия деликатесен магазин, а на връщане забеляза, че на баскетболната площадка започват да се събират хора. Обзет от желание да се поразкърши, той изтича нагоре по стълбите, облече екипа и се присъедини към тях.

Игра в продължение на няколко часа, но този път далечните му удари не бяха толкова успешни като вчера. Забелязал това, Уорън, който този път му беше персонален пазач, го засипа с безмилостни подигравки. Вероятно искаше да си върне за загубата предишния ден.

Оттегли се в три следобед, след поредната загуба, която означаваше, че трябва да чака поне един час, за да му дойде редът. Прибра се у дома, взе един душ и отново се опита да почете. По някое

време обаче усети, че мисли за Терез и това е причината нищо да не достига до съзнанието му.

Опасявайки се от повторен отказ, той се беше отказал от идеята да я търси. Промени решението си някъде около четири, след като се сети и за съответното оправдание — тя сама го беше помолила да се обади. Всъщност, причината беше далеч по-проста: искаше да говори с нея, да ѝ разкаже и онази част от историята на живота си, която беше премълчал...

Набра служебния ѝ телефон с потрепващи от нетърпение ръце. Този път тя беше в далеч по-добро настроение и очевидно се зарадва да го чуе.

— Снощи свършихме голяма работа! — похвали се гордо тя. — Днес изглаждаме последните детайли и утре ще шашнем изпълнителния директор на фирмата! Твоята идея за чистотата в болничните заведения се оказа наистина страхотна! Дори се изхитрихме да включим и част от онова, което ни подхвърли за стерилността. Стана много забавно...

Джак търпеливо изчака този водопад от думи, след което кротко я попита дали иска да изпият по едно кафе. Не пропусна да ѝ напомни, че идеята беше нейна.

— С удоволствие! — веднага прие Терез. — Кога?

— Сега, стига да нямаш нищо против...

— Готово.

Определиха си среща в едно френско бистро на авеню Медисън, между Шейсет и първа и Шейсет и втора, съвсем близко до кантората на „Уилоу и Хийт“. Джак пристигна пръв, зае една от масичките до прозореца и си поръча еспreso.

Терез се появи няколко минути по-късно. Махна му с ръка през прозореца, влетя в заведението и му предложи познатия вече номер с отъркването на бузите. Поръча капучино без кофеин на безшумно появилия се келнер, изчака го да се отдалечи и сграбчи ръката на Джак:

— Как се чувстваш? — Приведе се над масата, взря се в очите му, после премести поглед върху леко подутата челюст:

— Зениците ти са нормални, а външният ти вид е изненадващо приличен. Очаквах да си оцветен в синьо и черно...

— Наистина съм по-добре, отколкото можех да допусна — кимна Джак.

След което Терез се впусна в забързан монолог. Нещата вървели много добре и всичко си попадало точно на мястото. Обясни значението на думата „рипоматика“ и му разказа колко сполучливо са включили кадри от предишни рекламни клипове. Получила се невероятно добра сплав, която оставяла много добро впечатление и не влизала в конфликт с „Не вреди“ — основният постулат в идеите на Хипократ...

Джак слушаше без да я прекъсва. Изчерпала новините около себе си, Терез отпи глътка капучино и го попита как я кара.

— Постоянно мисля за разговора, който проведохме в петък вечерта — призна с въздишка Джак. — И съм доста притеснен...

— Защо?

— Защото уж бяхме откровени един с друг, но аз не ти казах цялата истина... Може би защото не съм свикнал да говоря за личните си проблеми, но фактът си остава непроменен: аз не ти казах всичко...

Терез остави чашата си и изпитателно го погледна. В тъмносините му очи се долавяше напрежение, чертите на небръснатото му лице бяха свъсени. При други обстоятелства би изглеждал застрашително, помисли си тя.

— Жена ми не беше единственият човек, който почина — с мъка преглътна той. — При нещастиято изгубих и двете си дъщери... Самолетна катастрофа...

Терез усети как гърлото ѝ се свива от жал. Не беше очаквала да чуе подобно нещо.

— Проблемът е там, че винаги съм се чувствал отговорен — тихо продължи той. — Ако не бях аз, те нямаше да се качат на този самолет...

Терез помълча известно време, после тръсна глава.

— И аз не бях напълно откровена с теб — призна тя. — Казах, че съм изгубила детето си, но пропуснах да уточня, че става въпрос за още неродено дете... А заедно с него изгубих и надеждата да имам други... Като капак на всичко мъжът ми взе, че ме напусна...

Над масичката се възцари напрегнато мълчание. Погълнати от емоциите си, и двамата не бяха в състояние да отронят дори дума.

— Май ще излезе така, сякаш провеждаме надпревара по лични трагедии — обади се най-сетне Джак, а на лицето му изплува пресилена усмивка.

— Като двойка депресирани пациенти — кимна Терез. — Ако може да ни чуе отнякъде, психотерапевтът ми ще подскочи от удоволствие!

— Ти си първата, на която казвам тези неща — погледна я предупредително Джак.

— Не ставай глупав! — поруменя тя. — Нима мислиш, че ще тръгна да те разнасям? Моята история също не е известна на никого, с изключение на личния ми лекар...

— Аз пък не съм разказвал моята дори на терапевт — рече Джак.

Изпитали облекчение от изливането на душите си, двамата се прехвърлиха на други, по-жизнерадостни теми. Родена и израснала в Ню Йорк, Терез остана смаяна от факта, че Джак почти не познава града. После го накара да обещае, че ще я придружи в Клоистърс веднага след като се оправи времето.

— Ще ти хареса, ще видиш! — пламенно го увери тя.

— Сигурен съм в това — усмихнато отвърна той.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК 25 МАРТ 1996 Г. 7:30 ЧАСА

Джак се ядосваше на себе си. В събота не си купи ново колело, макар че имаше достатъчно време за това. Ето защо отиде на работа с метрото. В последния момент се отказа да тича до Центъра, просто защото се сети, че в службата ще му трябват дрехи за преобличане. Натика в един сак бельо и тениска за бъдещо ползване, метна го през рамо и намусено се отправи към метростанцията.

Влезе в сградата на Центъра през главния вход, откъм Първо авеню. Въпреки ранния час, в чакалнята за посетители имаше необичайно много хора. Нещо е станало, рече си той.

Натисна бутона на служебния вход. Зад бюрото в оперативната стая, което през изтеклата седмица заемаше Лори, днес се беше настанил Джордж Фонтурт.

Жалко, че дежурството на Лори изтече, рече си той. Джордж беше нисък човек с малко коремче, когото Джак не харесваше. Беше небрежен в работата си като патолог и често пропускаше важни неща.

Насочи се към Вини, който четеше вестник близо до прозореца.

— Защо има толкова народ в приемната? — бутна вестника му той.

— Защото в „Дженерал“ се е случило малко нещастие — отвърна Джордж, изпреварвайки флегматичния помощник на Джак. Вини само сви рамене и отново потъна във вестника.

— Какво нещастие?

— Цял куп смъртни случаи, дължащи се на менингококи — отвърна Джордж и потупа купчината папки пред себе си. — Осем парчета дотук, май става въпрос за епидемия...

Джак се втурна към бюрото и грабна първата папка, която се изпречи пред очите му. Нервно разлисти страниците и спря на предварителния рапорт. Пациентът се казваше Робърт Карузо, медицински помощник в ортопедичното отделение.

Захвърли папката и хукна към кабинета на дежурния лекар. С облекчение видя, че Джанис все още е там. Както обикновено, тя не обръщаше внимание на работното си време.

Жената изглеждаше ужасно. Кръговете под очите ѝ бяха толкова тъмни, сякаш беше станала жертва на пияния си съпруг. Вдигна глава да го погледне, остави писалката и се облегна назад.

— Май трябва да си търся друга работа — промърмори. — Не мога да се справям с всичко това... Слава Богу, че утре и вдругиден съм в почивка...

— Какво е станало?

— Започнало е още през предишната смяна — мрачно отвърна Джанис. — Първият случай е регистриран някъде към шест и половина. Пациентът е починал в шест...

— Пациент в ортопедията?

— Ти пък откъде знаеш?

— Току-що разгърнах една папка при Джордж...

— А, попаднал си на господин Карузо — кимна Джанис и се прозя. — При мен лудницата започна към единадесет, малко след като дойдох на работа. И оттогава няма спиране. Цяла нощ тичам. Върнах се тук едва преди двадесет минути. Този път работата е сериозна. Една от жертвите е деветгодишно момиченце, представяш ли си?

— Има ли връзка с първия случай?

— Племенница — кимна Джанис.

— Била е на посещение при вуйчо си?

— Вчера, около обед... Нима мислиш, че това има нещо общо със смъртта ѝ? Разликата е само дванадесет часа...

— При определени обстоятелства менингококите убиват страхотно бързо — рече с въздишка Джак. — И три-четири часа стигат...

— В болницата цари истинска паника.

— Мога да си представя — кимна Джак. — Как е името на първия случай?

— Карло Пачини — отвърна Джанис. — Но това е всичко, което знам. Докарали са го предишната смяна, обработен е от Стив Мариот.

— Мога ли да те помоля за една услуга?

— Зависи — отвърна Джанис. — Страшно съм уморена...

— Остави бележка на Барт да събере на едно място всички начални случаи на инфекциозни заболявания. Чакай да видим... Нодълман с чумата, Хард с туларемията, Лагенторп с планинската треска, плюс този Пачини с вирусния менингит... Ще те затрудни ли това?

— Не — поклати глава Джанис. — Всички тези случаи са обект на активно патологическо изследване...

Джак се изправи и я потупа по рамото.

— Няма да е зле да минеш през клиниката преди да се прибереш у дома — посъветва я той. — Малко хемопрофилактика няма да ти навреди...

— Наистина ли мислиш, че това е наложително? — разшириха се очите на Джанис.

— Просто за всеки случай — отвърна Джак. — Но най-добре се посъветвай с някой от старейшините, който знае за какво става въпрос. Не съм специалист по инфекциозните болести, но съм чувал, че има някаква тетравалентна ваксина... За съжаление действието ѝ се проявява след няколко дни...

Излезе от стаичката на Джанис и се насочи към разпределителя. Застана пред бюрото на Джордж и поиска картон на Карло Пачини.

— Няма го — отвърна Джордж. — Лори мина преди теб и го взе...

— А тя къде е?

— Горе, в кабинета си — обади се иззад вестника Вини.

Джак забърза по стълбите. За разлика от него, Лори предпочиташе да преглежда картоните на пациентите си преди да започне аутопсията.

— Нещата изглеждат доста зле — промърмори вместо поздрав тя.

— Меко казано — добави Джак, придърпа стола на колегата ѝ и седна. — Страхувам се, че този път става въпрос за истинска епидемия. Какво показва индексният случай?

— Не много — въздъхна Лори. — Постъпил е в болницата в събота вечерта със счупен таз. По всяка вероятност става въпрос за някакво костно заболяване, тъй като през последните няколко години е страдал от различни фрактури.

— Също като останалите индексни случаи — кимна Джак.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички начални случаи на инфекциозни заболявания са страдали от по нещо хронично...

— Куп хора, които постъпват в болница, страдат от хронични заболявания — отвърна Лори. — Това е общо правило и не ми говори нищо...

— Аз ще ти кажа какво се върти из болния му мозък — обади се Чет, който незабелязано се беше изправил на вратата. — Джак е обладан от манията, че става въпрос за конспирация от огромен мащаб, в основата на която е „АмериКеър“!

— Вярно ли е това? — вдигна глава Лори.

— Искане ми се да не е така, но фактите ме гледат право в лицето — сви рамене Джак.

— Какво имаш предвид под „конспирация“?

— Има предвид, че тези рядко срещани заболявания се разпространяват умишлено — отвърна вместо него Чет, после с няколко думи разясни теорията му: или някой в „АмериКеър“ е решил да увеличи цената на акциите на корпорацията, или става въпрос за действията на луд терорист...

Джак само сви рамене под въпросителния поглед на Лори.

— Цял куп въпроси чакат отговор — промърмори неопределено той.

— В началото на всяка епидемия нещата стоят именно по този начин — поклати глава тя. — Според мен малко прекаляваш. Надявам се, че не си споделил идеите си с ръководството на „Дженерал“...

— Напротив, вече го сторих — въздъхна Джак. — Директно попитах началника на тамошната лаборатория дали е замесен... Малко преди това беше споделил с мен недоволството си от орязването на бюджета... Но той веднага уведоми отговорничката по санитарния контрол. Предполагам, че са споделили всичко и с управата...

— Ясно, братко! — засмя се Лори. — Сега вече разбирам защо са те обявили за персона нон грата!

— Но не можеш да отречеш, че в тази болница станаха цял куп необясними вътрешни инфекции, нали? — защити се Джак.

— Изобщо не съм сигурна в това — поклати глава Лори. — Пациентите, които развиват туларемия и планинска треска, го правят в рамките на четиридесет и осем часа след постъпването си в болницата.

А това означава, че не могат да бъдат третираны като случаи на вътрешноболнична зараза...

— Технически погледнато това е така, но...

— Освен това заболяванията, за които става въпрос, вече са били наблюдавани в Ню Йорк — продължи безмилостно Лори. — Тези дни си направих труда да поразроя архивите. През осемдесет и седма в града е имало доста сериозна епидемия от планинска треска.

— Благодаря ти, Лори — обади се Чет. — От доста време насам се опитвам да му внуша това, което току-що каза... Дори Калвин си направи този труд, но...

— Хубаво де, но какво ще кажеш за инфекциозните заболявания в отдел „Централизирано снабдяване“? — не се предаде Джак. — Ами за скоростта, с която се разпространи планинската треска? В събота ти самата ми зададе този въпрос!

— Естествено, че ще го задам — тръсна глава Лори. — Подобни въпроси се задават при всяко подозрение за епидемия!

— Съжалявам, но продължавам да мисля, че става нещо необичайно — въздъхна Джак. — През цялото време се опасявах, че ще бъдем изправени пред епидемия. Може би тези случаи на вирусен менингит са началото й... Ако се окажат изолирани като предишните, аз, като всеки човек, ще изпитам огромно облекчение... Но това само ще усили подозренията ми. Защото и двамата не може да не се съгласите, че в рязкото избухване и затихване на поредица от случаи на острозаразни болести има нещо много странно, нали?

— Сега е сезонът на менингококите — възрази Лори. — Не виждам нищо чак толкова необичайно...

— Права е — обади се Чет. — Аз самият съм на мнение, че си търсиш белята. Приличаш ми на куче, което е захапало кокала и отказва да го пусне. Успокой се, иначе рискуваш да бъдеш уволнен! Обещай, че няма пак да хукнеш към „Дженерал“, моля те!

— Не мога — въздъхна Джак. — Особено при новата епидемия, която се очертава... За разлика от предишните, тя се пренася не от гризачи, а по въздуха. А това означава промяна на правилата, поне според мен.

— Момент — спря го с вдигната глава Лори. — Нима вече забрави предупреждението на онези бандити?

— Какво? — изгледа я недоумяващо Чет. — Какви бандити?

— Джак е имал гости — отвърна Лори. — Очарователни членове на някаква банда, която очевидно се занимава с изнудване...

— Няма ли кой да ми обясни какво става? — стъписано огледа лицата им Чет.

Лори въздъхна и му разказа за побоя.

— И въпреки това, ти възнамеряваш да ходиш там?! — обърна се към Джак приятелят му.

— Ще внимавам — обеща Джак. — Освен това още не съм решил дали да ходя...

— Господи! — въздъхна Чет и извъртя очи към тавана. — Защо не си останал офталмолог в онова заспало селце?

— Какъв офталмолог? — погледна го любопитно Лори.

— Хайде, стига! — решително се надигна Джак. — Време е за работа!

Тримата не излязоха от залата за аутопсии чак до един на обед. Джордж се противопостави на идеята им да аутопсират всички случаи на менингококова инфекция, но те не отстъпиха. Работеха както поотделно, така и в екип — първоначалният случай, помощникът в ортопедията, две сестри, един санитар, двама външни посетители на болницата (включително деветгодишното момиченце), както и най-важният според Джак случай — една служителка от отдел „Централизирано снабдяване“...

След приключването на този продължителен маратон облякоха всекидневните си дрехи и се срещнаха в столовата. Отначало мълчаха, всеки потънал в собствените си мисли. Най-сетне бяха далеч от лудницата, но откритото в залата за аутопсии видимо ги тревожеше. Обслужиха се на един от автоматите за храна и заеха свободната маса в ъгъла.

— Не съм работила кой знае колко менингококови инфекции в миналото, но тези днес ми се сториха доста впечатляващи — промърмори най-сетне Лори.

— Едва ли друг път ще срещнеш по ясно изразен синдром на Уотърхаус-Фредериксен — кимна Чет. — Тези хора не са имали никакъв шанс, бактерията ги е прегазила като монголска орда...

Признавам, че когато видях масивните вътрешни кръвоизливи, почти напълних гащите от страх!

— За пръв път изпитах облекчение, че съм облечен в скафандър — съгласи се Джак. — Никога досега не бях виждал гангрена в толкова напреднала форма. Дори последните чумни случаи ми се струват далеч по-невинни от това!

— Учудена съм от сравнително ниското ниво на пораженията от самия менингит — продължи Лори. — Дори у детето те са незначителни, въпреки очакванията ни за обратното...

— Аз пък съм учуден от високото ниво на пневмококите — поклати глава Джак. — Явно става въпрос за въздушнопреносима бактерия, но инфекциите от този вид обикновено поразяват горната част на дихателния апарат, а не дробовете...

— Проникнат ли в кръвта, те лесно ще стигнат и до дробовете — възрази Чет. — Ясно е, че при всички случаи е станало именно така.

— Някой да е чул за нови случаи? — попита Джак.

Чет и Лори се спогледаха и поклатиха глави.

Джак бутна стола си назад и се насочи към един от телефоните на стената. Набра централата и зададе същия въпрос. Отговорът беше отрицателен.

Върна се на мястото си и озадачено поклати глава.

— Странно — промърмори той. — Нови случаи няма...

— Бих казала, че това е добра новина — подхвърли Лори.

— Аз също — присъедини се Чет.

— Да познавате някой от интернистите в „Дженерал“?

— Аз имам една състудентка, която работи там — отвърна Лори.

— Би ли й завъртяла един телефон? — попита Джак. — Искам да разбера дали във вътрешно отделение нямат още някоя менингококова инфекция...

Лори сви рамене, стана и се насочи към същия телефон, който беше използвал Джак.

— Не харесвам блясъка в очите ти — загрижено промърмори Чет.

— Нищо не мога да направя — въздъхна Джак. — Отново, както при предишните случаи, в очите ми се набиват доста обезпокояващи факти. Току-що приключихме с аутопсията на тежко поразени от

менингит пациенти, после изведнъж — хоп, няма повече случаи! Сякаш някой е завъртял кранчето! Нали така стана и преди?

— Но при това заболяване е така — възрази Чет. — Има върхове и спадове...

— В случая изобщо не става въпрос за подобно нещо — поклати глава Джак, после тялото му изведнъж се изпъна на стола: — Чакай, чакай... Хрумна ми нещо. Знаем коя е първата жертва на тази инфекция, но не знаем последната!

— Ще го разберем от медицинските досиета — сви рамене Чет.

Лори се върна на масата.

— Няма нови случаи — обяви тя. — Но болницата е взела всички предпазни мерки, най-вече под формата на масови ваксинации и хемопрофилактика. В момента там е истинска лудница...

Джак и Чет само изсумтяха. Бяха разтворили осемте папки и забързано си водеха записки, използвайки салфетките на масата.

— Какво правите, за Бога? — учуди се Лори.

— Опитваме се да установим последната жертва на заразата — отвърна Джак.

— Защо?

— Не съм много сигурен — сви рамене той.

— Готово! — вдигна глава Чет. — Аймъджин Филбъртсън!

— Я дай да видя!

Чет му подаде частично попълнения смъртен акт, в който беше отбелязан часът на смъртта.

— Проклет да съм! — глухо промърмори Джак.

— Сега пък какво? — изгледа го с недоумение Лори.

— Тази жена е работила в отдел „Централизирано снабдяване“...

— Важно ли е това?

Джак помълча известно време, после поклати глава.

— Не знам — въздъхна той. — Трябва да направя справка с предишните случаи. Вероятно знаете, че всяка от досегашните острозаразни болести вземаше по някоя жертва от този отдел. Ще се поразровя, може пък да открия общия знаменател, който все ми убягва...

Лори местеше поглед от единия към другия.

— Май не сте особено впечатлени от липсата на нови случаи, а? — подхвърли тя.

— Аз съм впечатлен — отвърна Чет. — А Джак вижда в този факт потвърждение на досегашните си теории...

— Мисля, че нашият хипотетичен терорист ще бъде доста разочарован — промърмори Джак. — И ще си извлече съответните поуки...

Колегите му артистично извъртяха очи към тавана и тежко въздъхнаха.

— Изслушайте ме, пък след това пъшкайте колкото щете! — настоятелно рече Джак. — Първо, нека за момент допуснем, че съм прав. Че някой смахнат действително разпространява микроби с намерението да предизвика епидемия. В началото подбира най-страшните и най-рядко срещаните болести, но не знае, че те практически не могат да се предават от човек на човек, или поне не в мащабите, които очаква... Защото се разпространяват главно чрез гризачи, които имат достъп до огнището на заразата. После, след като се убеждава в това, той прибягва до микроби, които се разпространяват по въздуха. Изборът му пада върху менингококите. Но тук също има проблем. Вирусният менингит също не се предава от човек на човек, а е болест на виросоносители, които притежават имунитет срещу нея и я предават на околните. В момента нашият смахнат е доста разочарован, но вече знае точно какво иска: болест, която се предава от човек на човек по въздушен път!

— Какъв избор ще направи той според теб? — попита с лека насмешка Чет.

— Нека помисля малко — промърмори Джак. — На негово място бих прибягнал до устойчив на антибиотици дифтерит, или може би до мутирал pertussis^[1]. Тези стари и отдавна забравени болести понякога се завръщат с опустошителен ефект... Или, не, почакайте... Какво ще кажете за добрата стара инфлуенца? В патологична форма, разбира се...

— Господи, какво въображение! — въздъхна Чет.

— Трябва да се връщам на работа — надигна се Лори. — Този разговор е твърде хипотетичен за мен...

Чет също се изправи.

— Хей, няма ли да направите някакъв коментар? — попита Джак.

— Положително знаеш какъв може да бъде той — отвърна Чет. — Душевна мастурбация. Колкото повече мислиш за това, толкова повече си вярваш. Ако ставаше въпрос за една болест — иди дойди... Но за четири? Откъде ще се снабди с микробите твоят хипотетичен луд? Тях не ги продават в кварталната бакалия, нали? Засега чао, ще се видим горе...

Джак мълчаливо ги изпрати с очи. В думите на Чет имаше логика. Откъде наистина могат да се взема бактерии с ярко изразено патологично действие?

Стана и се разтъпка до кошчето за боклук. Хвърли вътре остатъците от сандвича си и взе асансьора за петия етаж. Потънал в работа, Чет дори не го погледна.

Седна зад бюрото и започна да сверява записките си. Искаше да провери часа на смъртта на жените от „Централизирано снабдяване“. До този момент отделът беше изгубил четири свои служителки. Това предполагаше, че началникът спешно им търси заместници.

Провери и всички останали. За онези, които не беше аутопсирал лично, се обърна към Барт Арнолд, главният патолог.

Когато най-сетне събра цялата информация, веднага стана ясно, че последната жертва е именно жената от снабдяването. Това предполагаше, че и в другите случаи е било така, но твърди доказателства липсваха. Какво може да означава това? Не успя да намери отговор на този въпрос, но нещата ставаха доста любопитни.

— Трябва да отида в „Дженерал“! — взе решение той и рязко се изправи.

Чет дори не вдигна глава.

— Прави каквото щеш! — мрачно въздъхна той. — Моето мнение явно не означава нищо!

— Не го приемай лично — промърмори Джак докато навличаше пилотското си яке. — Ценя твоята загриженост, но наистина трябва да отскоча дотам. Искам да разнищя тази странна история, която неизменно води към отдел „Централизирано снабдяване“. Разбира се, всичко може да излезе обикновено съвпадение, но аз не вярвам в съвпаденията...

— Ами Бингъм? — вдигна глава Чет. — Ами онази банда, за която спомена Лори? Рискуваш твърде много!

— Такъв е животът — потупа го по рамото Джак и се насочи към вратата. Телефонът върху бюрото му звънна точно когато прекрчаваше прага. За миг се поколеба. Сигурно го търсеха от някоя лаборатория.

— Искаш ли аз да се обадя? — забеляза колебанието му Чет.

— Не — поклати глава той. — Щом съм тук, ще се обадя...

— Слава Богу, че те хванах! — звънна в слушалката гласът на Терез. — Изпитвах ужас при мисълта, че може да те изпусна!

— Какво се е случило, за Бога? — попита разтревожено Джак. По гласа ѝ личеше, че е дълбоко развълнувана.

— Катастрофа! — кратко отвърна тя. — Трябва веднага да те видя! Мога ли да отскоча до теб?

— Но какво е станало?

— Не мога да ти кажа по телефона — отвърна Терез. — Трябва да те видя лично, иначе ще се изложя на твърде голям риск!

— И при нас положението е доста напрегнато — промърмори Джак. — Тъкмо излизах...

— Моля те! — настоя Терез. — Важно е!

Джак си спомни за помощта, която му предложи тази жена в петък. Безкористно, без никакво колебание.

— Добре — рече. — Но предпочитам да се срещнем навън.

— Накъде беше тръгнал? — попита тя. — Към центъра, или...

— Няма значение — отвърна Джак.

— Тогавя да се видим там, където пихме кафе в неделя...

— Окей.

— Прекрасно, ще те чакам — приключи разговора Терез.

Джак бавно остави слушалката и хвърли поглед към приятеля си.

— Чу ли?

— Да не съм глух — отвърна Чет. — Какво е станало?

— Нямам никаква представа.

Верен на думата си, Джак побърза да излезе. Пред входа на Центъра чакаше свободно такси. Скоси вътре и каза на шофьора да кара към Първо авеню. Трафикът беше доста оживен, но за щастие без задръствания.

Кафенето беше препълнено. Терез го чакаше на малка масичка в дъното. Облечена в едно от отлично скроените си костюмчета, тя изглеждаше мрачна и ядосана.

Приведе се напред и без всякакво въведение прошепна:

— Няма да повярваш на това, което ще ти кажа!

— Нима не ти одобриха презентацията? — попита Джак. Това беше единственото нещо, което му дойде на ум.

— Отложих я — махна с ръка Терез.

— Защо?

— Защото ми дойде разумната идея да организирам работна закуска с една своя позната от „Нешънъл Хелт“... Тя е вицепрезидент по маркетинга, бяхме съученички в колежа „Смит“. Бях решила да използвам връзките ѝ, за да получа предварителна подкрепа на своята кампания. Тя обаче ми отрязва квитанцията. Категорично заяви, че подобна кампания е напълно обречена!

— Но защо? — повтори Джак. Продължаваше да е против рекламата в областта на здравеопазването, но попаденията на Терез наистина бяха най-доброто, което беше виждал.

— Защото в „Нешънъл Хелт“ умират от страх само при споменаването на вътрешноболнични инфекции! — гневно отвърна Терез, после отново се приведе напред и прошепна: — Явно си имат проблеми в това отношение...

— Какви проблеми?

— Не такива, каквито има „Манхатън Дженерал“, но очевидно доста сериозни. При тях също има смъртни случаи. Но тук става въпрос за друго — хората от финансовия отдел на моята фирма отдавна са знаели за тези проблеми, но не ми казаха нищо. Говоря за Хелън Робинсън и шефът ѝ, Робърт Паркър...

— Но това е непродуктивно — учудено вдигна вежди Джак. — Мислех, че хората в корпоративния бизнес винаги работят в синхрон...

— Непродуктивно ли? — извика Терез. Високият ѝ глас привлече погледите на хората от околните маси. Тя замълча за момент, овладя се и вече по-тихо добави: — Не бих използвала точно този термин. Много ми се иска да използвам един друг, от който дори моряк би се изчервил! Но тук не става въпрос за различни мнения. Става въпрос за умишлено дискредитиране!

— Съжалявам да го чуя — въздъхна Джак. — Виждам, че си много разстроена...

— Разстроена е меко казано. Ако до два дни не предложи алтернативно решение, това ще означава край на мечтите ми за президентското кресло!

— Два дни? — сбърчи вежди Джак. — Съдейки по това, което ми показва в лабораторията, май ще ти трябва доста повече време!

— Точно по тази причина имам нужда от теб. Разчитам на някое ново хрумване, на нещо, около което мога да изградя рекламна кампания. Отчаяна съм, Джак, моля те за помощ!

Той отклони поглед от нейния и се опита да мисли. По ирония на съдбата го караха да си напъва мозъка в областта на медицинската реклама — област, която ненавиждаше. В същото време искрено желаше да помогне на Терез.

— Мисля, че рекламата в тази област е чиста загуба на време, защото малко или повече тя опира до свръхестественото — промърмори той. — А елиминираме ли качеството на услугите, между различните рекламодатели почти не остава разлика. Няма значение дали става въпрос за „АмериКеър“, „Нешънъл Хелт“ или някой друг конгломерат...

— В момента това изобщо не ме тревожи — тръсна глава Терез. — Дай ми нещо, което мога да използвам!

— Чакането е единственото, което ми хрумва в момента — въздъхна Джак.

— Чакането ли?

— Никой не обича да чака пред лекарския кабинет, но всички го правят — поясни той. — Едно от неприятните неща в нашето всекидневие...

— Страхотно! — грейна лицето на Терез. — Вече виждам надписа ПРИ НАС НИКОЙ НЕ ЧАКА, или: ТУК ЧАКАМЕ НИЕ, А НЕ ВИЕ!...Господи, ама теб наистина си те бива! Случайно да си търсиш работа?

— О, не! — размаха ръце Джак. — Нека първо се оправя с тази, която имам!

— Как вървят нещата при вас? — погледна го със загриженост Терез. — По телефона спомена нещо за спешни случаи...

— Пак „Манхатън Дженерал“ — унило отвърна Джак. — Този път става въпрос за болест, причинена от менингококова бактерия. Изключително опасна, с висок процент на смъртност...

— Колко са жертвите?

— Осем, включително едно дете...

— Ужасно! — пребледня Терез. — Мислиш ли, че става въпрос за епидемия?

— В началото да — кимна той. — Но после заразата спря. Останаха само тези първи случаи...

— Надявам се този път нещата да не бъдат потулени, както стана в „Нешънъл Хелт“ — въздъхна Терез.

— Доколкото съм осведомен, такава опасност няма. В болницата е истинска лудница. Все пак искам да проверя на място и всъщност бях тръгнал нагатам...

— О, не! — отсече тя. — Не вярвам, че паметта ти е толкова къса! Нима забрави какво ти се случи в петък?

— Същото ме попитаха и някои колеги — усмихна се Джак. — Благодаря за загрижеността, но не издържам. Не ме оставя на мира чувството, че всички случаи са предизвикани нарочно. Как бих могъл да стоя настрана след като знам това?

— Ами онези, които те пребиха?

— Ще внимавам — обеща той.

— Това ми звучи направо несериозно — сбърчи вежди тя. — Особено на фона на описанието на петъчните ти „гости“!

— Налага се да рискувам — въздъхна Джак. — И никой не може да промени решението ми.

— Не разбирам само едно: защо тези инфекции те вълнуват толкова много? Някъде четох, че в страната се наблюдава общ бум на инфекциозните заболявания...

— Това е вярно, но причините са други: безразсъдно предписване на антибиотици, урбанизацията, настъплението на уж ликвидираните болести...

— О, моля те! — прекъсна го Терез. — Аз се тревожа за твоята безопасност, а ти ми изнасяш лекции!

Джак сви рамене, помълча малко и добави:

— Все пак не мога да не отида в „Дженерал“...

— Много добре! — стана от мястото си Терез. — Върви! Троши си главата като си решил да се правиш на герой... — После тонът ѝ изведнъж се смекчи: — Прави това, което намираш за правилно... Ако имаш нужда от мен, знаеш къде да ме намериш.

— Благодаря — промърмори Джак.

Проследи я с очи как си пробива път към изхода. У тази жена съществува една странна смесица от амбиция и самота, рече си той. Нищо чудно, че в нейно присъствие се чувствам объркан. В един момент ме привлича, в следващия кротко, но решително ме поставя на мястото ми...

Допи кафето си и също стана. Остави бакшиш на масата и излезе.

[1] Коклюш — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 25 МАРТ 1996 Г. 14:30 ЧАСА

Вървеше с едри крачки към „Дженерал“. След разговора с Терез имаше нужда от малко чист въздух. Винаги му действаше така. Но в случая не ставаше въпрос само за обичайното емоционално объркване, а и за „Черните крале“. Беше наясно, че заплахите на бандитите съвсем не са празни приказки. Въпросът е кой ги изпраща. Кой има интерес да прекрати разследването му. За съжаление отговор нямаше. На Терез обеща да внимава, но практически не знаеше как ще стане това, от кого трябва да се пази. В съзнанието му механично се появиха имената на хората, които беше раздразнил: Кели, Цимърман, Шевю, Ейбълард... Значи тях трябва да избягва на всяка цена.

Свърна зад ъгъла и веднага забеляза необичайното оживление, което цареше пред „Манхатън Дженерал“. Тротоарът беше препречен от полицейски заграждения, главният вход се охраняваше от двама униформени. Спря да се ориентира в обстановката. Ченгетата на входа небрежно си бърбеха.

Каква ли е ролята им тук? Реши да попита и с решителна крачка се насочи към тях.

— Трябва да отклоняваме посетителите — поясни единият полицаи. — Отначало забраната беше пълна, но впоследствие се оказа, че епидемията в болницата е овладяна...

— На практика ни повикаха още сутринта, когато имаше идея за запечатване — добави другият. — Но положението вече е под контрол.

— Слава Богу — рече Джак и се насочи към вратата.

— Сигурен ли сте, че искате да влезете? — спря го едното от ченгетата.

— Страхувам се, че е така...

Онзи само сви рамене и се отдръпна. Във фойето беше пресрещнат от униформен служител на болничната охрана с маска от марля на лицето.

— Съжалявам, но днес посещенията са отменени — рече той.

Джак извади значката си на медицински следовател.

— Извинете, докторе — кимна гардът и се отмести да му направи път.

Във вътрешността на болницата цареше необичайно оживление. Фоайето беше пълно с народ. Всички носеха маски и това придаваше нещо сюрреалистично на обстановката.

Мярката е излишна, механично отбеляза Джак. От последния случай на менингококова инфекция бяха изтекли повече от дванадесет часа. Но не е лошо и аз да си сложа една, рече си той. Това несъмнено ще затрудни разпознаването ми... Обърна се към гарда и го попита къде може да се снабди с маска. Човекът махна с ръка към едно от гишетата в приемната, на което бяха поставени няколко кашона.

Джак си сложи една маска и се насочи към лекарската съблекалня. Размина се с някакъв доктор, влезе вътре и побърза да смъкне пилотското яке. Избра си една по-голяма престилка, облече я и излезе.

Целта на посещението му беше отдел „Централизирано снабдяване“. Интуицията му подсказваше, че ако открие нещо важно, то ще го чака именно там. Излезе от асансьора на третия етаж и учудено поклати глава. Трафикът на пациентите беше значително по-слаб в сравнение с преди една седмица. Обяснение предлагаша плътно затворените врати на Операционния блок. Имайки известна представа за финансовите постъпления на болниците, Джак веднага разбра, че потокът от пациенти рязко е намалял и в момента „Дженерал“ изпитва остър недостиг от средства.

Бутна една летяща врата и се озова в отдел „Централизирано снабдяване“. И тук се работеше с доста по-спокойно темпо. Пред високите до тавана рафтове имаше само две жени. Те също носеха маски. Последната епидемия очевидно беше подплашила всички.

Плъзна се покрай високия плот и се насочи към кабинета на Глейдис Дзарели. Тя беше единственият човек, който го беше посрещнал приятелски при предишната визита, а освен това беше и отговорник смяна.

Очите му пробягаха по стотиците видове болнични консумативи, подредени на лавиците. Колко ли от тях бяха стигнали до индексните жертви на всяка от острозаразните болести? Интересен въпрос, рече си той. Въпреки, че едва ли има нещо общо с целта на посещението му

тук. Далеч по-важно беше да разбере как жените от снабдяването влизат в контакт с пациентите и как ги поразява съответната бактерия. Вече бе получил уверения, че служителките от отдела рядко виждат болен...

Глейдис си беше на работното място и говореше по телефона. Зърнала Джак на прага, тя махна с ръка към един от столовете пред бюрото. Той седна и неволно се заслуша в разговора. Стаичката беше прекалено малка, за да стори друго. Както можеше да се очаква, жената зад бюрото правеше опити да намери нови попълнения за оределия си личен състав.

— Извинявайте, че ви накарах да чакате — рече тя след като най-сетне остави слушалката. Въпреки проблемите, поведението ѝ все още беше любезно. — Много сме го закъсали с хората...

Джак понечи да се представи отново, но тя махна с ръка и отвърна, че го е познала въпреки маската. Значи толкова струва маскировката ми, унило помисли той.

— Съжалявам за това, което се случва тук — промълви той. — Сигурно не ви е лесно...

— Беше ужасно — въздъхна Глейдис. — Изгубихме четири души, всичките прекрасни хора!

— Наистина е шокиращо — кимна Джак. — Особено в светлината на факта, че никой никога не е имал проблеми с никакви болнични инфекции...

— Какво да направя? — вдигна ръце Глейдис. — Това си е Божа работа...

— Наистина е Божа работа, но все пак трябва да има някакво обяснение за тези зарази. Мислила ли сте по този въпрос?

— О, да — енергично кимна Глейдис. — Мислих докато лицето ми започна да посинява! Но не можах да измисля нищо, въпреки че всички ми задаваха въпроси...

— Така ли? — разочаровано я погледна Джак. До този момент си беше въобразявал, че ще изследва девствена територия.

— В четвъртък тук се появи доктор Цимърман, веднага след вас — поясни жената. — Беше в компанията на едно дребно човече, което си държи главата така, сякаш копчето на ризата го убива...

— Сигурно става въпрос за доктор Клинт Ейбълард — кимна Джак и още веднъж си помисли, че е тръгнал по добре отъпкана

пътека.

— Точно така се казваше — кимна Глейдис. — Много го биваше във въпросите. Идваха тук след всеки нов случай и ни караха да си слагаме маските... Веднъж доведоха дори господин Евършарп от поддръжката и го накараха да провери климатичната инсталация...

— Но не са открили отговор на загадката, така ли?

— Не — поклати глава Глейдис. — Освен ако нарочно не са ми казали... Но тук беше като на Централна гара. Никога преди не сме се радвали на толкова много посещения от медицинския персонал. Тези доктори са доста шантави, знаете...

— В какъв смисъл?

— Ами във всякакъв. Особено онзи от лабораторията, който се мъкне почти всеки ден...

— Доктор Шевю?

— Май така се казваше...

— Какво странно имаше в поведението му?

— Държеше се враждебно — отвърна Глейдис, после понижи глас и добави: — Веднъж-два пъти го попитах дали не мога да му помогна с нещо, а той буквално щеше да ми откъсне главата! Заповядваше ми да го оставя на мира. Но това си е моят отдел и аз никак не обичам някой да се шляе из него, дори да е доктор! И му го казах...

— Кой друг е идвал при вас?

— О, цял куп важни клечки, включително господин Кели — отвърна Глейдис. — Обикновено го виждам веднъж в годината, по време на коледния банкет. Но през последните два дни беше тук три или четири пъти, винаги заобиколен от цяла тълпа. Онзи дребничкият доктор също идваше с него...

— Доктор Ейбълард?

— Точно той. Все не мога да му запомня името...

— Не искам да ви досаждам с въпроси, които вече са ви били задавани — въздъхна Джак. — Но все пак трябва да ви попитам дали починалите жени са вършили една и съща работа? В смисъл, дали са изпълнявали някакви специфични задължения?

— Миналият път вече ви казах, че тук всички се занимават с всичко...

— И никоя от тях не е имала контакт с болните, починали от същото заболяване?

— Не — поклати глава жената. — Това беше първото нещо, което доктор Цимърман провери...

— Миналият път направихте разпечатка на всички консумативи, които изпращате на седмия етаж — отбеляза Джак. — Можете ли да направите подобен списък и за всеки отделен пациент?

— Трудно — поклати глава Глейдис. — Заявките се правят общо за етажа, а разпределението става на място.

— Няма ли начин вие да изготвите такъв списък?

— Само ако засечем изписаните материали според стойността им, като при ревизия. Аз самата често го правя, въпреки че това не е задължително...

— Ще го направите ли и за мен? — попита Джак и извади една от визитните си картички. — Ще ви бъда много задължен, особено ако ми изпратите една разпечатка, или просто ми звъннете по телефона...

Глейдис пое картичката, помълча малко и тръсна глава:

— Ще направя всичко, което би помогнало за изясняване на случая!

— И още нещо... — колебливо добави Джак. — Вече успях да се съдърпам с доктор Шевю и още няколко души от управата. По тази причина бих ви помолил това да си остане между нас.

— Шантав е, нали? — усмихна се съзаклятнически Глейдис. — Бъдете спокоен, няма да кажа на никого...

Джак благодари и се измъкна от стаичката на кипящата от енергия жена. Настроението му не беше от най-ведрите. Дойде тук с големи надежди, но получи нещо, което отдавна знаеше — че доктор Мартин Шевю е един мрачен и нелюбезен тип...

Натисна бутона за слизване на асансьорите и потъна в размисъл. Трябваше да вземе бързо решение. Или си тръгва веднага и ограничава всякакви рискове, или отскача за една кратка визита в клиничната лаборатория. Избра второто. Забележката на Чет относно странна липса на патологични бактерии повдигаше един важен въпрос, на който трябваше да получи отговор.

Вратите на асансьора се плъзнаха встрани. Джак направи една крачка по посока на препълнената кабина, после изведнъж се спря.

Вътре, точно срещу него, стоеше Чарлс Кели. Позна го веднага, въпреки маската, която скриваше половината му лице.

Първата му мисъл беше да се дръпне назад и да остави асансьора да потегли. Но веднага съобрази, че с подобна постъпка само ще привлече вниманието върху себе си. Затова наведе глава и влезе, обръщайки се с лице към вратата. Болничният администратор се оказа точно зад него. Всеки момент очакваше леко потупване по рамото.

Но за щастие Кели не го позна. Разговаряше с някакъв мъж за разходите по преместване на пациентите от спешно отделение в други болници и очевидно беше ядосан. Изръмжа нещо от сорта, че тази вътрешна карантина трябва час по-скоро да бъде прекратена.

Другият го увери, че са направили всичко възможно и в момента чакат оценката на хората от щатските власти.

Асансьорът спря на втория етаж, вратата се плъзна встрани. Джак побърза да се измъкне навън, от устата му излетя въздишка на облекчение. После се запита дали все пак си струва да рискува. Колебанието му продължи само секунда. Обърна се и закрачи към клиничната лаборатория.

За разлика от общото положение в болницата, тук цареше видимо оживление. Предверието беше пълно с хора, повечето от тях носеха предпазни маски.

Малко озадачен от това струпване на болнични служители, Джак изпита облекчение от факта, че може да се смеси с тях. Главно защото и те бяха с бели манти и маски, също като него. Беше се опасявал да не се сблъска с Мартин Шевю, чийто кабинет се намираше непосредствено до входния вестибюл. Но сега си даде сметка, че в тази лудница шансовете за подобно нещо са близо до нулата.

В дъното се виждаха кабинките, в които лаборантите вземаха кръв и правеха други клинични манипулации на болните. Там тълпата беше най-гъста. Пробивайки си път в същата посока, Джак най-сетне разбра какво става — всички хора от персонала на болницата бяха подложени на задължително вземане на проби от гърлото. Една разумна и навременна мярка, призна пред себе си той. Менингококовата инфекция винаги се пренася от вирусоносител и той трябва да се търси навсякъде, включително сред болничния персонал.

Хвърли един поглед в последната кабинка и побърза да се отдръпне. Запретнал ръкавите на ризата си и с маска върху устата,

вътре работеше Мартин Шевю. Вземаше секрети от колегите си като обикновен лаборант, за това свидетелстваше огромната купчина картонени тестери в таблата на масичката до него.

Явно всички тук бяха много заети. Окуражен от този факт, Джак прекоси предверието и се вмъкна в самата лаборатория. Никой не му обърна внимание. За разлика от суматохата навън, тук цареше тишина, нарушавана единствено от бученето и потракването на някаква апаратура. Хора не се виждаха никъде.

Предпазливо закрачи напред, по посока на микробиологията. Тайно се надяваше да види старши лаборанта Ричард, или жизнерадостната му помощница Бет Холдърнес. Но в помещението нямаше никого.

Приблужи се към мястото, където последния път беше видял Бет. Там видя нещо окуражаващо: един запален спиртник и табличка с готови за обработка проби. На пода имаше найлонов чувал, почти пълен с вече използвани епруветки.

Реши да се поогледа. Десетината квадратни метра на микробиологическата лаборатория бяха заети от два реда високи работни плотове, а в дъното се виждаха масивните шкафове за съхраняване на пробите. Вдясно от тях зееше вратата на малка канцелария. Джак надникна вътре. Бюро и висока кантонерка за документи. На дървеното табло за съобщения бяха прикрепени няколко снимки. Старши лаборантът Ричард в различни пози.

Продължи нататък. Озова се в помещение с редица алуминиеви врати, от които очевидно се влизаше в хладилни камери. Отвъд тях имаше и една обикновена, вероятно за склада. Тъкмо се насочи натам, когато една от металните врати зад гърба му изщрака и го накара да подскочи.

На метър от него се появи Бет Холдърнес и уплашено притисна ръка към гърдите си.

— Господи! Изкарахте ми акъла!

— И вие на мен — усмихна се Джак, след което реши отново да се представи.

— О, помня ви! — увери го Бет. — Вие бяхте този, който забърка една доста сериозна бъркотия! Доколкото съм осведомена, не би трябвало да сте тук...

— Така ли? — невинно я погледна Джак.

— Доктор Шевю беше бесен...

— И сега ли е такъв? Доколкото успях да забележа, той има доста работа...

— Обикновено се държи любезно, но понякога го прихващат — сви рамене Бет. — От Ричард чух, че сте го обвинили в нещо... Май беше за лошо опазване на бактериите, с които експериментираме...

— Не съм го обвинявал в нищо — увери я Джак. — Беше само една забележка, която подхвърлих след като той успя да ме ядоса. Дойдох да се посъветвам с него относно разпространението на цялата онази поредица от доста редки инфекциозни заболявания... Но по неизвестни причини, той се държа рязко с мен, за разлика от предишното ми посещение...

— Честно казано и аз се учудих на поведението му спрямо вас — призна с въздишка Бет. — А също и на отношението на господин Кели и доктор Цимърман. Бях убедена, че сте тук, за да помогнете...

Джак с мъка се въздържа да не прегърне тази жизнена и симпатична жена. В момента тя беше единственият човек на този свят, който оценяваше усилията му.

— Съжалявам за това, което стана с колежката ви Нанси Уигънс — промълви той. — Сигурно ви е било адски трудно...

Лицето на Бет помръкна, очите ѝ овлажняха.

— Извинете, не исках да ви разстройвам — смутено добави той.

— Няма нищо — успя да се овладее жената. — Но шокът наистина беше огромен. Винаги се безпокоим от подобна възможност, но все се надяваме, че няма да се случи точно с нас. Тя беше изключително сърдечен човек, макар и малко небрежна...

— В какъв смисъл?

— Не внимаваше, подлагаше се на излишен риск... Не обичаше да използва предпазните капаци, не си слагаше маска и ръкавици при някои от манипулациите...

Джак прекрасно знаеше за какво става въпрос.

— Дори не взе антибиотиците, които след случаите на чума доктор Цимърман предписа на всички — добави Бет.

— Жалко — въздъхна Джак. — Те може би щяха да я предпазят от вируса на планинската треска...

— Така е — кимна Бет. — Колко пъти я карах, но тя все отказваше. Аз самата ги вземах редовно...

— Да е споменавала за нещо по-особено, когато е вземала проби от Лагенторп? — попита Джак.

— Не, но обработваше тези проби без да съблюдава правилата за безопасност. Рикетцията е най-опасна именно в лабораторни условия...

Джак понечи да отвърне, но забеляза нещо странно в погледа на младата жена и рязко се обърна. В помещението нямаше никой.

— Трябва да се върна на работа — промърмори Бет. — И без това доктор Шевю ни е забранил да разговаряме с вас...

— Не намирате ли, че това е странно? — реши да я притисне Джак. — Аз съм медицински следовател, в края на краищата. По закон имам право да разследвам смъртта на пациентите, които пристигат при нас.

— Странно е, но какво мога да направя? Аз съм една обикновена лаборантка, нищо повече...

Бет го заобиколи и се насочи към работното си място, той я последва.

— Не искам да ви досаждам, но интуитивно усещам, че тук нещо не е наред — промълви той. — И затова се връщам. Един куп народ се държат като конспиратори, включително началникът ви. Трябва да има някакво обяснение. Бизнесът на тази болница се ръководи от „АмериКеър“, а тази корпорация съвсем не е склонна да търпи тежки загуби... Разбирам това и именно с него си обяснявам странното поведение на някои болнични служители... Но според мен има и нещо друго...

— Какво искате от мен? — попита Бет, седнала на високото си столче пред пробите.

— Да се поогледате — отвърна Джак. — Ако някой умишлено разпространява силно патогенни бактерии, най-подходящото място да ги открие е именно микробиологическата лаборатория. Искам да кажа, че само тук има специализирано оборудване за съхраняване на опасните вируси, например този на чумата...

— Такива вируси могат да се открият и в обикновените лаборатории — възрази Бет.

— Така ли? — учудено я погледна Джак. По принцип патогенните вируси бяха рядкост. Бактерията, причиняваща чума

например, можеше да бъде открита само в един-два учебно медицински центрове на града.

— Контролните лаборатории трябва да разполагат с бактерии от всякакъв вид, за да тестват ефикасността на своите реагенти — поясни Бет без да прекъсва работата си. — Антителата, които са основната съставна част на тези реагенти, трябва да се подлагат на периодична проверка, тъй като се променят с времето и могат да дадат неверни резултати...

— Да, разбира се — кимна Джак и изведнъж се почувства глупаво. Не би трябвало да забравя тази проста истина. — А откъде вие се снабдявате с такива бактерии? Да речем с причинителя на чумата?

— От Националния център по биология във Вирджиния.

— Каква е процедурата?

— Просто се обаждаме по телефона и правим поръчка.

— Кой може да се обади?

— Всеки.

— Шегувате се! — втренчи се в нея Джак. Винаги беше мислил, че достъпът до патогенни вируси се контролира толкова строго, колкото и достъпът до наркотични вещества.

— Не се шегувам — поклати глава Бет. — Аз самата съм го правила много пъти.

— Без да имате специално разрешение, така ли?

— Началникът на лабораторията трябва да подпише ордера — отвърна жената. — Но това се прави само защото някой трябва да плати съответната поръчка...

— Нека видим дали съм ви разбрал правилно — тръсна глава Джак. — Значи всеки може да завърти един телефон във Вирджиния и да си поръча чума?

— Да — кимна Бет. — Стига да я поръча от името на внушаващо доверие здравно заведение.

— А по какъв начин ви доставят пробите?

— Най-често по пощата. Но срещу допълнително заплащане можем да ги получим и чрез някоя от денонощните куриерски агенции.

Джак направи опит да прикрие смайването си. Едновременно с това се почувства зле от собствената си наивност.

— Имате ли телефонния номер на въпросния институт? — попита той.

Бет отвори едно чекмедже вдясно от себе си и започна да рови вътре. След минута извади някаква папка, разтвори я и посочи печатната бланка най-отгоре.

Джак си преписа номера и въпросително вдигна глава:

— Имате ли нещо против да използвам телефона?

Бет побутна апарата към него, после хвърли един поглед на стенния часовник над главата си.

— Няма да говоря дълго — увери я Джак, все още смаян от чутото.

Насреща се включи телефонен секретар, изброи отделите на компанията и го помоли за избор. Джак натисна двойката за отдел „Продажби“. Приятен женски глас го попита с какво може да помогне.

— Обажда се доктор Били Рубин, искам да направя една поръчка — рече в слушалката той.

— Имате ли сметка при нас?

— Още не — отвърна забързано Джак. — Бих искал да платя с картата си от „Америкън Експрес“.

— Съжалявам, но приемаме само карти на „Виза“ и „Мастъркард“ — каза жената.

— Няма проблем — рече Джак. — Ще използвам „Виза“...

— Много добре. Моля, дайте си поръчката.

— Какво ще кажете за известно количество менингококи?

— Не бъдете толкова лаконичен — засмя се жената. — Трябват ми данни за серологическата група, серотип и съответните подразделения. Тук разполагаме със стотици видове менингококови бактерии.

— О, момент, моля! — сепнато рече Джак, преструвайки се че го търсят по пейджъра. — Страхувам се, че трябва да прекъснем, защото имам спешен случай!

— Няма проблем — отвърна жената. — Можете да се обадите по всяко време, нашата служба е денонощна...

Джак бавно остави слушалката. По лицето му се беше изписало дълбоко смайване.

— Имам чувството, че не ми повярвахте — отбеляза Бет.

— Наистина е така — призна той. — Нямах представа, че достъпът до патогени е толкова лесен... Въпреки това бих ви помолил да се поогледате. Все ми се струва, че гадинките могат да се крият някъде тук... Ще го направите ли?

— Защо не? — кимна с обичайната си жизнерадостна усмивка Бет.

— Но искам да бъдете дискретна — добави загрижено той. — Нека това си остане само между нас... — Извади една визитка и надраска домашния си телефон върху гърба ѝ. — На този номер можете да ме намерите денонощно. Обадете се, ако откриете нещо, или пък загазите заради мен. Окей?

Бет пое картичката, огледа я за момент, после я пусна в джоба на престилката си.

— Окей.

— Ще имате ли нещо против да ми дадете и вашия телефон? — попита Джак. — Може би ще имам допълнителни въпроси, защото признавам, че силата ми не е точно в микробиологията...

Бет се поколеба за миг, после придърпа лист хартия и надраска няколко цифри. Джак грижливо го прибра в портфейла си.

— Мисля, че е време да си вървите — промълви тя.

— Тръгвам — кимна той. — Благодаря за помощта.

— За нищо — отвърна с обичайната си широка усмивка младата жена.

Джак излезе от микробиологията и се насочи към изхода на лабораторията. Все още не можеше да повярва колко лесно може да се сдобие човек с патогенни вируси.

На няколко метра от летящата врата рязко спря. През нея заднишком се промъкваше фигурата на човек, който много приличаше на Мартин. В ръцете си внимателно придържаше отрупана със секрети табла.

Джак се почувства като бандит, когото са заловили на местопрестъплението. За част от секундата помисли да се скрие или да побегне, но за това нямаше време. После го обзе раздразнение. Какво от това, че ще ме познаят? — запита се той.

Мартин придържаше вратата за още някакъв мъж, който се оказа Ричард. Той също бе натоварен със секрети. И именно той го видя пръв.

Мартин се обърна и моментално го позна.

— Здравсти, приятели — небрежно подхвърли Джак.

— Вие! — стреснато го погледна Мартин.

— Аз! — кимна Джак и бавно смъкна маската от лицето си.

— Бяхте предупреден да не се появявате тук! — изръмжа началникът на лабораторията. — Присъствието ви е незаконно!

— Напротив — поклати глава Джак, извади служебната си значка и я тикна под носа на Мартин. — Официална проверка, повод за която са още няколко необясними смъртни случая в тази болница. Този път все пак заслужавате похвала, тъй като сте поставили вярна диагноза...

— Ще видим колко е официална тази проверка! — заканително изръмжа Мартин, тръсна таблата на близкия плот и хвана телефона. Поиска да го свържат с Чарлс Кели.

— Не можем ли да обсъдим това като възрастни мъже? — попита Джак.

Мартин не му обърна внимание.

— Защо при първата ми визита бяхте любезен, а след това изведнъж станахте лош? — небрежно подхвърли Джак.

— Защото господин Кели ме информира за отношението ви към тази болница — остро отвърна Мартин. — Както и за факта, че посещението ви тук не е било оторизирано от никого!

Джак понечи да отговори, но Мартин стисна слушалката и с мрачен глас съобщи на Кели, че пак е заловил доктор Степълтън в своята лаборатория.

Насреща започна дълъг монолог, прекъсван единствено от кратките включвания на Шевю: „Да, сър“, „Разбирам, сър“... Джак пристъпи към близката лабораторна маса и небрежно се облегна, а Ричард продължаваше да стои на прага с табла в ръце.

Разговорът най-сетне приключи и Мартин остави слушалката.

— Господин Кели ме помоли да ви съобщя, че веднага ще се обади на кмета, в Комисариата по здравеопазването и на прекия ви началник — каза със злорада усмивка той. — Възнамерява да подаде официално оплакване срещу вас, за опитите ви да внесете смут в работата на болничните служители, при това точно в момент, в който управата прави всичко възможно за откриване и ликвидиране на

заразата! В допълнение поръча да ви съобщя, че изпраща хора от охраната, които ще ви придружат до изхода!

— Много мило от негова страна — насмешливо рече Джак. — Но ще се оправя и сам. Всъщност, натъкнах се на вас точно когато си бях тръгнал. Желая ви успешен ден, господа...

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК 25 МАРТ 1996 Г. 15:15 ЧАСА

— Това е в общи линии — приключи Терез и огледа лицата на присъстващите. Доста служители на агенцията бяха отклонени от изпълнението на преките си задължения, за да помагат на проекта „Нешънъл Хелт“, но двете с Колийн продължаваха да изпитват остър недостиг от хора. — Въпроси?

Бяха се натъпкали в тясната стаичка на Колийн, за повечето нямаше място дори за седане. Терез очерта идеята на Джак „без чакане“, съответно обогатена със специфичните изразни средства на рекламата.

— И за всичко това разполагаме само с два дни? — попита Алис.

— Страхувам се, че е така — отвърна Терез. — Ще се опитам да измъкна още един, но не бива да разчитаме на това.

В стаята се разнесе недоволно мърморене.

— Зная, че искам прекалено много — добави тя. — На за съжаление ни саботираха. От финансовия отдел дори ни увериха, че очакват презентация на живо с участието на някой известен актьор от „Спешно отделение“. Тоест — очакват нашето самоубийство!

— Мисля, че концепцията „без чакане“ е по-добра от предишната — обади се отново Алис. — Идеята за „чистота“ звучеше прекалено технически с всичките онези подробности по отношение на стерилността и хората по-трудно биха я възприели...

— Сега имаме по-добри възможности да включим елемент на хумор — подкрепи я друг глас.

— „Без чакане“ ми харесва — обади се друга от сътрудничките. — Сещам се какво изпитвам докато вися пред гинекологическия кабинет...

Разнесе се смях, напрежението видимо се понижи.

— Така ви искам — усмихна се Терез. — А сега да се залавяме за работа! Дайте да покажем на онези бюрократи на какво сме способни, когато ни притиснат до стената!

Хората започнаха да се разпръскват, обзети от нетърпение да застанат пред чертожните дъски.

— Момент! — повиши глас Терез, за да бъде чута сред глъчката. — Не искам да се шуми за това, което решихме тук. Въздържайте се да споделяте идеите си с останалите колеги, просто защото онези счетоводители може пак да измислят нещо. Окей?

Отговори ѝ одобрително мърморене и кимане на глави.

— Добре, да се залавяме за работа!

Стаичката бързо се опразни. Изтощена от емоционалното напрежение, Терез тежко се отпусна в стола на Колийн. Още един изморителен ден беше на път да приключи. Започнал в ранните утринни часове с присъщия ѝ ентузиазъм, той премина през кризата на дълбокото униние, за да свърши с някакво неопределено душевно състояние.

— Браво на теб — похвали я Колийн. — Презентацията беше отлична, успя да въодушевиш тези хора... Жалко, че нямаше представители на „Нешънъл Хелт“.

— Идеята е добра — кимна Терез. — Но въпросът е дали ще успеем да я превърнем в реална рекламна кампания.

— Въпрос на мотивация — кимна Колийн. — Аз мисля, че всички ще се опитат да дадат най-доброто от себе си.

— Дано! — въздъхна Терез. — Иначе Баркър ще продължи да държи на тъпата си идея за „говорящите глави“. А това означава да се върнем в зората на рекламата... На всичкото отгоре има опасност клиентът да я хареса!

— Да не дава Господ — прекръсти се Колийн.

— Ако това стане, със сигурност ще трябва да си търсим нова работа...

— Не бива да си такава песимистка — успокоително промърмори Колийн.

— Какъв ден, Господи! — простена Терез. — А като капак на всичко се тревожа и за Джак...

— Защо?

— Пак беше тръгнал за „Дженерал“ — въздъхна Терез. — Видяхме се колкото да ми подхвърли идеята за чакането и хукна натам!

— Охо! Малко ли му беше посещението на онези бандити?

— Инатът му няма равен на себе си — въздъхна Терез. — Изобщо не е длъжен да обикаля болниците, за това си има специално назначени хора... Но явно става въпрос за мъжка чест, иска да се прави на герой... Не го разбирам!

— Май доста се безпокоиш за него! — закачливо подхвърли Колийн. Тя отлично знаеше, че началничката ѝ старателно отбягва всякакви емоционални ангажименти, но нямаше представа за причините.

— Този човек ме привлича и отблъсква едновременно — призна с въздишка Терез. — Някак успя да ме предразположи, споделихме един пред друг доста неща... Приятно е да чувстваш срещу себе си човек, на когото можеш да имаш доверие.

— Това звучи доста окуражаващо — усмихна се Колийн.

— И двамата носим на гърба си тежък емоционален товар — отвърна с въздишка Терез. — Но стига сме говорили на тази тема. Я кажи как вървят нещата между теб и Чет?

— Засега отлично — отвърна Колийн. — Много си падам по него!

Джак имаше чувството, че гледа познат до втръсване филм. Отново се беше озовал на килима в кабинета на Бингъм и слушаше безкрайните му обвинителни тиради. Как телефонът звънял през целия ден, как цял куп отговорни държавни служители се оплаквали от поведението на Джак Степълтън...

— Какво ще кажеш в своя защита? — попита най-сетне Бингъм, очевидно останал без дъх.

— Не знам — въздъхна Джак. — Не съм имал намерение да ги дразня, целта ми беше да получа допълнителна информация. Много неща около тези кратки епидемии продължават да са мъгла за мен...

— Ти си един парадокс, човече! — изръмжа с опасен блясък в очите Бингъм, но вече си личеше, че бурята отминава. — Навираш си носа дето не ти е работа, но в същото време даваш цяла поредица от блестящи диагнози! Признавам, че бях силно впечатлен от начина, по който засече планинската треска и туларемията... Сякаш у теб живеят две различни личности! Кажи какво да те правя?

— Уволнявате личността, която ви дразни, и запазвате другата — отвърна Джак.

Бингъм пусна една крива усмивка, после поклати глава.

— Основният проблем от моя гледна точка е прекаленото ти твърдоглавие — въздъхна той. — Вече за втори път пренебрегваш изричната ми заповед да се държиш по-далеч от „Дженерал“!

— Виновен съм! — вдигна ръце Джак.

— И причина за това е само личната ти вендета по отношение на „АмериКеър“?

— Не — поклати глава Джак. — Това беше един съвсем второстепенен фактор, на който бързо престанах да обръщам внимание. Предишният път ви споменах, че става нещо странно. Днес вече съм твърдо убеден в това. Хората от болничната управа са прекалено гузни...

— Гузни ли? — изви вежди Бингъм. — Доколкото съм осведомен, ти си обвинил началника на лабораторията в умишлено разпространение на заразите!

— Осведомили са ви погрешно — тръсна глава Джак. — И както обикновено става, от мухата са направили слон! — После се зае да обяснява за какво става въпрос. Как самият началник на лабораторията се беше оплакал от орязания бюджет, който му отпуска „АмериКеър“, намеквайки че това може да се отрази пряко върху сигурността на работата. — Този човек се държеше като задник! — заключи той. — Поисках мнението му относно вероятността от умишлено разпространение на заразите, но той скочи така, сякаш директно го обвинявам в това. След което изпуснах нервите си и сигурно съм му казал някои неща, които не би трябвало да казвам...

— Значи твърдо вярваш в подобна възможност, така ли? — присви очи Бингъм.

— Не знам — призна с въздишка Джак. — Но не мога да приема, че всички тези инциденти са резултат на нещастно стечение на обстоятелствата. Особено ако се вземе под внимание поведението на болничната администрация — от президента до последния санитар! — В един момент се изкуши да разкаже на Бингъм за заплахите и побоя на проникналите в дома му бандити, но после се отказа. Това би му прозвучало прекалено невероятно.

— Помолих комисар Маркъм да ме свърже с главния епидемиолог доктор Ейбълард — рече Бингъм. — И знаеш ли какво ми каза той относно идеята за умишлено заразяване?

— Изгарям от нетърпение да го чуя...

— Всички случаи, с изключение на чумата, имат своето обяснение... Пациентката Хард е била в контакт с диви зайци, а господин Лагенторп е ходил в пустинята на Тексас. На вирусния менингит пък точно сега му бил сезонът...

— Не се връзва последователността във времето — поклати глава Джак. — Клиничната картина също не се развива според...

— Чакай малко! — прекъсна го Бингъм. — Искам да ти напомня, че Ейбълард е епидемиолог, доктор на науките. Основната му специалност е да локализира и изяснява причините за всяка заразна болест!

— Не поставям под съмнение компетентността му — кимна Джак. — Но силно се съмнявам в правилността на неговите заключения...

— Пристрастен си! — остро рече Бингъм.

— При предишните си визити сигурно съм поразрошил нечии прически — сви рамене Джак. — Но не и този път. Разговарях единствено със завеждащата отдел снабдяване и с една лаборантка...

— Хората, които се оплакаха от теб, единодушно твърдят, че си саботирал усилията им да ликвидират зараждащата се епидемия от вирусен менингит!

— Бог ми е свидетел, че се срещнах единствено с госпожа Дзарели и госпожица Холдърнес! — вдигна ръка Джак. — И двете бяха изключително любезни с мен...

— Но ти имаш способността да настройваш хората срещу себе си и очевидно го знаеш! — засече го Бингъм.

— Вероятно сте прав — сви рамене Джак. — Но това важи само за онези, които умишлено провокирам...

— Защо имам чувството, че съм един от тях? — заплашително сбърчи вежди Бингъм.

— Чувството ви лъже. Ако ви дразня, това става без никакъв умисъл от моя страна.

— Дано е така...

— Научих нещо доста любопитно от лаборантката, госпожица Холдърнес — смени темата Джак. — С едно вдигане на телефона всеки може да си поръча комплект острозаразни вируси... Институтът, който ги произвежда, изобщо не проверява самоличността на купувачите си.

— И те пазаруват свободно, без лиценз или специално разрешение? — сбърчи вежди Бингъм.

— Точно така.

— Това пък изобщо не ми е минавало през ума — призна с лека въздишка шефът.

— На мен също — унило въздъхна Джак. — Но сега ме кара да си мисля страшни неща...

— Че какво друго — въздъхна още веднъж Бингъм, а в прорязаните му от ревматични жилки очи се появи замислено изражение. То обаче бързо изчезна, заменено от гняв. — Ти си голям майстор да изместваш темите, а? Въпросът е какво да правя с теб!

— По всяко време можете да ме изпратите на кратка ваканция в Карибите — предложи Джак. — Там сега е много хубаво...

— Престани с безсолните шеги! — сопна му се Бингъм. — Опитвам се да намеря справедливото решение!

— Аз пък се опитвам да се контролирам — въздъхна Джак. — Проблемът е там, че през последните пет години вроденият ми цинизъм взема връх и понякога се изразява посредством не особено приятен сарказъм...

— Няма да те уволня! — обяви решението си Бингъм. — Но трябва да те предупредя, че си на ръба! В момента, в който оставих слушалката след разговора с главния комисар, бях сигурен, че ще те уволня... Но сега решавам да ти дам още един, този път наистина последен шанс. При условие, че забравиш за „Дженерал“, ясно?

— Най-накрая постигнахме съгласие — ухили се Джак.

— Ако ти трябва някаква информация, ще изпратиш там хората от „Връзки с обществеността“! — отсече Бингъм. — Нали затова им плащаме, дявол да го вземе!

— Ще се опитам да го запомня — кимна Джак.

— А сега изчезвай! — махна с ръка Бингъм. На лицето му беше изписано отвращение.

Джак с облекчение се подчини. В кабинета си завари Чет и Джордж Фонтурт, потънали в оживен разговор. Промъкна се между тях, свали якето си и го окачи на облегалката на стола.

— Е? — изглежда го Чет.

— Какво „Е“?

— Обичайният въпрос — поясни приятелят му. — Още ли си на работа в този институт?

— Много смешно — промърмори Джак и сведе учуден поглед към купчината големи пликосе от дебел картон върху плота. Бяха четири. Взе най-горният от тях и го завъртя в ръцете си. Беше дебел поне пет сантиметра, без никакви надписи върху лицевата част. Отвори го и изтърси съдържанието му на бюрото. Оказа се, че това е копие от медицинското досие на Сюзън Хард.

— Видя ли се с Бингъм? — продължаваше да любопитства Чет.

— Оттам идвам... Беше много мил. Изказа ми специална похвала за правилните диагнози на планинската треска и туларемията.

— Стига бе! — облеци се Чет.

— Честна дума! — ухили се Джак. — Е, направи ми и приятелска забележка по повод последното посещение в „Дженерал“... — Ръцете му продължаваха да работят. На бюрото се появи внушителна купчина фотокопия. Вече разполагаше с болничните картони на всички индексни случаи.

— А струваше ли си да ходиш там? — попита Чет.

— Какво значи „струваше ли си“?

— Научи ли нещо, което си заслужаваше поредното мъмрене от шефа? Говори се, че пак си разлаял кучетата...

— Там няма Бог знае какви тайни, но все пак научих нещо ново — кимна Джак, след което разказа за начина, по който могат да се поръчат патогенни бактерии.

— Това ми е известно — рече Джордж Фонтурт. — Като студент работех в една микробиологическа лаборатория. Веднъж шефът поръча по телефона холерни вируси... С нетърпение очаквах да ги видя и те действително пристигнаха.

— С нетърпение? — изглежда го учудено Джак. — Ти си бил по-смахнат, отколкото те мислех!

— Сериозно ти казвам — не се предаваше Джордж. — Познавам куп хора, които реагират точно така. Възбуждат се от мисълта, че

държат в ръка нещо, което може да предизвика масови епидемии...

— Предполагам, че имаме различни представи за възбудата — сви рамене Джак и започна да подрежда документацията. Най-отгоре постави папката на Нодълман.

— Надявам се, че достъпността на патогенните бактерии няма да даде допълнителна храна на параноичното ти мислене — подхвърли Чет. — Искам да кажа, че това с нищо не доказва твоите шантави теории...

— Ще видим — неопределено промърмори Джак и потъна в четене. Възнамеряваше да прегледа подробно картоните, търсейки нови съвпадения.

Чет и Джордж си побъбриха още малко, после най-сетне се досетиха, че пречат и Джордж стана да си върви.

Чет затвори вратата след него и се обърна с лице към приятеля си.

— Преди малко ми се обади Колийн — обяви той.

— Радвам се за теб — разсеяно промърмори Джак.

— Разказа ми какво е станало в агенцията... Според мен тези там са луди. Не може един отдел да работи срещу друг. Просто не виждам смисъла в подобни неща...

— Такъв им е манталитетът — вдигна глава Джак. — Жаждата за власт е единственият фактор, който определя поведението на повечето от тях...

Чет седна зад бюрото си.

— Колийн спомена, че пак си дал страхотна идея на Терез — рече той.

— Моля те, не ми напомняй! — изпъшка Джак и направи опит да се съсредоточи върху медицинските картони. — Не искам да имам нищо общо с това! Нямам представа защо поиска точно моето мнение. Прекрасно знае какво е отношението ми към рекламата в областта на медицината...

— Колийн твърди, че вие двамата сте станали доста откровени един с друг...

— По-точно?

— Не ми каза нищо определено — призна Чет.

— И слава Богу — приключи разговора Джак.

Приятелят му направи опит да зададе още няколко въпроса, не получи отговор и се отказа. Времето неусетно течеше. В пет и половина Чет стана на крака, протегна се и хвърли един очаквателен поглед към Джак, който продължаваше да се рови в документите.

Чет свали якето си от закачалката, прокашля се няколко пъти, но без успех.

— Хей, друже — не издържа най-сетне той. — Докога смяташ да се ровиш из тези бумаги?

— Докато свърша — отвърна Джак, без да вдига глава.

— В шест имам среща с Колийн, ще хапнем нещо набързо. Вероятно ще се появи и Терез, тъй като мислят да работят през по-голямата част от нощта. Защо не дойдеш и ти?

— Оставам тук — поклати глава Джак. — Предай им моите поздравии.

Чет сви рамене, навлече якето си и излезе.

Джак изчете медицинските досиета за втори път. Единственото общо за четирите случая беше фактът, че проявяват симптомите на инфекциозните заболявания едва след като са били приети в болницата поради други оплаквания. Но Лори правилно беше отбелязала, че само Нодълман може да се окачестви като типичен случай на вътрешноболнична зараза. При другите трима симптомите се появяват в рамките на четиридесет и осем часа.

Имаше и още нещо, но за него Джак отдавна се беше сетил: всичките четирима пациенти са били редовно хоспитализирани, тоест нежелани от икономическа гледна точка. И толкоз...

Възрастта им варираше от двадесет и осем до шейсет и три. Двама във вътрешно отделение, по един в гинекологията и ортопедията. Лекувани с различни медикаменти, двама на „открити“ системи. В социално отношение бяха със средни по размер доходи, не са се познавали помежду си. Една жена и трима мъже. Дори кръвните им групи бяха различни.

Джак остави писалката, облегна се назад и впери поглед в тавана. И преди да изиска досиетата не знаеше какво очаква да получи от тях, сега вече се увери, че не научи нищо...

— Чук, чук — обади се един глас откъм вратата. На прага се беше изправила Лори.

— Виждам, че си се прибрал след поредния набег в „Дженерал“ — усмихна се тя.

— Преди това изобщо не подозирах, че съм в опасност — направи гримаса той.

— Знам какво имаш предвид — кимна Лори. — Слуховете твърдят, че Бингъм бил готов да те обеси...

— Не беше щастлив, но все пак успяхме да се разберем.

— Не се ли тревожиш от заплахите на онези, които те пребиха?

— Предполагам, че се тревожа — въздъхна Джак. — Засега предпочитам да не мисля за тях, но сигурно ще се чувствам другояче като се прибера у дома...

— При мен си добре дошъл — рече Лори. — В хола имам един диван, който става на удобно легло.

— Много мило от твоя страна — усмихна се Джак. — Но все някога трябва да се прибера, нали? Ще внимавам и толкоз...

— Научи ли нещо ново по отношение на централизираното снабдяване?

— Нищичко — въздъхна Джак. — Освен факта, че преди мен там са шетали куп хора, включително главният епидемиолог на града и отговорничката за инфекциозните заболявания в болницата. А аз Бог знае защо бях решил, че идеята е хрумнала единствено на мен...

— Още ли си убеден, че става въпрос за някакъв заговор?

— До известна степен — кимна Джак. — Но май ще се окаже, че само аз мисля така...

Лори му пожела късмет и се оттегли. Минута по-късно отново се изправи на прага.

— Бях решила да хапна нещо на път за дома — рече тя. — Искаш ли да ми правиш компания?

— Благодаря, но предпочитам да приключа с тези папки, докато всичко все още е свежо в главата ми.

— Разбирам. Лека нощ.

— Лека нощ, Лори.

Телефонът извъня точно когато разгръщаше за трети път досието на Нодълман. Беше Терез.

— Колийн тръгва на среща с Чет — съобщи тя. — Искаш ли да вечеряме с тях?

Джак беше смаян. Пет години наред беше избягвал всякакви социални контакти, а тази вечер получи покана за вечеря от две красиви и интелигентни жени накуп!

— Благодаря за поканата — промърмори той, после повтори оправданията за досиетата, които вече беше казал на Лори.

— Силно се надявам да зарежеш този кръстоносен поход — въздъхна Терез. — Нима не се убеди, че не си струва риска? Веднъж вече те пребиха, а сега имаш всички шансове да изгубиш работата си!

— Рискът би си струвал в момента, в който открива доказателства за умисъл — отвърна Джак. — Защото сериозно се опасявам от избухването на истинска епидемия.

— Според Чет постъпваш глупаво — настоя Терез.

— Всеки има право на свое мнение — сви рамене Джак.

— Моля те, внимавай като се прибираш!

— Ще внимавам.

Започна да му писва от страховете на околните. За тази опасност беше помислил още сутринта.

— Ние ще работим до късно, може би цяла нощ — добави тя. — Ако имаш нужда от нещо, звъни ми в службата...

— Добре — отвърна Джак. — Желая ви успех...

— И на теб... Благодаря за идеята, която ми даде. Всички я одобриха. Чао...

Джак остави слушалката и се задълбочи в досието на Нодълман. Направи опит да систематизира бележките на сестрите, но не успя да се концентрира. В един момент се усети, че вече пет минути препрочита един и същ параграф, въздъхна и се облегна назад. Продължаваше да мисли за поканите, които му отпратиха Лори и Терез. Неволно отчиташе приликите и разликите между двете жени. После мислите му неусетно се прехвърлиха на Бет Холдърнес, а оттам и на невероятно лесния начин, по който всеки може да си поръча вирулентни бактерии.

Затвори папката на Нодълман и замислено забарабани с пръсти по бюрото. Възможно ли е някой да е поръчал бактерии от Националния биологически център, а след това умишлено да ги е пръснал в болницата? Дали хората от Центъра могат да кажат, че става въпрос именно за техни бактерии?

Идеята му се стори интересна. Бързият напредък в областта на ДНК-технологиите положително е създал подобна възможност, а Националният биологически център със сигурност се е възползвал от нея. Това изглежда разумно както от гледна точка на отговорността, така и по чисто икономически причини. Въпросът е дали действително маркират своите проби.

Разрови бумагите си и скоро откри номера. По-рано през деня беше натиснал двойката, за да се свърже с търговския отдел. Сега обаче набра тройката, която го прехвърли в отдел „Информация“. Наложил му се да послуша малко рок-музика, после в слушалката звънна младежки глас. Игор Краснянски, с какво мога да ви помогна...

Джак се представи с истинското си име и длъжност, след което попита дали може да получи отговор на един чисто теоретичен въпрос.

— Разбира се — отвърна младежът с лек славянски акцент. — Ще направя каквото мога...

— Да речем, че разполагам с бактериална проба, която вече е била подложена на лабораторни манипулации. Има ли начин да разбера дали тя идва от вашия център?

— Въпросът ви е лесен, защото ние маркираме абсолютно всички проби. Отговорът е да. Веднага можем да разберем дали става въпрос за наш продукт.

— Как? — попита Джак.

— С помощта на проста флуоресцентна ДНК-проба, благодарение на която ще узнаем инвентарния номер на бактериалния материал.

— За целта трябва да го изпратя при вас, така ли?

— Може и обратното — отвърна Игор Краснянски. — Аз да ви изпратя маркиран материал от пробата, която ви интересува.

Отлично, рече си Джак. После забързано продиктува адреса си и помоли да получи пратката експресно. Спомена, че става въпрос за изключително спешен случай.

Остави слушалката и доволно въздъхна. Най-сетне щеше да разбере дали има някаква логика в теорията му за умишлена зараза.

Погледна купчината папки пред себе си. Май ще почакал, рече си той. Ако излезе така, че острозаразните бактерии нямат нищо общо с Националния биологически център, положително ще трябва да преосмисли всичко отначало...

Блѣсна стола назад и се изправи. За днес достатъчно. Навлече пилотското яке и изведнѣж изпита болезнена нужда от физическо раздвижване.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 25 МАРТ 1996 Г. 18:00 ЧАСА

Бет Холдърнес остана след работно време, тъй като трябваше да заложи слюнчените проби на всички болнични служители. Нощната смяна се беше появила навреме, но в момента всички вечеряха в столовата. Дори Ричард беше изчезнал, макар че никой не знаеше дали си е тръгнал, или все още е някъде из болницата.

Лабораторията беше пуста и Бет реши, че сега е времето да направи някои проверки. Слезе от високото си столче, пристъпи към вратата и надникна отгатак. Общото помещение беше празно.

Обърна се и се насочи към тежките изолирани врати в дъното на микробиологията. Не знаеше дали в това, което се готвеше да извърши, има нещо нередно, но обещанието си е обещание и трябва да бъде изпълнено. Не беше съвсем наясно с мотивите на доктор Джек Степълтън, но поведението на Мартин Шевю — собственият ѝ началник, беше абсолютно неразбираемо. Той винаги се държеше темпераментно, но напоследък проявяваше грубост по отношение на всички и това беше доста странно...

Следобед се появи в лабораторията като вихрушка, малко след като доктор Степълтън си тръгна. Пожела да узнае за какво е идвал тук медицинският следовател, с кого е разговарял, какво е търсил. Бет направи опит да обясни, че не е ставало въпрос за нищо съществено, но Шевю дори не я чу. Започна да крещи и да сипе заплахи. Стигна дори дотам, че се закани да я уволни за неизпълнение на заповед.

Бет го слушаше с насълзени очи и мълчеше. После, когато Шевю излетя навън, тя изведнъж си спомни за думите на доктор Степълтън, който каза, че в поведението на много хора от болничната управа има нещо гузно. Май ще се окаже прав, рече си тя и изведнъж разбра, че ще направи всичко възможно, за да му помогне...

Изправи се пред двете изолирани врати. Лявата водеше към фризера, а дясната — към инкубатора. Поколеба се за миг откъде да започне, после отвори дясната. Цял ден беше влизала и излизала от

тази камера, тъй като именно там се залагаха слюнчените проби. Отлично знаеше какво има вътре, оставаше ѝ да провери само няколко метални сандъчета, подредени в далечния ъгъл.

Дръпна ръчката, тежката врата бавно се отвори. Лъхна я топъл и влажен въздух. Във вътрешността на инкубатора се поддържаше температура от 37 градуса, близо до телесната. Това беше логично, тъй като много вируси и бактерии се развиват най-добре именно при температурата на човешкото тяло.

Вратата зад гърба ѝ автоматически се затвори. Камерата не беше голяма — около два на три метра. Светлината идваше от две крушки на тавана, скрити в предпазни решетки. Лавиците бяха изработени от перфорирани стоманени листове и заемаха всички стени.

Бет пристъпи към дъното. Там бяха подредени сандъчета от неръждаема стомана, които беше виждала и преди, но никога не се беше интересувала от тяхното съдържание.

Хвана едно от тях с двете си ръце и бавно го постави на пода. Беше голямо колкото кутия за обувки. Направи опит да вдигне капака и едва тогава забеляза, че сандъчето е заключено с миниатюрен катинар.

Учудването ѝ бързо отстъпи място на подозрението. Почти нищо в лабораторията не се заключваше. Вдигна сандъчето и внимателно го върна на мястото му. После се зае да изследва останалите. Показа се, че всички са заключени с подобни катинарчета.

Наведе се и огледа сандъчетата на долния рафт. Същата работа. Вниманието ѝ беше привлечено от състоянието на петото сандъче, отляво надясно... Плъзна ръка по капака и напипа катинара. Подозрението ѝ излезе вярно: езичето не беше щракнато... Вдигна го и веднага усети, че е доста по-леко от предишното, най-вероятно празно. Отмести капака и с облекчение установи, че вътре са подредени няколко лабораторни стъкълца, на които липсваха обичайните за всички проби етикети. Бяха обозначени само с буквено-цифрови комбинации, изписани с мазен флумастер върху обратната страна.

Ръката ѝ предпазливо потъна в сандъчето и излезе обратно с едно от стъкълцата между пръстите. Надписът върху долната му част беше А-81, а колонията бактерии под миниатюрното капаче очевидно се развиваше добре. Бяха слузести, в добре известната на Бет хранителна среда, която се наричаше шоколадова гъба.

Зад гърба ѝ се разнесе остро изщракване и вратата рязко се отвори. Бет се почувства като малко дете, хванато да бърка в буркана със сладкото. Натика набързо стъкълцето обратно в сандъчето и го взе в ръце с намерението да го върне на мястото му върху долния рафт.

За съжаление времето не ѝ стигна. Още преди да успее да затвори капачето, пред нея се изправи доктор Шевю. В ръцете му се поклащаше абсолютно същото сандъче.

— Какво правиш тук? — подозрително попита той.

— Ами аз... — Това беше всичко, което успя да излезе от устата ѝ.

Доктор Шевю тръсна сандъчето на един от близките рафтове и рязко посегна към това, което държеше Бет.

— Къде е катинарчето? — изръмжа той.

Бет протегна разтворената си длан. Мартин рязко грабна катинарчето и внимателно го огледа.

— Как го отвори?

— Беше си отворено...

— Лъжеш!

— Не лъжа — промълви Бет. — Беше отворено и именно по тази причина привлече вниманието ми...

— Все едно и също! — кресна Шевю и камерата сякаш започна да вибрира.

— Нищо не съм пипала! — рече Бет.

— Откъде да знам, че е така? — изръмжа Мартин, отвори капака на сандъчето и внимателно огледа съдържанието му. Явно остана доволен, тъй като шумно затръшна капака и щракна катинарчето.

— Хвърлих едно око, нищо повече — добави Бет, усетила как самообладанието ѝ бавно се възвръща.

Мартин постави сандъчето на мястото му, отстъпи крачка назад и започна да брои. После рязко ѝ заповяда да излезе навън.

— Съжалявам — промълви тя докато го чакаше да залости двойно изолираната врата. — Не знаех, че не трябва да пипам тези сандъчета...

На прага се появи Ричард. Доктор Шевю махна с ръка и гневно му описа какво е заварил в лабораторията.

Очевидно разтревожен, Ричард се извърна към Бет и рязко попита защо е ровила из сандъчетата. После изказа предположението,

че май не я товарят с достатъчно работа.

— Никой не ми е казал, че не трябва да ги пипам! — извика през сълзи Бет.

— Но никой не ти е казал и обратното! — остро отвърна Ричард.

— Това май е работа на доктор Степълтън, а? — заплашително изръмжа Шевю. Моментното ѝ колебание му беше достатъчно. — Всичко е ясно! Вероятно те е запознал с налудничавите си идеи за умишлено разпространяването зарази!

— Нищо подобно! — извика Бет. — Казах му, че не искам да разговарям с него!

— Говорил е той, а ти си слушала! — поклати глава Мартин. — Но аз нямам никакво намерение да търпя подобно поведение! Уволнена си, госпожице Холдърнес! Събирай си нещата и се махай от очите ми!

Бет понечи да протестира, но сълзите я задавиха.

— Няма да ти помогнат нито плачът, нито оправданията! — хладно я изгледа Шевю. — Сама си си виновна, сега трябва да понесеш последиците. Хайде, махай се!

Туин протегна ръка над изподрасканата повърхност на бюрото и остави слушалката. Истинското му име беше Марвин Томас, но го наричаха „Туин“^[1], защото имаше брат близник. Приличаха си като две капки вода, никой не можеше да ги различи. Но при една от честите гангстерски войни за територии между „Черните крале“ и враговете им от бандата в Ийст Вилидж, брат му беше убит...

Очите му бавно се спряха върху лицето на Фил — висок и кльощав тип, който хич го нямаше в ръкопашните схватки, но в замяна на това притежаваше пъргав ум. Благодарение на това качество Туин го беше издигнал до нивото на свой пръв помощник. Единствено Фил беше имал достатъчно акъл, за да реши проблема с мангизите, които бандата получаваше от продажбата на наркотици. Преди неговата намеса ги криеха в една изолирана водопроводна тръба в мазето на Туин...

— Не мога да ги разбера тези типове — промърмори Туин. — Онзи шантав доктор май не е разбрал предупреждението и си прави

каквото ще! Представяш ли си? Погалих го лекичко, казах му какво го чака, но само три дни по-късно той ми показва среден пръст! Това е проява на неуважение!

— Какво казват клиентите? — попита Фил, който беше присъствал на предупреждението в апартамента на Джак и знаеше за какво „погалване“ става въпрос. — Пак ли ще ходим да го съветваме?

— Този път искат да го махнем — поклати глава Туин. — Един Господ знае защо не пожелаха това още първия път... Дават пет стотачки... — На лицето му се появи зловеща усмивка: — Но най-смешното е, че бих го направил и безплатно... Не можем да си позволим подобно неуважение, тъй като скоро ще се окажем извън бизнеса!

— Реджиналд ли ще пратим? — попита Фил.

— Че кой друг? — сви рамене Туин. — Той най-много си пада по такива неща...

Фил се изправи, размаза фаса си с ток и бавно тръгна по мръсния коридор. В предната стая беше задимено от цигарите на половин дузина мъже, които играеха карти.

— Хей, Реджиналд! — подвикна той. — Готов ли си за екшън?

Реджиналд премести клечката за зъби в другия край на устата си и бавно вдигна глава.

— Зависи...

— Мисля, че задачката ще ти хареса — ухили се Фил. — Пет стотачки, за да махнеш оня доктор, на когото отмъкна колелото...

— Хей, човече, и аз съм готов да го направя! — подвикна Би Джей. Така викаха на дебелака Брус Джеферсън, чиито бутове имаха по-голяма обиколка от кръста на Фил. Той също беше присъствал на предупреждението на Джак.

— Туин иска Реджиналд — поклати глава Фил.

Реджиналд захвърли картите и с изправи.

— И без това не ми върви — промърмори той и последва Фил към кабинета на шефа.

— Разбра ли за какво става въпрос? — изгледа го очаквателно Туин.

— Докторът трябва да се махне, срещу пет стотачки — отвърна Реджиналд. — Друго има ли?

— Има — изръмжа Туин. — Трябва да махнеш и едно бяло пиленце... Даже ще е по-добре да отскочиш първо до нея... Ето ти адреса...

Върху смачканото листче хартия беше изписано името и адреса на Бет Холдърнес.

— Имаш ли претенции за начина? — попита Реджиналд.

— Тц — поклати глава Туин. — Просто ги очисти...

— Ще ми се да пробвам новия автомат — ухили се Реджиналд и клечката за зъби щръкна от ъгъла на устата му.

— Добре — кимна Туин. — Да видим дали си струва мангизите, които дадохме за него... — Издърпа чекмеджето на бюрото и извади един чисто нов автоматичен пистолет „Тек“, върху чиято ръкохватка все още имаше фабрична смазка. Плъзна го по плота и Реджиналд го хвана миг преди да падне. — Забавлявай се...

— Точно това мисля да направя — изръмжа Реджиналд. Държеше се преднамерено спокойно, но очите му блестяха от предстоящото удоволствие.

Напусна сградата в отлично настроение. Тази работа винаги му беше допадала.

Отключи черното „камаро“ и се плъзна зад кормилото. Автоматичният пистолет легна върху съседната седалка, скрит под вестник. Моторът забоботи, касетофонът се включи. Новият рап-албум, който много му допаднаше. Озвучителната система на колата му беше обект на завист от всички членове на бандата. Басите бяха толкова мощни, че като нищо можеха да вдигнат керемидите на околните съборетини.

Хвърли един поглед на листчето с адреса на Бет Холдърнес и потегли. Главата му се поклащаше в такт с оглушителната музика.

Бет не се прибра направо у дома. Беше прекалено развълнувана, имаше нужда да излее душата си пред някого. Отби се при една приятелка, разказа ѝ какво се е случило, дори изпи чаша вино. Олекна ѝ мъничко, но все още не можеше да повярва, че е уволнена. На всичкото отгоре продължаваше да се пита какви бяха пробите в онези сандъчета, станали причина за инцидента в лабораторията.

Живееше в един 5-етажен блок на Осемдесет и трета улица-изток, между Първо и Второ авеню. В сравнително приличен квартал, но в доста занемарен блок. Собственикът избягваше да влага пари за поддръжка и все нещо не беше наред. Тази вечер се оказа, че някой е напънал с лост ключалката на входната врата и Бет мрачно поклати глава. Това се беше случвало и преди. Спомни си, че последния път чакаха цели три месеца, за да дойде някой и да оправи вратата.

Решението да се премести беше взела доста отдавна, но за наемането на нов апартамент беше необходим депозит, който тя все още не беше събрала. А сега, останала без работа, вероятно ще трябва да използва част от спестяванията си, което означаваше, че преместването се отлага за неопределено бъдеще.

Пое нагоре по стълбите. Нещата могат да бъдат и далеч по-лоши, рече си тя. Слава Богу, че съм жива и здрава... Спря пред вратата на апартамента си и бръкна в чантичката за ключа. Винаги губеше известно време да го търси, но предпочиташе да го държи отделно от ключа за вратата долу. Така нямаше опасност да изгуби и двата едновременно.

Най-накрая го откри и го пъкна в ключалката. Влезе, по навик залости след себе си и отново започна да рови в чантичката. Откри визитната картичка на Джек Степълтън, отпусна се на дивана и вдигна слушалката.

Минаваше седем, но тя все пак набра номера на Патологическия център. Телефонистката съобщи, че доктор Степълтън си е тръгнал. Навъртя цифрите на домашния му телефон, записани на гърба на картичката, но ѝ отговори секретарят.

— Доктор Степълтън, обажда се Бет Холдърнес — рече в слушалката тя. — Имам нещо за вас... — Обзе я внезапно вълнение, наложи да се направи пауза и да преглътне сълзите си. — Трябва да поговорим! Открих нещо, но за съжаление ме уволниха... Моля ви, обадете се!

Прекъсна връзката, но слушалката колебливо се поклати в ръката ѝ. За момент помисли да навърти отново и да опише това, което откри, после се отказа и реши да изчака неговото обаждане.

Понечи да стане, но страхотен трясък откъм антрето я принуди да замръзне на мястото си. Входната врата отлетя на пантите си и се тресна в стената с такава сила, че топката на бравата откърти парче

мазилка. А резето, което ѝ беше давало чувство на сигурност, изскочи навън с такава лекота, сякаш през цялото време е било завинтено в картон.

На прага, сред облачета прах, изплува тъмна фигура. Мъжът беше облечен в черни кожени дрехи. Очите му пробягаха по тялото на вцепенелата се от ужас Бет, ръката му затръшна вратата. В апартамента се възцари тишина, нарушавана единствено от приглушените звуци на телевизор у съседите.

Ако Бет беше имала възможност да предвиди подобна ситуация, тя с положителност би направила опит да избяга, или поне да се развика. Но не стори нито едното, нито другото. Беше абсолютно парализирана от ужас.

Мъжът пристъпи към нея. Лицето му беше напълно безизразно. От устата му стърчеше клечка за зъби, а в лявата му ръка се поклащаше огромен пистолет, чийто пълнител стърчеше най-малко тридесетина сантиметра надолу.

Спря се точно срещу нея. Без да каже дори дума, той бавно вдигна оръжието си и го насочи в челото на Бет, която потръпна и затвори очи...

Джак излезе от станцията на метрото на Сто и трета улица и затича с равна крачка на север. Времето беше хубаво, температурата на въздуха — нормална. На игрището сигурно става страхотен мач, рече си той. И наистина беше така. Уорън го зърна през телената мрежа и нервно му подвикна да си раздвижи задника и час по-скоро да идва на площадката.

Насочи се към дома си, поддържайки същото равномерно темпо. Наближи блока, спомените от петъчната вечер неволно изплуваха в съзнанието му. Днес пак го бяха засекли в „Дженерал“, а това означаваше, че има всички шансове отново да бъде посетен от „Черните крале“. Но този път беше готов и възнамеряваше да вземе съответните мерки.

Подмина входа, наведе се и влезе в ниския тунел за отпадъци, който водеше към задния двор. Лъхна го острата миризма на урина. Задният двор приличаше на бунище. В здрача се виждаха купища

ръждявали пружини, счупени детски колички и стари автомобилни гуми.

Ръждивата аварийна стълба стърчеше на около два метра от повърхността, към последното ѝ стъпало беше прикрепено бетонно блокче за тежест. Джак обърна една кофа за боклук с дъното нагоре, стъпи върху нея и рязко дръпна блокчето. Стълбата с трясък се разтвори.

Пое предпазливо нагоре. Когато стигна площадката на първия етаж, блокчето под краката му отскочи нагоре и зае първоначалното си положение. Замръзна на място и напрегна слух. Искаше да е сигурен, че действията му са останали незабелязани. Никой не надникна от прозореца си, никой не се оплака от вдигнатия шум. Пое си дъх и продължи нагоре.

Всяка площадка му предлагаше възможността да надникне в бита на съседите си, но той упорито гледаше право напред. Беднотията го потискаше, освен това се опасяваше, че от височината може да му се завие свят. Още от малък изпитваше ужас от високото...

Наближи етажа си и забави ход. Аварийната стълба минаваше точно между прозорците на кухнята и спалнята му. И в двете помещения светеше. Сутринта беше оставил всички лампи запалени.

Наведе се и предпазливо надникна в кухнята. Вътре нямаше никой. Плодовете на масата бяха струпани така, както ги беше оставил. През отворената врата се виждаше част от антрето. Резето на входната врата си беше на мястото.

Обърна се и надникна в спалнята. Всичко изглеждаше така, както го беше оставил. Бутна прозореца и скочи вътре. Съзнателно бе поел риска да не залости този прозорец. Направи бърза обиколка на апартамента, искаше да бъде сигурен, че всичко е наред. Следи от неканени гости нямаше.

Преоблече се в спортен екип и излезе по същия път. Слизането се оказа по-трудно от изкачването, но той стисна зъби. Обстоятелствата просто не позволяваха да влиза или излиза в блока по нормален начин.

Прекося тунела и предпазливо надникна навън. Тротоарът беше пуст, в паркираните коли не се забелязваха хора.

Убедил се, че наоколо няма бандити, той изскочи навън и затича към баскетболната площадка.

За съжаление беше закъснял. Аварийната стълба му бе отнела прекалено много време. Наложил се доста да почака, преди да бъде включен в играта. А когато това най-сетне стана, отборът му се оказа доста слаб.

Тази вечер стрелбата му от средно и далечно разстояние беше много добра, но съекипниците му играеха отчайващо зле. За огромно удоволствие на Уорън, чийто тим печелеше постоянно и не излизаше от площадката.

Разочарован от лошия си късмет, Джак навлече горницето на анцуга и се насочи към изхода.

— Тръгваш ли си, човече? — подвижна след него Уорън. — Остани още малко, може би ще ти пуснем аванта!

Това не беше проява на злорадство, а просто част от правилата, което властваха тук. Всички го правеха.

— Нямам нищо против загубата, стига да ми е нанесена от достоен противник! — не му остана дължен Джак. — Но когато губя от леваци, наистина ме е яд!

Репликата му предизвика одобрителни възгласи от страна на зяпачите.

Уорън се стрелна напред, изправи се пред него и заби показалец в гърдите му.

— Леваци ли каза? — застрашително изръмжа той. — Тогава ти предлагам следното: правиш петица по свой избор и играеш срещу нас!

Очите на Джак пробягаха по площадката. Всички гледаха насам. Умът му механично започна да отчита плюсовете и минусите на това предизвикателство. Имаше нужда от още раздвижване и много му се искаше да поиграе. Но изборът на четирима души от зяпачите щеше да предизвика недоволство у останалите. В продължение на месеци се беше борил да бъде приет и не искаше да рискува. Освен това винаги имаше шанс да загубят и да станат обект на безмилостни подигравки от страна на Уорън и останалите зяпачи... Преценил, че не си струва да рискува, той бавно поклати глава:

— Не, мисля да направя един малък крос в парка и да се прибирам...

Уорън моментално се възползва от възможността да спечели още една малка победа. Извърнал се към своите привърженици, той

направи знака на победата с два пръста, поклони се на овациите, обърна гръб на Джак и извика:

— Има ли други кандидати?

Джак с мъка скри усмивката си. Отношенията на баскетболната площадка бяха умалено копие на отношенията в огромния град. Защо никой от известните имена в психологията не се е сетил да ги превърне в обект на научно изследване?

Бутна мрежестата врата, излезе на тротоара и затича към Централ парк, който се тъмнееше на изток. Любимото му място за разтоварване, далеч от суматохата на големия град...

Реджиналд кипеше от безсилен гняв, но нямаше какво да направи. Беше изключено да се появи на игрището в този враждебен квартал, затова предпочете да изчака в черното си Камаро. Единствената му надежда беше след края на мача Джак да се измъкне от тълпата и да отиде някъде сам, може би в близкото кафене за една бира.

Видя го да напуска играта и да облича анцуга си, ръката му бръкна под вестника на съседната седалка и свали предпазителя на големия „Тек“. После до слуха му долетя предизвикателството на Уорън и разбра, че ще трябва да изчака още един мач...

Но сгреша. Няколко минути по-късно Джак напусна игрището. Реджиналд доволно кимна с глава, но миг по-късно тревогата му отново се появи. Вместо да тръгне към някое от близките кафенета, докторът се насочи право на изток.

Проклинайки под нос, Реджиналд направи обратен завой, без да се съобразява с интензивното улично движение. Някакво такси изскърца със спирачките си, а водачът гневно натисна клаксона. Беше едно от онези азиатски копелета, които караха кръвта на Реджиналд да кипва в момента, в който ги зърне. Ръката му потрепна по посока на автоматичния пистолет. Испита неудържимо желание да му изпразни един пълнител в жълтата муцуна.

След минута-две разочарованието му се стопи. Шантавият доктор прекоси Централ Парк Уест и се насочи към горичката отвъд нея! Реджиналд паркира и изскочи от колата с вестник в ръце. Под него

тежеше пистолетът. Хукна след Джак, криволичейки между колите на уличното платно.

Близкият вход на парка се сливаше с грапавата настилка на Уест Драйв, веднага вляво се издигаше широко каменно стълбище, което водеше към върха на близката канара. Няколкото улични лампи му позволиха да зърне фигурата на доктора, която бързо се стопи в мрака.

Реджиналд бързо пое нагоре. Беше доволен, беше дори малко учуден на късмета си. Жертвата сама му предлагаше най-доброто и най-чистото решение на поставената задача.

От гледна точка на Джак обаче паркът предлагаше самота и спокойствие. Тъмнината наистина пречеше на зрението му, но това се отнасяше и за всички останали. Беше твърдо убеден, че „Черните крале“ ще го потърсят в апартамента и квартала наоколо.

Тук теренът беше изненадващо стръмен и каменист. Районът неслучайно се казва Грейт Хил^[2], рече си той. Тясната асфалтирана пътечка се виеше нагоре, между плътната стена на обезлистени дървета. На светлината на луминисцентните лампи гората изглеждаше обвита в гигантска паяжина.

Успокои дишането си и затича с равномерни крачки. Градът остана зад гърба му, вече можеше да мисли далеч по-ясно. Запита се дали войната, която беше започнал, действително се дължи на ненавистта му към „АмериКеър“, както твърдяха Бингъм и Чет. И си отговори, че това е напълно възможно. Защото идеята за умишлено разпространение на четири острозаразни болести сама по себе си беше малко вероятна, за да не кажем напълно изключена. А защитната реакция на хората от „Дженерал“ е предизвикана от собственото му агресивно поведение. Бингъм беше прав в твърдението си, че Джак е от хората, които могат да се държат изключително грубо.

По едно време слухът му долови някакъв звук, който се различаваше от ритмичното потупване на собствените му стъпки. Сякаш на маратонките му имаше налчета. Озадачен, той смени ритъма на бягането. Звукът излезе от синхрон, но скоро отново започна да звучи заедно със стъпките му.

Рискува да се обърне назад и веднага зърна тъмната фигура, която бързо се приближаваше. На светлината на един от стълбовете

блесна черно кожено яке, в ръката на непознатия се поклащаше пистолет!

Притокът на адреналин го накара да полети напред с максимална бързина. Налчетата зад гърба му също ускориха ритъма си. Преценил, че може би ще има шанс, ако успее да стигне до някоя оживена улица, Джак трескаво започна да изчислява най-прекия път за излизане от парка. Разбира се, тези изчисления не му донесоха нищо. Беше сигурен само в едно — най-бързо ще стигне до града, ако пресече шубраците вдясно от стръмната пътека. Не беше в състояние да определи какво разстояние трябва да измине — сто метра, километър...

Усетил близостта на преследвача си, Джак направи остър завой надясно и се шумугна в шубраците. Тук беше значително по-тъмно, тичането стана почти невъзможно. Обзет от паника, той се запрепъва през някакви бодливи вечнозелени храсти.

Не след дълго стигна билото на малкия хълм, храстите се разрешиха и изчезнаха. Под краката му шумоляха сухи листа, стволите на дърветата изскачаха пред очите му като неочаквани препятствия.

Натъкна се на един солиден дъб, плъзна се зад него и спря да си поеме дъх. Тежкото дишане му пречеше да чува, ушите му долавяха единствено далечния грохот на уличното движение, равномерен и стабилен като водопад. Отвреме навреме се чуваше клаксон или вой на сирена.

Остана зад дебелия дънер в продължение на няколко минути. Стъпките зад гърба му бяха изчезнали. Отлепи се, надникна иззад ствола и предпазливо тръгна на запад. Стъпваше бавно, внимаваше да не вдига шум по дебелия килим миналогодишни листа. Сърцето блъскаше в гърлото му.

Кракът му изведнъж попадна върху нещо меко, което, за огромен ужас, сякаш избухна пред очите му. В продължение на една безкрайно дълга секунда изобщо не разбираше какво става. Като възкръснал мъртвец от земята се надигна някаква призрачна, покрита с дрипи фигура...

— Мръсници! Гадни копелета! — ревна пронизителен глас, а фигурата заподскача из храстите като дервиш. До нея изведнъж изплува още една, също толкова дрипава.

— Няма да ни вземете количката! — изпищя вторият просяк. — Ей сега ще ви видим сметката!

Джак понечи да се дръпне назад, но първата фигура връхлетя срещу него и замахна. Лъхна го отвратителна воня. Направи крачка встрани да избегне удара, но онзи протегна нокти към лицето му.

Наложи се да напегне всички мускули, за да отблъсне вонящото същество, което се беше впило в дрехите му. В същия момент екнаха изстрели. Тялото на просяка изведнъж омекна, нещо мокро и лепкаво протече по ръцете на Джак, който рязко отскочи назад и встрани.

Воят на другия просяк секна след втори автоматен ред, на негово място се появи странно гъргорене.

Успял да зърне блясъка на изстрелите, Джак се обърна и хукна в обратна посока. Не гледаше къде тича, клони и храсти шибаха лицето и тялото му. Почвата под него изведнъж изчезна и той полетя във въздуха. Успя да се свие на кълбо миг преди да се стовари в дъното на тесен овраг, запълнен с бодливи храсталаци. В следващия миг вече беше на крака и отново летеше напред.

Изскочи на асфалтираната пътечка толкова внезапно, че рухна на колене. Пред очите му се появи слабо осветено гранитно стълбище. Надигна се, тръсна глава и се понесе натам. Малко преди да изкачи каменните стъпала, зад гърба му тресна единичен изстрел. Куршумът се удари в парапета отдясно и рикошира със зловещо бръмчене.

Затича на зиг-заг нагоре, вземайки стъпалата по две. Скоро се озова на малка каменна площадка с арка, отвъд която имаше още стъпала.

Зад гърба му се долови тропот на тичащи нозе. Преценил, че няма да има време за второто стълбище, Джак се шмугна зад арката. Тук цареше непрогледен мрак. Протегнал ръце пред себе си, той бавно тръгна напред.

Стъпките зад гърба му заглъхнаха. Преследвачът беше стигнал до междинната площадка. Обзет от ужас, Джак се понесе напред, надявайки се да излезе на някоя осветена алея. Но само след метър-два влезе в съприкосновение с невидима в мрака желязна кофа за боклук, която се преобърна и започна да се търкаля с ужасен шум. Просна се върху камъните миг преди да прозвучи дълъг автоматичен откос. Куршумите вдигаха искри по гранитния свод.

Изчака паузата и отново хукна напред. Но зад ъгъла на каменната арка се натъкна на нови, труднопреодолими препятствия — пространството наоколо беше задръстено от бутилки и бирени кутийки, които нямаше как да избегне.

Стисна устни и се понесе напред, въпреки ужасния шум, който вдигаше. Разсеян кръг светлина в дъното маркираше началото на някакво друго стълбище. Най-сетне стигна до него и се понесе нагоре. Тук беше по-светло, можеше да тича по-бързо.

Гласът екна зад гърба му, когато от горния край на стълбището го деляха някакви нищо и никакви два метра.

— Спри, или си мъртъв!

Преценил, че преследвачът е в долния край, Джак бавно се подчини. Нямаше начин да избегне куршум, изстрелян от подобно разстояние.

— Обърни се!

Отново се подчини, очите му се спряха на огромния пистолет, насочен право в гърдите му.

— Помниш ли ме? Аз съм Реджиналд...

— Помня те — кимна Джак.

— Слизай обратно! — заповяда задъхано Реджиналд. — Писна ми да те гоня из тези стълби!

Джак започна да се спуска обратно и спря на три стъпала от преследвача си. Тук светлината идваше единствено от облаците над главите им, които отразяваха сиянието на града. Чертите на Реджиналд се губеха в мрака, а очите му приличаха на две черни дупки.

— Куражлия си, човече — промърмори Реджиналд и огромния „Тек“ бавно се спусна до бедрото му. — Освен това си в отлична форма, това трябва да ти го призная...

— Какво искаш от мен? — попита Джак. — Готов съм да ти дам всичко...

— Нищо не искам — изръмжа онзи. — Освен това вече знам с какво разполагаш, нали ти бях на гости в онзи шибан апартамент... Трябва да те премахна, човече. Говори се, че си пренебрегнал предупреждението на Туин...

— Ще ти платя! — задъхано рече Джак. — Ще ти дам повече, отколкото ще вземеш за тази работа!

— Това ми звучи интересно — ухили се Реджиналд. — Но няма как да направим сделката, защото ще трябва да отговарям пред Туин... Нямах достатъчно пари, за да ме изкушиш, човече...

— Тогава ми кажи кой ви плаща — погледна го умолително Джак. — Имам право да знам това, не мислиш ли?

— Честно казано, не знам — промърмори Реджиналд. — Знам само, че мангизите са добри. Дават ми пет стотачки, за да си потичам петнадесетина минути в гората... Не е лошо, нали?

— Аз ще ти дам хилядарка! — забързано рече Джак. Сега най-важното беше да удължи разговора.

— Съжалявам — поклати глава Реджиналд. — Нашата малка беседа приключи, номерът ти е изтеглен...

Джак не можеше да повярва, че ще бъде застрелян, ей така, за нищо. При това от един напълно непознат човек... Смътно си даваше сметка, че трябва да накара този тип да говори, но просто не знаеше какво още да каже. А когато дулото на огромния пистолет се насочи в гърдите му, всички мисли излетяха от главата му.

— Аз съм — промърмори Реджиналд. Достатъчно запознат с уличния жаргон на квартала, Джак веднага разбра за какво става въпрос. Реджиналд поемаше отговорността за това, което се готвеше да извърши.

Пистолетът гръмна и той инстинктивно затвори очи. Но не почувства нищо. После изведнъж си даде сметка, че Реджиналд си играе с него, като котка с мишка... Бавно отвори очи. Макар и парализиран от ужас, той беше твърдо решен да не доставя удоволствие на този маниак. Но Реджиналд беше изчезнал...

Примигна няколко пъти, сякаш не вярваше на очите си. После отново напрегна взор. Тялото на Реджиналд беше проснато в подножието на стълбите, тъмната като мастило локва около главата му бавно се разширяваше.

Джак преглътна, но не се помръдна от мястото си. Откъм сянката на арката бавно изплува мъжки силует. На главата му имаше бейзболна шапка, обърната с козирката назад. В ръката му се поклащаше пистолет, голям колкото този на Реджиналд. Мъжът се насочи към оръжието на убития, отхвъркнало на два-три метра встрани. Наведе се да го вдигне, огледа го от всички страни, после го тикна в колана си. Едва след това обърна внимание на жертвата. Направи крачка напред,

бутна с крак главата на Реджиналд и огледа раната. Доволен от това, което видя, той прерови джобовете на трупа, измъкна портфейла и го прибра. Едва тогава благоволи да обърне внимание на вцепененият от ужас Джак.

— Хайде, докторе, да вървим — промърмори той.

Джак бавно се спусна по трите стъпала, които го делиха от спасителя му. Позна го едва когато стигна на метър от него. Беше Пљонката!

— Какво търсиш тук?! — попита с пресъхнало гърло той.

— Сега не е време за приказки, човече! — отвърна онзи и цвъкна струйка слюнка между зъбите си. — Трябва моментално да изчезваме, защото единият от онези дриплъовци горе е само ранен и вече със сигурност е викнал ченгетата!

От момента, в който изстрелът на Пљонката отекна под каменната арка, в главата на Джак се възцари пълно объркване. Нямаше идея откъде изскочи този човек, при това точно когато трябва, нямаше идея и къде го води сега.

Направи опит да протестира. Напускането на сцената на убийството е сериозно престъпление и той прекрасно го знаеше. На всичкото отгоре убийствата бяха две! Но Пљонката изобщо не му обърна внимание, а когато в един момент Джак отказа да тича повече и се опита да обясни защо не трябва да бягат, той се обърна и му зашлеви един доста здрав плесник.

— Хей, какво правиш?! — гневно извика Джак и притисна длан към пламналата си буза.

— Опитвам се да ти вкарам малко акъл в глупавата глава! — хладно отвърна Пљонката. — Трябва час по-скоро да се прехвърлим оттатък, в Амстердам! Дръж това бебче! — Тежкият автоматичен пистолет на Реджиналд изведнъж се оказа в ръцете на Джак.

— Какво да правя с него? — попита той. В ръцете си държеше оръжие, с което беше извършено престъпление. А такива оръжия се пипат само с гумени ръкавици, тъй като служат за веществено доказателство.

— Тикни го под якето си и да бягаме! — нетърпеливо отвърна Пљонката.

— Не става, приятелю! — решително поклати глава Джак. — Ето, вземи си желязото и изчезвай! Но аз не мога да постъпя така...

На Плънката му дойде до гуша. Дръпна с рязко движение пистолета от ръцете на Джак и притисна дулото в слепоочието му.

— Започваш да ме ядосваш, човече! — просъска той. — Какво ти става, по дяволите? Нима не разбираш, че гората може да е пълна с онези задници от „Черните крале“? Сега ме слушай внимателно, защото няма да повтарям! Ако не си размърдаш задника и то веднага, ще те похарча, ясно? Ако не беше Уорън, за нищо на света нямаше да си разкарвам черния задник из тоя пущинак!

— Уорън ли? — озадачено промълви Джак. Нещата му се сториха безнадеждно объркани, но разбра едно: Плънката не се шегува и най-добре да му се подчини без повече въпроси. От съвместните им игри на площадката вече знаеше, че този тип е крайно избухлив и изобщо не знае какво прави, когато се ядоса...

— Идваш ли? — застрашително изръмжа Плънката.

— Да — примирено въздъхна Джак. — Ти решаваш...

— Нямаш представа колко си прав! — кимна онзи, тикна автоматичния пистолет обратно в ръцете му и го побутна пред себе си.

До улица „Амстердам“ се добраха без произшествия. Плънката хлътна в една телефонна кабина, а Джак остана да се озърта пред нея. В град като Ню Йорк полицейските сирени вият почти непрекъснато, но сега изведнъж му се стори, че всички ченгета са се насочили по следите им. В продължение на години беше считал себе си за жертва, но сега изведнъж бе станал престъпник...

Плънката остави слушалката и вдигна палец. Джак се усмихна в отговор, макар да нямаше представа какво означава този жест.

Петнадесетина минути по-късно до тротоара спря нисък бежов буик. В купето дънеше оглушителна рап-музика, която се чуваше отдалеч, въпреки вдигнатите огледални стъкла. Плънката отвори задната врата и кимна с глава. Джак мълчаливо се подчини. Събитията очевидно не бяха под негов контрол.

Плънката огледа тротоара в двете посоки и скочи на предната седалка. Гумите пронизително изсвириха и колата се стрелна напред.

— Какво става? — попита човекът зад волана. Беше Дейвид, още един от редовните участници в баскетболните битки на корта.

— Цял вагон с лайна, ето какво! — намусено изръмжа Плънката, смъкна страничното стъкло и шумно се изхрани.

Болезнено намръщен от тежките баци, които дънеха от многобройните тонколони в купето, Джак измъкна автоматичния пистолет от колана си и го сложи на седалката. Повече не можеше повече да търпи докосването му до кожата си.

— Какво да правя с това? — извика той. Наложил се да крещи, тъй като нямаше друг начин да бъде чул.

Плънката се обърна, взе пистолета и го показа на Дейвид.

— Последният модел! — подсвирна с уважение онзи.

Поеха по Сто и шеста в пълно мълчание, после завиха надясно и се насочиха към площадката, на която продължаваше да се води ожесточена спортна битка. Дейвид спря до отсрещния тротоар.

— Чакай ме тук! — промърмори Плънката, отвори вратата и слезе.

Джак остана в колата и мълчаливо гледаше как спасителят му влиза на площадката и спокойно се изправя край страничната линия. В един момент се изкуши да разпита Дейвид, но благоразумието му надделя. Минута по-късно Уорън забеляза високата фигура на Плънката и прекрати мача.

Двамата си размениха няколко думи до страничната линия, после портфейлът на Реджиналд смени притежателя си и двамата бавно тръгнаха към паркираната на улицата кола. Дейвид смъкна страничното стъкло и Уорън пъкна главата си в процепа.

— Какви ги вършиш, бе приятелче?! — гневно попита той.

— Нищо не върша! — намусено отвърна Джак. — Защо ми крещиш, не виждаш ли че аз съм жертвата?

Уорън замълча. Езикът му изскочи навън и облиза сухите устни. По челото му блестяха ситни капчици пот. След кратък размисъл той рязко се изправи и отвори вратата.

— Излизай! Отиваме у вас да си поговорим!

Джак мълчаливо се подчини. Без дори да го погледне, Уорън тръгна напред. Плънката остана зад гърба му.

Изкачиха стълбите в пълно мълчание. Уорън проговори едва когато входната врата се затвори след тях.

— Имаш ли нещо за пиене? — попита той.

— „Геторейд“^[3] и бира — отвърна Джак, който едва предния ден бе успял да зареди хладилника си.

— „Геторейд“ — рече Уорън и уморено се тръшна на дивана.

Плюнката предпочете бира.

Джак поднесе питиетата и седна на стола срещу дивана. Плюнката остана прав до вратата.

— Искам да зная какво става! — отсече Уорън.

— Аз също — отвърна Джак.

— Без повече глупости! — гневно повиши тон младежът. — Един път беше напълно достатъчно!

— Какво искаш да кажеш?

— В събота ме попита за „Черните крале“ — напомни му Уорън. — Каза, че питаш само от любопитство. А тази вечер един от тях се опитва да ти види сметката. Ще ти кажа какво знам за тези нещастници — опитват се да играят на едро с наркотици, но са обречени... Схващаш ли? Ако си се замесил в техните игри, аз не те искам в този квартал! Кратко и ясно!

Джак неволно се разсмя. Ето каква била работата!

— Ама ти наистина ли мислиш, че съм наркодилър? — попита той.

— Слушай какво ще ти кажа, докторе — примигна Уорън. — За мене ти си много странна птица. Бог ми е свидетел, че не знам защо си се заселил именно тук. Нямам нищо против, стига да не играеш разни гадни игри... Но ако си тук, защото си въобразяваш, че можеш да стоиш на сянка зад нас, докато ти си пласираш наркотиците, ще трябва сериозно да се замислиш. Ама много сериозно!

Джак прочисти гърлото си и започна. Призна, че е излъгал относно причините, поради които се е интересувал от „Черните крале“, призна и за побоя... После честно добави, че причините за този побой са свързани с пряката му работа, но до този момент не е съвсем наясно за тях...

— Сигурен ли си, че не става въпрос за наркотици? — подозрително го изгледа Уорън. — Ако ме лъжеш, лошо ти се пише!

— Казах ти самата истина — увери го Джак.

— В такъв случай можеш да се считаш за голям късметлия — отпусна се Уорън. — Щеше да си труп, ако Дейвид и Плюнката не бяха разпознали случайно онова копеле с черното „камаро“. А Плюнката

има око за тези работи и веднага позна, че копелето се готви да ти види сметката...

— Много съм ти задължен — промълви Джак, обръщайки се към дългуча, който продължаваше да подпира вратата.

— Дребна работа, док — ухили се Пљунката. — Онзи лайнар изгаряше от нетърпение да ти види сметката и нито веднъж не погледна назад! А ние с Дейвид се лепнахме зад гърба му в момента, в който се появи на Сто и шеста!

Джак разтърка слепоочията си. Нещата най-сетне започнаха да се изясняват.

— Каква нощ! — тежко въздъхна той. — Сега трябва да отидем в полицията...

— Да бе, как не! — ядосано го изгледа Уорън. — Никаква полиция!

— Но в парка лежат трупове! Двама, а може би и трима, ако броим онези бездомници!

— Тръгнеш ли за полицията, труповете стават четири! — отсече Уорън. — Слушай какво ще ти кажа, док... Не се забърквай в гангстерски войни, ясно? Тук става въпрос именно за такава война... Онова копеле Реджиналд прекрасно знаеше, че не бива да се мярка насам. Искам да кажа, че тъпата им банда не може да се разхожда из наша територия и да трепе хора... Дори когато става въпрос за някакъв шантав бял доктор като теб! Защото утре ще наберат кураж и ще пречукат някой от нашите братя, разбираш ли? Затова забрави и си гледай своята работа. На полицията и без това не й пука, дори е доволна, когато черните банди се трепят помежду си. Ако идеш в участъка, ще ни причиниш само неприятности... На себе си също, защото ще престанем да те считаме за приятел.

— Но да избягаш от местопрестъплението е...

— Знам бе, знам — прекъсна го Уорън. — Това е противозаконно и могат да те тикнат в пандиза... Голяма работа! На кого му пука, по дяволите? Ще ти кажа и нещо друго, док... Ти все още имаш проблем. Ако излезе така, че „Черните крале“ са ти издали смъртна присъда, само ние можем да ти опазим задника. Ние, а не ченгетата!

Джак понечи да възрази, после се отказа. Знаеше достатъчно за бандите, които си бяха разпределили Ню Йорк. Уорън е прав — ако „Кралете“ искат смъртта му (нещо далеч по-вероятно след убийството

на Реджиналд), полицията изобщо не може да го спаси. Едва ли някой ще поеме разноските по плътната му охрана, двадесет и четири часа в денонощието.

Уорън вдигна глава по посока на Плънката.

— През следващите няколко дни някой трябва да е плътно залепен за доктора — рече той.

— Няма проблеми — кимна Плънката.

— Знаеш ли на какво ме е яд най-много — промърмори Уорън, стана на крака и се протегна: — Тази вечер бях събрал страхотно отборче и мачкахме всичко наред!

— Съжалявам — усмихна се Джак. — Следващият път ще ти пусна да ме биеш...

Уорън избухна в смях.

— Едно ще ти кажа, док — изхълца той. — Много си шантав, ама на терена наистина си те бива! — Направи знак на Плънката и тръгна към вратата. — Пак ще се видим, но сега трябва да внимаваш... Имаш ли намерение да тичаш утре вечер?

— Може би — колебливо отвърна Джак. Не знаеше какво ще прави след пет минути, а това момче го пита за утре вечер!

Уорън и Плънката му махнаха с ръка и вратата се затвори след тях.

Джак остана на мястото си, неспособен дори да се помръдне. Изтече доста време, преди да събере сили и да отиде в банята. Гледката в огледалото го накара да потръпне от ужас. Едва сега разбра защо няколко души го бяха загледали докато чакаше в колата на Дейвид. Лицето и пуловера му бяха опръскани с кръв, вероятно на онзи нещастник — скитника... По челото и носа му личаха няколко дълбоки драскотини, оставени от ноктите на същия човек. Други, поплитки, пресичаха скулите му. Те без съмнение бяха от бодливите храсти. В общи линии изглеждаше така, сякаш е избягал от плен...

Влезе във ваната и завъртя крановете на душа. Умът му бясно препускаше. Не помнеше друг случай да е бил толкова объркан, с изключение на дните след гибелта на семейството си. Но тогава беше различно. Тогава беше изпаднал в плен на дълбока депресия, а сега мозъкът му просто отказваше да се бори с бъркотията, но не можеше и да се помири с нея...

Излезе изпод душа и започна да се подсушава. Все още се колебаеше дали да не се обади в полицията. Обзет от нерешителност, той бавно пристъпи към телефона. Едва сега забеляза, че лампичката на секретаря мига. Натисна клавиша за прослушване и чу обезпокоителното съобщение на Бет Холдърнес. Веднага я набра, но отсреща не вдигнаха. Преброи десет сигнала и едва тогава остави слушалката. Какво ли е открила? В душата му се промъкна чувство на вина. Беше сигурен, че жената е изгубила работата си заради него...

Извади една бира от хладилника и се премести в дневната. Седна на перваза на прозореца и хвърли поглед надолу, към Сто и шеста. По платното пълзяха коли, тротоарите бяха пълни с народ. Но мислите му бяха далеч, съмнението дали все пак не трябва да звънне в полицията все още не го напускаше.

Така изтекоха часове. Джак бавно осъзна, че липсата на решение всъщност пак е решение. След като не се обажда в полицията, значи е приел условията на Уорън. И е престъпил законите...

Върна се при телефона и отново позвъни на Бет. Вече минаваше полунощ, но отсреща все така не отговаряха. В душата му се промъкна тревога. Дано да е отишла при някоя приятелка, за да сподели мъката си... Тревогата му нарастна.

[1] Близнак — б.пр. ↑

[2] Големият хълм — б.пр ↑

[3] Известна марка калорична, безалкохолна напитка, използвана от спортистите — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ВТОРНИК 26 МАРТ 1996 Г. 7:30 ЧАСА, НЮ ЙОРК

На другата сутрин, веднага след като се събуди, Джак отново набра номера на Бет Холдърнес. И отново никой не отговори. Пак опита предположението с приятелката, но този път не успя да се освободи от безпокойството. Вероятно поради собствените си премеждия.

Все още без велосипед, той отново бе принуден да използва услугите на градския метрополитен. Но вече не беше сам. В мига, в който се появи на входа на блока, за него се залепи един от по-младите членове на кварталната банда. Викаха му Чадъра, тъй като притежаваше отлични защитни умения при играта на баскетбол. Беше малко по-нисък от Джак, но имаше невероятен отскок, поне с половин метър по-голям от неговия...

Във вагона седнаха един срещу друг, никой не прояви охота към разговор. Чадъра не отбягваше погледа му, но върху лицето му беше изписано пълно безразличие. Като повечето афро-американци в града и той носеше прекалено широки дрехи. Памучната му риза приличаше на палатка, но Джак предпочиташе да не мисли за това, което се крие под нея. Не можеше да си представи, че Уорън ще му изпрати бодигард без цял арсенал оръжия.

Прекоси Първо авеню и започна да изкачва стъпалата към входа на Центъра. С крайчеца на окото си видя, че Чадъра нерешително спря. Той също забави ход. Мина му абсурдната мисъл да покани младежа да си уплътни времето в барчето на втория етаж, но това, разбира се, беше напълно изключено.

Сви рамене и продължи нагоре. Оценяваше по достойнство закрилата, която му предлагаше младежа, но той очевидно сам ще трябва да реши как да прекара времето си.

Миг преди да бутне входната врата го обзе неприятното предчувствие, че в хладното приземие може би го чакат трупове, за чиято смърт носи лична вина.

По програма днес беше „книжен ден“ — тоест, щеше да се занимава с попълване на документи и заключения, без аутопсии. Но това не му попречи да се отправи към приемното отделение на моргата. Искаше да провери както за Реджиналд и двамата бездомници, така и за нови случаи на вирусен менингит.

Дежурният го видя през остъклената врата и натисна копчето за отваряне. Още от прага разбра, че днешният работен ден няма да протече нормално. Вини го нямаше в ъгъла с обичайния вестник в ръце.

— Къде е Вини? — извърна се той към Джордж.

Без да вдига глава от бумагите пред себе си, колегата му сухо отвърна, че Вини вече е в залата за аутопсии, повикан от Бингъм.

Пулсът на Джак се ускори. Към чувството за вина относно събитията от изтеклата нощ се прибави и абсурдната увереност, че Бингъм е пристигнал тук специално за аутопсията на Реджиналд. Шефът имаше прекалено много други задължения, за да отдели време и на аутопсиите. Хващаше скалпела рядко, само при някои по-специални случаи.

— Защо е дошъл толкова рано? — попита с преднамерена небрежност той.

— Имахме тежка нощ — отвърна Джордж. — Нов случай на острозаразна болест с летален край в „Дженерал“ и бюрократите полудяха. Главният епидемиолог звъннал посред нощ на Комисаря по здравеопазването, той пък събудил Бингъм...

— Пак ли става въпрос за вирусен менингит? — попита с интерес Джак.

— Тц — поклати глава Джордж. — Този път са убедени, че е вирусна бронхопневмония...

Джак кимна с глава и усети как по гърба му пробягват ледени тръпки. Ето го вирусът, който атакува горните дихателни пътища! Вече беше запознат с огнището на такава епидемия, възникнало миналата пролет в Лонг Айленд. Макар че и това заболяване не се предава изцяло от пациент на пациент, той изпита чувство на дълбока тревога.

Забеляза необичайно високата купчина папки върху бюрото на Джордж, протегна ръка и започна да ги прехвърля.

— Нещо друго по-интересно от отминалата нощ? — преднамерено небрежно попита той, докато очите му търсеха името на Реджиналд.

— Хей, престани да ровиш! — намръщи се Джордж. — Току-що ги подредих! — После вдигна глава и стреснато попита: — Какво е станало с теб, по дяволите?!

Джак беше забравил за драскотините, които покриваха лицето му.

— Спънах се по време на снощния джогинг — промърмори той. Не обичаше да лъже, а това все пак беше част от истината.

— Да не би да си паднал върху топ бодлива тел? — изгледа го продължително Джордж.

— Имаме ли жертви на огнестрелно оръжие? — смени темата Джак.

— Цели четири — кимна Джордж. — Което означава, че ще ти възложи един от тях, въпреки „книжния ден“...

— Къде са? — попита Джак и нервно огледа бюрото.

Колегата му почука ниска купчина папки в ъгъла.

Отвори първата, прочете името и изведнъж му прилоша. Бет Холдърнес!

— О, Господи!

— Какво ти става? — вдигна глава Джордж. — Хей, станал си бял като платно! Лошо ли ти е?

Джак се отпусна в близкия стол и стисна главата си с длани. Наистина му прилоша.

— Твоя позната? — загрижено попита Джордж.

Джак вдигна глава и изпусна въздуха от гърдите си. Замайването отмина.

— Да — въздъхна той. — Не мога да повярвам! Едва вчера говорих с нея...

Джордж се пресегна към папката и я разтвори.

— А, да... Лаборантката от „Дженерал“... Жалко за момичето, едва на двадесет и осем! Застреляна в главата при обир в дома й... Взели са един телевизор и шепа евтини бижута...

— А другите жертви на огнестрелно оръжие? — вдигна глава Джак. Все още не се чувстваше достатъчно стабилен и предпочете да остане на стола.

Джордж придърпа списъка пред себе си.

— Имам някой си Хектор Лопес, от Сто и шейсета улица-запад, Мустафа Абу от Деветнадесета-изток, Реджиналд Уинтроп в Централ Парк...

— Дай да хвърля едно око на този Уинтроп — промърмори Джак и пое папката от колегата си. Не търсеше нищо особено, просто искаше да провери какво е записано в нея. В съзнанието му изведнъж проблесна мисълта, че ако не беше Пљунката, в тази папка щяха да бъдат неговите данни. Неволно потръпна и побърза да я подаде обратно на Джордж.

— Лори тук ли е?

— Появи се само няколко минути преди теб да поиска работа, но аз ѝ казах, че още не съм готов — отвърна Джордж.

— Къде е?

— Вероятно горе, в кабинета си...

Джак се изправи. Очакваният световъртеж не се появи.

— Дай на Лори аутопсиите на Холдърнес и Уинтроп — рече той.

— Откъде накъде? — вдигна глава колегата му.

— Моля те, Джордж, просто го направи!

— Добре де, не ми викай — направи гримаса онзи.

— Извинявай — въздъхна Джак. — Но съм доста притеснен.

Излезе и отново се насочи към приемното отделение. Джанис пак беше в кабинета си, но той реши да не я безпокои. Смъртта на Бет Холдърнес го разтърси здраво. Чувстваше се виновен, че момичето е било уволнено заради него, но не можеше да приеме мисълта, че пак заради него е загубило и живота си!

Натисна бутона на асансьора и зачака. Снощното покушение придаваше нова тежест на подозренията му. Някой бе решил да го премахне, тъй като не се беше съобразил с предупреждението му. По същото време е убита и Бет Холдърнес. Нещастно съвпадение? Или предположенията за въоръжен обир са неверни и момичето е изгубило живота си заради Джак? Каква тогава е ролята на Мартин Шевю? Отговор на тези въпрос нямаше... Но в едно беше абсолютно сигурен

— оттук нататък трябва да действа сам, без да излага на опасност живота на когото и да било. Сам, абсолютно сам!

Лори наистина беше в кабинета си. Седнала зад бюрото, тя попълваше разни формуляри, докато чакаше Джордж да разпредели аутопсиите за деня. Вдигна глава при шума от влизането му и ахна. Джак ѝ предложи вече познатото обяснение, но за разлика от Джордж тя го прие с открито недоверие.

— Научи ли, че Бингъм е долу, в дупката? — побърза да изпревари по-нататъшните ѝ въпроси той.

— Да — кимна Лори. — Смаяна съм. До днес бях абсолютно убедена, че нищо на този свят не може да го докара тук преди осем, да не говорим пък за залата за аутопсии!

— Знаеш ли нещо повече за случая?

— Зная, че става въпрос за нетипична пневмония, нищо повече — отвърна младата жена. — Джанис подхвърли, че може би ще излезе някаква инфлуенца...

-Охо!

— Знам какво си мислиш! — размаха пръст под носа му Лори. — Нали съвсем неотдавна каза, че ако си терорист, ще използваш именно инфлуенцата за стартиране на мащабна епидемия? Искам да те предупредя, че не бива да бързаш със заключенията, тъй като се намираме в разгара на сезона на това заболяване...

— Но развитието на бронхопневмония вследствие на инфлуенца не се среща чак толкова често — направи опит да запази самообладание Джак. Самата думичка „инфлуенца“ караше сърцето му да ускорява ритъм.

— Срещаме го всяка година — поклати глава Лори.

— Добре, може и да си права — въздъхна Джак. — Но защо не звънеш на твоята приятелка от „Вътрешно отделение“ и да я попиташ за нови случаи?

— Сега ли? — погледна към стенния часовник Лори.

— А защо не? — сви рамене Джак. — Вероятно е на визитация, но би могла да използва компютърния терминал в стаята на сестрите.

Лори вдигна слушалката и няколко минути по-късно я свързаха с познатата колежка от вътрешното отделение. Зададе въпроса си и зачака, спряла поглед на Джак. Състоянието му предизвикваше

дълбока тревога в душата ѝ. Лицето му беше не само изподраскано, но и доста зачервено.

— Няма нови случаи, така ли? — рече в слушалката тя. — Благодаря ти, Сю, много ми помогна...

Прекъсна линията и се извърна към Джак:

— Е, доволен ли си?

-Да, за момента — кимна той. — Слушай... Помолих Джордж да ти възложи две от днешните аутопсии. Имената са Холдърнес и Уинтроп.

— Защо? — попита Лори, забелязала треперенето на ръцете му.

— Направи го като услуга — промърмори той.

— Добре — сви рамене тя.

— Искам да те помоля да обърнеш специално внимание на евентуални косъмчета и други чужди тела при случая Холдърнес — добави Джак. — И да провериш дали криминалозите са направили същото на местопрестъплението... Ако случайно откриеш косми, моля те да ги подложиш на ДНК-сравнение с космите на Уинтроп.

В продължение на няколко дълги секунди Лори не успя да издаде дори звук. После тръсна глава и удивено промълви:

— Нима допускаш, че Уинтроп е убил Холдърнес?!

— Има такава вероятност — призна Джак и отмести поглед встрани.

— Откъде знаеш?

— Нека го наречем неприятно предчувствие — въздъхна Джак. Много му се искаше да ѝ каже повече, но вече беше взел твърдото решение да действа сам. Край на лекомислените постъпки!

— Признавам, че успя да събудиш любопитството ми — подхвърли Лори.

— Между другото, ще те помоля за още една услуга — не обърна внимание на подмятането той. — Беше споменала за някакъв приятел-детектив...

— Да — кимна Лори.

— Удобно ли е да му се обадиш? Бих искал да проведе с него един неофициален разговор...

— Започваш да ме плашиш — изгледа го продължително Лори. — В какво си се забъркал?

— Моля те, без повече въпроси — въздъхна той. — Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Но аз наистина трябва да говоря с някой високопоставен служител от силите на реда!

— Веднага ли да го потърся?

— Когато ти е удобно — отвърна Джак.

Лори шумно изпусна въздуха от гърдите си и набра номера на Лу Солдано. Не беше се чувала с него от няколко седмици. Беше й странно да го търси по въпрос, за който не знаеше почти нищо, но състоянието на Джак откровено я тревожеше.

От полицейското управление я уведомиха, че детектив Солдано отсъства. Тя помоли да му оставят съобщение и затвори.

— Не мога да направя нищо повече — рече с въздишка тя. — Но съм сигурна, че Лу ще се обади в момента, в който му предадат съобщението ми...

— Наистина съм ти задължен — усмихна се Джак и докосна рамото й. — Това се казва вярно другарче!

Чет беше на работното си място. Вдигна глава да поздрави приятеля си, видя лицето му и подсвирна.

— Питам се как ли изглежда другия — шеговито подхвърли той.

— Не съм в настроение за шеги — предупреди го Джак, свали якето си и го сложи на облегалката на стола.

— Надявам се, че външния ти вид няма нищо общо с посещението на онези бандити в петък — загрижено го погледна приятелят му.

Джак му предложи вече познатото обяснение. Чет метна сакото си на кантонерката и се ухили:

— Паднал си докато тичаш, значи... А пък аз имах среща с Джулия Робъртс! Хей, човече... Не е нужно да ми даваш никакви обяснения. Аз съм ти приятел, забрави ли?

Тъкмо в това е проблемът, въздъхна в себе си Джак. Провери дали са го търсили по телефона, после се обърна и тръгна да излиза.

— Снощи изпусна една много приятна вечеря — подхвърли зад гърба му Чет. — Дойде и Терез... През цялото време си говорихме за теб. Тя е твой фен, но също се безпокои за маниите, които са те обзели...

Ако знаехте какво ми се случи снощи, положително щяхте да сте още по-обезпокоени, въздъхна в себе си Джак.

Слезе на първия етаж и надникна в офиса на Джанис. Беше любопитен да научи защо Бингъм е решил да аутопсира случая на инфлуенца, но Джанис си беше тръгнала. Изпусна една въздишка на разочарование и се спусна в моргата, където го чакаше изолационният костюм.

Няколко минути по-късно вече беше в залата за аутопсии. Видя единствената ангажирана маса и без колебание се насочи натам. Бингъм се беше изправил вдясно от пациента, Калвин — вляво. Над главата се беше надвесил Вини. Аутопсията беше към края си.

— Не е ли чудесно? — забеляза го Бингъм. — Тъкмо се чудим какво да правим и хоп — към нас се присъединява най-големият експерт по инфекциозни болести!

— Може би той ще ни каже за какво става въпрос — добави предизвикателно Калвин.

— Чух, че било инфлуенца — промърмори Джак.

— Жалко — поклати глава Бингъм. — Трябваше да си тук рано сутринта, когато диагнозата все още беше неизвестна. Тогава щяхме да видим дали наистина имаш нос по отношение на инфекциите... Първоначално предполагахме някаква остра вирусна инфекция, всички началници бяха на крак...

— А кога разбрахте, че става въпрос за инфлуенца? — попита Джак.

— Преди два часа, малко преди да отворим трупа — отвърна Бингъм. — Открихме доста интересни неща. Искаш ли да погледнеш?

— Разбира се — кимна Джак.

— Виж белия дроб — рече шефът и извади органа от легенчето до себе си.

— Господи, целият е на дупки! — изрази учудването си Джак. Следите от вътрешните кръвоизливи си личаха съвсем ясно.

— Плюс миокардит — добави Бингъм, остави дроба на мястото му и вдигна сърцето. — Когато възпалението взема подобни размери, изходът е само един...

— Прилича ми на вирусна инфекция — отбеляза Джак.

— Можеш да се обзаложиш, че е така — кимна Бингъм. — Пациентът е само на двадесет и девет, а първите симптоми са се появили снощи около шест. В четири сутринта вече е бил мъртъв...

Това ми напомня за началото на тежката епидемия през петдесет и седма — петдесет и осма, когато още бях практикант...

Вини извъртя очи към тавана. Бингъм беше известен с досадния навик да свързва всичко с миналото си на практикуващ патолог.

— Онзи случай беше абсолютно същият — пневмония, предизвикана от първична инфлуенца — продължи шефът. — И белият дроб изглеждаше точно като този тук. Направихме хистологична проба и останахме смаяни от пораженията. Оттогава насам изпитвам респект към някои форми на инфлуенцата...

— Този случай ме тревожи — изръмжа Джак. — Особено в светлината на предишните инфекции, на които се натъкнахме...

— Не започвай пак! — предупредително го изгледа Бингъм. — Тук не става въпрос за редки заболявания като чумата или туларемията. Сега е сезонът на грипа. Пневмонията вследствие на инфлуенца наистина се среща рядко, но все пак се среща, нали? Миналият месец имахме такъв случай...

Джак не можеше да бъде убеден. Пациентът на масата бе починал от смъртоносна инфекция, чийто носител имаше способността да се прехвърля от човек на човек със силата на горски пожар. Единствената му утеха засега беше съобщението от колежката на Лори, според която в „Дженерал“ нямало нови случаи...

— Имате ли нещо против да взема малко отмивки? — попита той.

— Не, разбира се — отвърна Бингъм. — Но внимавай какво ще правиш с тях!

— Ясно е, че ще внимавам...

Джак пренесе белия дроб до близкия умивалник и там, с помощта на Вини, приготви няколко проби чрез поливане на малките бронхи със стерилен физиологичен разтвор. Контейнерите, в които ги пусна, пък бяха стерилизирани с етер.

Въпросът на Бингъм защо са му отмивките го настигна на крачка от вратата.

— Ще помоля Агнес да ги изследва и да определи вторичния тип на вируса — отвърна той.

Бингъм сви рамене и погледна към Калвин.

— Идеята не е лоша — кимна онзи.

Джак качи контейнерите на третия етаж, но Агнес поклати глава:

— Нямаме необходимата апаратура за определянето на вторичния тип — рече тя.

— А къде имат такава?

— В градската референтна лаборатория, или в университета — отвърна Агнес. — Но най-добре ще се справят в Центъра за контрол на инфекциозните болести, където имат специален противогрипен отдел. Ако зависеше от мен, точно там ще изпратя тези отмивки...

Джак я помоли за специалните опаковки, с които се транспортират подобни проби, след което се качи в кабинета си на петия етаж. Набра номератора на ЦКИБ и помоли да го свържат с противогрипния отдел. Насреща се появи жена с приятен глас и се представи: Никол Маркет.

Джак обясни за какво става въпрос. Жената отвърна, че с удоволствие ще извършат процедурата по определяне на вторичния тип на вируса.

— Колко време ще ви отнеме процедурата, ако успея да изпратя пробите още днес? — попита той.

— Няма да стане за утре, ако това имате предвид — отвърна Никол.

— А защо?

— Всъщност, бихме могли — поправи се жената. — Но това зависи от качеството на вашите проби. В смисъл, дали съдържат достатъчно вирусни частици. Имате ли представа дали е така?

— Не — призна Джак. — Но пробите са взети директно от белия дроб на пациент, който е починал от вирусна бронхопневмония. Всички тук се страхуваме, че това може да е началото на тежка епидемия...

— В такъв случай пробите трябва да са добри...

— Ще намеря начин да ви ги пратя още днес — рече Джак, после й продиктува телефоните си и я увери, че може да го търси по всяко време.

— Ще направим каквото можем — отвърна жената. — Но ако вирусната концентрация е ниска, резултатите ще се забавят с няколко седмици.

— Няколко седмици?! — ужаси се Джак. — Но защо?

— Защото ще се наложи да отгледаме вируса. За целта използваме опитни мишки, чиито антитела губят битката най-рано

след две седмици. Едва тогава ще сме сигурни, че вирусът е достатъчно жизнен, за да бъде подложен на изследването, което искате. Освен това ще разполагаме с големи количества от него, а това улеснява проследяването на генетичната верига.

— Стискам палци моите проби да са достатъчно жизнени — изпъшка Джак. — Имам и още един въпрос: кой от всички вторични вируси от този клас е най-заразен?

— Труден въпрос — въздъхна Никол. — Това зависи от много странични фактори, най-вече от имунната система на реципиента. Бих казала, че най-заразен би бил някакъв напълно нов щам, или такъв, който не се е появявал от много години насам... Идва ми на ум за онзи вирус, предизвикал първата глобална грипна епидемия през 1918–1919 година. Тогава от него са измрели над двадесет и пет милиона души...

— От коя разновидност е бил той?

— Никой не знае. Щамът е изчезнал веднага след епидемията. Някои специалисти подозират, че става въпрос за вируса на широкомащабния грип по свинете от седемдесет и шеста...

Джак благодари за любезността, увери жената, че ще направи всичко възможно да изпрати пробите още днес, после се свърза с Агнес и я попита как да транспортира пратката. Тя му даде името на спедиционната компания и притеснено добави:

— Трябва да те предупредя, че ще струва цяло състояние. Тарифите им за жестоки, особено когато става въпрос за доставка на същия ден, при това в друг щат. Бингъм никога няма да подпише искането ти...

— Тогава ще платя от джоба си — отсече Джак и набра номера на фирмата.

Отсреща останаха много доволни от молбата му и веднага го свързаха със служител на име Тони Лиджо.

— Няма проблеми — рече Лиджо в момента, в който Джак му обясни за какво става въпрос.

— Значи ще вземете пробите веднага? — обнадежди се Джак.

— Да, пращам човек.

— Ще ви чакам — усмихна се с облекчение Джак и се приготви да затвори.

— А не се ли интересувате от цената? — спря го навреме Тони Лиджо. — Все пак не става въпрос за пренасяне на някакво пакетче до

Куинс... Освен това ме интересува и начинът на плащането.

— С кредитна карта, стига да нямате нищо против — отвърна Джак.

— Разбира се, докторе — рече онзи. — Но ще ми трябва малко време за изчисления...

— Не можете ли да ме ориентирате в най-общи линии?

— Някъде между хиляда и две хиляди долара — отсече Тони.

Джак се сви като от удар, но не възрази. Беше очаквал най-много двеста-триста долара, но не отчете, че става въпрос за полет до Атланта, отиване и връщане. Въздъхна и продиктува номера на кредитната си карта.

Още не беше приключил, когато в канцеларията влезе една от секретарките в административния отдел. Жената остави на бюрото му пакет с лепенките на „Федерал Експрес“ и мълчаливо излезе. Джак остави слушалката и се втренчи в пакета. Изпращаха го от Националната микробиологическа лаборатория, вътре очевидно бяха ДНК-пробите, които бе поръчал вчера.

Взе пакетчето, тикна епруветките с грипните вируси в джоба на халата си и слезе при Агнес.

— Няма да те питам колко струва — въздъхна тя, след като разбра за поръчката.

— Недей — съгласи се унило Джак. — Как да опаковам тези проби?

— Това е наша работа — отвърна Агнес, повика секретарката на отдела и й нареди да осигури подходящи контейнери и етикети. После очите й попаднаха на пакетчето в ръцете му: — Май имаш и още нещо за мен...

Джак кимна с глава и започна да обяснява. Лаборантите в ДНК-отдела трябва да проверят нуклеопотеиновите реакции на тези проби, всяка от които отговаря на четирите тежки инфекциозни болести, на които се беше натъкнал до този момент. Пропусна да каже обаче *защо* са му необходими те.

— Искам да зная дали реакциите са положителни, или не — заключи той. — Количествените съотношения са без значение.

— Ще се наложи лично да обработя част от тях — рече с въздишка Агнес. — Не смея да ги поверя на никой от лаборантите, особено рикетцията и туларемията...

— Наистина ще ти бъда задължен — усмихна се с благодарност Джак.

— Нали затова съм тук? — топло отвърна жената.

Приключил с неотложните задачи, Джак слезе в приемната и се насочи към машината за кафе. До този момент не бе имал дори секунда за размисъл. Но сега, разбърквайки захарта в чашата си, той изведнъж си даде сметка, че в моргата липсват труповете на онези бездомници, на които се беше натъкнал по време на бягството си от Реджиналд. Това означаваше, че или са все още живи в някоя болница, или си лежат там, в гората...

Понесе кафето си към асансьора. Чет и Лори бяха в залата за аутопсии, следователно канцеларията ще бъде празна, съобрази той.

Но телефонът иззвъня още преди да се наслади на самотата си.

— Много съм ти ядосана! — заяви без всякакви въведения Терез.

— Прекрасно! — отвърна с обичайния си сарказъм Джак. — Сега вече денят ми е пълен!

— Ядосана съм, защото току-що разбрах, че пак са те пребили — настоя Терез, но тонът ѝ значително се смекчи. — Чет току-що съобщил новината на Колийн...

— Това е неговото лично заключение — поясни Джак. — Но истината е, че не са ме пребили...

— Така ли?

— Обясних на Чет, че паднах по време на джогинг...

— Но той е казал на Колийн, че...

— Не са ме пребили, Терез! — рязко я прекъсна Джак. — Толкоз! А сега нека сменим темата...

— Но защо се ядосваш толкова, след като никой не те е нападнал? — учуди се младата жена.

— Защото цяла сутрин съм в стресова ситуация — неохотно призна Джак.

— Разкажи ми, моля те — омекна окончателно тя. — Нали затова са приятелите? Освен това, аз ти продъних ушите с моите проблеми...

— В „Дженерал“ има нов смъртен случай — въздъхна той. Много му се искаше да сподели с Терез и мислите, които го вълнуваха относно смъртта на Бет Холдърнес, но не посмя.

— Ужасно! — възкликна Терез. — Какво му има на това проклето място? За какъв вирус става въпрос този път?

— Инфлуенца — отвърна Джак. — В изключително вирулентна форма, точно от каквата се опасявах...

— Но сега си е грипен сезон — възрази Терез. — Един куп хора са болни!

— Всички така казват — въздъхна Джак.

— Но ти си на друго мнение, така ли?

— Да речем, че съм силно обезпокоен... Главно защото може да се окаже нов, напълно непознат щам. Починалият е млад човек, само на двадесет и девет години. На фона на предишните инциденти в „Дженерал“, този случай наистина ме тревожи.

— А колегите ти споделят ли тази тревога?

— За момента това е само мой проблем — призна Джак.

— Предполагам, че всички ние трябва да се радваме на себеотрицанието ти — подхвърли с лека ирония тя.

— Много мило от твоя страна. Но наистина ще се радвам, ако греша...

— Няма да се откажеш, нали?

— Не и преди да получа някакви твърди доказателства — поклати глава Джак. — Хайде да сменим темата, моля те... Как вървят нещата при теб? Надявам се, че се справяш по-добре от мен...

— Благодаря за вниманието — засмя се Терез. — Мисля, че ще оформим една добра рекламна кампания, главно благодарение на теб... Успях да отложа вътрешната презентация за четвъртък, така че разполагаме с още цели двадесет и четири часа. В момента нещата са под контрол, но в рекламния бизнес всичко се променя за секунди...

— Е, хубаво, желая ти успех — рече Джак с намерението да прекрати разговора.

— Искаш ли да вечеряме заедно? — попита Терез. — Ще ми бъде много приятно. На Медисън има едно страхотно италианско ресторантче...

— Вероятно ще стане — отвърна уклончиво Джак. — Но не зная как ще се развият нещата тук...

— Хайде, Джак! — притисна го тя. — Нали трябва и да се храниш? И двамата имаме нужда от малко отпускане. По гласа ти личи колко си напрегнат, затова настоявам!

— Добре — предаде се с въздишка той. — Но без да протакаме... — Даде си сметка, че в думите ѝ има истина, но наистина

не беше в състояние да планира нещата чак до вечерта.

— Прекрасно! — засмя се Терез. — Звънни по някое време да уточним часа. Ако не съм тук, ще си бъда у дома...

— Добре — обеща Джак.

Затвори, очите му останаха заковани в телефонния апарат. Логично бе да допусне, че напрежението ще го напусне в момента, в който сподели проблемите си. Но в случая не беше така. Споменавайки пред Терез за новия смъртен случай в „Дженерал“, той усети как безпокойството му нараства. Слава Богу, че все пак изпрати вируса в ЦКИБ, а от Националната биологическа лаборатория бяха готови с ДНК-пробите. Може би скоро ще получи и някои отговори...

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ВТОРНИК, 26 МАРТ 1996 Г. 10:30 Ч.

Фил бутна вратата на изоставената къща, в която се бяха настанили „Черните крале“. Беше солидна врата от 3-сантиметрови дъски, стегнати в алуминиева рамка.

Прекоси предното помещение, задимено както винаги от картоиграчите, и се насочи към вътрешната стаичка. За негово облекчение Туин беше там. Седнал зад бюрото, той броеше парите, получени от 11-годишния пласьор, който пристъпваше от крак на крак пред него.

— Имаме проблем — рече Фил в момента, в който хлапето се измъкна навън.

— Проблеми винаги има — философски отвърна Туин, а ръцете му оглаждаха смачканите банкноти, струпани на купчина върху плота.

— Този е сериозен — рече Фил. — Пречукали са Реджиналд.

Туин рязко вдигна глава, сякаш някой го беше зашлевил.

— Хайде стига, бе! — зяпна той. — Кой ти каза тая глупост?

— Вярно е — поклати глава Фил, издърпа един от очуканите столове, които бяха наредени до стената, и го възседна наопъки. Тази поза влизаше в хармония с бейзболната му шапка, която както винаги беше обърната с козирката назад.

— Кой ти каза?

— Всички в квартала го знаят — отвърна Фил. — Някакъв пласьор от Таймс Скуеър казал на Емет... По всичко личи, че докторчето ползва протекциите на „Качулките“ от Манхатън Вели — онези, дето държат Горен Уест Сайд...

— Искаш да кажеш, че някой от „качулките“ е видял сметката на Реджиналд? — недоверчиво попита Туин.

— Аха — кимна Фил. — Пуснал му е един куршум в главата.

Туин стовари длан върху бюрото с такава сила, че измачканите зелени банкноти се разлетяха във въздуха. После скочи на крака,

пресече помещението на два огромни скока и ритна металното кошче за боклук.

— Не мога да повярвам! — прошепна той. — Какво става с този свят? Ще свитнат свой брат заради някакъв скапан бял доктор?! Не, в това не виждам никаква логика!

— Може би докторът работи за тях — подхвърли Фил.

— Изобщо не ми пука! — изрева той и заплашително се надвеси над Фил. Онзи уплашено се сви. Прекрасно знаеше на какво е способен Туин, когато е ядосан. А сега беше ядосан, много ядосан!...

Туин се върна зад бюрото и отново стовари юмрук върху плота.

— Това не го разбирам, но има едно нещо, в което съм абсолютно сигурен... Не може да им се размине! Не може проклетите „качулки“ да видят сметката на един от нас и това да им се размине! Като начало трябва да свитнем доктора, както си беше решено...

— Говори се, че „качулките“ са му сложили охрана — подхвърли Фил.

— Невероятно! — промърмори Туин, седна зад писалището и вдигна глава: — Но това улеснява нещата. Свиткаме доктора и охраната му едновременно, но няма да го правим в техния квартал. Ще свършим работата там, където бачка докторът...

Издърпа чекмеджето пред себе си и започна да рови.

— Къде забутах онзи лист с описанията, мамка му? — нервно попита той.

— В страничното чекмедже — подхвърли Фил.

Туин вдигна глава и заби мрачен поглед в лицето му. Фил сви рамене. Не искаше да ядосва шефа си, но просто помнеше, че беше оставил листа в страничното чекмедже.

Туин измъкна хартията, изчете я и кимна:

— Много добре... Иди да доведеш Би Джей. Нали и без това го сърбят ръцете за малко екшън?

Фил се бави точно две минути. Появи се обратно с Би Джей, известен в бандата с изключителната си бързина. Туин обясни за какво става въпрос.

— Ще се справиш ли?

— Няма проблем — кимна Би Джей.

— Искаш ли подкрепления?

— Не, по дяволите!

— Ще трябва да свитнеш доктора на работното му място — поясни Туин. — Не можем да рискуваме нахлуване в района на „качулките“, без да сме подготвени за война. Разбираш ли?

— Няма проблем.

— Имаш ли автоматичен пистолет?

— Не.

Туин издърпа най-долното чекмедже и извади един „Тек“ — същият като онзи, който беше дал на Реджиналд.

— Този е последният — промърмори той. — Затова не го губи!

— Няма проблем — кимна Би Джей и пое пистолета с нескрито благоговение.

— Е, какво чакаш още? — изгледа го нервно Туин.

— Свърши ли?

— Разбира се, че свърших! — изръмжа Туин. — Да не би да очакваш да ти държа ръчичката като на мадама? Отивай да вършиш работа! Не те искам тук преди да докладваш, че си приключил!

Джак не успя да се съсредоточи. Наближаваше обед, но отметнатите случаи бяха смешно малко. Непрекъснато мислеше за вирусната бронхопневмония и за нещастieto, сполетяло Бет Холдърнес. Какво ли е открила?

Погледна писалката в ръцете си и гневно я захвърли. Страшно много му се искаше да отиде в „Дженерал“ и да връхлети в лабораторията на Мартин Шевю. Но си даваше ясна сметка, че това е невъзможно. Началникът на лабораторията моментално ще повика охраната, ще стане скандал и Джак ще бъде уволнен... А това не бива да става. Сега най-важното беше да се изчакат резултатите от Националната биологическа лаборатория, тъй като само те представляваха някаква амуниция в тежката битка за доверието на властимащите.

Заряза бумацината и се качи в ДНК-лабораторията на шестия етаж. За разлика от повечето помещения в Центъра, тази лаборатория беше истинско произведение на изкуството. Беше ремонтирана и подновена съвсем наскоро, а оборудването ѝ беше последна дума на техниката. Дори белите престилки на персонала изглеждаха по-бели и по-чисти от престилките на останалите служители.

Джак почти се сблъска с началника на лабораторията Тед Линч, който беше тръгнал да обядва.

— Получи ли едни проби от Агнес? — попита го той.

— Аха — кимна Тед. — В кабинета ми са.

— Означава ли това, че все още нямате резултат?

— Ама ти какви ги говориш, бе човече? — засмя се Тед. — Не сме подготвили дори посявките... Ти очевидно подценяваш процедурите, които предстоят. Не можем просто да хвърлим пробите в една супа от бактерии. Първо трябва да изолираме нуклеарните протеини, които после прекарваме през ПКР, за да получим достатъчно концентрирана субстанция. В противен случай няма да забележим флуоресценцията, дори ако пробата реагира. Всичко това изисква време, разбираш ли?

Поставен на мястото му, Джак се върна в кабинета си и заби поглед в голата стена срещу бюрото. Минаваше обед, но той не изпитваше никакъв глад.

Реши, че трябва да поговори с Главния епидемиолог на града. Искаше да разбере каква е реакцията му по отношение на тази вирусна бронхопневмония, а и да му даде шанс да изкупи досегашните си грешки.

Откри номера в указателя и го набра. Насреща вдигна секретарка и Джак поясни, че иска да говори с доктор Ейбълард.

— За кого да предам?

— За доктор Степълтън — отвърна Джак, успял да потисне пакостливото си настроение. Вече беше запознат с чувствителността на Ейбълард и с удоволствие би се представил за кмета или министъра на здравеопазването...

Зачака, пръстите му несъзнателно въртяха някакъв кламер. Когато слушалката оживя, в нея отново се разнесе гласът на секретарката.

— Моля за извинение, но доктор Ейбълард отказва да разговаря с вас — рече момичето.

— Кажете на доктора, че изпитвам дълбоко благоговение пред зрелостта му! — извика Джак и гневно тръшна слушалката.

Първоначалното му впечатление се оказа вярно — този Ейбълард е задник! Гневът се смеси с безпокойството му и това направи временното бездействие абсолютно непоносимо. Беше като тигър в

клетка, трябваше да направи нещо! Много му се искаше да пренебрегне заплахите на Бингъм и да отиде в „Манхатън Дженерал“. Но дори и да отиде, какво от това? С кого може да разговаря? Прехвърли в главата си всички познати от болницата и изведнъж се сети за Кати Макбейн. Беше пряма и приятелски настроена жена, която на всичкото отгоре работеше в Комисията за инфекциозен контрол!

Грабна слушалката и набра номератора на „Дженерал“. Кати не беше на работното си място и телефонистката я потърси по пейджъра. Оказа се, че е в столовата. В слушалката се чуваше приглушеното подрънкване на посуда.

Джак се представи и помоли да бъде извинен, че ѝ нарушава обяда.

— Няма значение — приветливо отвърна Кати. — Какво мога да направя за вас?

— Вие помните ли ме? — пожела да узнае Джак.

— Разбира се — отговори жената. — Как мога да ви забравя, след като подлудихте господин Кели и доктор Цимърман?

— И те не са единствените — призна с въздишка Джак.

— След тези инфекции всички са изнервени — добави Кати. — Аз не бих приела нещата лично...

— Слушайте, аз продължавам да се безпокоя от тези случай и много ми се иска да отскоча до вас и да си поговорим очи в очи... Бихте ли приела? Но разговорът трябва да си остане единствено между нас...

— По кое време възнамерявате да го направите? — колебливо попита Кати. — Страхувам се, че целият ми следобед е зает...

— Какво ще кажете, ако отскоча до вас веднага? — попита Джак. — Ще пропусна обедата...

— Какво себеотрицание, Господи! — засмя се жената. — Как мога да ви откажа? Кабинетът ми е в административното крило, на първия етаж...

— Ох! — изпъшка Джак. — Какъв е шансът да налетя на господин Кели?

— Бих казала незначителен — отвърна Кати. — Имаме посещение от „АмериКеър“, все големи началници. Господин Кели със сигурност ще бъде цял ден около тях...

— Значи тръгвам! — отсече Джак.

Излезе от главния вход и се озова на Първо авеню. Почти не обърна внимание на Чадъра, който отлепи гръб от съседната сграда и тръгна след него. Махна на първото свободно такси и скочи в купето. Обърна се само за миг, но ясно видя, че Чадъра прави същото...

Би Джей не беше сигурен дали ще познае Джак, тъй като го беше виждал единствено по време на кратката визита в апартамента му. Но в момента, в който докторът се появи на входа на Патологическия център, той веднага го позна.

Докато чакаше, направи опит да открие бодигарда на Джак. Отначало реши, че това е един висок и атлетично сложен тип на ъгъла на Първо авеню и Тридесета улица, който пушеше и непрекъснато поглеждаше към горните етажи на Центъра. Но след известно време тоя тип изчезна и Би Джей с изненада установи, че на появата на Джак реагира някакъв кльоцав дългуч.

— Този е още хлапе! — прошепна разочаровано той. Беше очаквал някой по-достоеен противник.

Ръката му бавно се протегна към автоматичния пистолет, скрит в кобур под мишницата му. Но в същия момент Джак скочи в едно такси, а Чадъра го последва в друго. Би Джей извади ръката си и яростно замаха по посока на преминаващите коли.

— Карай на север — нареди той на шофьора, който закова на метър от него. — Стъпи здраво на педала!

Пакистанецът зад волана му хвърли един въпросителен поглед, след това изпълни заповедта. Скоро настигнаха таксито на Чадъра, което, сякаш за улеснение на Би Джей, личеше отдалеч със счупения си стоп...

Джак изскочи навън и се втурна към главния вход на „Дженерал“. Опасността от менингокова епидемия беше отшумяла и вече нямаше маски, които да използва за прикритие. Опасявайки се да не бъде разпознат, той искаше час по-скоро да се махне от общите помещения на болницата.

Бутна вратата към административното крило, надявайки се Кели наистина да се окаже зает. Обичайните болнични шумове изведнъж

загълхнаха. Тук подът беше покрит с дебел килим, а за късмет наоколо не се виждаха познати физиономии.

Надникна през една от вратите и попита за кабинета на Кати Макбейн. Насочиха го към третата врата вдясно и той побърза да тръгне натам.

— Здравейте — рече той и старателно затвори след себе си. — Дано не се разсърдите, че ви изолирам от света, но... Вече ви казах, че не искам да се срещам с някои хора от тази болница...

— Няма проблеми — кимна Кати Макбейн. — Моля, седнете.

Джак седна на стола, който беше поставен пред ниското писалище. Самият кабинет беше малък — в него имаше място само за бюро, два стола и метална кантонерка за документи. Стените бяха запълнени с дипломите и сертификатите на Кати, които говореха за солидно образование. На бюрото имаше една-две семейни снимки.

Самата Кати изглеждаше така, както я помнеше Джак — пряма и дружелюбна. Чертите на кръглото ѝ лице бяха фини и деликатни, а устните ѝ — винаги готови да се разтеглят в усмивка.

— Силно съм обезпокоен от последния случай на вирусна бронхопневмония, причинена от инфлуенца — започна без повече предисловия Джак. — Каква е реакцията на Комисията за контрол на инфекциозните болести?

— Още не сме заседавали — отвърна Кати. — Пациентът почина едва снощи, все пак...

— А разговаряла ли сте по този въпрос с някой от останалите членове на комисията?

— Не — поклати глава Кати. — Не разбирам защо сте толкова разтревожен, все пак сме в разгара на грипния сезон... Честно казано, аз не съм особено обезпокоена от снощния инцидент и изобщо не го сравнявам с предишните, особено с менингококовите инфекции...

— Тревожи ме начинът, по който се проявява — поясни Джак. — Тази остра форма на пневмония е съвсем същата като при предишните случаи... Но има и разлика: при инфлуенцата заразата се пренася много по-лесно. Не ѝ трябва вектор, защото се предава директно от човек на човек...

— Разбирам — кимна Кати. — Но вече ви казах, че случаи на инфлуенца се срещат през целия зимен сезон...

— Които водят до вирусна бронхопневмония? — изгледа я продължително Джак.

— Е, не чак такива — призна Кати.

— Тази сутрин направих опит да разбера дали има нови случаи, но получих отрицателен отговор — рече Джак. — Да знаете нещо ново по този въпрос?

— Не — поклати глава Кати.

— А можете ли да проверите?

Жената се обърна към компютърния си терминал, избра някаква команда и на екрана светна отговорът. Нови случаи на вирусна бронхопневмония нямаше.

— Добре, тогава да опитаме нещо друго — рече Джак. — Покойният пациент се казва Кевин Карпентър. В кое отделение е лежал?

— В ортопедията — отвърна Кати.

— Първите симптоми са се проявили около шест вечерта. Можем да проверим дали някои от дежурните в тази смяна сестри са болни...

Колебанието на Кати продължи само секунда, после ръцете ѝ отново затичаха по клавиатурата. Този път ѝ трябваше повече време, тъй като получи един доста дълъг списък с адреси и телефонни номера.

— Искате ли да ги търся? — попита тя. — Това са сестрите от нощната смяна, които ще бъдат тук след около два часа...

— Ако нямате нищо против — кимна Джак.

Кати хвана слушалката. Още втората сестра в списъка се оказа болна. Госпожица Ким Спенсър тъкмо се готвела да позвъни в службата и да предупреди, че не може да поеме смяната си. Имала ярко изразени симптоми на грип, а температурата ѝ приближавала 39.5 градуса.

— Може ли да поговоря с нея? — протегна ръка Джак.

Кати съобщи това желание на момичето насреща, после мълчаливо му подаде слушалката.

Джак се представи като медицински следовател и попита за симптомите.

— Всичко започна внезапно — отвърна Ким. — В един момент ми нямаше нищо, после изведнъж главата ми щеше да се пръсне.

Заболяха ме мускулите, кръстът... И друг път съм боледувала от грип, но такава чудо не е било...

— Имате ли кашлица?

— Слаба, но имам чувството, че се засилва — отвърна Ким.

— А болка зад гръдната кост? Обикновено е по-отчетлива при вдишване...

— Имам такава болка — рече Ким. — Какво означава тя?

— Да сте била в продължителен контакт с пациент на име Карпентър?

— Да — отвърна Ким. — А също и санитарят Джордж Хейзълтън... Господин Карпентър беше капризен пациент, особено след като получи главоболие и треска. Не мислите, че съм се заразила от него, нали? Инкубационният период на грипния вирус е далеч по-дълъг от двадесет и четири часа!

— Не съм специалист по инфекциозните болести и наистина не знам — отвърна Джак. — Но ви препоръчвам да вземете една доза римантадин...

— А какво е състоянието на господин Карпентър? — попита Ким.

— Ако ми дадете името на кварталната аптека, веднага ще ви напиша рецепта за римантадин — избягна въпроса ѝ Джак. Явно състоянието на пациента се беше влошило след смяната на момичето.

После набързо приключи разговора и подаде слушалката на Кати.

— Това не ми харесва — промърмори той. — Нещата тръгват в посоката, от която се страхувах...

— Не сте ли паникьор? — изгледа го продължително Кати. — Предполагам, че в момента поне 2–3 процента от болничния персонал е с грип...

— Дайте да се свържем с Джордж Хейзълтън — предложи Джак.

Оказа се, че състоянието на санитаря е по-тежко от това на Ким и той вече се беше обадил на дежурната сестра. Джак не пожела да разговаря с него и мълчаливо изслуша репликите на Кати.

— Вече и аз започвам да се безпокоя — промълви тя след като остави слушалката.

Свързаха се и с останалите хора от смяната в ортопедията, включително административната сестра. Заболели сред тях нямаше.

— Да опитаме и на други места — предложи Джак. — Например лабораторията, от която положително са изпратили човек да вземе проби от Карпентър... Как можем да проверим?

— Ще звънна на Джини Уалън от личен състав — хвана слушалката Кати.

Половин час по-късно картината се изясни. Четирима души имаха симптоми на силен грип. Към двамата служители в ортопедията се прибави името и на един лаборант от микробиологията, който взел проби от гърлото на Карпентър и скоро след това развил характерните симптоми — възпаление на гърлото, главоболие, треска, болки в мускулите, суха кашлица и бодежи зад гръдната кост. Контактът с Карпентър бил осъществен някъде около десет часа вечерта.

Последният човек със същите симптоми беше Глория Хернандес, служителка в отдел „Централизирано снабдяване“, която не беше имала никакви контакти с Карпентър. За разлика от Кати, Джак изобщо не се изненада от този факт.

— Но тя не може да бъде свързана с останалите — рече Кати.

— Не съм толкова сигурен — въздъхна Джак и напомни, че при всички предишни инфекциозни заболявания, беше умирал по един човек от снабдяването. — Изненадан съм, че този факт не е бил обсъждан от Комисията за инфекциозен контрол, тъй като доктор Ейбалард и доктор Цимърман са добре запознати с него. Лично аз ги заварих в отдела да обсъждат положението със завеждащата госпожа Дзарели...

— Не сме имали официално заседание на комисията — оправда се Кати. — По принцип се събираме първия понеделник на всеки месец...

— Значи доктор Цимърман не си прави труда своевременно да ви информира — отбеляза Джак.

— Това се случва редовно — сви рамене Кати. — Отношенията ни трудно могат да се нарекат блестящи...

— Споменахме госпожа Дзарели и се сещам, че тя ми обеща разпечатки на всичко, което е било доставено в съответните отделения по време на индексните случаи... Бихте ли проверила дали разпечатките са готови и евентуално да ги изискате?

Сериозно разтревожена от хода на събитията, Кати с готовност се съгласи. Успя да се свърже с госпожа Дзарели веднага и жената каза,

че разпечатките са готови. Кати затвори телефона и нареди на една от секретарките в администрацията да изтича до снабдяването.

— Искам телефонния номер на Глория Хернандес — рече Джак.
— А също и адреса. Тази загадка около снабдяването направо ще ме побърка! Вероятно в нея се крие ключът към всички необичайни събития, защото съвпаденията вече са напълно изключени...

Кати извади исканата информация от компютъра, преписа я на едно листче и го подаде на Джак.

— Какво според вас трябва да се направи тук, в болницата? — попита тя.

— Не знам — въздъхна Джак. — Предполагам, че този въпрос трябва да го зададете на доктор Цимърман, която е експерт. По принцип карантината при инфлуенцата няма ефект, защото болестта се разпространява прекалено бързо. Но ако в случая наистина става въпрос за някакъв специален щам, може би не е зле да се опита. Болните от персонала бих приел веднага и бих ги поставил в изолатор. В най-лошия случай това би означавало неудобство за няколко души, но в най-добрия би могло да се окаже единственото средство за предотвратяване на голяма катастрофа...

— А римантидинът? — попита Кати.

— За него се подписвам с две ръце и сам ще го вземам — отвърна Джак. — В миналото е бил използван успешно за ограничаване на нозокомиални инфекции. Но в крайна сметка това ще реши отново доктор Цимърман...

— Мисля да ѝ завъртя един телефон — тръсна глава Кати.

Джак я изчака да проведе този разговор. Учтива, но твърда, младата жена обясни на Цимърман, че съществува пряка връзка между болните служители и покойния Кевин Карпентър. След което инициативата очевидно премина отсреща, тъй като участието ѝ в разговора се сведе до едносрични отговори.

Най-сетне остави слушалката и извъртя очи.

— Тази жена е невъзможна! — въздъхна тя. — Потвърденият случай бил само един и тя не можела да взема спешни предпазителни мерки. Опасявала се, че господин Кели и „АмериКеър“ щели да са против поради лошата реклама на болницата...

— А какво каза за римантидина? — попита Джак.

— По този въпрос беше малко по-сговорчива — усмихна се Кати. — Каза, че ще нареди на аптеката да поръча съответните количества, но засега няма да го предписва на никого. Във всеки случай успях да я пораздрусам...

— И това е нещо — кимна Джак.

На вратата се почука и секретарката им подаде исканите разпечатки от снабдяването. Джак благодари и веднага започна да ги преглежда. Остана смаян от огромното количество консумативи и други материали, които отиваха за издръжката на всеки пациент. Списъците бяха дълги и включваха всичко, с изключение на храната и лекарствата.

— Нещо интересно? — попита Кати.

— Окото ми не се спира на нищо — призна Джак. — Всички ми изглеждат еднакви... Може би трябваше да поискам само един, произволно подбран списък, който да използвам като еталон...

— Това няма да е трудно — рече Кати, набра номера на госпожа Дзарели и предаде молбата му. — Ще изчакате ли?

— Мисля, че достатъчно изпробвах късмета си — поклати глава Джак и стана на крака. — Ще ви бъда много благодарен, ако ми изпратите разпечатката в Патологическия център. Продължавам да мисля, че тази следа може да се окаже важна.

— С удоволствие ще ви я изпратя — кимна Кати.

Джак открехна вратата и предпазливо надникна в коридора. После се обърна към Кати и с крива усмивка рече:

— Никак не е трудно да усвоиш поведението на престъпник...

— Аз пък мисля, че всички ние тук сме ви задължени за настойчивостта — отвърна Кати. — И искам да ви се извиня от името на онези, които са изтълкували намеренията ви погрешно.

— Благодаря — усмихна се Джак.

— Мога ли да ви задам един личен въпрос?

— Колко личен?

— Относно лицето ви — въздъхна състрадателно Кати. — Какво се е случило? При всички случаи е било доста болезнено...

— Изглежда зле, но всъщност не е нищо особено — отвърна Джак. — Обикновени последици от внезапното ми желание да потичам в парка след залез слънце...

Прекося с бърза крачка административното крило и излезе във входното фоайе. Облекчението го обзе едва когато стъпи на тротоара и в очите му блеснаха бледите лъчи на пролетното слънце. За пръв път му се случваше да посети „Дженерал“ и да не бъде изпратен с вълна от протести.

Свърна вдясно и пое на изток. От предишните си посещения помнеше, че на две пресечки от болницата има голяма аптека. Влезе вътре да си купи римантидин, който му беше крайно необходим, тъй като възнамеряваше да посети Глория Хернандес.

Инстинктивно бръкна в джоба си за адреса на жената. Листчето беше на мястото си. Извади го и прочете написаното: 144 улица-запад, в началото на неговия квартал, но на около четиридесет пресечки от блока му.

Бутна вратата и влезе. Магазинът беше огромен, с изненадващо разнообразие от стоки — козметика, училищни материали, перилно-почистващи препарати, пощенски картички и дори автомобилна козметика... Всичко това беше разпределено по безброй метални лавици и магазинът приличаше не толкова на аптека, колкото на супермаркет.

Трябваше му пет минути, за да открие истинската аптека, която се оказа сгушена в дъното на помещението. С учудване огледа малкото гише и неволно се запита защо всъщност този огромен магазин се нарича аптека...

Наложи му се да изчака малка опашка. Когато най-сетне се изправи пред аптекаря, той поиска една празна бланка за рецепта и набързо я попълни.

Аптекарят беше облечен в старомодно бяло сако без яка. Най-горното му копче беше разкопчано. Присвил очи към драсканиците на Джак, той каза, че ще трябва да почака двадесетина минути.

— Защо толкова дълго? — изненадано го погледна Джак. — Единствената манипулация, която може да ви отнеме време, е преброяването на таблетките!

— Искате ли да изпълня рецептата ви или не? — ледено го изгледа онзи.

— Искам — въздъхна Джак. Явно не само докторите обичат да си придават важност пред пациентите, рече си той.

Обърна гръб на гишето и огледа магазина. Налагаше се да убие част от времето си. Тръгна напосоки и навлезе в пространството между два високи щанда. И изведнъж се озова в царството на презервативите...

Би Джей хареса просторния магазин в момента, в който Джак се отправи натам. Вътре имаше достатъчно тесни ниши и проходи, а на всичкото отгоре входът на метрото беше току срещу вратата. Метрото е най-доброто място за човек, който иска да изчезне...

Хвърли кратък поглед в двете посоки на улицата, бутна вратата и влезе. Очите му опипаха стъкления офис на управителя до вратата, после се отместиха встрани. От опит знаеше, че тук проблем не може да има. Един кратък откос в стъклата вероятно ще се окаже напълно достатъчен. Просто за да накара хората да легнат на земята, докато се измъкне.

Подмина касовите апарати и започна да оглеждаходите. Очите му търсеха високите фигури на Джак или Чадъра. Засече ли единия, значи и другият е наблизо... Откри ги в близост да щанд №7. Джак се беше изправил пред една от стъклените витрини, а Чадъра се моташе на два-три метра зад гръба му.

Би Джей се плъзна в съседния проход, към щанд №6. Ръката му изчезна под пуловера и улови назъбената ръкохватка на автоматичния „Тек“. Предпазителят тихо изщрака. Приближи се до мястото, където се пресичаха централните пътеки между щандовете, отстъпи вдясно и спря. Зае небрежна поза пред един щанд с тоалетна хартия „Баунти“ и хвърли поглед към дъното на пътеката.

Сърцето му ускори ритъма си. Джак беше на същото място, а Чадъра стоеше редом с него. Перфектно!

После някой го потупа по рамото и сърцето му пропусна един такт. Ръката му остана под пуловера.

— Мога ли да ви помогна? — попита някакъв плешив мъж.

Би Джей усети задушавач гняв. Откъде се взе това копеле? Защо му попречи точно в най-решителния миг? Огледа любезно усмихнатото лице на продавача, питайки се дали да го срита в ташаците, или просто да не му обръща внимание. Избра второто,

просто защото не искаше да пропусне благоприятния момент. Кога друг път ще хване Джак и Чадъра залепени един за друг?

Обърна гръб на плешивеца, измъкна автоматичния пистолет и се устреми напред. Една крачка го делеше от мястото, където щеше да има възможност за стрелба.

Плешивият служител се изненада от рязкото движение на Би Джей, очите му пропуснаха да видят пистолета. Ако го беше зърнал, той едва ли щеше да извика това „хей“, което излетя от устата му.

Джак се изнерви. След контакта с онзи намусен аптекар, магазинът все по-малко му харесваше. Приглушената музика и миризмата на евтина козметика само усилваха чувството му за дискомфорт. Не искаше да е тук.

Дочул подвикването на продавача, той рязко вдигна глава. Точно навреме, за да види изскочилият в средата на пътеката дебел афро-американец с автоматичен пистолет в ръце.

Реакцията му беше напълно рефлексивна. Тялото му се стовари върху щанда с презервативите, а високия рафт до него го похлупи с оглушителен трясък.

Чадъра се просна на пода, измъквайки автоматичния си пистолет едновременно с трясъка, предизвикан от падането на Джак. Маневрата му беше колкото бърза, толкова и майсторска, издавайки дълги години служба в „Зелените барети“.

Пръв откри огън Би Джей. Но поради факта, че държеше тежкото оръжие само с една ръка, куршумите обсипаха стените, витрините и висящия таван. По-точен се оказа вторият му откос, който пръсна на парчета витрината с витамини, пред която миг по-рано стояха жертвите.

Чадъра отвърна на огъня. Откосът му попадна в голямата витрина към улицата.

Но Би Джей не беше вчерашен и се оттегли в момента, в който разбра, че елементът на изненада е окончателно изгубен. Приклепнал зад купчината тоалетна хартия „Баунти“, той направи светкавична преоценка на ситуацията.

В просторното помещение настъпи истинска лудница. Хората пронизително крещяха, най-силно от всички го правеше плешивецът,

който бе потупал едрия негър по рамото. Всички хукнаха да се спасяват.

Джак бързо стана на крака. Ушите му механично регистрираха размяната на автоматични откоси, единственото му желание беше час по-скоро да се махне оттук.

Свил глава между раменете си, той хукна към аптекарския щанд. Зад него имаше врата с надпис „Само за служители“. Помещението зад нея се оказа малка трапезария. На масата имаше няколко отворени кутийки с безалкохолни напитки и пластмасови чинийки със сладкиши. Хора не се виждаха.

Убеден, че ще открие заден изход, Джак се втурна напред. Първата врата, която отвори, водеше към тоалетната, втората се оказа склад.

Зад гърба му екнаха нови откоси, разнесоха се викове.

Обзет от паника, той блъсна последната врата в дъното. За негово огромно облекчение се оказа, че тя води към задна алея, запълнена с кофи за боклук. Отвъд тях се мернаха бягащи хора, сред които се белееше сторомодното сако на аптекаря. Джак без колебание хукна след тях.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК 26 МАРТ 1996 Г. 13:30 Ч.

Лейтенант-детектив Лу Солдано насочи своето „шеви-каприз“ без отличителни знаци към паркинга на Патологическия институт. Спря зад служебната кола на доктор Харолд Бингъм, измъкна ключовете и ги предаде на пазача за евентуалното преместване. По принцип беше редовен посетител на моргата, но напоследък не беше се отбивал тук може би месец.

Качи се в асансьора и натисна бутона за петия етаж. Получи съобщението на Лори едва преди пет минути, докато пълзеше по задръстения от коли мост Куинсбъро, и веднага ѝ позвъни. Един известен банкер беше застрелян в Куинс и разследването му отне целият предиобед.

Лори започна да разказва историята на някакъв свой колега-медицински следовател, но Лу я прекъсна с предложението да отскочи до Центъра, покрай който така и така щеше да мине. Тя веднага се съгласи и каза, че ще го чака в кабинета си.

Излезе от асансьора и тръгна по коридора. В главата му изплуваха забравени спомени. Преди време беше започнал да вярва, че двамата с Лори имат общо бъдеще, но нещо не се получи. Вероятно различията в произход и възпитание бяха прекалено много, рече си с въздишка Лу.

— Здравсти, Лор — подвижна той, зърнал главата на бившата си приятелка, приведена над бюрото. Тази жена става все по-хубава! — рече си той. Кестенявата ѝ коса падаше над челото като в реклама за шампоан, а „Лор“ я нарече синът му в мига, в който я зърна. И прякорът си остана...

Лори скочи на крака и го прегърна.

— Изглеждаш страхотно! — рече тя.

— Чувствам се добре — сви рамене, сякаш да се оправдае Лу.

— Как са децата?

— Какви деца? — направи шеговита гримаса той. — В края на месеца дъщеря ми навършва шестнадесет и е луда по момчетата, което пък побърква мен...

Лори вдигна някакви списания от единствения свободен стол и го покани да седне.

— Радвам се да те видя — усмихна се насреца ѝ Лу.

— Аз също — призна тя. — Не бива да се забравяме...

— Какъв е големият проблем, за който искаш да поговорим? — попита Лу, предпочитайки да насочи разговора към по-безболезнени теми.

— Не знам дали е голям — отвърна Лори, стана и затвори вратата. — Един от новите колеги-патолози иска да разговаря с теб, но неофициално. Бях му споменала, че сме приятели. За съжаление в момента не е тук. Потърсих го веднага след като се разбрахме да минеш, но никой не знае къде е...

— А ти имаш ли представа за какво става въпрос? — попита Лу.

— Само в общи линии — отвърна Лори. — Но се безпокоя за него...

— О — рече Лу и се облегна назад.

— Тази сутрин ме помоли да извърша две аутопсии — продължи патоложката. — На една двадесет и осемгодишна жена, застреляна у дома си снощи. Работила е като лаборант в микробиологията на „Дженерал“. Втората беше на 25-годишен афро-американец, застрелян в Централ Парк. Помоли ме да потърся всичко, което може да сочи някаква връзка между тях — косми, тъкани, кръв...

— И какво откри? — попита Лу.

— Няколко капчици кръв по сакото на мъжа, които съвпадат с кръвната група на жената — отвърна Лори. — Но този резултат е получен единствено от серологичната проба. Всичко зависи от ДНК-пробите, които все още не са готови. Иначе кръвната група е доста рядка — Б-отрицателна...

— А този твой колега даде ли някакви обяснения за подозренията си? — вдигна вежди Лу.

— Каза, че имал предчувствие, но това едва ли е всичко — сви рамене Лори. — Преди известно време го пребиха някакви гангстери... А тази сутрин изглеждаше така, сякаш пак са го поотупали, но той упорито отрича.

— Защо са го пребили?

— Било е предупреждение да не се мярка в болницата „Манхатън Дженерал“.

— Какви ги говориш? — сбърчи вежди Лу.

— Не знам подробности, но той наистина е раздразнил доста хора във въпросната болница, а също и тук... Доктор Бингъм почти го беше уволнил...

— С какво дразни хората?

— Подозира, че поредицата от различни инфекциозни заболявания в „Дженерал“ е умишлено предизвикана — отвърна Лори.

— Нещо като терористичен акт, така ли? — вдигна вежди Лу.

— Нещо такова...

— Това ми звучи познато — подхвърли детективът.

— Още помня какво изпитах преди пет години — кимна с въздишка Лори. — Куп смъртни случаи от свръхдоза наркотици, но никой не ми обърна внимание...

— А какво мислиш за теорията на приятеля си? — изгледа я продължително Лу. — Между другото, как се казва той?

— Джак Степълтън... Нямам определено мнение за теорията му, защото не разполагам с всички факти.

— Стига де, познаваме се — направи гримаса Лу. — Хайде, казвай си мнението!

— Според мен му се привиждат заговори, защото точно това желае — въздъхна младата жена. — От колегата му по стая знам, че има зъб на гиганта „АмериКеър“, който е собственик на „Дженерал“...

— Но това не обяснява нападението на бандитите, нито пък подозренията му относно смъртта на лаборантката — отбеляза детективът. — Как се казват жертвите?

— Елизабет Холдърнес и Реджиналд Уинтроп.

Лу записа имената в малко тефтерче с черни кожени корици.

— И в двата случая липсва кой знае какво усърдие от страна на криминолозите — добави Лори.

— Ти поне знаеш, че изпитваме остър недостиг от хора — въздъхна детективът. — Има ли мотив за убийството на жената?

— Обир.

— А изнасилване?

— Не.

— Мъжът?

— Бил е член на някаква банда. Застрелян в главата почти от упор...

— За съжаление подобни убийства стават всеки ден и ние нямаме нито сили, нито време за подробно разследване — въздъхна Лу. — Какво показаха аутопсиите?

— Нищо необичайно.

— А твоят приятел доктор Степълтън дава ли си сметка, че трябва да внимава с тези банди? Имам чувството, че се движи по ръба на бръснач...

— Не го познавам отблизо — поклати глава Лори. — Зная само, че не е нюйоркчанин, пристигнал е тук от Средния Запад.

— Май трябва да го запозная с реалностите на живота в големия град — подхвърли замислено Лу. — В противен случай като нищо ще го изпуснем...

— Не говори така! — стреснато го погледна Лори.

— Интересът ти към него май не е само професионален, а? — подхвърли детективът.

— Не искам да навлизаме в тази тема — твърдо отсече Лори. — Но отговорът ми е отрицателен...

— Не се ядосвай — вдигна ръце Лу. — Просто искам да знам на каква почва стоят нещата... — Стана от стола и добави: — Ще направя каквото мога, за да му помогна. От приказките ти е ясно, че човекът наистина има нужда от помощ...

— Благодаря ти, Лу — отново го прегърна Лори. — Ще му кажа да ти се обади...

Детективът напусна кабинета и взе асансьора за приземния етаж. Там се отби да види сержант Мърфи, който беше прехвърлен на щат към Съдебна медицина. Поговориха си известно време за бейзбол, после Лу седна на стола на сержанта, качи краката си върху бюрото и тихо подхвърли:

— Ще те питам нещо, Мърф... Какво ти е мнението за Джак Степълтън, един от новите доктори тук?

Успял да се измъкне от аптеката, Джак тича четири пресечки без спиране. Когато най-сетне намали ход, до слуха му достигна

протяжния вой на полицейски сирени. Надяваше се Чадъра да се е оправил по някакъв начин.

Започна да крачи, пулсът и дишането му бавно се върнаха в нормалните граници. Но тялото му продължаваше да трепери. Макар да продължи само секунди, инцидентът в магазина го разтърси не по-малко от онова, което беше станало в парка. Не можеше да приеме факта, че вече за втори път правеха опит да го премахнат.

Сирените се усилиха. Джак забави крачка и се запита дали не трябва да се върне при магазина и да помогне на евентуалните ранени. После в главата му изплува предупреждението на Уорън да не контактува с полицията. Младежът се оказа прав по отношение на охраната. Ако не беше Чадъра, Джак вече щеше да е безжизнен труп.

Прониза го силна тръпка. Доскоро изобщо не му пукаше дали ще живее или ще умре. Но сега, надникнал в очите на смъртта не един, а цели два пъти, той се чувстваше различно. Искаше да живее. Това желание беше в основата на въпросите, които бавно се оформиха в съзнанието му. Защо „Черните крале“ искат да го убият? Кой им плаща? Дали не си въобразяват, че той знае нещо, или поръчката за ликвидирането му е свързана единствено с подозренията му по отношение на заразите в „Манхатън Дженерал“?

Нямаше отговор на тези въпроси, но второто покушение сочеше ясно, че подозренията му са били основателни. Сега трябва да ги докаже и нищо повече...

Неусетно се озова пред някаква друга аптека — малка, но истинска. Бутна вратата и се насочи към щанда. Зад него стоеше собственикът, на ревера му имаше табелка, на която пишеше просто „Хърман“.

— Имате ли римантидин?

— Беше тук, когато надникнах за последен път — отвърна с усмивка Хърман. — Но се дава само с рецепта...

— Аз съм лекар, трябва ми само бланка — каза Джак.

— Мога ли да видя някакъв документ, моля?

Джак му показва лиценза си за практикуване в щата Ню Йорк.

— Какво количество желаете?

— Такова, което ще ми стигне поне за две седмици... Защо не отброите петдесет таблетки? По-добре да ми останат, отколкото да не достигнат, нали?

— Добре — кимна Хърман и се залови за работа.

— Колко време ще отнеме?

— Колкото да преброя петдесет хапчета — отвърна човекът.

— В предишната аптека ми казаха, че ще отнеме двадесет минути — подхвърли Джак.

— Някоя от онези големите, нали? — вдигна Глава Хърман.

Джак кимна.

— В подобни магазини изобщо не мислят за доброто обслужване — въздъхна аптекарят. — Но въпреки това именно те диктуват правилата на пазара и ни принуждават да се съобразяваме с тях. Това страшно ме дразни!

Джак отново кимна. Разбираше го напълно, а чувството му беше до болка познато.

Хърман заобиколи щанда и му подаде малко пластмасово шишенце в оранжеви таблетки.

— Лично за вас ли е? — попита той.

Джак кимна.

Хърман му изброи възможните странични ефекти и противопоказания. Дълбоко впечатлен от тази любезност, Джак плати и помоли за чаша вода. Аптекарят изчезна за миг, после се върна с малка картонена чашка в ръка.

Джак глътна едно хапче и тръгна към изхода.

— Пак заповядайте — обади се зад гърба му Хърман.

С лекарството в организма си вече можеше да посети Глория Хернандес от „Централизирано снабдяване“.

Махна на едно свободно такси и даде адреса. Шофьорът първоначално отказа да кара към Харлем, после позволи да бъде убеден.

Джак се отпусна на седалката. Колата пое по авеню Сейнт Никълъс, прекоси Централ Парк и се насочи на север. Кварталите с преобладаващо чернокожо население постепенно отстъпваха място на латиноамериканските. Дори пътните знаци бяха изписани на испански.

Не след дълго пристигнаха. Джак плати, слезе на оживения тротоар и вдигна глава към сградата, в която се готвеше да влезе. Преди време тя положително е била хубав и горд еднофамилен дом, но сега състоянието ѝ беше близо до това, в което се намираще блокът на Джак.

Няколко души любопитно се обърнаха да го погледнат как изкачва каменното стълбище и влиза във входния вестибюл. В чернобялата мозайка на пода липсваха плочки.

Имената върху паянтовите пощенски кутии сочеха, че семейство Хернандес живее на третия етаж. Джак натисна звънеца на апартамента им, макар да беше почти сигурен, че не работи. След което побутна вътрешната врата и тя се отвори. Точно като в неговия блок, където ключалката беше отдавна разбита и нямаше кой да я поправи.

Изкачи се по стълбите до третия етаж и почука на вратата на Хернандес. Никой не отвори и той почука още веднъж, този път по-силно. Тъничък детски глас попита кой е, на което Джак отвърна, че е доктор и иска да говори с Глория.

След кратка приглушена дискусия отгатък, вратата се отвори. В процепа, ограничен от окачената верига, се появиха две лица. Горното принадлежеше на жена на средна възраст с изрусена коса и зачервени очи. Върху устните ѝ личаха следи от отдавна изтрито червило.

Долното беше на девет-десетгодишно дете с неопределен пол. Косата му се спускаше до раменете — гарвановочерна и сресана назад.
— Госпожа Хернандес?

Джак показа картата си на медицински следовател и обясни, че идва от кабинета на Кати Макбейн в „Манхатън Дженерал“. Едва тогава госпожа Хернандес свали веригата и го покани да влезе.

Апартаментчето беше тясно и претрупано с мебели. По стените бяха окачени плакати на испански, с очевидното намерение да му придадат по-жизнерадостен вид. Глория се върна на дивана, където явно беше лежала при позвъняването на Джак. Придърпа едно одеало към врата си и потръпна от студ.

— Съжалявам, че ви заварвам болна — рече Джак.

— Чувствам се ужасно — призна на английски Глория, а той облекчено кимна с глава, защото испанския му беше меко казано ужасен.

— Не искам да ви отнемам време, но сигурно знаете, че напоследък доста хора от вашия отдел се разболяха сериозно...

— Но аз имам само грип, нали? — разшириха се очите на Глория.

— Разбира се — кимна успокоително Джак. — Заболяването ви няма нищо общо с инфекциите, които пипнаха Катрин Мюлер, Мария Лопес, Кармен Шавес и Аймъджин Филбъртсън.

— И слава Богу — прекръсти се Глория. — Мир на праха им...

— Страхувам се, че един пациент от ортопедията е пипнал същия грип като вас — продължи Джак. — Говори ли ви нещо името Кевин Карпентър, имала ли сте контакт с него?

— Не — поклати глава Глория. — Нали знаете, че работя в „Централизирано снабдяване“...

— Знам — кимна Джак. — Но там работеха и нещастните жени, чиито имена току-що споменах. При всеки от тези случаи имаше и по един пациент със същото заболяване. Трябва да има някаква връзка, нали? Надявам се с ваша помощ да я открия...

Глория объркано го погледна, после се извърна към детето, което нарече Хуан. То я засипа с поток от думи на испански, вероятно превеждайки това, което беше казал Джак.

Жената кимаше с глава и казваше „си“. После момчето млъкна, а тя се извърна към Джак и рече:

— Не!

— Какво „не“? — изненадано я погледна той.

— Няма връзка. Ние не се виждаме с пациентите.

— И никога не сте ходила в някое от болничните отделения?

— Не.

Джак объркано поклати глава и направи опит да измисли следващия си въпрос.

— А снощи вършехте ли нещо необикновено?

Глория сви рамене.

— Помните ли какво точно вършихте? Искам да получа цялостна представа за дежурството ви...

Жената започна да говори, но се закашля. Джак понечи да я потупа по гърба, но тя вдигна ръка да покаже, че всичко е наред. Хуан ѝ донесе чаша вода.

Глория жадно отпи, после започна да описва дейността си през отминалата нощ. А Джак механично отчиташе какво би могло да я постави в контакт с вируса на Карпентър. Не успя. Жената твърдеше, че изобщо не е напускала отдела.

В крайна сметка разговорът замря. Джак попита дали може да позвъни ако се сети за нещо друго, после се изправи на крака.

— Обадете се на доктор Цимърман и ѝ опишете симптомите си — посъветва жената той.

— Защо?

— Може би ще ви предпише специално лечение — отвърна Джак. — Не само на вас, но и на цялото ви семейство. — Римантадинът беше добро средство не само за предотвратяване на грип, но и за ограничаване на пораженията му. Но за съжаление цената му е твърде висока и „АмериКеър“ едва ли ще приеме да похарчи допълнителни средства за лечението на отделен пациент...

Напусна апартаментчето на Хернандес и се насочи към Броудей да търси такси. Към уплахата от покушението се прибави и разочарованието. Посещението при Глория се оказа абсолютно безплодно. Имаше всички шансове да пипне грипния вирус, който бе повалил жената и който вероятно е близък до онзи, убил Кевин Карпентър...

Единствената му утеха бяха хапчетата римантидин, които вече беше погълнал. Но едновременно с това той прекрасно знаеше, че това лекарство не дава стопроцентова гаранция срещу грипния вирус, особено ако той е от някой нов или мутирал щам.

Таксито го стовари пред главния вход на Патологическия център. Следобедът преваляше. Мрачен и недоволен, той се изправи пред задвижваната от електросигнал врата и зачака да бъде пропуснат. В една от тесните стаички за идентификация на труповете седеше Дейвид. Не знаеше фамилното му име, но това без съмнение беше същият Дейвид, който го беше качил в колата си след инцидента в парка, заедно с Плюнката.

В очите на Дейвид се четеше мрачна неприязън.

Джак му обърна гръб и забърза по стълбите към моргата. Токовете на обувките му звучно потракваха по цимента. Влезе в помещението с хладилните камери, обзет от мрачни предчувствия. В коридора имаше носилка с новопристигнал труп, осветен от ярката крушка на тавана, точно над него.

Чаршафите бяха подредени за полароидна снимка, виждаше се само лицето. Напоследък бяха възприели разпознаването на труповете

по снимка, тъй като по този начин на близките се спестяваха доста неприятни гледки.

Джак усети как в гърлото му засяда огромна буца. Лицето на Чадъра беше спокойно, със затворени очи. Изглеждаше абсурдно млад, най-много на четиринадесет-петнадесет години.

Поклати глава и тръгна към асансьорите. Беше безкрайно депресиран. Чет го нямаше горе, от гърдите му се отрони въздишка на облекчение. Затръшна вратата след себе си, седна на бюрото и скри лице в дланите си. Плачеше му се, но сълзите не идваха. Отново беше станал причина за смъртта на друг човек!

На вратата се почука, но той не реагира. Надяваше се да го оставят на мира, но посетителят явно беше на друго мнение и продължи да чука. Джак въздъхна и подвикна да влезе.

— Не искам да те притеснявам — колебливо промълви Лори, откrehнала вратата само няколко сантиметра. После видя опасните пламъчета в очите му и понечи да затвори.

— Какво искаш? — спря я Джак.

— Искан да ти кажа, че говорих с детектив Солдано — отвърна младата жена, пристъпи навътре и остави едно листче върху бюрото. — Това е телефонът му, чака да се обадиш...

— Благодаря ти, Лори — рече с въздишка Джак. — Но мисля, че сега не бих могъл да разговарям с никого...

— Той е готов да помогне и всъщност...

— Моля те! — повиши тон Джак. — Искан да бъда сам!

Лори кимна и побърза да затвори вратата след себе си. В коридора колебливо се спря. Никога не беше го виждала в такова настроение и сърцето ѝ се сви. Човекът в малката стаичка нямаше нищо общо с онзи Джак, когото познаваше.

Обърна се и с бърза крачка се насочи към кабинета си. Там вдигна телефона и набра номера на Лу Солдано.

— Доктор Степълтън току-що се появи — информира го тя.

— Много добре — рече Лу. — Кажи му да завърти един телефон. Поне един час няма да мърдам оттук...

— Страхувам се, че няма да ти се обади — въздъхна Лори. — Поведението му е много странно. Сигурна съм, че е станало нещо лошо...

— А защо мислиш, че няма да се обади? — учуди се Лу.

— Не знам — унило отвърна Лори. — Дори не пожела да разговаря с мен. А долу докараха трупът на още един гангстер. Убит е при престрелка в непосредствена близост до „Манхатън Дженерал“...

— Мислиш, че твоят човек има нещо общо с това?

— Не знам какво да мисля — призна Лори. — Но съм много разтревожена. Имам чувството, че ще се случи нещо страшно!

— Добре, спокойно — рече Лу. — Ще измисля нещо...

— Обещавах ли?

— Някога да съм те лъгал? — отвърна с въпрос детективът.

Джак разтърка очи и погледна пръснатите върху бюрото недовършени доклади за аутопсия. Даваше си сметка, че няма сили да се концентрира върху тях.

После погледът му се спря на два плика с непозната форма. Единият беше голям, от кафява хартия, а другият — съвсем обикновен. Придърпа големия и го отвори. Вътре имаше фотокопие от медицинско досие, придружено от кратка бележка. Барт Арнолд съобщаваше, че като допълнение на изисканите от Джак картони е решил да му изпрати и копие от картоната на Кевин Карпентър.

В душата му се промъкна уважение. Инициативата на колегите му наистина беше своевременна и говореше добре за цялостната дейност на екипа. Разтвори документацията. Карпентър е бил приет в ортопедичното отделение с проблем в коляното, своевременно отстранен още в понеделник сутринта след съответната операция.

Отмести формуляра и се замисли. Симптомите на Кевин се бяха появили веднага след операцията и това му беше познато. Придърпа медицинското досие на Сюзън Хард и видя, че и при нея нещата стояха точно така — беше развила симптомите веднага след цезарово сечение. Същото беше положението и с Пачини.

Дали операциите не са причина за появата на всички тези инфекциозни заболявания? Но Нодълман и Лагенторп не бяха минали през операционните... В крайна сметка стигна до заключението, че не трябва да отминава този факт.

Отново се върна на картоната на Карпентър. Грипните симптоми се бяха появили някъде към шест часа следобед, развитието им било бурно и продължило докъм девет. Малко след този час състоянието на

пациента вече било толкова тежко, че се наложило да го прехвърлят в интензивното. Там той развива частична респираторна блокада, която впоследствие води и до смъртта му.

Джак затвори папката и я сложи на купчината при останалите. По-малкият плик съдържаше компютърна разпечатка и кратка бележка от Кати Макбейн. Тя му благодареше за загрижеността и изразяваше надежда, че разпечатката ще бъде от полза за разследването му.

Дългият лист хартия съдържаше списък на всички медицински консумативи, изписани на пациента Бродерик Хъмфри, 48-годишен. Диагнозата на заболяването му не беше посочена.

По обем списъкът беше горе-долу толкова голям, колкото списъците с медицински консумативи на индексните случаи. Беше съставен произволно, без подреждане на продуктите по вид или азбучен ред. Явно консумативите бяха регистрирани по реда на тяхното изписване. Това предположение се потвърждаваше от факта, че в началото си всичките пет списъка изглеждат абсолютно еднакви, тъй като всеки новоприет пациент се нуждае от стандартни медицински консумативи.

Неподредеността на списъците ги правеше неудобни за сравнение. След като изгуби петнадесет минути в напразни опити да открие повтарящи се елементи, Джак реши да прибегне до помощта на компютъра.

Първо отвори отделни файлове за всеки от пациентите и вкара в тях съответните списъци. Това му отне доста време, тъй като хич го нямаше в машинописа и чукаше по клавиатурата тромаво, само с два пръста.

Неусетно изтекоха няколко часа. По някое време на вратата почука Лори. Попита го дали може да му помогне с нещо, после му пожела лека нощ.

Най-сетне всичко влезе в компютъра и Джак поиска списък на онези материали и консумативи, които се различават при отделните индексни случаи. Принтерът започна да бълва един безконечен списък и сърцето му се сви. Но после най-сетне видя това, което щеше да му свърши работа. Всичките пет пациенти с острозаразни болести бяха прекарвали известно време в интензивното отделение, докато произволно избраният случай не беше стъпвал там. И беше останал жив, за разлика от другите...

Обзе го униние. Имаше чувството, че този огромен труд беше отишъл на вятъра. После изведнъж му хрумна нещо друго. Беше вкарал данните в компютъра по реда, по който ги беше получил. Сега поиска от него да извади общите за всички случаи материали, доставени в интензивното отделение веднага след като пациентите са били прехвърлени там.

Отговорът светна на екрана в момента, в който натисна клавиша „enter“. Състоеше се от една-единствена думичка: ОВЛАЖНИТЕЛ. При всички случаи на инфекциозни болести бяха изписвани овлажнители на въздуха, но при произволно избраният пациент това не беше така. Дали тази разлика има някакво значение? От овлажнителите на въздуха пазеше някакви детски спомени — беше болен от коклюш, а майка му беше сложила в стаята едно апаратче, което бълбукаше и вдигаше пара. Не виждаше как подобен уред би помогнал за разпространяване на инфекциозни вируси, тъй като при температура от стотина градуса всяка бактерия би трябвало да се свари...

После се сети, че подобни апаратчета отдавна са извън употреба и вероятно става въпрос за новите модели овлажнители, които използват ултразвук. Те са студени, при тях нещата стоят по съвсем друг начин...

Грабна слушалката, набра „Дженерал“ и помоли да го свържат с отдел „Централизирано снабдяване“. Госпожа Дзарели отдавна си беше отишла, а отговорничката на нощната смяна се казваше Дарлийн Спрингборн. Джак ѝ се представи и попита дали отделът доставя овлажнители за въздух в болницата.

— Разбира се — отговори Дарлийн. — Но те се използват главно през зимните месеци.

— Какъв модел използвате? — попита Джак. — Парни, или студени?

— Главно студени.

— А каква е съдбата на овлажнителите, които се връщат обратно след използване в дадена стая?

— Прибираме ги — отвърна жената.

— А почиствате ли ги?

— Разбира се. Преди това правим пробно включване, за да се уверим, че действат нормално. След това ги изпразваме и мием. Защо

питате?

— На едно определено място ли ги почиствате?

— Да. Съхраняваме ги в малък склад, в който има и мивка. Има ли някакви проблеми с тези овлажнители?

— Още не съм сигурен — отвърна Джак. — Ще се свържа с госпожа Дзарели в момента, в който науча нещо по-конкретно.

— Обадете се непременно — рече жената.

Джак прекъсна връзката, но слушалката остана притисната между главата и рамото му. Извади листчето с телефона на Глория Хернандес и го избра. Насреща вдигна мъж, който говореше само испански. Джак успя да скърпи няколко фрази от бедния си речник на този език, мъжът му каза да почака.

Появи се по-млад глас, вероятно беше Хуан. Джак го попита дали може да поговори с майка му.

— Много е болна — отвърна момчето. — Кашля непрекъснато и има проблеми с дишането.

— А обади ли се в болницата, както ми обеща?

— Не. Каза, че не ѝ е удобно да безпокои хората...

— Сега ще изпратя линейка да я вземе — каза без никакво колебание Джак. — Кажи ѝ да се държи, ясно?

— Ясно — отвърна Хуан.

— Междувременно искам да ми направиш една услуга — добави Джак. — Питай я дали снощи е почиствала овлажнителите в склада. Знаеш за какво става въпрос, нали?

— Знам — рече Хуан. — Почакайте малко...

Джак остана с притисната към ухото слушалка, а пръстите му нервно почукваха по папката на Кевин Карпентър. Чувството му за вина се усили. Би трябвало сам да потърси доктор Цимърман, а не да кара Глория. Момчето се върна на телефона.

— Мама каза мерси за линейката — рече то. — Каза, че се страхувала да я повика, защото „АмериКеър“ не плаща, когато това не е станало по лекарско нареждане...

— А какво каза за овлажнителите?

— Каза да... Почистила е два или три. Не помни точно... Джак побърза да прекъсне разговора и веднага набра 911.

Даде адреса на Хернандес и помоли веднага да изпратят линейка. След което предупреди диспечерката, че става въпрос за

острозаразно заболяване и екипът на спешно отделение трябва да носи маски. Болната да бъде откарана в „Манхатън Дженерал“ и никъде другаде...

Възбудата му нарастна. Въпреки късния час реши да потърси и Кати Макбейн. Надеждите му да я хване бяха слаби, но жената се оказа в кабинета си. Каза, че има работа и вероятно ще остане още доста време там.

— Но какво се е случило? — попита Джак.

— Много неща — отвърна с въздишка Кати. — Току-що докараха в интензивното Ким Спенсър с остри респираторни проблеми, Джордж Хейзълтън също е в болницата в тежко състояние. Страхувам се, че вашите опасения се превръщат в действителност...

Джак я информира, че в интензивното скоро ще постъпи и Глория Хернандес, после настоя всички членове на дежурните екипи да минат на римантидин.

— Не зная дали доктор Цимърман ще се съгласи — колебливо рече Кати. — Все пак успях да я убедя да изолираме пациентите, едно отделение вече е готово за тях...

— И това е нещо — кимна Джак. — А какво стана с лаборанта от микробиологията?

— Вече пътува насам — отвърна Кати.

— Надявам се, че с линейка, а не с градския транспорт — разтревожено рече Джак.

— Такава беше моята препоръка, но не знам дали доктор Цимърман се е съобразила с нея...

— Разпечатката ви свърши добра работа — най-сетне премина върху същността на въпроса Джак. — Помните ли, че преди три месеца споменахте за заразените небулатори в интензивното? Мисля, че същият проблем имат и болничните овлажнители...

После ѝ разказа за разкритията си, включително за работата на Глория Хернандес с употребяваните овлажнители на предната вечер.

— Какво мога да направя? — разтревожено попита Кати.

— За момента не правете нищо...

— Не трябва ли да изтегля от обръщение всички овлажнители, поне за проверка?

— Работата е там, че не искам да се замесвате — въздъхна Джак. — Страхувам се, че това е свързано със съвсем конкретна опасност.

— Какви ги дрънкате? — гневно повиши тон Кати. — Аз вече съм замесена!

— Спокойно, моля ви — рече Джак. — Извинявам се... — Ясно съзна, че няма избор, въпреки желанието си да предпази околните. Кати е права — овлажнителите трябва да бъдат изтеглени от употреба.

— Слушайте внимателно — тръсна глава той. После сбито ѝ разказа за всичките си подозрения, свързани с епидемиите в „Дженерал“. Не ѝ спести нищо. Спомена и за голямата вероятност Бет Холдърнес да е била убита заради желанието си да му помогне в търсенето на заразните микроби.

— Това ми звучи твърде необикновено — рече на пресекулки Кати. — Трудно ми е дори да го възприема...

— Не искам от вас да го възприемате — рече Джак. — Загрижен съм за вашата безопасност, нищо повече. Моля ви, внимавайте какво вършите, с кого разговаряте... И за Бога, не споделяйте моите теории с никого! Дори да съм прав, аз нямам никаква представа кой стои зад всичко това...

— Ами... — проточи Кати. — Не знам какво да кажа...

— Не казвайте нищо. Но ако все още желаете да помогнете...

— Слушам ви.

— Трябват ми някои неща от микробиологията. Хранителна среда за бактериални посявки, която издържа на транспортиране. Не казвайте на никого за какво ви е тя. И още: човек от поддръжката да отвори отходната тръба на умивалника, който се намира в склада на овлажнителите. Част от събралата се там течност или слуз трябва да бъде посята в хранителната среда, за която ви споменах, а след това да бъде изпратена в Градската референтна лаборатория... Да търсят наличието на поне един от петте агента, които се изолират в подобна среда...

— Мислите, че там ще открием някакви микроорганизми’.

— Да — призна Джак. — Подобно предположение е малко вероятно, но ми трябват доказателства. Всичко описано дотук няма да навреди на никого, освен на вас самата, ако не внимавате...

— Ще си помисля — рече Кати.

— Бих го свършил сам, но знаете как ме приемат в болницата... Посещението във вашия кабинет ми се размина, но ако ме хванат, че вземам бактериални проби от склада...

— Прав сте — не го изчака да довърши Кати.

Приключиха разговора и Джак се замисли за реакцията на младата жена. Изслушала подозренията му, тя изведнъж стана затворена и доста загрижена. Сви рамене. Едва ли можеше да стори нещо повече, за да я убеди. Оставаше му само да се надява, че Кати ще приеме предупрежденията сериозно.

Предстоеше му един последен, междуградски разговор. Започна да избира цифрите с дясната си ръка, а пръстите на лявата склучи в суеверен жест. Искаше да говори с Никол Маркет, очакваше две неща. Първо, че пробите са пристигнали. Второ, че вирусите са достатъчно жизнени, за да се прескочи етапа на вторичното им отглеждане.

Хвърли един поглед на часовника си. Минаваше седем вечерта. Никол сигурно си е тръгнала и ще се наложи да чакам до сутринта, рече си с въздишка той. Но в грипния център вдигнаха веднага и на телефона се оказа именно Никол.

— Пробите са тук — отвърна на въпроса му тя. — Трябва да ви поздравя за безупречното им опаковане. Хрумването ви да ги охладите е много добро...

— А как намирате жизнеността на микробите?

— Впечатлена съм от нея — отвърна жената. — Как сте взели пробата?

— Бронхиални отмивки — рече Джак.

В слушалката се разнесе тихо подсвирване.

— За пръв път срещам толкова висока вирусна концентрация — призна Никол. — Ако не става въпрос за компрометирана рецепиентна среда, носителят вероятно не е между живите!

— Не е, за съжаление — кимна Джак. — Беше здрав и прав млад човек... На всичкото отгоре една от сестрите, която се е грижила за него, вече е в интензивното отделение с остри дихателни проблеми. А от контакта не са изтекли и двадесет и четири часа!

— Ох! Значи трябва незабавно да се залавям за работа! Имате ли и други случаи, освен сестрата?

— Три, доколкото ми е известно — отвърна Джак.

— Ясно. Ще ви звънна рано сутринта.

Джак остана леко изненадан от рязкото прекъсване на разговора, но после кимна с глава. Жената отсреща беше достатъчно мотивирана и щеше да направи всичко, което трябва.

Забеляза, че слушалката трепери в ръката му. Обзет от нерешителност, той направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания. Не му се искаше да се прибира. Не знаеше каква ще бъде реакцията на Уорън след смъртта на Чадъра, а и не беше сигурен дали „кралете“ не са пуснали друг убиец по дирите му.

Телефонът звънна и прекъсна мрачните му мисли. Кой ли може да бъде в този късен час? В съзнанието му отново изплува фигурата на убиеца от магазина.

В крайна сметка вдигна слушалката и с облекчение чу гласът на Терез.

— Обеща да се обадиш! — рече ядосано тя. — Само не ми казвай, че си забравил!

— Имах няколко телефонни разговора и току-що оставих слушалката — отвърна Джак.

— Добре — примирително рече тя. — Вече от цял час съм готова за вечерята. Защо не тръгнеш направо за ресторанта?

— О, Господи! — простена той. Беше забравил за плановете им да вечерят заедно, погълнат от бързия ход на събитията.

— Хич и не мисли да се измъкваш! — притисна го Терез.

— Имах ужасен ден — оплака се той.

— Аз също — не отстъпваше тя. — Но сутринта се разбрахме, че все пак трябва и да се яде. Я ми кажи обядва ли?

— Не — призна Джак.

— Значи не можеш да пропуснеш и вечерята. Хайде, вдигай се! Ще те разбере, ако после отново се върнеш на работа, защото и аз ще сторя същото...

Има право, въздъхна Джак. Трябва да хапна нещо, а и да се поотпусна. Освен това усещаше, че жената насреща няма никакво намерение да отстъпи, а той самият нямаше достатъчно сили да спори.

— Какво още се чудиш? — нетърпеливо се обади тя. — Цял ден чакам момента, в който ще се видим. Ще сравним преживяванията си и после ще решим чий ден е бил по-тежък, окей?

Джак омекна. Идеята да вечеря с Терез изведнъж му се стори безкрайно привлекателна. Ужасно се страхуваше да не я замеси в бъркотията около себе си, но прецени, че по това време едва ли някой ще тръгне да го следи. За всеки случай ще се придвижвам внимателно,

реши той. Ще вляза в ресторанта само ако съм сигурен, че нямам опашка подире си.

— Как се казваше въпросната кръчма? — попита в слушалката той.

— Слава тебе, Господи! — въздъхна с облекчение Терез. — Знаех, че накрая ще се съгласиш. А кръчмата се казва „Позитано“, намира се на Медисън, само на една пряка от офиса ми. Сигурна съм, че ще ти хареса. Малко и уютно заведение, доста нетипично за Ню Йорк...

— Добре, след половин час ще се видим там...

— Страхотно. Ще те чакам...

Джак заключи канцеларията и слезе на първия етаж. Не знаеше точно как ще разбере дали някой го следи, но реши хубавичко да огледа тротоара пред сградата. Мина покрай остъклената кабина на охраната и видя сержант Мърфи да разговаря с някакъв непознат.

Махнаха си с ръце. Сигурно са се събрали доста неидентифицирани трупове, иначе Мърфи отдавна да си е тръгнал, рече си Джак. Сержантът беше известен с навика да напуска работното си място точно в пет.

Пристъпи предпазливо към входната врата и се огледа. Веднага разбра, че намеренията му са обречени на провал. В съседство се намираше един от големите градски приюти за бездомници, пред който винаги се трупаха хора. Поне половината от тях имаха безкрайно подозрителен вид.

Известно време остана на мястото си, очите му механично следяха оживеното движение по Първо авеню. Задръстванията още не бяха приключили, колите пълзяха едва-едва, а всички таксита бяха заети.

Идеята да се изправи на тротоара и да маха с ръце му се стори напълно неприемлива. Щеше да бъде лесна мишена за онези, които не се поколебаха да открият огън във вътрешността на голям магазин.

Очите му проследиха един товарен микробус, в главата му се появи нова идея. Обърна се и слезе по стълбите, които водеха в моргата. В остъклената канцелария седеше дежурният санитар Марвин Флетчър и кротко си похапваше понички.

— Ще ми направиш ли една услуга, Марвин? — изправи се на прага Джак.

— Казвай — изръмжа онзи и отпи голяма глътка кафе от картонената чаша пред себе си.

— Става въпрос за лична услуга — предупреди го Джак. — Нещата трябва да си останат между нас.

— Хубаво — кимна Марвин. В очите му проблесна интерес.

— Трябва да се придвижа до Градската болница. Ще ме закараш ли с една от катафалките?

— Не ми е позволено да карам тези... — започна Марвин.

— Знам — размаха ръце Джак. — Но искам да се измъкна от една приятелка, която със сигурност ме чака пред входа... Хубавец като теб не може да не е имал подобни проблеми...

— И още как — засмя се онзи.

— Ще ти отнеме само няколко минути — умотелно рече Джак. — Изфучаваме нагоре по Първо авеню и завиваме към Йорк. За нула време ще се прибереш... Ето ти една десетачка за услугата.

Марвин огледа банкнотата, която Джак остави върху масата, после вдигна глава:

— Кога искаш да тръгнем?

— Веднага.

Джак се качи в кабината на катафалката, а оттам се прехвърли в товарния отсек. Марвин включи на заден ход, излезе на Тридесета улица и закова на червения светофар.

Въпреки трафика успяха да стигнат сравнително бързо до Градската болница. Марвин паркира пред главния вход, край който кипеше обичайното оживление, а Джак побърза да влезе в просторното фоайе. Остана там в продължение на пет минути, внимателно оглеждайки лицата на влизащите след него. После се насочи към спешното отделение. Много пъти бе идвал тук и знаеше как да се оправи. Прекоси шоковата зала и излезе на рампата за линейки. Тук спираха и много таксита, наети от болни хора. Не се наложи да чака дълго.

Скочи в една току-що освободила се кола и нареди на шофьора да кара към универсалния магазин „Блумингсдейл“ на Трето авеню.

Магазинът беше претъпкан, точно според очакванията му. Прекоси приземния етаж, излезе на Лексингтън и хвана друго такси. Този път слезе само на една пресечка от „Позитано“ и забързано тръгна по тротоара.

Искаше да е абсолютно сигурен, че не води опашка след себе си и по тази причина хлътна в безистена на един магазин за обувки. Остана там нови пет минути, наблюдавайки минувачите по тротоара и доста по-спокойното автомобилно движение по платното на авеню Медисън. Тук хората бяха далеч по-добре облечени в сравнение с района около моргата. Подозрителни типове изобщо липсваха.

Мислено се поздрави за изобретателността и тръгна към ресторанта. Изобщо не забеляза двамата мъже, които останаха в токущо паркиралия срещу магазина за обувки блестящочерен кадилак. Мина на крачка от него, но огледалните стъкла не пропускаха любопитни погледи.

Бутна вратата и влезе. В предверието имаше нещо като лятна градина, покрита с навес. Отмести едно от увисналите парчета брезент и изведнъж се озова в приятно затопленото помещение. Вляво проблясваше малък бар с махагонов плот, а масите бяха групирани вдясно от вратата и чезнеха в дълбочината на дискретно осветената зала за хранене. Стените и таванът бяха покрити с копринен бръшлян, който изглеждаше изненадващо жив. Сякаш наистина беше влязъл в някой от характерните за Италия ресторант-градини...

Във въздуха се носеше приятният аромат на запържен чесън и Джак изведнъж си даде сметка, че умира от глад.

Ресторантът беше почти пълен, но тук липсваше обичайната напрегнатост и забързана атмосфера на повечето нюйоркски заведения. Разговорите се водеха на тих глас, прекъсвани от приглушеното потракване на посудата. Вероятно именно тази атмосфера беше имала предвид Терез като му каза, че обстановката тук не е типична за Ню Йорк.

Метр д'отелът любезно го поздрави. Джак поясни, че има среща с госпожица Хейгън, човекът леко се поклони и му направи знак да го последва.

Терез изскочи иззад малката масичка до бара и го прегърна. После в очите ѝ се появи тревога.

— Господи, лицето ти изглежда ужасно!

— Това го слушам откакто съм жив — засмя се той.

— Не, сериозно! — отказа да се успокои тя. — Наистина ли всичко е наред?

— Честно казано, изобщо бях забравил за лицето си — отвърна той.

— Изглеждаш безпомощен като дете — установи Терез. — Не смея дори да те целуна...

— Защо? — сви рамене той. — Устните ми са наред... Тя се засмя и му се закани с пръст.

Седнаха.

— Какво ще кажеш за ресторанта? — попита Терез и разгъна колосаната салфетка върху коленете си.

— Харесва ми, защото има уют — рече Джак. — А това може да се каже за малко заведения в този град. Но никога не бих се отбил, вероятно защото и рекламата му е дискретна...

— Това е едно от любимите ми заведения — усмихна се Терез.

— Благодаря, че настоя да се срещнем тук — отвърна на усмивката ѝ той. — И трябва да призная, че беше права. Наистина умирам от глад...

В продължение на петнадесет минути изследваха дебелото като търговски каталог меню, изслушвайки предложенията на келнера. След това поръчаха.

— Какво ще кажеш за малко вино? — попита Терез.

— Защо не? — сви рамене той.

— Ще го избереш ли? — подаде му менюто тя.

— Изпитвам подозрението, че ти отдавна знаеш какво точно се пие тук...

— Червено или бяло? — стана делова Терез.

— Нямам предпочитания.

Виното пристигна и беше разсипано в чашите. Двамата се облегнаха в удобните кресла и направиха опит да се отпуснат. Терез беше доста по-напрегната от него и на няколко пъти хвърли бегъл поглед към часовника си.

— Видях те! — заядливо подхвърли той.

— Какво видя?

— Че гледаш часовника си. Нали уж щяхме да се отпуснем? По тази причина не ти разказвам за тежкия си ден и не питам за твоя...

— Извинявай, прав си — въздъхна Терез. — Но някои рефлексии са по-силни от мен. Колийн и момичетата от екипа продължават да работят и това вероятно ме кара да се чувствам малко гузна...

— Мога ли да попитам как върви кампанията?

— Добре — отвърна Терез. — Днес обаче бях толкова нервна, че не издържах и поканих на обяд приятелката си от „Нешънъл Хелт“. Тя толкова се ентусиазира от идеите ни, че поиска позволение да ги сподели с шефа си. Следобед се обади да каже, че президентът ги е харесал много и е решил да увеличи бюджета ни с цели двадесет процента!

Джак направи опит да изчисли какво означават двадесет процента. Това бяха милиони долари, които без съмнение щяха да вземат от здравните осигуровки на стотици хиляди хора. Премълча тези мисли, просто защото не искаше да разваля вечерта. Вместо това се усмихна и я поздрави.

— Благодаря.

— От чутото дотук бих казал, че денят ти съвсем не е бил толкова лош — подхвърли той.

— Одобрението на клиента е само началото — въздъхна Терез. — Сега ни предстои реализацията на презентацията и практическата кампания. Нямаш представа какви проблеми възникват при заснемането на един 30-секунден телевизионен клип!

Отпи една глътка и отново погледна часовника си.

— Пак го направи! — погледна я с престолено раздражение Джак.

— Ох, прав си! — плесна се през ръката тя. — Вече наистина не знам какво върша! Май наистина съм станала непоправима работохоличка! Чакай, чакай... Знам какво ще направя!

Просто ще махна проклетия часовник от ръката си! — Откачи верижката и пусна миниатюрната златна машинка в ръчната си чанта. — Така добре ли е?

— Много по-добре — кимна с усмивка Джак.

— Тоя тип май се мисли за супермен! — изръмжа Туин. — И сигурно ни се присмива, копелето... Ама аз започвам да се ядосвам!

— Защо тогава сам не свършиш работата, а пращаш мен? — попита Фил. По челото му блестяха ситни капчици пот.

Приведен над волана на кадилака си, Туин бавно извърна глава. Фаровете на преминаващите коли хвърляха разсеяна светлина върху

бледото лице на помощника му.

— Я се вземи в ръце! — изръмжа той. — Знаеш, че не мога да вляза там, защото докторчето веднага ще ме познае. А за нас най-важно е да го изненадаме!

— Но и аз бях в апартамента му, нали? — нервно възрази Фил.

— Да, ама копелето изобщо не те погледна — отвърна Туин. — Нито пък си му удрял юмрук в зъбите... Бъди спокоен, няма да те познае.

— Но защо аз? — продължаваше да упорства Фил. — Би Джей изгаря от желание да го направи, особено след онази бъркотия в аптеката...

— Има опасност докторът да го разпознае — рече Туин. — А и това е шанс за теб. Братята отдавна мърморят, че не се занимаваш с мокра работа и едва ли заслужаваш да бъдеш мой заместник. Повярвай ми, аз зная какво правя...

— Хич ме няма по тая част! — отчаяно промърмори Фил. — Никога досега не съм стрелял по човек!

— Много е лесно, приятел — ухили се Туин. — Щрак и готово! Докато се чудиш какво става и работата е свършена. А после даже ти става приятно, защото целият си се надървил!

— Не знам дали съм се надървил, но със сигурност съм се вдървил! — промърмори Фил.

— Спокойно, момче... Влизаш вътре, не говориш с никого, не поглеждаш никого. Вадиш патлака от джоба си чак когато се изправиш на масата пред доктора. После само натискаш спусъка — щрак и готово. Обръщаш се и излизаш, скачаш в колата и изчезваме, фасулска работа!

— Ами ако докторът побегне?

— Няма да побегне. Ще бъде толкова втрещен, че дори пръст няма да помръдне. Ако очаква да го свитнем, може и да направи опит. Но ако всичко му дойде изневиделица — няма начин... Виждал съм хора в такова положение и знам, че изобщо не помръдват.

— Нервен съм — облиза устни Фил.

— Добре де, нервен си... Я дай да те огледам. Как е вратовръзката ти?

Фил протегна ръка и опита възела.

— Мисля, че е добре...

— Не добре, а страхотно! — блъсна го по рамото Туин. — Изглеждаш като джентълмен, който е тръгнал на църква! Приличаш на banker, или адвокат, човече!

Фил се намръщи от силата на удара. Продължаваше да е притеснен, никак не му се искаше да изпълни това, към което го принуждаваше шефът му. Но на този етап просто нямаше избор.

— Окей, човече, време е — рече Туин, шляпна го за последен път по рамото и се пресегна да отвори дясната врата.

Фил слезе, краката му сякаш бяха гумени.

— Хей, Фил — подвикна след него Туин. — Точно тридесет секунди след като влезеш, аз ще спра пред вратата. Излизаш, скачаш в колата и изчезваме. Ясно?

— Ясно — кимна Фил, изпъна рамене и се насочи към ресторанта. Пистолетът тежеше в десния джоб на панталоните му.

След първата среща Джак беше убеден, че Терез е една делова жена, която никога не губи времето си в празни приказки. Но сега разбра, че е сбъркал. Още след първата чаша вино тя започна да отговаря по достоен начин на подмятанията му за прекалената си всеотдайност в работата, а след втората вече беше в пълен синхрон със заядливия му хумор и двамата се смееха от сърце.

— Сутринта бях убеден, че съм забравил да се смея — призна й той.

— Като комплимент ли да го приема? — попита тя.

— Разбира се.

Терез сгъна салфетката си.

— Извинявай, но ще отскоча до тоалетната — надигна се тя. — Мисля, че ордъврите ще пристигнат всеки момент...

— Разбира се — кимна той, хвана масата и леко я отмести встрани да й направи място. В това заведение пространството между масите беше малко.

— Да не избягаш! — стисна рамото му тя. — Веднага се връщам...

Джак я проследи с очи как приближава до метр д'отела, пита го нещо и човекът сочи към дъното на заведението. Беше облечена в едно от своите делови костюмчета с проста кройка, което прилепваше към

стройната ѝ фигура. Лесно беше да си представи, че тази жена подхожда към физическите упражнения по същия всеотдаен начин, по който се отнася и към работата си.

Отмести поглед и насочи вниманието си към масата. Отпи глътка вино. Някъде беше чел, че червеното вино убива микробите. Това го накара да се замисли за нещо, което беше пропуснал — за мерките, които беше взел срещу грипния вирус, но мерки, които изключваха околните. Дали пък няма да лепна заразата на Терез? — запита се с тревога той.

Нямаше никакви симптоми, че се разболява, следователно не може да я зарази, успокои се той. Мислите за грипа му напомниха за римантидина. Извади шишенцето от джоба си и глътна едно от големите оранжеви хапчета.

Очите му обходиха залата. Направи му впечатление, че всички маси са заети, но келнерите ги обслужват спокойно, дори някак лениво. Това вероятно се дължи на опит и тренировка, рече си той.

На бара вдясно седяха няколко мъже и жени, вероятно в очакване на свободна маса. Платницето на входната врата се отметна и в заведението влезе добре облечен млад афро-американец.

Не беше сигурен с какво точно привлече вниманието му. Може би с високото си телосложение, което му напомни за младежите на баскетболната площадка. Поколебал се за миг, новодошлият бавно тръгна между масите. Вероятно търсеше познати. Походката му обаче не се отличаваше с характерната за чернокож младеж лека, пъргава и енергична стъпка. Придвижваше се така, сякаш носи тежък товар на гърба си. Дясната му ръка беше в джоба, а лявата висеше отстрани на тялото, вдървена като протеза.

Джак продължаваше да го гледа как върви между масите и нервно върти глава. На пет-шест метра от вратата го пресрещна метр д'отелът, двамата си размениха няколко думи.

После посетителят възобнови движението си към вътрешността на залата, а главата му продължаваше да се върти във всички посоки.

Джак вдигна чашата си и отпи глътка вино. В същия момент очите на непознатия срещнаха неговите, тялото му промени посоката на движението си и се насочи право към масата.

Видя като насън как в дясната му ръка се появява пистолет и дулото се насочва право в гърдите му.

В затвореното пространство на ресторанчето изстрелът есна с оглушителна сила. Джак инстинктивно издърпа покривката към себе си, сякаш можеше да се предпази с нея. Чашите и бутилката се стовариха на пода с оглушителен трясък.

Последва кратък миг на пълна тишина. Секунда по-късно тялото политна напред и се строполи върху масата, а пистолетът изтропа на пода.

— Полиция! — извика напрегнат мъжки глас. Някакъв човек се изправи в средата на залата. В едната му ръка проблясваше полицейска значка, а другата стискаше тежък револвер 38-ми калибър. — Без паника! Всички да останат по местата си!

Джак с отвращение изтика масата напред, тъй като се оказа притиснат до стената. Тялото на мъжа се извъртя и рухна на пода.

Полицаят прибра значката и револвера, а после пъргаво приклепна и опипа пулса на непознатия. В следващия миг вдигна глава и заповяда да позвънят на 911 за линейка.

Едва след това настъпи хаосът. Повечето мъже скочиха на крака, жените се разпищяха. Онези, които бяха близо до вратата, побързаха да хукнат навън.

— Останете по местата си! — отново извика полицаят. — Ситуацията е под контрол!

Част от посетителите се подчиниха, други останаха на крака с опулени от смайване очи.

Успял да възвърне самообладанието си, Джак приклепна до полицая и рече:

— Аз съм лекар.

— Знам — кимна онзи. — Хвърлете му едно око, но се страхувам, че вече е пътник...

Джак потърси пулса на жертвата, питайки се откъде ченгето знае, че е доктор. Пулс нямаше.

— Нямах друг избор — прошепна забързано полицаят. — При толкова много хора наоколо трябваше да се прицеля в лявата част на гърдите му и вероятно съм улучил сърцето...

После и двамата се изправиха. Очите на полицая пробягаха по фигурата на Джак.

— Добре ли сте?

— Предполагам — промърмори Джак и сведе замаян поглед към тялото си. Не усещаше нищо, но от опит знаеше, че може да се окаже прострелян.

— Размина се на косъм — въздъхна ченгето. — Признавам, че изобщо не допусках нещо да ви се случи точно тук...

— Какво искате да кажете?

— Очаквах неприятности след излизането ви от ресторанта — поясни другият.

— Не знам за какво говорите, но съм щастлив, че се оказахте тук — въздъхна Джак.

— За това трябва да благодарите на Лу Солдано — сви рамене полицаят.

Терез изскочи от вратата на тоалетната в дъното и забърза към масата. Върху лицето ѝ се беше изписало тотално объркване. Зърнала трупа на пода, тя ахна и притисна длан към устата си, а в очите ѝ се появи смайване.

— Какво стана? — дрезгаво попита тя. — Пребледнял си като платно!

— Жив съм — отвърна с колеблив глас Джак. — Благодарение на този полицай...

Терез се извърна към непознатия, но не успя да го попита нищо. Откъм улицата се разнесе пронизителен вой на сирени.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК 26 МАРТ 1996 Г., 20:45 Ч.

Джак беше извърнал очи към улицата отвъд стъклото на летящата с висока скорост кола, но не виждаше нищо. Движеха се по булевард Рузвелт, а той беше седнал на предната седалка до Шон Магоджинал — тайнственият цивилен полицаи, който го бе спасил от сигурна смърт.

От инцидента беше минал повече от час, но нервите му продължаваха да са свити на кълбо. Фактически сега, когато имаше време да обмисли този трети опит за покушение срещу себе си, той се чувстваше дори по-възбуден, отколкото по време на инцидента. Толкова възбуден, че се принуди да тикне ръце под коленете си, за да прикрие треперенето им.

Истинският хаос в ресторанта настъпи след пристигането на полицията. Част от посетителите охотно дадоха имената и адресите си, но други възроптаха. Джак очакваше да поискат същото и от него, но Шон му предаде, че лейтенант Лу Солдано го очаква за разговор. Не му стана особено приятно, но просто нямаше избор. Успя да отклони желанието на Терез да го придружи едва когато обеща да ѝ позвъни по-късно. След подобно преживяване тя не пожела да остане сама и се върна в агенцията.

Раздвижи език в пресъхналата си уста. Опасяваше се, че полицията има всички основания да го задържи. Не беше съобщил за убийството на Реджиналд, нито пък за стрелбата в аптеката-супермаркет, където бе отнет още един човешки живот. На всичкото отгоре сам беше насочил Лори да търси връзка между Реджиналд и мъртвата Бет...

Въздъхна и прокара пръсти през косата си. Чудеше се как ще отговаря на неизбежните въпроси, които го чакаха в полицейското управление.

— Добре ли сте? — извърна се да го погледне Шон.

— Разбира се — промърмори Джак. — Прекарах една прекрасна вечер. В град като Ню Йорк човек никога не скучае.

— Това е позитивно мислене — кимна полицаят.

Джак му хвърли един кос поглед, изненадан от буквалното тълкуване на репликата си.

— Имам един-два въпроса — рече той. — Как по дяволите се озовахте в онзи ресторант? Откъде знаете, че съм лекар? Защо трябва да благодаря на Лу Солдано?

— Лейтенант Солдано получи предупреждение, че сте в опасност — отвърна Шон.

— А вие как разбрахте, че съм в ресторанта?

— Много просто — двамата със сержант Мърфи ви проследихме от моргата...

Джак въздъхна и извърна глава към вечерния град, който бягаше край прозореца. Спомни си за гордостта от собствената си изобретателност, която го бе обзела малко преди да влезе в „Позитано“. А сега се оказа, че е бил чист аматьор...

— В „Блумингсдейл“ почти ви изпуснахме, но аз вече бях усетил какво сте намислил да вършите — добави Шон.

— А кой предупреди лейтенант Солдано? — извърна се към него Джак, макар да беше сигурен, че това е била Лори.

— Това не знам — сви рамене полицаят. — Но след малко ще можете да го попитате лично.

Авеню Рузвелт неусетно се сля с виадукта на Саут стрийт, в далечината се очерта величествената конструкция на моста Бруклин, осветена като коледна елха.

Малко преди моста напуснаха магистралата и свърнаха на север, а няколко минути по-късно вече влизаха в паркинга пред Главното полицейско управление на Ню Йорк.

Джак за пръв път идваше тук и остана изненадан от модерната обстановка. Минаха през кабинката на металдетектора, след което Шон го заведе в кабинета на Солдано и се оттегли.

Лу го посрещна с протегната ръка.

— Сядайте, докторе — рече той и придърпа един стол с висока облегалка. После махна с ръка към един чернокож полицаи и добави: — Това е сержант Уилсън.

Уилсън беше висок и много красив мъж с безупречно изгладена униформа, която влизаше в рязък контраст с доста изтърканите цивилни дрехи на лейтенанта.

Джак се здрависа със сержанта и остана впечатлен от здравото му ръкостискане. То го накара да се засрами от все още треперещите си ръце.

— Поканих сержант Уилсън, защото той е началник на отдела за борба с организираната престъпност и специалните операции — поясни Солдано и седна зад бюрото си.

Чудесно, мрачно въздъхна Джак. След тази среща положително ще опрем и до участието на Уорън във всички отминали събития. Направи опит да се усмихне, но веднага разбра, че това само засилва впечатлението за собствената му неувереност. Имаше чувството, че тези двамата, несъмнено опитни професионалисти, още от вратата са разбрали с кого си имат работа.

— Научих, че сте имал неприятно преживяване тази вечер.

— подхвърли Лу.

— Меко казано — сви рамене Джак и едва сега се реши да огледа домакина си. След признанието на Лори за някогашната си връзка с него, той очакваше да види един доста по-представителен мъж, поне във физическо отношение. Но Лу се оказа едно малко по-компактно копие на самия него — доста по-нисък, но с широки рамене и яко телосложение.

— Мога ли да ви задам един въпрос? — попита го Джак.

— Естествено — разпери ръце Лу. — Поканил съм ви тук на разговор, а не на разпит...

— Какво ви накара да изпратите подир мен офицер Магоджинал? Веднага ще добавя, че не се оплаквам, тъй като на практика той ми спаси живота...

— За това трябва да благодарите на доктор Лори Монтгомъри — отвърна Лу. — Тя се тревожеше за вас и ме накара да обещаая, че ще предприема някакви мерки. А единственото за което се сетих, беше да пусна опашка подире ви...

— Наистина съм впечатлен — промърмори Джак, питайки се с какви думи би трябвало да благодари на Лори.

— А сега започвайте, докторе — стопи се усмивката на Лу, а лактите му легнаха върху плота. — Имате да ни разказвате за много

неща...

— Все още не съм наясно какво точно става — призна с въздишка Джак.

— Отпуснете се, помислете... И не забравяйте, че провеждаме не разпит, а приятелски разговор.

— Доста съм раздрусан за приятелски разговор — промърмори Джак.

— Тогава може би ще е по-добре да ви кажа какво знам аз — предложи Лу и накратко му предаде съдържанието на разговора си с Лори. Подчерта, че е осведомен както за побоя, така и за покушението срещу Джак, вероятно от някаква банда в долен Ийст Сайд. Спомена за неговата неприязън към „АмериКеър“ и подозренията му по отношение на странните епидемии в „Манхатън Дженерал“, които са предизвикали реакцията на хората там. Приключи с предположението му за връзка между две на пръв поглед съвсем отделни убийства и изнедващите потвърждения на това предположение след съответните криминалогически процедури.

Джак го изчака да свърши и тихо подсвирна.

— Май ще се окаже, че вие знаете повече и от мен — рече с уважение той.

— Едва ли — отвърна с усмивка Лу. — Но се надявам, че след тази информация вие ще можете да ни кажете какво още трябва да се направи по отношение на сигурността. Както вашата, така и на други хора... Днес следобед стана още едно убийство, съвсем близо до „Дженерал“. То също носи почерка на гангстерски междуособици. Случайно да знаете нещо за него?

Джак смутено преглътна. В съзнанието му изплуваха предупрежденията на Уорън. Беше избягал от мястото на две убийства и беше изпълнявал инструкциите на престъпници. Всичко това на практика превръщаще в престъпник и него...

— В момента предпочитам да не говоря по този въпрос — промърмори той.

— Така ли? — погледна го с лека изненада полицаят. — А защо, докторе?

Джак не искаше да се оплита в лъжи, умът му отчаяно търсеше изход от положението.

— Загрижен съм за безопасността на определени хора — отвърна той.

— Точно това ни е работата — рече Лу. — Да се грижим за безопасността на хората.

— Разбирам — кимна Джак. — Но тази ситуация е малко по-особена... Стават едни неща, дето не знам как да ги нарека... Страхувам се обаче, че сме в навечерието на сериозна епидемия!

— Каква епидемия?

— Грипна, но с изключително тежки последици.

— Много ли са заразените?

— Още не, но въпреки това се безпокоя...

— Аз се плаша от епидемиите, но те са извън моята област — поклати глава Лу. — За разлика от убийствата... Кога бихте проявил желание да говорим на тази тема, докторе?

— Дайте ми един ден — отвърна Джак. — Опасността от епидемия наистина е огромна, повярвайте ми!

— Х-м-м — проточи нерешително Солдано и хвърли един поглед към сержант Уилсън.

— За един ден могат да се случат много неща — подхвърли Уилсън.

— Точно това ме тревожи — промърмори Лу и отново се извърна към Джак: — Безпокои ни фактът, че са убити двама членове на различни банди. Това предполага началото на гангстерска война, при която неизбежно ще загинат и невинни хора...

— Дайте ми двадесет и четири часа — настоя Джак. — Надявам се, че след това ще бъда в състояние да докажа поне част от това, което подозирам. Ако не успея, ще призная грешката си и ще ви разкажа всичко, което знам. Кое то, между другото, не е кой знае колко...

— Чуйте какво ще ви кажа, докторе — тежко въздъхна Лу. — Мога да ви арестувам още сега, в този момент. По обвинение в съучастничество и възпрепятстване на полицейско следствие на няколко убийства. Напомням ви това, за да съм сигурен, че разбирате последиците от постъпката си...

— Мисля, че ги разбирам — кимна Джак.

— Засега няма да повдигам обвинения срещу вас — рече Лу и се отпусна обратно на мястото си. — Вместо това ще се доверя на преценката ви по отношение на епидемията, за която споменахте. Не

кроя, че вземам това решение под влиянието на доктор Монтгомъри, която ви счита за честен човек. Засега няма да предприемам действия в своята област и ще изчакам исканото от вас време. Но утре вечер трябва да се видим, ясно?

— Ясно — кимна Джак и премести поглед към униформения сержант. — Това ли е всичко?

— Засега да.

Джак стана и се насочи към вратата.

— Надявам се разбирате колко са опасни контактите с тези банди — обади се зад гърба му Уилсън. — Обикновено няма какво да губят и не проявяват особен респект към живота. Както към своя, така и на околните...

— Ще го имам предвид — кимна Джак.

Напусна сградата на полицейското управление с чувство на огромно облекчение. Сякаш току-що го беше хванала обща амнистия.

Изправи се на тротоара да чака такси и се замисли за следващите си действия. Не възнамеряваше да се прибира у дома, тъй като за момента нямаше никакво желание да се среща нито с Уорън, нито с „Черните крале“. В първия момент реши да потърси Терез, но го спря мисълта, че отново ще я изложи на опасност.

Лишен от алтернативи, той бързо стигна до решението да се подслони в някой евтин хотел. Там ще бъде в безопасност, а няма да застраши сигурността и на приятелите си...

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА СРЯДА, 27 МАРТ 1996 Г. 6:15 ЧАСА

Първият симптом беше зачервяването по дланите. Още докато го изследваше, то се появи по гърдите и корема. Натисна с показалец едно от петната там, в очакване да види дали кожата ще побелее. Но тя не побеля, а стана още почервена.

После дойдоха сърбежите. Отначало се опита да не им обръща внимание, но те станаха нетърпими и той започна да се чеше. Кървавите обриви бързо се превърнаха в отворени рани.

После дойде ред на треската. Температурата му бавно се покачваше. Когато стигна тридесет и осем, покачването рязко се ускори. По челото му избиха ситни капчици пот.

Стана и се изправи пред огледалото. Лицето му беше зачервено, обсипано с малки, но многобройни отворени ранички. Нямаше време да се ужаси, тъй като почти веднага усети затруднения с дишането. Дори когато разтваряше дробовете си максимално, в тях влизаше минимално количество кислород.

Главата му започна болезнено да пулсира. Нямаше представа какво точно е лепнал, но положението беше сериозно. Интуитивно усети, че разполага с броени минути да си постави диагноза и да предприеме някакво лечение.

Но тук възникна един сериозен проблем. За диагнозата му трябваше кръвна проба, но не разполагаше със спринцовка. Може би ще успее с нож. Малко касапска работа, но вероятно ще се получи. Но откъде да вземе нож?

Клепачите му потрепнаха, очите му трескаво пробягаха по лавиците. Беше напълно дезориентиран. Някъде наблизо ехтяха звучни и ритмични удари, като от камбана. Не можеше да определи откъде точно идват. Вдигна ръка да погледне обривите си, но те бяха изчезнали. Едва сега осъзна къде се намира и разбра, че е сънувал.

Температурата в хотелската стая положително надхвърляше тридесет градуса. Обзет от чувство на отвращение, Джак изрита

завивките и спусна крака на пода. Беше подгизнал от пот. Камбаненият звън идваше от радиатора, който изпускаше пара и пръски гореща вода. Звукът беше пронизителен, като удари от чук върху наковалня.

Отиде до прозореца и се опита да го отвори. Но той изобщо не помръдна, явно рамката беше закована. Пристъпи към радиатора. Беше толкова горещ, че не можеше да докосне регулационния вентил. Взе една кърпа от банята, след което установи, че вентилът е застопорен в крайно отворено положение.

Успя да отвори прозорчето на банята. Лъхна го свеж въздух и той остана на място. Плочките под босите му крака бяха приятно хладни. Облегна се на умивалника, спомни си съня и неволно потръпна. Беше толкова реален, че очите му неволно се сведоха към корема, търсейки обривите. Но кожата му беше бяла и чиста. Главоболието обаче беше истинско. Вероятната причина за него беше прекалено силното отопление. Зачуди се защо не се беше събудил по-рано.

Погледна се в огледалото. Очите му бяха червени, брадата му плачеше за бръснач. Надяваше се, че във фоайето има магазинчета, тъй като не си носеше тоалетни принадлежности.

Върна се в спалнята. Радиаторът беше утихнал, а благодарение на хладния въздух от банята, температурата се беше понижила до приемливи граници.

Започна да се облича с намерението да слезе долу. В главата му изплуваха събитията от отминалата вечер. Пред очите му с плашеща яснота се появи дулото на пистолета и той неволно потръпна. Броени секунди го бяха делили от смъртта.

Три пъти за двадесет и четири часа се беше изправял пред онази с косата. При всеки от тях усещаше колко много иска да живее. За пръв път от много години насам си зададе въпроса дали нехайното му отношение към живота всъщност не е проява на неуважение към паметта на семейството му. На съпругата и двете дъщери, които си бяха отишли завинаги...

Във фоайето успя да се снабди със самобръсначка за еднократна употреба и малка тубичка паста за зъби с прикачена към нея четка. Изправи се пред асансьора, очите му попаднаха на купчината вестници, оставени върху затвореното гише. На първа страница на „Дейли Нюз“ имаше дебело заглавие:

Остави поупките си на плота и направи опит да измъкне един екземпляр от вързопа, но пластмасовите ленти бяха прекалено стегнати. Обърна се към намръщения нощен администратор, който неохотно сръза лентата с остро като бръснач джобно ножче и нагло му прибра парите.

В кабината разтвори вестника и с ужас откри снимката си по средата на трета страница. Бяха го щракнали в момента, в който излиза от „Позитано“, хванат за ръката от Шон Магоджинал. Не помнеше да са го снимали, но фактът си беше факт. Текстът под снимката гласеше:

ДОКТОР ДЖАК СТЕПЪЛТЪН, МЕДИЦИНСКИ
СЛЕДОВАТЕЛ КЪМ ГРАДСКИЯ ПАТОЛОГИЧЕСКИ
ИНСТИТУТ НА НЮ ЙОРК, НАПУСКА МЯСТОТО НА
ПОКУШЕНИЕТО ПОД ОХРАНАТА НА ДЕТЕКТИВ ШОН
МАГОДЖИНАЛ. ПРИ ИНЦИДЕНТА Е ЗАСТРЕЛЯН
ЕДИН ОТ ЧЛЕНОВЕТЕ НА ИЗВЕСТНА БАНДА.

Прочете и самия материал, който беше толкова кратък, че го завърши още преди да стигне до стаята си. Авторът, неизвестно как, беше успял да научи за сблъсъка му със същата банда в миналото. Фактите бяха предадени тенденциозно, с очевидната цел да предизвикат сензация. Захвърли вестника с отвращение, в душата му се промъкна безпокойство. Очакваше го напрегнат ден, никак не му беше до вестникарски шумотевици.

Взе душ, избръсна се и изми зъбите си. Стана му далеч по-добре, но все още не беше наред. Главоболието не минаваше, а мускулите на краката бяха някак схванати и също го наболяваха. Същото беше състоянието и на гърба му. Не можеше да се отърве от неприятното чувство, че е пипнал опасния грип и побърза да вземе нова доза римантидин.

Пристигна в Центъра с такси, но накара шофьора да го остави пред рампата за линейки на моргата. Не беше в настроение да разговаря с репортерите, които вероятно вече дебнеха пред главния вход.

Насочи се направо към оперативната стая. Искаше час по-скоро да научи какви покойници са докарали през нощта.

— Хей, док! — отмести вестника си Вини. — Знаеш ли, че те има във вестника?

Джак не му обърна внимание и се насочи към Джордж.

— Хей, не те ли интересува? — извика след него Вини. — И снимка са ти направили!

— Видях я, но не се харесвам особено — отвърна през рамо Джак.

— Кажу какво е станало! — примоли се Вини. — Това тук ми звучи като на кино! Защо копелето е искало да те гръмне?

— По погрешка — отвърна Джак.

— А стига бе! — разочаровано рече Вини. — Искаш да кажеш, че те е взел за някой друг?

— Нещо такова — отвърна Джак и попита Джордж дали има нови смъртни случаи поради грип.

— Ама наистина ли са стреляли по теб? — не обърна внимание на въпроса Джордж. Изглеждаше дори по-любопитен от Вини. Нещастieto на другите винаги пробужда любопитство, рече си Джак.

— Поне петдесет пъти — отвърна той. — Но само с онези пистолети, които изстрелват топчета за пинг-понг. А тях аз ги избягвам лесно...

— Не ти се говори, а? — подхвърли Джордж.

— Много си проникателен — похвали го Джак. — Хайде, отговори на въпроса ми!

— Четири — рече Джордж.

Джак усети как пулсът му се ускорява.

— Къде са?

— Тук — почука купчината папки пред себе си Джордж. — Два от тях определих за теб, но Калвин се обади да ме предупреди, че днес ще се занимаваш само с писмена работа. Според мен и той е видял вестника. Всъщност, изобщо не беше сигурен, че ще се появиш на работа...

Джак замълча. Предстоеше му толкова много работа, че един „книжен ден“ му се стори като манна небесна. Разтвори папките да види имената. Част от тях очакваше, но въпреки това изпита нещо като шок. През нощта от остра белодробна недостатъчност бяха починали Ким Спенсър, Джордж Хейзълтън, Глория Хернандес и Уилям Пирсън — лаборантът от нощната смяна. Вече нямаше съмнение, че грипният вирус е изключително смъртоносен. Последните му жертви бяха все здрави и относително млади хора, които бяха починали за по-малко от двадесет и четири часа след заразата.

Притесненията му се върнаха с нова сила. Вече беше сигурен, че градът е изправен пред тежка епидемия. Единствената му надежда беше да се окаже прав по отношение на овлажнителите на въздуха. Всички жертви, включително и новите, са били изложени на тяхното въздействие. Засега липсваха доказателства за предаване на вируса пряко, от човек на човек.

Изскочи навън без да обръща внимание на въпросите, с които го засипа Вина. Не знаеше какво да прави. Горчивият опит с чумните бацили го съветваше да изчака Бингъм и да го убеди да се свърже с градските и щатските санитарни власти. Но това означаваше загуба на време, а епидемията вече беше в ход...

— Доктор Степълтън, търсиха ви много хора — спря го нощната дежурна на телефоните Марджъри Занковски. — Част от тях оставиха съобщения, ето ви списъка. Тъкмо се готвех да го кача горе, в кабинета ви...

Джак пое купчината розови листчета с телефонни послания и продължи към асансьорите. Терез беше звъняла няколко пъти, последният от тях в четири сутринта. Усети как го обзема чувство за вина. Би трябвало да й позвъни от хотела, но просто нямаше настроение да говори с никого.

За негова изненада сред имената на търсилите го бяха Клинт Ейбълард и Мери Цимърман. Първата му мисъл беше, че Кати Макбейн им е разказала всичко. Ако случаят е такъв, посланията им със сигурност съдържат тежки думи. Бяха звъняли един след друг, малко след шест сутринта.

Най-много обаче го разтревожиха две обаждания на Никол Маркет от Грипната лаборатория. Първото беше записано някъде около полунощ, а второто — в шест без четвърт.

Втурна се в кабинета, съблече палтото си и хвана телефона. Гласът на Никол звучеше уморено.

— Работих през цялата нощ — промърмори тя. — Търсих ви няколко пъти, както в службата, така и у дома...

— Извинявам се — рече Джак. — Трябваше да ви оставя и един друг телефон...

— У вас се обади мъж на име Уорън — добави жената. — Надявам се, че ви е приятел, защото не беше особено любезен...

— Приятел ми е — отвърна Джак. В душата му пропълзя тревога. Срещата с Уорън нямаше да бъде лека.

— Ясно... Всъщност, не зная откъде да започна... Заради вас доста хора не са мигнали тази нощ... Грипните вируси, които получихме тук, предизвикаха нещо като пожар. Подложихме ги на обработка с всички известни серуми, но те изобщо не реагират. Казано с други думи, тук става въпрос или за нов щам, или за вирус, който е действал преди много години — когато серумите още не са били открити...

— Това е лоша новина, а? — подхвърли Джак.

— Лоша е — отвърна Никол. — Дори плашеща, особено по отношение на вирусната патология. Научихме, че смъртните случаи вече са пет...

— Как научихте? — попита Джак. — Аз самият току-що разбрах, че през изтеклата нощ са починали нови четирима болни...

— През нощта установихме контакт с щатските и местните санитарни власти. Това беше една от причините да ви търся толкова упорито. Нашето становище е, че става въпрос за опасност от широкомащабна епидемия и вие трябва да вземете дейно участие в мерките по нейното ограничаване. Тук трябва да добавя, че все пак успяхме да открием серум, който влиза в реакция с вашия вирус... Той е дълбоко замразен, пазим го от години. По всичко личи, че става въпрос за вируса, който е предизвикал голямата грипна епидемия през 1918–19 година.

— Пресвети Боже! — възкликна Джак.

— Веднага се свързах с прекия си началник, доктор Хироши Накано — продължи Никол. — Той от своя страна е алармирал директора на Института. В момента сме мобилизирали всички, от Главния хирург на щата до обикновените лекари. Изправени сме пред

епидемия с непредвидими мащаби и спешно ни трябва ваксина. Паниката е не по-малка от тази, която предизвика „свинския“ грип през седемдесет и шеста!

— С какво аз мога да ви помогна? — попита Джак, макар че подозираше отговора.

— В момента с нищо — отвърна жената. — Но сме ви изключителни благодарни, че ни предупредихте навреме. Разказах всичко на нашия директор, който сигурно ще ви потърси...

— Това означава, че сте уведомили и болницата, нали?

— Разбира се. Днес там ще пристигне специален екип от наши лаборанти, които ще помагат по всички възможни начини. Излишно е да споменавам, че ще бъдем много доволни, ако открием източника на заразата. При грипните епидемии най-важното е да засечем вирусоносителите. В случая подозираме няколко вида птици, особено патиците. Свинете също. Но не можем да бъдем сигурни. Всички тук са озадачени и доста изплашени от факта, че ни застрашава вирус, който не сме срещали повече от седемдесет и пет години!

Няколко минути по-късно разговорът приключи. В тревогата на Джак се примеси и облекчение. Най-сетне бяха чути предупрежденията му за опасност от епидемия, най-сетне бяха мобилизирани съответните власти. Ако епидемия наистина избухне, поне специалистите за борба с нея са вдигнати на крак.

Но въпросът за произхода на заразните вируси продължаваше да стои. Джак беше твърдо убеден, че в случая не става дума за природен вирусоносител, например животни или птици. Зад тази зараза се крият отделни хора или цяла организация, които трябва да бъдат засечени.

Но преди да предприеме каквото и да било, той реши да позвъни на Терез. Откри я у дома, в гласа ѝ долови огромно облекчение.

— Какво стана с теб? — извика тя. — Щях да припадна от тревога!

— Прекарах нощта в хотел.

— А защо не се обади, както обеща? Скъсах се да звъня в апартамента ти!

— Извинявай, наистина трябваше да го направя. Но когато излязох от полицията и тръгнах да си търся място за спане, никак не ми беше до разговори. През последните двадесет и четири часа изживях огромен стрес и съзнавам, че не приличам на себе си...

— Мисля, че разбирам — промълви Терез. — Чудя се как изобщо можеш да предприемеш нещо след онзи ужасен инцидент снощи. Не ти ли мина през ума да си останеш у дома? На твоето място аз положително бих постъпила точно така...

— Прекалено съм замесен в хода на събитията — поклати глава Джак.

— Точно от това се страхувам — въздъхна тя. — Ще ти кажа какво мисля... Пребиха те, направиха опит да те ликвидират. Не е ли време да предадеш щафетата на други хора, а ти да се завърнеш към нормалната си работа?

— До известна степен това вече е факт — поясни Джак. — Хората от Центъра за контрол на инфекциозните болести поемат грипната епидемия в свои ръце. А аз просто трябва да изкарам до довечера...

— Какво означава това?

— Означава, че ако не разкрия загадката до довечера, просто ще се оттегля — отвърна той. — Обещах това на полицията.

— Каква приятна музика за ушите ми! — възкликна Терез. — Кога ще те видя? Имам вълнуващи новини за теб!

— След снощния инцидент би трябвало да се държиш по-далеч от мен — предупреди я той.

— Но нали слагаш край на кръстоносния си поход? Няма ли да те оставят на мира?

— Ще ти се обадя допълнително, защото все още не знам как ще тръгнат нещата — рече той.

— Снощи също обеща да се обадиш, но не го стори! — засече го Терез. — Как да ти вярвам?

— Ще се наложи да ми дадеш още един шанс — усмихна се той. — А сега трябва да се залавям за работа...

— Няма ли да попиташ за какви вълнуващи новини споменах?

— Сама ще ги споделиш, стига да искаш...

— „Нешънъл Хелт“ отмени вътрешното прослушване!

— Това добре ли е?

— Това е повече от добре! Отменят го защото са убедени, че кампанията „без чакане“ ще се увенчае с успех. По този начин не се налага да нахвърляме набързо концепцията си, а имаме цял месец за официалната презентация!

— Чудесно! — рече Джак. — Много се радвам за теб!

— И това не е всичко — добави Терез. — Тейлър Хийт ме повика и лично ме поздрави. Разбрал за машинациите на Робърт Баркър и той вече е извън играта. Получих личните му уверения, че аз ще бъда следващият президент на „Уилоу и Хийт“!

— Трябва да черпиш! — извика Джак.

— Точно така! Затова те каня на обед в „Четири сезона“.

— Ама ти наистина си страшно упорита! — рече с уважение Джак.

— Такава трябва да бъде всяка жена от кариерата.

— За обяд едва ли ще успея, но можем да вечеряме заедно — рече Джак. — Ако не ме тикнат в затвора, разбира се...

— Това пък какво беше?

— Дълго е за обяснение — поклати глава Джак. — Ще ти звънна по-късно. Чао засега... — Затвори преди Терез да има време за реакция, ясно усетил, че тази жена ще го държи на телефона, докато не получи своето.

Стана с намерението да отскочи до ДНК-лабораторията, но на вратата се изправи Лори.

— Нямах представа колко се радвам да те видя — усмихна се младата жена.

— Аз пък трябва да ти благодаря, защото ако не беше ти, нямаше да ме видиш — отвърна той. — Преди няколко дни положително щях да реша, че си пяхаш носа дето не ти е работа, но днес не мисля така. Не знам какво си разказала на Лу Солдано, но именно то ми спаси живота...

— Той се обади снощи и ми разказа всичко — кимна Лори. — Няколко пъти звъних у вас, но никой не вдигаше...

— Не само ти си звънила — поклати глава Джак. — Честно ще ти призная, че ме беше страх да се прибера...

— Лу каза, че рискуваш страшно много като контактуваш с разни банди... А аз лично съм убедена, че трябва да прекратиш това, което вършиш.

— Мнението ти съвпада с мнението на мнозинството — ухили се Джак. — Дори майка ми ще бъде съгласна с теб, ако си направиш труда да й звънеш в Саут Бенд, Индиана...

— Не разбирам как можеш да се шегуваш след всичко това, което ти се случи! — намръщи се Лори. — Лу каза да ти предам и още нещо — полицията не е в състояние да ти осигури 24-часова охрана. Няма достатъчно хора за това, следователно си сам...

— Не съвсем — продължаваше да се усмихва Джак. — Нали работя с теб, а голяма част от времето си прекарваме заедно?

— Невъзможен си! — поклати глава тя. — Когато не желаяш да говориш по дадена тема, винаги прибегваш до особеното си и невинаги приятно остроумие! Според мен трябва да споделиш всичко с Лу. Кажи му за подозренията си относно терористи, остави го да ги проучи. В крайна сметка това му е работата!

— Съгласен съм, но случаят е малко особен. Разследването изисква познания, които Лу не притежава. Освен това аз самият имам нужда от известно самочувствие. Признавам, че през последните пет години то беше доста смачкано...

— Странен човек си ти! — въздъхна Лори. — Говориш с недомлъвки, упорит си като магаре! А аз не те познавам достатъчно, за да преценя кога се шегуваш и кога говориш сериозно. Ще те помоля само за едно — бъди предпазлив, не предприемай нищо от това, което направи през последните няколко дни!

— Предлагам бартер — рече Джак. — Аз ще обещаю това, за което ме молиш, а ти ще започнеш да вземаш римантадин!

— Видях долу нови смъртни случаи вследствие на грипа — вдигна глава Лори. — Това ли е причината да споменаваш за римантадин?

— Абсолютно — кимна Джак. — В Центъра за борба с инфекциозните болести приемат нещата изключително сериозно, предлагам и ти да направиш същото. Там са убедени, че става въпрос за вируса, който е предизвикал грандиозната епидемия от 1918 година. Аз самият започнах да пия римантадин...

— Как е възможно това? — учуди се Лори. — Този вирус отдавна не съществува!

— Грипните вируси имат свойството да се крият за дълги периоди от време — поясни Джак. — Това е едно от нещата, върху които работят в Центъра за борба с инфекциозните заболявания.

— Но къде тогава остават твоите подозрения в тероризъм? — засече го Лори. — Кой може да разпространява нещо, което не

съществува извън някакъв неизвестен никому природен резервоар?

Джак замълча и се замисли. В този въпрос се съдържаше много логика.

— Нямах намерение да ти развалям празника — закачливо подхвърли тя.

— Нищо, нищо — разсеяно отвърна той. Умът му продължаваше да работи. Нима е възможно грипната епидемия да възниква по естествен път, докато останалите случаи си остават умишлени? Но този начин на мислене влизаше в остро противоречие с основното правило на медицинската диагностика: индивидуални обяснения се търсят дори при зарази с епидемиологичен характер.

— Но грипната заплаха е съвсем реална — подхвърли Лори. — Аз ще започна да пия римантадин, но искам да съм сигурна, че ти ще спазиш своята част от сделката. За тази цел ще ми се обаждаш периодично, особено след като разбрах, че Калвин те е освободил от аутопсии...

— Май наистина трябва да си поговориш с майка ми — усмихна се Джак. — Защото звучиш съвсем като нея.

— Това е положението! — тръсна глава Лори. — Или приемаш, или се отказваш!

— Приемам — рече Джак.

Лори си тръгна, а той пое към ДНК-лабораторията да търси Тед Линч. Напусна канцеларията с чувство на скрито облекчение, тъй като започваше да му писва от добронамерени съвети. Тук всеки момент щеше да се появи Чет, който без съмнение щеше да повтори загрижеността на Лори.

Но аргументите на младата жена останаха в главата му. Все още не разбираше защо не ги беше открил сам, защо не ги беше съпоставил с теорията си. Сега всичко зависеше от положителния резултат на пробите, които беше изпратил в Националната биологическа лаборатория. Защото при отрицателен резултат нямаше с какво да подкрепи същата тази теория и щеше да зависи изцяло от канализационната проба, която Кати Макбейн вече би трябвало да е взела.

Тед Линч го видя да се приближава и шеговито клекна да се, скрие зад лабораторната маса.

— Добре де, хвана ме — надигна се той, когато Джак мълчаливо се изправи над главата му. — Признавам, че разчитах да те видя чак следобед...

— Нямах късмет — отсеке Джак. — Днес съм освободен от аутопсии и реших да те хвана направо в бърлогата. Предполагам, че не си намерил време за моите проби, нали?

— Напротив — поклати глава Тед. — Снощи останах до късно, а днес пристигнах едва ли не преди разсъмване. С единствената цел да приготвя нуклеопротеините. В момента съм готов да започна процедурата, резултат ще имам след около час.

— Получи всичките четири проби, нали? — пожела да се информира Джак.

— Разбира се. Агнес беше на висота, както винаги...

— Ще се върна — рече Джак, обърна се и излезе.

Реши да използва свободното си време за кратко посещение в моргата. Влезе в съблекалнята, намъкна лунните доспехи и се отправи към залата за аутопсии.

Вътре кипеше трескава дейност. Шест от осемте маси бяха заети. Джак бавно тръгна между тях, четейки имената на пациентите. Спря пред масата, на която аутопсираха Глория Хернандес. Очите му се насочиха към бледото ѝ лице, опитвайки се да проникнат отвъд маската на смъртта. Не можеше да повярва, че едва снощи беше разговарял с тази жена.

Аутопсията беше поверена на Райва Мехта — колежка по канцелария на Лори. Беше дребничка жена от индиански произход, която бе принудена да стъпи на ниско столче, за да си върши работата. В момента тъкмо проникваше в гръдния кош.

Джак се изправи до масата и зачака. Белите дробове бяха отстранени и той поиска да види вътрешността им. Бяха идентични с дробовете на Кевин Карпентър — надупчени от многобройни кръвоизливи с изключително дребни размери. Ясно изразена вирусна бронхопневмония.

Пристъпи към следващата маса и с изненада установи, че Чет е започнал аутопсията на санитаря Джордж Хейзълтън. Обикновено приятелят му първо се отбиваше горе, в канцеларията. Сега в очите му се четеше неприязън.

— Защо цяла вечер не вдигаше телефона? — попита без предисловия той.

— Защото не си бях у дома — отвърна Джак.

— Колийн звънна да ми каже какво е станало — продължи Чет. — Мисля, че нещата отидоха твърде далеч!

— Я не дрънкай, а ми покажи белия дроб! — срязва го Джак.

Чет извади органа от легенчето. Състоянието му беше същото като на Глория Хернандес и Кевин Карпентър. Джак мълчаливо продължи обиколката си, а Чет остана да зяпа след него.

Остана в залата за аутопсии до края на обработката на всички грипни случаи. Изненади нямаше. Всички бяха впечатлени от силната патогенност на вируса.

Облече ежедневните си дрехи и се насочи към ДНК-лабораторията. Този път Тед разигра радост от срещата им.

— Не съм сигурен какво точно очакваше да открия, но петдесет процента излезе прав — рече той. — Две от четирите проби са положителни.

— Само две? — присви очи Джак. Беше се подготвил за сто процента резултат, независимо положителен или отрицателен. Но вирусите отново го изненадаха.

— Мога да се върна и да ги фалшифицирам — ухили се Тед. — Колко положителни искаш?

— Мислех, че аз съм най-големият майтапчия тук — промърмори Джак.

— Тези резултати май прецакват някоя от теориите ти, а? — стана сериозен лаборантът.

— Още не знам... Кои са положителните?

— Чумата и туларемията.

Джак замислено се насочи обратно към кабинета си. В момента, в който седна за бюрото, вече беше решил, че няма особено значение кои проби са положителни. Теорията му се подкрепяше от самия факт, че сред тях изобщо има положителни. Ако не е лаборант, човек едва ли може да влезе в контакт с изкуствено създаден вирус или бактерия.

Придърпа телефона и набра номера на Националната биологическа лаборатория. Поиска да го свържат с Игор Краснянски, тъй като с него беше говорил предишния път.

Представи се.

— Помня ви — рече Игор. — Извадихте ли късмет с онези проби?

— Да, и ви благодаря, че ги изпратихте. Но имам няколко въпроса...

— Слушам.

— Националната лаборатория продава ли грипни проби?

— Разбира се — отвърна Игор. — Вирусите са основната част от бизнеса ни, включително грипните. Разполагаме с много щамове, най-вече от тип А...

— А имате ли онзи щам, който е причинил епидемията през 1918 година? — пожела да се увери Джак.

— Много бихме искали — засмя се Игор. — Всички изследователи с радост ще го приемат. За съжаление не разполагаме с него, но имаме подобни вируси. Например онзи, който причини „свинската“ епидемия през 76-та. Повечето специалисти приемат, че щамът от 1918 е мутация на Х1Н1, но никой не знае точно каква...

— Следващият ми въпрос е свързан с чумата и туларемията — рече Джак.

— Имаме ги и двата — отвърна Игор.

— Зная това. Бих искал да разбера кой е поръчвал от тях през последните няколко месеца.

— Страхувам се, че обикновено не споделяме информация с подобен характер — отвърна младежът.

— Предполагам, че е така — рече Джак. За момент изпита опасението, че ще се наложи да прибегне до услугите на Лу Солдано, за да получи исканата информация. После реши, че може би ще успее да убеди Игор. Той все пак каза, че „обикновено“ не дават информация...

— Може би ще пожелаете да говорите с нашия президент — подхвърли младежът.

— Ще ви кажа защо искам да знам — рече Джак. — В качеството си на медицински следовател се натъкнах на два смъртни случая, предизвиквани от тези щамове. Искам да съм наясно с тях, за да предупредя съответната лаборатория. Предотвратяването на подобни случаи в бъдещето е от интерес на всички.

— Тези смъртни случаи са били причинени от наши проби, така ли? — попита Игор.

— Затова ги поисках от вас — въздъхна Джак. — Трябват ми неоспорими доказателства.

— Хм... Не знам дали това е достатъчно, за да ви дам исканата информация...

— Става въпрос за сигурността на хората — подхвърли умолително Джак.

— Добре — реши младежът. — В крайна сметка тази информация не е тайна, защото редица производители разполагат със списъка на клиентите ни. Почакайте да видя какво имам тук, на работното си място...

— Ще ви бъде по-лесно, ако се ограничите до клиентите от Ню Йорк и околностите му — подхвърли Джак.

— Правилно — промърмори Игор и в слушалката се долови потракването на компютърна клавиатура. — Първо ще опитаме с туларемията...

Настъпи пауза, след която Игор отново се обади:

— Ето... Изпратили сме туларемни вируси в две болнични лаборатории — тази на „Нешънъл Хелт“ и в „Манхатън Дженерал“. През последните два месеца нямаме други клиенти.

Джак застана нащрек. „Нешънъл Хелт“ е основният конкурент на „АмериКеър“.

— Бихте ли ми казали кога сте осъществили доставките? — попита той.

— Момент — рече Игор и отново зачука по клавиатурата. — Ето... Доставката за „Нешънъл Хелт“ е осъществена на двадесет и втори този месец, а тази за „Манхатън Дженерал“ — на петнадесети...

Ентузиазмът на Джак намаля. На двадесет и втори той вече беше поставил диагнозата на Сюзън Хард. Това автоматически вадеше от играта „Нешънъл Хелт“, поне за момента.

— А случайно да сте отбелязали кой е получил доставката за „Манхатън Дженерал“? — попита. — Или сте я изпратили директно в тамошната лаборатория?

— Момент — промърмори Игор и след известна пауза добави: — Получател срещу подпис е доктор Мартин Шевю...

Пулсът на Джак се ускори. Докосваше информация, за която много хора не подозираха. Дори Мартин Шевю едва ли ще знае, че Националната биологическа лаборатория маркира своите проби.

— А чумата? — попита той.

— Малко търпение — отвърна Игор и отново зачука по клавиатурата. Джак чуваше дъха му в слушалката.

— Ето я и чумата — промърмори след малко младежът. — Нейните вируси не поръчва никой по Източното крайбрежие, с изключение на научните лаборатории. Но тук пише, че на осми сме направили една доставка, за лабораторията „Фрейзър“.

— За пръв път чувам това име — рече Джак. — Разполагате ли с адрес?

— Бруум стрийт, номер 550.

— А получател? — попита Джак докато си записваше адреса.

— Отбелязано е само името на лабораторията.

— Редовни клиенти?

— Не знам — отвърна Игор и отново зачука по клавиатурата. — Виждам и други поръчки, но не са особено чести. Трябва да е някоя от онези малки диагностични лаборатории... Но има нещо странно...

— Какво?

— Плащали са винаги с чек. В това разбира се няма нищо нередовно, но повечето ни клиенти откриват акредитиви при нас.

— Телефонен номер?

— Не, само адрес — отвърна Игор и отново го повтори.

Джак му благодари за помощта и затвори. После придърпа телефонния указател и започна да търси името на фирмата. Нямахте го. От „Справки“ също не разполагаха с информация.

Бавно се облегна назад. В душата му се бореха противоречиви чувства. Разполагаше с цели два евентуални източника на зарази. Имаше представа за лабораторията на „Дженерал“, следователно трябваше да се запознае и с „Фрейзър“. А след това, ако успее да установи връзка между двете лаборатории, моментално ще предаде нещата в ръцете на Лу Солдано...

Отново се изправи пред проблема с проследяването. Снощи бе убеден, че действа професионално, но в крайна сметка се оказа обратното. И слава Богу, иначе Шон Магоджинал едва ли щеше да има възможност за намеса... Но за разлика от „Черните крале“, Шон все пак е специалист, окуражи се той. От друга страна обаче бандитите компенсират липсата на достатъчно опит с изключителна агресивност. Вече доказаха, че изобщо не се притесняват от нападения на

обществени места, а това означаваше само едно — трябва на всяка цена да се отърве от евентуалната опаска...

Безпокоеше се и от реакцията на Уорън и неговата банда. Най-вече защото не знаеше какво да мисли за тях. Нямаше представа на какво е способен Уорън, какви мисли минават през главата му. А сблъсъкът с него беше неминуем...

За да се отърве от проследяване трябва да избира оживено място, с много входи и изходи, рече си той. Най-подходящи за целта безспорно бяха гарата Гранд Централ и автобусният терминал Порт Оторити. Избра гарата, просто защото беше по-близо.

За съжаление нямаше начин да се измъкне незабелязано от службата и да стигне до Университетската болница. Наложиха се да прибегне до услугите на радио-такси и поръча на диспечерката колата да го чака пред рампата на моргата.

Нещата протекоха гладко. Колата пристигна бързо, шофьорът успя да се включи в движението по Първо авеню без да спира на светофара. Въпреки това Джак се отпусна ниско на седалката, сгушил глава в раменете си. Таксиджията любопитно го наблюдаваше в огледалото за обратно виждане.

Поеха нагоре по Първо авеню. Джак зае нормално положение и се обърна да огледа ситуацията зад себе си. Не видя нищо подозрително. Нито една кола не ги последва от местата за паркиране, нито пък някой изскочи на бордюра да, маха за такси.

Завиха наляво по Четиридесет и втора и скоро спряха пред главния вход на Гранд Централ. В същия миг Джак изскочи от колата и се смеси с тълпата, която бавно се точеше по посока на пероните. За да бъде абсолютно сигурен, че не го следят, той реши да вземе метрото. Изскочи обратно от вагона в последния момент, точно когато вратите започваха да се затварят. Хукна нагоре по стълбите и излезе от гарата, отново на Четиридесет и втора, но през друг изход.

Спря едно такси и нареди на шофьора да кара към Световния търговски център. В продължение на няколко минути наблюдаваше движението зад себе си, после потупа шофьора по рамото и му даде адреса на Бруум стрийт.

Постепенно започна да се отпуска. Настани се удобно в седалката и стисна глава между дланите си. Главоболието, получено в хотела, все още не беше преминало. Слепоочията му продължаваха да

пулсират. До този момент беше сигурен, че това се дължи на напрежението, но сега усети и някои нови симптоми. Гърлото му беше леко възпалено и с неприятни налепи. Все още имаше вероятност всичко това да са психосоматични реакции, но тревогата му се увеличи.

Таксито излезе от кръговото движение на площад Уошингтън, пое на юг по Бродуей, а след това на изток — по улица Хюстън. В дъното направи десен завой и се насочи към Елдридж.

Джак следеше пътя. Нямаше никаква представа къде се намира тази улица Бруум. Вероятно някъде в центъра, южно от Хюстън. Тази част от града познаваше съвсем слабо, имената на повечето улици не му говореха абсолютно нищо.

Колата направи ляв завой и напусна Елдридж. Поеха по една съвсем обикновена на вид улица. Джак успя да зърне името ѝ, изписано върху табелата на ъгъла. Беше Бруум стрийт. Сградите от двете страни бяха с нищо незабележими пет и шестетажни блокове. Много от тях имаха изоставен вид, други предлагаха апартаменти под наем. Трудно можеше да се допусне, че тук някъде има медицинска лаборатория.

Изминаха една пряка, обстановката стана малко по-оптимистична. На ъгъла имаше голям магазин за водопроводни части с дебели решетки на прозорците, след него се редуваха още няколко магазина за строителни материали. Признаци на живот се забелязваха само в апартаментите непосредствено над тях, останалите етажи изглеждаха необитаеми.

Шофьорът отби до тротоара и спря. Номер 550 се оказа сграда, която едва ли имаше нещо общо с медицинска лаборатория. Приземието беше заето от общарска работилница и някаква заложна къща с пощенски кутии под наем.

Джак се поколеба. Отначало помисли, че е сбъркал адреса, но бързо си даде сметка, че това е изключено. Беше го записал внимателно, а Игор му го повтори двата пъти. Плати на шофьора и бавно се измъкна навън.

Заложната къща беше оборудвана със стоманена рулетка, подобно на всички останали магазини в квартала. Зад витрината се виждаха безразборно нахвърляни вещи — електрическа китара, купчина употребявани фотоапарати и евтина бижутерия. Над вратата

имаше голяма табела с надпис „Пощенски кутии под наем“, а на самото стъкло пишеше „Осребряване на чекове“. Пристъпи по-наблизо. Точно над електрическата китара имаше малка пролука, през която се виждаше част от вътрешността на магазина. В десния ъгъл беше монтиран дълъг рафт-витрина със стъклени стени, зад него стоеше мустакат тип с пънкова прическа, облечен във военен комбинезон. Зад гърба му се издигаше будка с плексигласови стени, в която имаше нещо като банково гише. Противоположната стена беше заета от метални пощенски кутии.

Любопитството му нарастна. Ако една медицинска лаборатория използва подобно съмнително заведение за обмен на кореспонденция, около нея със сигурност има нещо нередовно. Първата му реакция беше да влезе вътре и да попита собственика за „Фрейзър“. Но веднага се отказа. Подобни заведения никога не дават информация за клиентите си. Хората наемат пощенски кутии именно заради възможността да останат анонимни.

Най-важното сега е не само да установи дали „Фрейзър“ действително ползват някоя от кутиите вътре, а да направи така, че да засече тук и представител на тайнствената лаборатория, рече си той. В главата му бавно започнаха да се оформят контурите на сложен план...

Побърза да се отдръпне от витрината и се огледа. В момента имаше нужда от телефонен указател, но заведенията наоколо бяха затворени. Тръгна надолу по тротоара и скоро се озова на Канал стрийт. Току зад ъгъла имаше една отворена аптека.

Разгърна телефонния указател и си преписа четири адреса: магазинче за униформи, агенция за микробуси под наем, магазин за канцеларски материали и бюро на „Федерал Експрес“. Влезе в магазина за дрехи по простата причина, че беше най-близо.

Едва вътре си даде сметка, че не помни как точно изглеждат униформите на куриерите от „Федерал Експрес“. Това не го притесни особено, защото бързо съобрази, че и онзи зад тезгяха в заложната къща едва ли има точна представа за тях. Купи си чифт сини памучни панталони, бяла риза с външни джобове и пагони, черен колан и синя вратовръзка.

— Ще имате ли нещо против, ако се преоблека тук? — попита продавача той.

— Не, разбира се — кимна онзи и му показа пробната.

Панталоните се оказаха малко по-дълги от необходимото, но това не беше фатално. Джак се огледа и остана доволен от външния си вид, но в същото време разбра, че му трябва и още нещо. Това беше тъмносиньо кепе с малка козирка, което без затруднение откри на един от рафтовете. Плати за покупката, продавачът с удоволствие уви цивилните му дрехи в стегнат вързоп. Малко преди това Джак се сети да измъкне тубичката с римантадин от джоба на сакото. Симптомите му бяха доста обезпокоителни и не биваше да пропуска редовната си доза.

Следващата му спирка беше в магазинчето за канцеларски материали. Там си избра връзка канап, една средна по размер картонена кутия и купчинка етикети за спешни доставки. За своя огромна изненада откри дори етикети с надпис „Опасност от биологична зараза“, които също пусна в количката си. На рафтовете отсреща пък намери бележник с празни разписки. Доволен от покупките, той побърза да се насочи към касата.

В бюрото на „Федерал Експрес“ се сдоби с адресни етикети и прозрачни пластмасови пликкове, използвани за пренасяне на спешните писма.

Последна в списъка му беше агенцията за коли под наем, където нае един товарен микробус. Тук се забави най-дълго, тъй като трябваше да изчака да му докарат исканото превозно средство от някакъв гараж наблизо. Използва времето, за да приготви пакета. Нещо трябваше да се сложи в кутията. Очите му пробягаха по пода. На крачка от себе си видя едно дървено трупче, което очевидно използваша за подпиране на вратата. Изчака човекът зад гишето да се оттегли към вътрешността на магазина, грабна трупчето и го пусна в кутията, а след това я запълни с няколко листа от вчерашния брой на „Ню Йорк Поуст“, който лежеше на масичката в приемната. Разклати кутията, претегли я на длан, после доволно кимна с глава и се зае да я запечатва. Не пропусна да лепне и етикетите за спешна доставка и опасност от биологическа зараза.

Остана да попълни бланката на „Федерал Експрес“, която адресира до лаборатория „Фрейзър“. За изпращач написа името и адреса на Националната биологическа лаборатория. Изхвърли оригиналния екземпляр на бланката, а копието пъхна в прозрачния плик и го залепи върху капака на кутията. Огледа произведението си и

доволно кимна с глава. Пакетът имаше напълно автентичен вид, особено с тези етикети за спешност отгоре.

Микробусът пристигна. Джак нахвърли нещата си в товарния отсек и се настани зад волана.

Направи две спирки преди да се появи отново пред заложната къща. Първата беше в аптеката зад ъгъла, откъдето купи опаковка ефизол за все по-възпаленото си гърло. После се отби в някаква закувалня. Не изпитваше глад, но цял ден не беше слагал нищо в уста. Освен това не знаеше колко ще се наложи да чака след предаването на пакета.

На път за Бруум стрийт отвори кутийка с портокалов сок и глътна един римантадин. Това беше второто му хапче за деня, но той искаше да бъде абсолютно сигурен, че инфекцията няма да го повали.

Спря директно пред заложната къща. Включи аварийните светлини и остави мотора да работи, след което решително бутна вратата. Магазинчето беше абсолютно празно, както преди малко. Мустакатият мъж с военен комбинезон вдигна глава от списанието пред себе си. Изправената като грива коса на върха на темето му придаваше изненадан вид.

— Спешна доставка за лаборатория „Фрейзър“ — рече Джак и пусна пакета върху стъкления плот. После тикна бележника с разписките под носа на собственика и му подаде една химикалка: — Подпишете се отдолу, ако обичате...

Мъжът пое писалката, но се поколеба и хвърли поглед към пакета.

— Нали това е адресът? — нетърпеливо го изгледа Джак.

— Сигурно — промърмори онзи и поглади мустаците си. — Защо си се разбързал толкова?

— Казаха, че вътре има сух лед — отвърна Джак, после се наведе над тезгяха и поверително добави: — Шефът рече, че това е доставка на живи бактерии. Нали знаеш, от онези, дето ги използват за разни опити...

Мъжът кимна с глава.

— Чудя се защо не ме пратиха направо в лабораторията — продължи Джак. — Не че бактериите ще се просмучат навън, ама може да умрат и да станат безполезни... Сигурно имаш начин да се свържеш по спешност с клиентите си, нали?

— Сигурно — повтори онзи.

— Тогава действай — отсече Джак. — Подпиши се на бланката, че трябва да бягам!

Мъжът бавно изписа името си, а Джак успя да го разчете наопъки: Текс Хартман.

Текс побутна бележника обратно към него и Джак го тикна под мишницата си.

— Радвам се, че магнах това нещо от буса — промърмори той. — Хич не си падам по разните там вируси и бактерии. Нали знаеш, че миналата седмица имаше няколко случая на чума? Като научих за тях, направо напълних гащите!

Мъжът отново кимна с глава.

— Пази се! — магна му за сбогом Джак, излезе от магазина и скочи зад волана на работещата кола. Голям мълчаливец се оказа тоя Текс! — рече си недоволен той. Дали изобщо ще си направи труда да позвъни във „Фрейзър“? Отпусна ръчната спирачка, хвърли един последен поглед към магазина и с облекчение видя, че мустакатият е вдигнал слушалката.

Доволен от себе си, Джак измина няколко пресечки нагоре по Бруум стрийт, направи завой и изключи мотора. Натисна бутона за заключване на вратите и извади пакета с храна, който беше купил в закувалнята. Не беше гладен, но знаеше, че сега трябва да бъде зареден с енергия.

— Сигурен ли си, че трябва да го направим? — попита Би Джей.

— Сигурен съм, човече — промърмори Туин. Черният кадилак бавно обикаляше парка край площад Уошингтън, търсейки свободно място за паркиране. Това беше трудна работа. Паркът гъмжеше от народ, който се забавляваше по всевъзможни начини. Едни караха скейтбордове, други си подмятаха фризби, трети седяха по пейките и играеха шах. В навалищата се промъкваша какви ли не типове — от танцьори на брейк до продавачи на наркотици. Край пейките се поклащаха бебешки колички, а атмосферата беше като на карнавал. Точно по тази причина Туин беше избрал парка за място на предстоящата среща.

— По дяволите, човече, без патлак се чувствам гол! — оплака се Би Джей.

— Затваряй си устата и гледай къде да паркираме! — скастри го Туин. — Това ще бъде среща между братя, оръжията са излишни...

— Ами ако те си носят патлаците?

— Хей, ти наистина не вярваш на никого! — направи гримаса Туин, после сръчно завъртя волана към мястото, току-що освободено от някакъв микробус. — Ей това се вика късмет!

Дръпна ръчната спирачка и изгаси мотора.

— Тук пише, че паркирането е разрешено само за служебни коли — залепи нос за стъклото Би Джей.

— И ние сме по служба! — ухили се Туин и отвори вратата. — Хайде, размърдай си черния задник!

Прекосяха улицата и се насочиха към входа на парка. Туин погледна часовника си. Бяха подранили, въпреки проблемите с паркирането. Винаги предпочиташе да е пръв на подобни срещи, за да може да огледа терена. Не, че не вярваше на братята от другата банда, но предпазливостта никога не е излишна.

Този път обаче го очакваше изненада. Очите му пробягаха по мястото на срещата и срещнаха тежкия поглед на един огромен мъжага.

— Охо — промърмори под нос той.

— Какво има? — тревожно попита Би Джей.

— Братята са тук преди нас.

— Какво искаш да направя? — моментално засече обекта и Би Джей.

— Нищо — отвърна Туин. — Продължавай да вървиш...

— Тоя тип изглежда прекалено спокоен и това ме плаши — промърмори Би Джей.

— Млъквай!

Туин се насочи право към мъжагата, който продължаваше да го гледа право в очите. Вдигна ръка, присви палец сякаш натиска невидим спусък и рече:

— Уорън!

— Позна — отвърна онзи. — Как вървят работите?

— Горедолу — отвърна Туин и вдигна ръката си с дланта напред. Уорън стори същото, дланите им шумно се срещнаха. Това

беше поздрав между двама равнопоставени мъже, нещо като ритуалното ръкостискане на преуспяващите банкери.

— Този тук е Дейвид — рече Уорън и махна с ръка към придружителя си.

— А този — Би Джей — повтори жеста му Туин.

Дейвид и Би Джей си размениха хладни погледи, но запазиха мълчание.

— Ще ти го кажа направо, човече — започна Туин. — Не знаехме, че докторчето е под твоя протекция. Би трябвало да помислим за това, но решихме, че едва ли ще се занимаваш с някакъв бял боклук...

— А ти какви отношения имаш с него? — попита Уорън.

— Отношения ли? — учуди се Туин. — Нямам никакви отношения!

— Тогава защо искаш да го свитнеш?

— За малко дребни пари, братко — усмихна се Туин. — Един бял задник, който живее в нашия район, помоли да предупредим доктора за нещо, което не бива да върши... Той не се вслуша в съвета и белият задник ни предложи още малко мангизи да го махнем...

— Искаш да кажеш, че докторът няма делови отношения с вас, така ли? — присви очи Уорън.

— Не, по дяволите! — презрително се усмихна Туин. — В нашите операции няма място за разни шантави доктори!

— В такъв случай трябваше да дойдеш да си поговорим — изръмжа Уорън. — Щяхме да те светнем за доктора. Приехме го да играе баскет с нас и трябва да ти кажа, че не е много слаб... Вече четири-пет месеца е на площадката. Съжалявам за Реджиналд. Ако бяхме си поговорили, това нямаше да се случи.

— Аз пък съжалявам за онова хлапе — въздъхна Туин. — И това не биваше да се случва... Но бяхме страшно ядосани заради Реджиналд! Направо не ни се вярваше, че един наш брат ще замине заради някакъв шантав бял доктор!

— Значи сме квит — отсече Уорън. — Снощните събития не се броят, защото не сме участвали в тях...

— Знам — въздъхна Туин. — А това твое докторче е като котките, има поне девет живота! Още не мога да разбера как по

дяволите онова ченге успя да реагира толкова бързо! И защо изобщо беше там? Да не би да е ясновидец, мамка му?

— Важното е да сключим примирие — рече Уорън.

— Дяволски си прав — кимна Туин. — Стига сме се гърмяли, и без това си имаме достатъчно неприятности!

— Примирието включва и доктора — изгледа го предупредително Уорън. — Оставяте го на мира, нали?

— Толкова ли ти пука за това бяло копеле?

— Да.

— Добре, човече — въздъхна Туин. — Мангизите и без това не бяха нищо особено.

Уорън вдигна ръка и Туин плесна дланта му. После направиха обратното.

— Умната — рече Уорън.

— Ти също — ухили се Туин.

Уорън направи знак на Дейвид и двамата бавно се отдалечиха по посока на Арката на Уошингтън, издигаща се в началото на Пето авеню.

— Не беше чак толкова лошо — промърмори Дейвид.

Уорън само сви рамене.

— Вярваш ли му?

— Да — рече с въздишка Уорън. — Той е търговец на наркотици, но не е глупак. Ако тази война продължи, с нас ще е свършено...

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

СРЯДА, 27 МАРТ 1996 ГОД. 17:45 Ч.

Джак се чувстваше зле. Започна да се схваща, мускулите го боляха: Седеше в микробуса вече много часове и внимателно наблюдаваше клиентите, които влизаха и излизаха в заложената къща. Опашки нямаше, но хората се нижеха в стабилен поток. Повечето от тях бяха бледи и изпити, което навеждаше на мисълта за нелегален бизнес с хазарт или наркотици.

Кварталът беше опасен — Джак усети това в момента, в който се появи тук. А преди малко, след като започна да се стъмнява, някой направи опит да отвори дясната врата на микробуса с щанга, въпреки че той продължаваше да седи в кабината. Наложиха се да извика и да заблъска по стъклото, за да прогони нахалника.

Час по час хвърляше по някое хапче ефизол в устата си, но облекчение нямаше. Гърлото му гореше, появи се и суха кашлица. Натрапчивата мисъл, че е пипнал смъртоносния грип от Глория Хернандес, не излизаше от главата му. Максималната дневна доза римантадин беше две хапчета, но след появата на кашлицата той глътна и трето.

Гърпението му бе възнаградено точно когато се канеше да вдигне бялото знаме и да си признае, че целият този театър е разигран за нищо. Първоначално мъжът не привлече любопитството му с нищо, вероятно защото се появи пеш. Носеше протъркано скиорско яке с качулка — като повечето клиенти на заложената къща преди него. Но излезе навън с пакета на Джак в ръце. В това нямаше никакво съмнение, тъй като оранжевите етикети за опасност ясно се виждаха в здрача.

Наложиха се да вземе решение за броени секунди. Не беше сигурен дали да напусне микробуса и да осъществи проследяването пеша, или да го стори като подкара бавно след човека, който спокойно се насочи към Боуъри. В крайна сметка избра първия вариант, преценил, че един пълзящ край тротоара микробус ще изглежда твърде

подозрително. Мъжът със скиорското яке зави надясно по Елдридж стрийт. Джак надникна иззад ъгъла точно навреме, за да го види как влиза във входа на един блок.

Сградата беше на пет етажа, копие на останалите по улицата. На всеки етаж имаше по един голям холен прозорец, с два по-малки от двете му страни. Аварийната стълба беше прикрепена към левия калкан, а магазинът на уличното ниво беше празен, с табела за отдаване под наем на витрината.

Светеше само на втория етаж. Апартаментът по всяка вероятност беше празен, тъй като на прозорците нямаше завеси, а стените бяха голи.

Джак нерешително спря. Очите му внимателно опипваха блока. Междувременно светна и на петия етаж, някой отвори един от страничните прозорци. Не беше сигурен дали това е човекът, когото следеше...

Уверил се, че никой не му обръща внимание, Джак пресече уличното платно и побутна входната врата. Озова се в малко входно антре, на стената вляво имаше четири пощенски кутии. Само две от тях имаха табелки. Г. Хейлбърн на втория етаж, Р. Овърстрийт на петия. Никаква следа от лаборатория „Фрейзър“.

До пощенските кутии имаше домофон с четири звънца. Първата му мисъл беше да звънне на петия етаж. Отказа се, просто защото не знаеше какво да каже. Остана на място, опитвайки се да открие изход от ситуацията. По някое време забеляза, че пощенската кутия на петия етаж не е заключена.

Посегна към нея, но в същия момент вътрешната врата на сградата рязко се отвори. Джак почти подскочи от изненада, но все пак успя да се извърне с гръб към човека, който напускаше сградата. Той забързано се плъзна покрай него без да му обръща внимание. С крайчеца на окото си Джак успя да забележи найлоновото яке, миг по-късно човекът изчезна навън.

Реагира бързо и успя да сложи крак на вътрешната врата. Хвърли поглед зад себе си, но непознатият беше изчезнал. Влезе в сградата и остави вратата да се захлопне зад гърба му. Стълбището се извиваше покрай металната клетка на асансьора, който очевидно беше пригоден за товари. Това личеше както от необичайните му размери, така и от вратата, която се отваряше нагоре.

Стъпи на металния под на кабината и натисна бутона за петия етаж.

Асансьорът беше бавен и шумен, но все пак действаше. Скоро се озова на последната площадка, пред очите му се показа солидна врата без табелка. Нямаше звънец, наложи се да почука. Надяваше се, че вътре няма никой. Почука още няколко пъти, после завъртя топката на бравата. Вратата беше заключена.

Обърна се. Стъпалата водеха нагоре, вероятно към покрива. Изкачи се на горната площадка и дръпна една метална врата. Тя се заключваше отвътре и през нея действително се излизаше на покрива. Подпря я с трупчето, което очевидно беше изправено до стената с тази цел, после предпазливо излезе навън и се насочи към предната част на покрива. На фона на притъмнялото небе смътно се очертаваха перилата на аварийната стълба, които стърчаха над перваза.

Джак пристъпи към парапета и погледна надолу. Представата, че ще се спусне по тези тънки стъпала моментално пробуди страха от височина в душата му. Но площадката на петия етаж се очертаваше само на три-четири метра по-надолу, ярко осветена от прозореца.

Добре знаеше, че не може да пропусне този шанс, въпреки детския страх от високото. Задачата-минимум беше да надникне през прозореца.

Обърна се с гръб към бездната и бавно седна на парапета. После хвана перилата на аварийната стълба и се изправи. Започна да се спуска, заковал очи в стъпалата под краката си. Нито веднъж не погледна надолу, към улицата.

Най-сетне се изравни с прозореца и протегна врат, без да изпуска перилата от ръцете си. Помещението се оказа общо, както беше подозирал. Доста просторно, разделено с висок около два метра параван. Непосредствено пред очите му беше жилищната площ с легло и малък кухненски бокс до лявата стена. На кръглата маса в средата лежеше отвореният пакет с познатите лепенки. Дървеното трупче и смачканите вестници се търкаляха по пода.

Далеч по-интересно беше това, което се виждаше отатък паравана: висок шкаф от неръждаема стомана, който нямаше нищо общо с домакинското оборудване.

Прозорецът беше отворен и Джак не издържа на изкушението да се промъкне вътре и да разгледа шкафа отблизо. Освен това, по тази

начин нямаше да се налага отново да се катери по аварийната стълба, а просто щеше да излезе през входната врата.

Все пак му трябваше малко време за да пусне металните перила. Без да поглежда надолу, той тронаво се промуши през прозореца с главата напред. А когато най-сетне се озова вътре, лицето му беше покрито с едри капки пот.

Съзве се бързо. Страхът от високото се стопи в мига, в който краката му стъпиха на твърдия под. Обърна се и надникна през прозореца. Поне за момента никак не му се щеше да бъде изненадан от мъжа със скиорското яке.

Улицата беше пуста. Джак прекоси жилищната площ и се озова в нещо като хол, в който доминираше високият френски прозорец. Обзавеждането се състоеше от два дивана под ъгъл с масичка за кафе между тях, положена върху малко продълговато килимче. Стените на подвижните паравани бяха облепени с плакати от някакъв международен симпозиум по микробиология. Списанията на масичката също бяха специализирани на тази тема.

В душата му се промъкна увереност. Може би най-сетне беше открил лаборатория „Фрейзър“. Но съдържанието на един висок шкаф със стъклени вратички в ъгъла го накара да потръпне. Мъжът със скиорското яке се интересуваше не само от бактерии, но и от огнестрелни оръжия.

Зави зад една от многобройните колони на просторното помещение, търсейки пътя към входната врата. И изведнъж се закова на място. Пространството пред очите му се оказа заето от добре оборудвана лаборатория. Високият шкаф от неръждаема стомана, чиято горна част бе зърнал от прозореца, се оказа огромен инкубатор — копие на онзи, който беше виждал в „Манхатън Дженерал“. В десния ъгъл на помещението бе монтиран уред за микробиологична защита от трети тип, чийто отдушник бе тикнат в специално изрязана дупка в стъклото на прозореца.

Още в първия момент на проникването си разбра, че се е натъкнал на някаква частна лаборатория, но оборудването го накара да замръзне на място. Монтираната тук апаратура струваше купища пари, а комбинацията лаборатория-жилище започна да му се струва още по-странна.

Вниманието му привлече голям домашен фризер, до който бяха изправени метални бутилки с течен водород. Очевидно беше пригоден да работи с този охладител, който позволяваше температури до минус петдесет градуса.

Направи опит да го отвори, но той се оказа заключен.

Вдигна глава и се послуша. Откъм дъното на помещението долиташе приглушен шум, подобен на кучешки лай. Пристъпи към нещо като барака от ламинирани плоскости, скована в ъгъла. От горната ѝ част излизаше ламаринен отдушник, далечният край на който пронизваше стъклото на прозореца. Протегна ръка и внимателно побутна тясната врата. Лъхна го неприятна миризма, придружена от дружен лай. Напипа електрическия ключ и го щракна. Бараката се оказа пълна с метални клетки. В част от тях имаше кучета и котки, но преобладаваха най-вече мишките. Очите на животните се заковаха с очакване върху лицето му, кучетата размахаха опашки.

Затвори вратата и озадачено поклати глава. Мъжът със скиорското яке май ще се окаже някакъв смахнат микробиолог, рече си той. Изобщо не пожела да си представи какви опити се вършат с тези животни...

Остро свистене на електромотор го накара да подскочи. Моментално разбра, че се е задействал асансьорът. Хукна обратно, търсейки изхода. Беше забравил да го локализира, привлечен от неочакваната гледка на тази странна лаборатория. Скоро го откри, но асансьорът вече приближаваше петия етаж.

Първата му мисъл беше да се скрие на таванската площадка, да изчака там хазяина на този странен апартамент, а след това да хукне надолу по стълбите. Но времето за подобна операция беше малко. Другата възможност беше да напусне апартамента оттам, откъдето беше проникнал в него — през прозореца. Но още преди да направи и крачка назад, асансьорът спря и вратата се вдигна нагоре с метален звън.

Трябваше му незабавно укритие, най-добре близо до вратата на хола. На около три метра от себе си видя някаква обикновена дървена врата, хукна към нея и рязко я отвори. Оказа се, че това е банята. Влезе вътре и се спотаи. Единствената му надежда беше мъжът с якето да няма естествени нужди, поне за момента.

Бравата на входната врата изщрака. Непознатият влезе и заключи след себе си, стъпките му заглъхнаха към вътрешността на апартамента.

Колебанието на Джак продължи само секунда. Опита се да изчисли колко време ще му отнеме да се промъкне до входната врата и да я отключи. Трябваше да стигне до стълбището, нищо повече. Беше сигурен, че ще успее да избяга на човека с якето, просто защото редовните занимания по баскетбол го поддържаха в отлична форма.

Открехна вратата с безкрайно внимание. Ослуша се, но в апартамента цареше пълна тишина. Отвори още малко, колкото да провере главата си.

Оттук се виждаше почти цялата лаборатория. Всичко беше спокойно. Наведе се още малко и успя да разгледа входната врата. Беше залостена с резе, както очакваше. Изпусна въздуха от гърдите си и безшумно се плъзна навън. От вратата го делиха само няколко крачки. Измина ги без проблеми, дясната му ръка хвана топката на бравата, а лявата потърси резето. И в този момент разбра, че е попаднал в капан. Резето нямаше топка, вратата можеше да се отвори само с ключ!

Паниката не му попречи да се върне обратно в банята. Там обаче го обзе чувство на черно отчаяние, сякаш бе едно от животинчетата в железните клетки оттатък. Нямаше на какво да се надява, освен мъжът със скиорското яке да напусне апартамента без да се отбива в банята. Но не стана така. Само няколко минути по-късно стъпките му спряха пред банята, вратата рязко се отвори. Мъжът влезе и почти се блъсна в Джак. И двамата ахнаха от изненада.

Джак потърси някакви разумни доводи, но мъжът рязко се дръпна назад и затръшна вратата. Цялото помещение се разтърси, завесата над ваната се откачи и падна на пода.

Джак протегна ръка към топката на бравата и полетя напред. Страхуваше се, че онзи ще го заключи. Рамото му влезе в съприкосновение с вратата, която рязко се отвори. Озова се в коридора, едва успял да запази равновесие. Очите му нервно огледаха помещението, но мъжът не се виждаше никъде.

Лишен от избор, Джак хукна към отворения прозорец на кухнята. Но стигна само до хола. Мъжът беше там. Ръката му измъкна голям пистолет от чекмеджето на масичката, дулото се насочи в

гърдите на Джак. Гласът, с който му заповяда да не мърда, потрепваше от напрежение.

Джак веднага се подчини, дори вдигна ръце. Насоченото в гърдите му оръжие просто не предлагаше други варианти.

— Какво търсиш тук? — изръмжа мъжът. Косата падаше над очите му и той направи рязко движение, за да я отметне назад.

Джак помнеше този характерен жест. Човекът насреща му беше Ричард, старши-лаборантът на „Манхатън Дженерал“.

— Отговаряй! — изръмжа Ричард.

Джак изпъна ръце над главата си, а съзнанието му отчаяно търсеше отговор, който би задоволил въоръжения мъж срещу него. Не успя. В главата му цареше тотално объркване, не беше в състояние да промълви дори една дума.

Очите му бяха заковани в дулото на пистолета, което зееше на не повече от метър от гърдите му. Ясно забеляза потрепването му, а това означаваше само едно: Ричард е възбуден и поведението му трудно можеше да се предвиди...

— Ако не отговориш, ще те застрелям! — просъска лаборантът.

— Разследвам! — задавено рече Джак. — Аз съм медицински следовател!

— Глупости! — срязва го Ричард. — Медицинските следователи не влизат с взлом в чужди жилища!

— Не съм влязъл с взлом — поясни Джак. — Прозорецът беше отворен...

— Все едно! — гневно отсече Ричард. — Важното е, че си се промъкнал тук без разрешение!

— Не можем ли да поговорим спокойно? — погледна го с надежда Джак.

— Ти ли изпрати фалшивия пакет? — рязко попита Ричард.

— Какъв пакет? — учуди се престорено Джак.

Очите на старши лаборантът пробягаха по масата, после отново се върнаха на Джак.

— Дори униформа си облякъл! — процеди той. — Това означава предварителна подготовка, нали?

— Какво говориш? — усмихна се насила Джак. — Винаги се обличам така, когато не съм на работа...

— Глупости! — отсече отново Ричард и махна с пистолета към един от диваните: — Сядай там!

— Добре де — подчини се Джак. — Не е нужно да крещиш... — Първоначалният шок отмина и вече беше в състояние да мисли.

Ричард отстъпи заднишком към шкафа с оръжията, очите му не слизаха от лицето на Джак. Бръкна в джоба си, извади някакви ключове и се опита да отключи шкафа без да гледа.

— Да ти помогна ли? — предложи Джак.

— Млъквай! — изрева лаборантът и ключовете в ръката му затрепераха. Най-сетне улучи процепа на малката брава, ръката му започна да тършува във вътрешността на шкафа и се появи навън с чифт белезници.

— Умно от твоя страна — отбеляза Джак. — Във всяка къща трябва да има подобна вещ...

Ричард мълчаливо се насочи към него. Пистолетът сочеше право в гърдите му.

— Имам едно предложение — рече Джак. — Звъним в полицията, аз си признавам всичко и те ме арестуват. Така най-лесно ще се махна от главата ти...

— Млъквай! — изръмжа онзи и му направи знак да стане. Джак побърза да се подчини и отново вдигна ръце.

— Натам!

Главата на Ричард кимна към лабораторията.

Джак започна да се отдалечава на заден ход. Страхуваше се да отмести очи от пистолета. Ричард тръгна подире му, белезниците в лявата му ръка тихо подрънкваха.

— До колоната, с лице към нея! — рязко заповяда той. Джак се обърна.

— Прегърни я с две ръце!

Джак се подчини. В следващия момент белезниците се склучиха около китките му. Беше прикован.

— Имаш ли нещо против да седна? — попита той.

Ричард не отговори и с бърза крачка се отдалечи навътре в жилището. Джак бавно се отпусна на пода. Бързо откри, че най-удобно ще му бъде, ако плъзне и краката си от двете страни на колоната.

Чу лекото почукване на телефонни бутони. Помисли да изкрещи за помощ в момента, в който оттатък вдигнат, но после се отказа.

Ричард беше толкова нервен, че като нищо можеше да натисне спуська. Освен това онзи насреща едва ли ще бъде впечатлен от виковете му за помощ...

— Джак Степълтън е тук! — нервно извика в слушалката Ричард. — Пипнах го в шибаната баня! Научил е за лабораторията „Фрейзър“ и е побързал да си навре носа! Да, сигурен съм! Също като оная патка Бет Холдърнес!...

Чул името на убитата лаборантка, Джак усети как косъмчетата на врата му настръхват.

— Не ми казвай да се успокоя! — кресна Ричард. — Положението е извън контрол! Знаех си аз, че не трябва да се забърквам! Идвай веднага, защото проблемът е и твой!

Слушалката шумно се затръшна. Миг по-късно Ричард отново се появи, този път без оръжие.

Изправи се на крачка от Джак и заплашително изръмжа:

— Как разбра за „Фрейзър“? Не ме лъжи, защото знам, че ти си изпратил фалшивия пакет!

Джак вдигна глава. Зениците на човека срещу него бяха неестествено разширени. В следващата секунда той замахна и му нанесе силен удар с отворена длан. От устните на Джак се проточи тънка струйка кръв.

— Започвай да говориш! — изхриптя Ричард.

Езикът на Джак се плъзна по мястото на удара, в устата му се появи солен вкус.

— Не е ли по-добре да изчакаме и колегата ти? — попита той, просто за да каже нещо. Ако предчувствията му бяха верни, тук скоро щеше да се появи Мартин Шевю. Не изключваше възможността в конспирацията да е замесен Кели, а дори и Цимърман.

Ударът очевидно беше нанесъл поражения и на Ричард, който нервно свиваше и отпускате пръстите на дясната си ръка. В един момент се обърна и изчезна по посока на кухнята. Чу се отваряне на врата, последвано от тропот на лед върху плота.

Няколко минути по-късно Ричард се появи отново. Ръката му беше увита в хавлиена кърпа. Започна да крачи напред-назад, като час по час поглеждаше часовника си.

Времето се точеше бавно. Джак имаше нужда от хапче ефизол, но нямаше как да го сложи в устата си. Кашлицата му се усили и вече

се чувстваше болен. Със сигурност имаше температура.

Далечното свистене на асансьора го накара да вдигне глава. Механично отчете факта, че не чу звънец. Това означаваше, че новодошлият разполага с ключ за сградата.

Ричард също чу асансьора и се насочи към входната врата.

Свистенето престана, вратата на асансьора се отвори с вече познатото метално дрънчене.

— Къде е той? — попита един гневен глас.

Джак беше с гръб към вратата и не можеше да види какво става в антрето. До слуха му достигна остро изщракване.

— Ей там, вътре! — не по-малко ядосано отвърна Ричард. — Вързал съм го с белезници за една от колоните!

Джак изпусна въздуха от гърдите си и бавно вдигна глава. Лицето, което видя, го накара да хлъцне от изненада.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 27 МАРТ 1996 Г. 19:45 Ч.

— Докога ще разлайваш кучетата, копелдак? — ледено попита Терез. — Докога упорито ще си навираш носа там, дете не ти е работа?

Джак объркано мълчеше. Доскоро беше убеден, че сините очи на тази жена излъчват най-мекото сияние на света, но в момента те му приличаха на два хладни сапфира. Бледите ѝ устни се бяха склучили в една тънка линия.

— Терез! — извика Ричард. — Не си губи времето да разговаряш с него! Трябва да решим какво да правим. Представяш ли си, ако е казал на някого за тази своя екскурзия?

Очите на Терез се извърнаха към лаборанта.

— Тук ли са глупавите ти проби? — попита тя.

— Разбира се.

— Тогава ги махай! Изсипи ги в тоалетната!

— Но, Терез!...

— Никакво „но“! Махай ги веднага!

— Дори и грипа? — изгледа я Ричард.

— Особено грипа!

Ричард намусено пристъпи към фризера, отключи го и започна да рови вътре.

— А теб какво да те правя? — попита Терез, отново насочила вниманието си към Джак.

— Като начало можеш да махнеш тези белезници — отвърна той.

— После отиваме да хапнем нещо вкусно в „Позитано“ и ти викаш приятелчетата си...

— Млъквай! — просъска Терез. — До гуша ми дойде от твоето остроумие!

Обърна му гръб и пристъпи към Ричард, който бе напълнил шепите си със замръзнали епруветки.

— Всички! — заповяда тя. — Тук не трябва да остават никакви улики!

— Решението да ти помогна беше най-глупавото в живота ми! — оплака се Ричард и понесе епруветките към тоалетната.

Терез се прехвърли зад паравана на дневната, без да отговори. Джак неволно потръпна, дочул пускането на водата в тоалетната. Изобщо не му се мислеше за това, което навлезе в градската канализация, на разположение на плъховете.

Ричард излезе от банята и се присъедини към Терез в хола. Джак не ги виждаше, но в замяна на това ги чуваше съвсем ясно.

— Трябва веднага да го разкараме отгук! — отсече Терез.

— А какво ще го правим? — гневно попита Ричард. — Може би ще го удавим в Ийст Ривър?

— Най-добре е просто да изчезне — отвърна Терез. — Какво ще кажеш за фермата на мама и татко в Катскилс?

— През ум не ми мина за нея! — омекна гласът на Ричард. — Но идеята е добра!

— Как ще го закараме там? — попита Терез.

— С моя микробус.

— Проблемът е незабелязано да го вкараме вътре и да му затворим устата...

— Имам кетамин — рече Ричард.

— Това пък какво е?

— Упойка — отвърна Ричард. — Използва се главно от ветеринарите, но става и за хора. Най-много да му навлечем известни халюцинации...

— Не ми пука за халюцинациите му! — изръмжа Терез. — Интересува ме дали ще го просне в несвяст или не... Не е ли по-добре да го натъпчем с транквилизатори?

— Имам само кетамин — въздъхна Ричард. — Продават го без рецепта, ползвам го за животните...

— Не ме интересува за какво го ползваш, важното е да го упоим... Сигурен ли си, че ще успееш?

— Не знам, но ще опитам...

— Как се прилага?

— Чрез инжекция. Действието му е кратко и вероятно ще се наложи да му направим няколко инжекции...

— Да опитаме! — отсече Терез.

Джак откри, че започва да се поти. Не знаеше дали това се дължи на треската, или на проведения зад паравана разговор. Никак не беше въодушевен от идеята да се превърне в опитно зайче, на което инжектират някакво приспивателно.

Ричард отвори някакъв шкаф и извади кутия спринцовки. Кетаминът беше в дълго шишенце с гумена тапа.

— Колко тежи според теб тоя тип? — попита лаборантът, явно опитвайки се да изчисли дозата.

— Осемдесет и четири-пет килограма, не повече — отвърна Терез.

Ричард направи някакви изчисления, напълни една от спринцовките и пристъпи към пленника. Джак направи върховни усилия да потисне обзелата го паника, за да не се разкрещи. Иглата потъна в ръката му, малко над лакътя. Прониза го остра болка.

— Да видим какво ще се получи — изправи се Ричард и захвърли празната спринцовка. — През това време ще отида да докарам колата...

Терез кимна с глава. Ричард навлече скиорското яке и тръгна към вратата. Там спря и подхвърли, че ще се забави не повече от десетина минути.

— Значи операцията е семейна, а? — подхвърли Джак когато вратата се захлопна зад гърба на лаборанта.

— Не ми напомняй! — изпъшка Терез и започна нервно да крачи напред-назад.

Джак усети първия ефект от кетамина — необичайно силно бучене в ушите. После фигурата на Терез започна да върши странни неща и той неволно примигна. Испита чувството, че тялото му потъва в дебел пласт облаци, а той стои някъде отстрани и се наблюдава. Видя Терез на входа на мрачен тунел, лицето ѝ придобиваше огромни и някак гротескни размери. Устата ѝ се движеше, но до ушите му достигаше някакво странно, напълно непонятно ехо...

По някое време усети, че ходи. Беше странно чувство, тъй като не можеше да определи къде точно се намират отделните части на тялото му. Наложиха се да сведе поглед надолу, за да се увери, че краката му действително се движат. Но когато направи опит да види накъде

върви, пред очите му се появиха ярки цветни петна, пресечени от успоредни линии.

Изпита леко гадене, което бързо отмина. Примигна и цветните петна се превърнаха в голям, лъскав предмет. Една ръка се появи някъде отстрани и го докосна. Едва тогава разбра, че лъскавият предмет е кола.

Бавно почувства присъствието и на други елементи в заобикалящата го среда. Лампи, сграда... От двете му страни крачеха хора, които внимателно го придържаха. Говореха нещо, но в гласовете им звучеше някакъв странен механичен оттенък, като от синтезатор.

Почувства, че пада, но не беше в състояние дори да помръдне с ръка. Падането сякаш продължи няколко минути, след което се приземи върху някаква твърда повърхност. Светлината изчезна. Лежеше по корем върху някакъв мокет, нещо твърдо притискаше ребрата му. Направи опит да се раздвижи и откри, че китките му се оковани.

Изгуби представа за времето. Изтекоха минути, а може би часове. После ориентацията му започна да се възвръща, халюцинациите изчезнаха. Разбра, че е на пода между седалките на движещ се автомобил, а ръцете му са приковани с белезници към металната рама на предната седалка. По всяка вероятност пътуваха към Катскилс.

За да облекчи болката от забилата се в корема му издутина на диференциала, Джак сви колена под себе си и зае клекнало положение. Позата беше много неудобна, но все пак почувства известно облекчение. Проблемът обаче не беше в позата, а в болестта, която явно развиваше. Симптомите на инфлуенцата станаха напълно недвусмислени, а замайването от кетамин ги засилваше още повече.

Няколко остри кихавици от негова страна принудиха Терез да се обърне назад.

— Мили Боже! — възкликна тя.

— Къде сме? — дрезгаво прошепна Джак, а гърдите му се разцепиха от суха кашлица. Носът му течеше, но с окованите си ръце не можеше да направи нищо.

— По-добре не говори, защото ще се задавиш до смърт! — предупреди го Ричард.

— Кашлицата и кихането от инжекцията ли са? — пожела да се осведоми Терез.

— Откъде да знам? — сви рамене онзи. — За пръв път давам кетамин на човек!

— Все пак би трябвало да имаш някаква идея, нали? — остро рече Терез. — Нали непрекъснато го инжектираш на бедните животни?

— С животните се отнасям като с домашни любимци и никога не съм ги измъчвал — отвърна обидено Ричард.

Неспокойството им от моето присъствие се превръща в раздразнение, рече си Джек. Но то е насочено не толкова към мен, колкото към тях самите.

— Цялата идея беше твоя, забрави ли? — обади се след продължителна пауза Ричард.

— О, не! — моментално пламна Терез. — Няма да ти позволя да извърташ нещата по такъв начин! Ти беше този, който предложи да създадем малко неприятности на „АмериКеър“ чрез вътрешноболнични зарази. На мен подобно нещо никога не би ми минало през главата...

— Предложих го само защото ти ревеше, че „АмериКеър“ откъват все по-голям пазарен дял от „Нешънъл Хелт“, въпреки глупавите ти рекламни кампании! — извика Ричард. — Забрави ли кой ме помоли за помощ?

— Имах нужда от идеи, нищо повече — тръсна глава Терез. — Нещо, което да помогне на рекламната кампания...

— Глупости! Човек не търси железарски материали в бакалията! Аз нямам никаква идея как се правят рекламни кампании, а ти прекрасно знаеше, че съм микробиолог и очакваше предложенията ми именно в тази област!

— Идеята ми хрумна едва след като започна да говориш за зарази! — не се предаваше Терез. — Освен това ти споменаваш невинни заболявания, като настинки, диария и инфлуенца...

— Нали предизвикахме именно инфлуенца?

— Да, но каква? Тук не става въпрос за обикновен грип, а за някакъв опасен вирус, който накара всички да подскочат от ужас, включително докторът-детектив отзад... Допусках, че ще използваш обикновени болести, а не такива неща като чумата, или онези другите, на които дори имената не помня!

— Но не се оплакваше когато медиите подхванаха „Дженерал“ и пазарът стана благоприятен за вас, нали? — засече я Ричард. — Беше дори щастлива!

— Бях ужасена и уплашена, но си мълчах...

— Стига си лъготила! — ядосано извика Ричард. — Нали разговаряхме веднага след чумните случаи? Ти пет пари не даваше — не реагира изобщо, аз даже се обидих, че не оценяваш добрата ми работа!

— Страхувах се да говоря на тази тема. Не исках да имам нищо общо с нея. Силно се надявах, че с тези случаи нещата ще приключат. Дори представа нямах, че си планирал и други.

— Не мога да повярвам на ушите си! — изръмжа Ричард.

Джак усети, че скоростта им намалява и вдигна глава. Колата се движеше в непрогледен мрак. Известно време пътуваха така, после спирачките изскърцаха и в купето нахлу ярка луминисцентна светлина. Ричард свали стъклото си и Джак разбра, че се намират на станция за заплащане на магистрална такса. Напълни дробовете си с въздух и започна да вика за помощ. Но гласът му беше дрезгав и слаб.

Ричард светкавично се извъртя и го удари с някакъв тежък предмет. Тялото на Джак се просна обратно между седалките.

— Не го удряй толкова силно, защото кръвта му ще оплеска цялата кола! — промърмори Терез.

— По-важното е да пази тишина! — изръмжа Ричард и вкара няколко монети в автомата за вдигане на бариерата.

Джак затвори очи. Главоболието му стана непоносимо. Опита се да намести тялото си в по-удобно положение, но изборът беше твърде ограничен. В крайна сметка успя да задреме, въпреки люшкането на колата. След като напуснаха станцията, пое по някакъв зле осветен и изпълнен със завои път.

Дойде на себе си когато отново спряха. Бавно вдигна глава. Отвън пак имаше светлини.

— Хич и не си помисляй! — забеляза раздвижването му Ричард и вдигна револвера в ръката си.

— Къде сме? — замаяно попита Джак.

— Пред един денонощен магазин... Терез отиде да купи някои продукти.

Минута по-късно младата жена се върна, в ръцете си държеше книжна торба.

— Пак ли се събуди? — попита тя докато заемаше мястото си. — Да.

— Опита ли се да крещи?

— Този път не посмя.

Пътуването им продължи още около час. През цялото време двамата на предната седалка се караха. Всеки прехвърляше вината на другия.

Най-сетне напуснаха асфалтирания път и се задрусаха по някакви коловози. Джак се намръщи от болка, тъй като извивката на диференциала отново се заби в ребрата му.

Направиха остър ляв завой и спряха. Моторът заглъхна и двамата слязоха.

Джак остана сам. Вдигна глава и успя да зърне късче от нощното небе. Навън цареше непрогледен мрак. Подгъна крака под себе си и направи опит да изтръгне белезниците от металната рамка на седалката. Оказа се, че това е невъзможно. Рамката беше изработена от солидна стомана.

Отпусна се обратно по корем и се въоръжи с търпение. Похитителите му се върнаха чак след половин час. Отвориха двете задни врати, а Терез отключи белезниците и ги измъкна от рамката.

— Излизай! — изръмжа Ричард и насочи револвера в главата му.

Джак се подчини. Терез направи крачка напред и побърза да окове освободената му за миг ръка.

— Влизай в къщата!

Джак тръгна по мократа трева на ливадата, краката му несигурно се подгъваха. В сравнение с града, тук беше доста по-студено. От устата му излиташе пара. Пред очите му се появи селска къща с бели стени. Прозорецът до покритата тераса беше осветен, от комина излиташе дим, примесен с искри.

Насочиха се към верандата. Джак се огледа. Вляво се виждаха очертанията на някакъв обор, а отвъд него се простираше голо поле, чак до подножието на планината. Светлини не се виждаха, мястото очевидно беше напълно усамотено.

— Хайде, влизай вътре! — изръмжа Ричард и заби дулото на револвера в ребрата му.

Вътрешността на къщата беше приятна, обзавеждането — в английски селски стил. Пред масивната камина от дялан камък бяха разположени ниски дивани, тапицирани в дамаска на цветя. Масивните дъски на дюшемето бяха покрити с хубав ориенталски килим. В камината гореше току-що накладен огън.

В кухнята се влизаше през висока арка. Вътрешността ѝ беше запълнена от масивна дървена маса с високи столове. В единия ъгъл имаше старинна печка стил „Франклин“, срещу нея беше монтиран порцеланов умивалник, модел 1920 година.

Ричард го насочи към умивалника и му направи знак да седне на чердъжето пред него. Разбрал, че ще го оковат за водопроводните тръби, Джак помоли да отиде до тоалетната.

Братът и сестрата отново започнаха да спорят. Терез искаше Ричард да го придружи и в тоалетната, но той категорично отказа. В крайна сметка стигнаха до решението да го пуснат сам, тъй като се сетиха, че прозорчето в тоалетната за гости е прекалено малко, за да може Джак да избяга през него.

Оставен на спокойствие, Джак побърза да глътне една таблетка римантадин. Беше разочарован от действието на лекарството, но се надяваше то все пак да забави настъплението на грипа. Без него симптомите му положително щяха да са далеч по-остри.

Излезе от тоалетната. Ричард го отведе в кухнята и побърза да щракне белезниците около водопроводната тръба. После двамата с Терез седнаха пред камината, а Джак се зае да оглежда тръбите с надеждата за бягство. Но тръбите бяха старомодни, от солиден чугун с месингови съединения. Нямаха нищо общо с модерните водопроводни инсталации от ПВЦ и изобщо не помръднаха от натиска на ръцете му.

Джак се отказа и зае възможно най-удобното положение — по гръб върху чергата. После се заслуша в разговора на Ричард и Терез, които най-сетне се бяха отказали от безплодните спорове. Явно си даваха сметка, че трябва да вземат бързи решения.

Положението му беше такава, че течността от носа влизаше директно в гърлото му. Кашлицата отново се появи, този път придружена със силни пристъпи на треска. Когато пристъпът отмина, над него се бяха надвесили Ричард и Терез.

— Трябва да ни разкажеш как откри лабораторията „Фрейзър“!
— изръмжа Ричард и разклати револвера пред лицето му.

А Джак си даде сметка, че ще бъде убит, тук и сега, веднага след като признае, че е действал без чужда помощ.

— Не беше особено трудно — небрежно подхвърли той.

— Хайде, обяснявай! — тръсна глава Терез.

— Просто позвъних в Националната биологическа лаборатория и попитах кой е поръчвал напоследък чумни бактерии... Те ми дадоха името и адреса на лаборатория „Фрейзър“.

Върху лицето на Терез се изписа недоверие и гняв.

— Не ми казвай, че си правил поръчки! — нахвърли се срещу брат си тя. — Нали твърдеше, че разполагаш с пълна „колекция“ вируси?!

— Нямах чума — промърмори Ричард. — А бях сигурен, че чумата ще предизвика най-голяма паника в медиите. Но това не е важно, защото никой не може да каже откъде точно са се появили бактериите...

— Точно тук грешиш — изгледа го Джак. — Всички проби на Националната лаборатория са маркирани. Открихме това още при аутопсиите.

— Идиот! — избухна Терез. — Все едно, че си се подписал!

— Не знаех, че си маркират пробите — направи опит да се оправдае Ричард.

— Господи! — извъртя очи Терез. — Всички в Патологическия център знаят, че чумната епидемия е била предизвикана по изкуствен начин!

— Какво ще правим? — нервно преглътна Ричард.

— Чакай малко — промърмори Терез и сведе поглед към Джак. — Не съм убедена, че той казва истината... Приказките му не се връзват с това, което научих от Колийн... Сега ще ѝ се обадя...

Разговорът беше кратък. Терез каза на подчинената си, че се тревожи за Джак и я помоли да научи от Чет какво по-точно представлява теорията му за наличието на заговор. Искаше да знае дали някой друг в Патологическия център вярва в нея. После каза, че не може да остави телефон, но след четвърт час отново ще ѝ позвъни...

Чакаха в мълчание. Терез се обади само веднъж, колкото да попита Ричард дали се е освободил от всички проби. Той отговори утвърдително.

Петнадесет минути изтекоха и тя отново набра номера на Колийн. Разговорът им беше дори по-кратък от предишния.

— Добри новини, може би първите за тази вечер — усмихна се Терез и остави слушалката. — Никой в Центъра не вярва на фантазмагориите му... Според Чет всички ги отдавали на ненавистта му към „АмериКеър“.

— Това означава, че никой не знае за лаборатория „Фрейзър“ и за маркираните бактерии — заключи с доволен вид Ричард.

— Точно така — кимна Терез. — Нещата се опростиха. Сега просто трябва да се отървем от него и всичко приключва...

— А как ще го направим? — изгледа я продължително Ричард.

— Отиваш да изкопаеш един трап — стана делова Терез. — Мисля, че най-доброто място е зад обора, край пътечката с къпините...

— Веднага ли?

— Това не може да се отлага, глупако! — изгледа го гневно Терез.

— Но земята е замръзнала и сигурно е твърда като камък!

— Да беше мислил за това когато организираше цялата тази глупост! — отсече Терез. — Хайде, тръгвай! В обора трябва да има инструменти...

Ричард се намръщи, но облече якето си, грабна едно фенерче и се измъкна навън.

— Терез — обади се Джак. — Не мислиш ли, че отиваш твърде далеч?

Терез стана от дивана, влезе в кухнята и се облегна на умивалника.

— Хич не се опитвай да предизвикаш съжалението ми! — просъска тя. — Няколко пъти те предупредих да зарежеш тази работа, но нямаше кой да ме чуе! Сега се сърди на себе си!

— Не мога да повярвам, че кариерата е толкова важна за теб — промълви Джак. — Колко души още трябва да умрат?

— Не съм желала смъртта на никого — отвърна Терез. — Хората умряха заради шантавия ми брат, който още от училище е влюбен в разни микроби! Колекционираше бактерии както някои хора колекционират пощенски марки или старинни оръжия. Може би трябваше да се досетя, че все някога ще стане беля. Не знам... В момента просто се опитвам да оправя тази бъркотия.

— Търсиш си оправдания, Терез — поклати глава Джак. — Ти си негов съучастник и прекрасно знаеш, че си виновна колкото него!

— Пет пари не давам за мнението ти, Джак! — погледна го раздражено тя и отиде да хвърли още дърва в камината.

Той отпусна глава върху ръцете си и затвори очи. Чувстваше се зле, болен и уплашен. Чувстваше се като осъден на смърт, който очаква някакво чудо...

Един час по-късно вратата шумно се отвори и той се сепна. Неусетно беше заспал. Почти веднага установи нов симптом на болестта: очите го боляха при всяко завъртане на очните ябълки.

— Не било чак толкова трудно да изкопаеш гроб — обяви Ричард докато сваляше якето си. — Земята не беше замръзнала, освен това нямаше никакви камъни...

— Надявам се, че е достатъчно дълбок — рече Терез и захвърли книгата, която държеше в ръце. — Не искам повече издънки, като например тялото му да лъсне след пролетните дъждове...

— Дълбок е — увери я Ричард и отиде в банята да се измие. Когато се появи отново, на лицето му се изписа недоумение. — Къде отиваш?

— Навън — отвърна Терез и облече палтото си. — Ще се разходя, докато убиеш Джак...

— Чакай малко — стреснато вдигна ръка Ричард. — Защо аз?

— Защото това е мъжка работа — отвърна с усмивка на превъзходство Терез. — Ти си мъжът!

— Да имаш да вземаш! — завъртя глава Ричард. — Нямам намерение да го убивам! Не мога. Не мога да застрелям човек с вързани ръце!

— Не можеш ли? — изкрещя Терез. — Лъжец! А как можеше да пускаш в овлажнителите на беззащитни хора бактерии, които със сигурност убиват?

— Онова беше друго — поклати глава Ричард. — Бактерията ги уби. Беше битка между бактериите и имунната защита на болните. Не съм убивал никого директно, всеки от болните имаше своя шанс...

— Господи, дай ми търпение! — театрално извъртя очи Терез. — Хубаво! Не си убил пациентите, убили са ги бактериите... Сега пак ще бъде същото. Ще го убие куршумът, а не ти! Какво ще кажеш? Задоволява ли това шантаването ти чувство за отговорност?

— Различно е — поклати глава Ричард. — Изобщо не е същото.

— Нямах избор, не разбираш ли? — кресна Терез. — Ако не го направиш, ще прекараш остатъка от живота си в затвора!

Ричард хвърли колеблив поглед към пистолета, оставен върху масичката за кафе.

— Хайде, вземи го! — заповяда Терез. Ричард продължаваше да се колебае.

— Хайде!

Той бавно пристъпи към масичката и взе оръжието.

— Браво — окуражи го Терез. — А сега иди и го застреляй!

— Може би трябва да му свалим белезниците — промърмори Ричард. — Ще побегне и тогава бих могъл да...

Терез направи крачка напред и яростно го зашлеви. В очите ѝ блестеше налудничав бяс. Ричард отстъпи крачка назад.

— Глупак! Не искам да те слушам повече! — изхриптя тя. — Край на всякакви рискове, ясно?

Ричард попипа лицето си, след това огледа ръката си, сякаш очакваше да види кръв. Главата му бавно кљумна. Най-сетне беше проумял, че сестра му има право.

— Хайде, свършвай! — просъска Терез. — Аз ще бъда отвън. Колкото по-бързо го направиш, толкова по-добре. И гледай да не цапаш...

Вратата се затвори след нея, в помещението се възцари тишина. Ричард мълчаливо въртеше револвера в ръцете си.

— На твоє място не бих я послушал — обади се най-сетне Джак. — Ако се докаже, че умишлено си предизвикал заразите, наистина те чака затвор. Но за предумишлено убийство ще те вкарат в газовата камера. Такива са законите в щата Ню Йорк.

— Млъквай! — изкрещя Ричард, втурна се в кухнята и опря револвера в тила му.

Джак замръзна на мястото си и затаи дъх. Така изтече цяла минута. После най-сетне изпусна въздуха от гърдите си и едновременно с това го обзе нов пристъп на кашлица.

Ричард хвърли оръжието на кухненската маса и хукна към вратата.

— Не мога да го направя! — извика в нощта той. Терез се появи почти веднага.

— Мръсен страхливец! — изкрещя тя.

— Защо ти не го направиш? — не ѝ остана дължен Ричард.

Терез понечи да отвърне, после направи две бързи крачки към масата. Грабна револвера с две ръце и го насочи в лицето на Джак. Очите им се срещнаха.

Останаха така в продължение на няколко безкрайно дълги секунди. После от устата ѝ излетя тежка въздишка и оръжието изтрака обратно върху плота.

— Желязната дама май не е чак толкова твърда! — саркастично подхвърли Ричард.

— Млъквай! — изръмжа Терез и тежко се отпусна на дивана. Ричард седна срещу нея. Вторачиха се един в друг раздражено.

— Нещата май стават смешни — промърмори тя.

— Мисля, че напрежението ни дойде прекалено много — въздъхна Ричард.

— Това е първата вярна приказка, която чувам от теб...

Колко е часът?

— Минава полунощ.

— Нищо чудно, че съм на прага на изтощението — въздъхна тя. — На всичкото отгоре главата ми ще се пръсне от болка!

— И аз не мога да кажа че се чувствам превъзходно — призна Ричард.

— Тогава да се опитаме да поспим — рече Терез. — А на сутринта ще решим проблема. В момента съм толкова уморена, че дори не виждам пред себе си!

Джак се събуди от студ, часът беше четири и половина сутринта. Огънят в камината беше угаснал. Успя да придърпа върху себе си черджето пред мивката, което все пак предлагаше някаква топлина.

Помещението тънеше в мрак. Терез и Ричард се бяха оттеглили в спалните си. От прозорчето над умивалника се процеждаше бледа светлина, на която неясно се очертаваха контурите на мебелите.

Не беше в състояние да определи причината за влошеното си състояние. Може би беше грипът, може би страхът... Единствено кашлицата му не показваше признаци на влошаване. Явно римантадинът все пак го предпазваше да не стигне до бърза бронхопневмония.

В продължение на няколко минути си позволи лукса да помечтае, представяйки си как някой се появява тук и го освобождава. Но шансовете за това бяха минимални и той прекрасно го знаеше. Тед Линч беше единственият човек, който знае за маркировката на пробите, но едва ли имаше представа какво точно означава това. Агнес положително би се досетила, но Тед нямаше никакви причини да споделя откритието си с нея.

Шансовете за външна помощ бяха нулеви, следователно трябваше да помисли за бягство. Пръстите му бавно опипаха канализационната тръба, към която беше прикован. Не откри нищо. Започна да мести белезниците по протежението ѝ, опирайки крака в стената. Дърпаше рязко, металът болезнено се забиваше в китките му, но тръбата не помръдваше.

Значи опитът за бягство трябва да се осъществи по време на евентуалното кратко посещение в тоалетната, реши той. Нямаше никаква представа как точно ще го направи. Оставаше да се надява, че братът и сестрата ще допуснат някаква немарливост.

Представи си какво ще му донесе утрото и неволно потръпна. Сънят само ще подсили решителността на Терез. Фактът, че снощи и двамата нямаха куража да натиснат спусъка, не означаваше нищо. Защото и Ричард, и Терез бяха прекалено себични, за да го оставят жив...

Придърпа чергата с крака и успя да покрие тялото си. Отпусна се в най-удобната възможна поза и направи опит да задреме. Искаше да е в максимално добра физическа форма, тъй като ако се появи изобщо, шансът за спасение щеше да бъде единствен и мимолетен...

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК, 28 МАРТ 1996 Г. КАТСКИЛС МАУНТЪНС, ЩАТ НЮ ЙОРК

Времето се точеше мъчително бавно. Джак не успя да заспи, а треската му пречеше да намери що-годе удобна поза. По тази причина почти се зарадва, когато Ричард най-сетне се появи долу със стърчаща във всички посоки коса.

— Трябва да отскоча до тоалетната — подвижна Джак.

— Ще чакаш докато стане Терез — отсече Ричард и се зае да пали огъня.

Няколко минути по-късно вратата се отвори. Терез беше навлякла някаква износена хавлия и състоянието ѝ не беше по-добро от това на Ричард. От прическата ѝ не беше останало почти нищо, а липсата на грим подчертаваше бледостта на лицето ѝ.

— Още ме боли глава — оплака се тя. — И изобщо не мигнах...

— Аз също — промърмори Ричард. — На всичкото отгоре не сме и вечеряли...

— Аз не съм гладна — рече Терез.

— Трябва да отида в тоалетната — обади се Джак. — Чакам вече часове!

— Вземи пистолета! — нареди на брат си Терез. — А аз ще му сваля белезниците. — Влезе в кухнята и се наведе над тръбата с ключ в ръце.

— Съжалявам, че не си спала добре — обади се Джак. — Трябваше да дойдеш тук, при мен. Беше ми много хубаво...

— Изобщо не съм в настроение да те слушам! — изгледа го предупредително Терез.

Белезниците щракнаха. Джак разтърка подутата си китка и бавно се изправи на крака. Врълетя го внезапно и силен световъртеж, принуди се да опре гръб в умивалника. Терез бързо щракна

белезниците на свободната му само за миг китка. А той не беше в състояние да окаже съпротива, дори и да искаше.

— Добре, тръгвай — изръмжа Ричард и насочи пистолета в гърдите му.

— Само секунда — стисна очи Джак. Стаята продължаваше да му се върти.

— Без номера! — рече Терез и се отдръпна от него.

След малко Джак се овладя и нестабилно се заклатушка към тоалетната. Първата му работа беше да се облекчи, втората — да вземе хапче римантадин с помощта на глътка вода. Едва тогава вдигна глава и се погледна в огледалото. Почти зяпна от изненада, тъй като в първия момент изобщо не се позна. Очите му бяха червени и подути, на лявата му буза имаше дълбока кървава драскотина, червени петна покриваха предната част на униформената риза. Вероятно от удара, който ми нанесе в колата Ричард, рече си той. Долната му устна беше разцепена, а лицето му беше покрито с ръждива четина.

— Хайде, побързай! — извика зад вратата Терез.

Джак пусна водата в умивалника и се наплиска. После изми зъбите си с показалец и приглади косата си.

— Слава Богу! — промърмори Терез, когато го видя да се изправя на прага.

Джак потисна желанието си да отвърне с язвителна забележка. Вече беше осъзнал, че отношенията му с тези двамата са на ръба на катастрофата и предпочиташе да не ги дразни. Испита смътната надежда, че няма да го вържат пак за кухненската тръба, но тя бързо се изпари. Подкараха го към умивалника и белезниците щракнаха на предишното си място.

— Трябва да хапнем нещо — рече Ричард.

— Снощи купих разни сирена...

— Ще свършат работа — кимна Ричард.

Настаниха се на масата, само на около метър и половина от Джак. Не му предложиха храна. Терез хапна съвсем мъничко и отново обяви, че не изпитва глад.

— Намери ли разрешение на проблема? — попита Ричард.

— Сетих за онези, които трябваше да го ликвидират в града — отвърна Терез. — Що за хора са те?

— Една банда, която държи квартала, в който живея — отвърна Ричард.

— Как влизаш в контакт с тях?

— По телефона, или просто отскачам до къщата им... Преговарях с човек на име Туин...

— Докарай го тук! — отсече Терез.

— Възможно е, стига да му предложим добри пари...

— Хайде, обади му се — подкани го Терез. — Колко му обеща за акцията?

— Петстотин — отвърна Ричард.

— Предложи му хиляда, но да дойде веднага!

Ричард отмести стола си и влезе в кухнята, където беше телефонът. Искаше да проведе разговора в присъствието на Терез, тъй като не беше сигурен дали Туин ще пожелае да дойде чак тук, в Катскилс.

Хвана го още след първото позвъняване и нетърпеливо му обясни, че трябва да поговорят за премахването на доктора.

— Той вече не ни интересува, човече — отвърна Туин.

— Този път няма да има никакви засечки — увери го Ричард. — Държим го при нас с белезници, в една къща извън града...

— В такъв случай нямате нужда от нас — отвърна Туин.

— Чакай! — извика Ричард, усетил, че онзи се готви да затвори. — Имаме нужда от вас! Ако си направиш труда да дойдеш дотук, ще ти платим двойно!

— Хилядарка? — пожела да се осведоми Туин.

— Имаш я.

— Не идвай, Туин! — изкрещя Джак. — Това е постановка!

— По дяволите! — изруга Ричард и каза на Туин да почака малко. После стовари ръкохватката на револвера върху главата на Джак.

От очите му изхвърчаха искри, прониза го остра болка. По слепоочието му се проточи струйка кръв.

— Това докторът ли беше? — пожела да се осведоми Туин.

— Аха! — гневно и задъхано отвърна Ричард.

— Защо вика, че е постановка?

— Защото дрънка глупости! — забързано рече Ричард. — Защото му е голяма устата и защото е окован с белезници за тръбата на

канализацията!

— Чакай малко! — спря го Туин. — Плащаш хилядарка, за да дойдем и да свитнем доктора, когото си вързал за тръба, така ли?

— Точно така! Все едно, че ще гръмнеш вързана патица!

— Къде се намирате?

— На стотина мили северно от града, в Катскилс...

Насреща настъпи тишина.

— Какво ще кажеш? — припряно попита Ричард. — Това са лесни пари!

— Защо сам не свършиш работата? — попита Туин.

— Предпочитам да не ти обяснявам! — сопнато отвърна Ричард.

— Окей, давай адреса — реши Туин. — Но ако си намислил нещо гнило, ще ти се стъжни, да знаеш!

Ричард описа как да стигнат до фермата и настоя да побързат, после бавно остави слушалката.

— Слава Тебе, Господи! — промърмори Терез.

— Най-добре да се обадя в службата и да кажа, че съм болен — отново вдигна слушалката Ричард. — По това време вече би трябвало да съм на работа...

Терез го изчака да свърши и стори същото. Проведе кратък разговор с Колийн и отиде да вземе душ, а Ричард хвана сандъчето до камината и излезе да го напълни с дърва.

Свъсил вежди от болка, Джек успя да се изправи до седнало положение. Кръвта спря да тече от главата му. Перспективата да срещне „Черните крале“ беше мрачна. Тези типове щяха да го застрелят без да им мигне окото, независимо от положението, в което ще го заварят.

За известно време изгуби контрол над себе си и започна да се дърпа. Единственият резултат беше ново разраняване на китките, плюс няколко съборени пластмасови шишета с миялни препарати. Нямаше начин да счупи нито тръбата, нито белезниците.

После се преви на две и заплака. Но дори и това състояние не продължи дълго. Избърса лицето си с ръкав, въздъхна и отново седна. Трябваше да направи нещо. При следващото си посещение в тоалетната трябваше да избяга. Това беше последният му шанс, времето изтичаше...

Терез се появи след около четиридесет и пет минути, вече напълно облечена. Тръшна се на дивана и качи крака върху възглавниците. Ричард вече лежеше на другия диван с някакво старо списание в ръце.

— Нещо не ме бива — промърмори Терез. — Главата ми ще се пръсне, имам чувството, че ме хваща грип...

— И аз съм така — рече Ричард без да вдига глава.

— Искам да отида в тоалетната — обади се Джак.

— Стига де! — извъртя очи Терез.

В продължение на пет минути всички мълчаха.

— Май ще е по-добре, ако се облекча направо тук — наруши тишината Джак.

Терез промени позицията на тялото си и хвърли кос поглед към Ричард.

— Хайде, боец, действай! — недоволно промърмори тя. Прибягнаха до вече познатия метод: Терез отключи белезниците, а Ричард го държеше на мушка.

— С тези жезла ли да ходя в кенефа? — оплака се Джак, докато Терез отново щракаше белезниците около китките му.

— Абсолютно! — кимна тя.

В банята Джак взе още един римантадин, после остави водата да тече, стъпи върху спуснатия капак на тоалетната чиния и се вкопчи в решетките на малкото прозорче.

Вратата рязко се отвори.

— Слизай оттам! — заплашително изръмжа Терез.

Джак слезе от чинията и сви глава в раменете си. Очакваше нов удар от страна на Ричард. Но онзи само се промъкна в тясното помещение, насочи револвера в лицето му и изсъска:

— Дай ми причина да натисна спусъка, моля те!

Езичето на ударника беше изтеглено назад.

В продължение на няколко секунди никой не помръдна, после Терез го побутна по посока на кухнята.

— Защо не сменим мястото? — попита Джак. — Тази гледка отдавна ми омръзна!

— Не ме предизвиквай! — хладно го предупреди Терез.

Джак погледна дулото на револвера на няколко сантиметра от себе си. Нямаше какво да направи. Миг по-късно пак се оказа окован

за проклетата тръба.

След около час Терез реши да отскочи до селото за аспирин и някаква храна. Ричард поиска сладолед за възпаленото си гърло.

Джак изчака излизането ѝ и отново поиска да отиде в тоалетната.

— Да, бе, как не — промърмори Ричард, без да помръдва от дивана.

— Последният път не направих нищо — предупреди го Джак.

— Грешката си е твоя — изсмя се Ричард.

— Хайде де — примоли се Джак. — Ще отнеме само минута!

— А още по-малко ще отнеме да те фрасна по главата с железото! — гневно изкрещя Ричард.

Джак благоразумно замълча.

Двадесет минути по-късно до слуха му достигна пропукването на чакъла под автомобилни гуми. Нивото на адреналина в кръвта му рязко се повиши. Нима „Черните крале“ вече са тук? Обзет от паника, той мрачно се втренчи в солидната канализационна тръба.

Вратата се отвори и на прага се появи Терез. От гърдите му се изтръгна неволна въздишка на облекчение. Младата жена пристъпи в кухнята, тръсна на масата голяма книжна торба и побърза да легне на дивана.

Ричард стана и започна да подрежда покупките в хладилника. Кутията сладолед влезе във фризера, а консервираните супи — в стенния шкаф. На дъното на торбата имаше няколко пакетчета соленки и голяма опаковка аспирин.

— Дай му малко соленки — обади се Терез.

Ричард сведе поглед към проснатия в краката му Джак.

— Искаш ли?

Джак кимна с глава. Изведнъж се сети, че не беше хапвал нищичко от онази малка закуска в микробуса и червата му започнаха да се бунтуват. Ричард се наведе и започна да пуска в устата му напоените с масло пръчици. Джак лакомо погълна пет парчета, след което помоли за вода.

— По дяволите! — изруга Ричард, недоволен от ролята на бавачка.

— Дай му! — обади се Терез.

Ричард неохотно се подчини. Джак отпи няколко глътки от чашата и учтиво благодари.

— Трябва да благодариш на нея, а не на мен! — сопнато отвърна Ричард.

— Донеси ми два аспирина и чаша вода — рече Терез.

Ричард театрално извърна очи към тавана.

— Май на мен се падна ролята на слугата, а? — изръмжа той.

— Не дрънкай, моля те!

Около четиридесет минути по-късно отвън долетя скърцането на автомобилни гуми.

— Най-сетне! — възкликна Ричард, захвърли списанието и стана. — Сигурно са минали по заобиколния път през Филадельфия!

Тръгна към вратата, а Терез също се надигна от мястото си. Джак нервно преглътна. Слепоочията му започнаха да пулсират. Не му оставаше да живее дълго.

Ричард отвори вратата.

— По дяволите! — изруга той.

— Какво има? — рязко се изправи Терез.

— Хенри, проклетият иконом! — изграчи Ричард. — Ами сега какво ще правим?

— Покрий Джак, а аз ще се заема с него! — скочи на крака Терез. Тялото ѝ видимо се олюля, но тя успя да се овладее и тръгна към вратата.

Ричард се стрелна навътре, хвана револвера за дулото и заплашително го вдигна над Джак.

— Само една дума и ще ти откъсна тъпата глава, кълна се! — заплашително изръмжа той.

Джак го погледна в очите и разбра, че тоя тип не се шегува. Моторът на колата отвън утихна, до слуха му достигна приглушеният глас на Терез.

Обзе го колебание. Можеше да се развика, но не беше сигурен какво ще излезе от това. Ричард положително щеше да му пръсне главата с тежкия приклад. Но алтернативата бяха „Черните крале“ и сигурната смърт. В крайна сметка реши да рискува, отметна глава и започна да вика за помощ. Ръкохватката на револвера влезе в съприкосновение с челото му толкова бързо, че не успя да изрече дори една свързана дума. Пред очите му се спусна мрак, сякаш някой бе угасил лампата...

Съзнанието му се връщаше на отделни фази. Най-напред усети, че не е в състояние да отвори очи. Направи върховни усилия и в крайна сметка успя да отлепи първо десния, а след това и левия си клепач. Едва след като отърка лице в ръкава си разбра, че е покрит със засъхнала кръв.

С помощта на лакътя си опипа солидната цицина, изникнала току под линията на косата. После призна пред себе си, че това е най-подходящото място за удар, който е предназначен не да убива, а само да го лиши от съзнание. Там черепът е най-дебел.

Примигна няколко пъти, погледът му бавно се фокусира. Стрелките на ръчния му часовник показваха четири — факт, който се потвърждаваше и от анемичните лъчи на следобедното слънце, плъзнали по умивалника.

Обърна се към онази част от хола, която можеше да види изпод краката на кухненската маса. Огънят в камината беше почти угаснал, а Терез и Ричард лежах на диваните.

Промени положението на тялото си, кракът му докосна едно шише с Препарат за почистване на прозорци.

— Какво прави тоя? — недоволно изръмжа Ричард.

— На кого му пука? — въздъхна Терез. — Колко е часът?

— Минава четири...

— Къде още се губят твоите приятелчета? — нетърпеливо повиши тон тя. — С велосипеди ли ще пристигнат?

— Мога да им завъртя един телефон...

— Недей, по-добре да ги почакаме до края на седмицата! — сопнато отвърна Терез.

Ричард сложи телефонния апарат на гърдите си и започна да набира. Насреща вдигнаха веднага и той помоли да го свържат с Туин. Наложил му се да чака доста време.

— Ало...

— Защо си още там, по дяволите? — викна Ричард. — Цял ден те чакаме!

— Няма да дойда, човече — рече Туин.

— Но ти обеща!

— Не мога, човече...

— Дори за хиляда долара?

— Тц...

— Но защо? — попита с отчаяние в гласа Ричард.

— Защото съм дал дума — отвърна Туин.

— Това пък какво означава?

— Каквото чу. Не разбираш ли английски?

— Но това е смешно!

— Купонът си е твой, приятел — изгуби търпение Туин. —
Прави каквото щеш!

Ричард погледна с недоумение утихналата слушалка, после ядно я тръшна върху вилката.

— Не мога да повярвам! — смаяно прошепна той. — Проклетото копеле се отказа!

— Значи край на илюзиите! — надигна се Терез. — Връщаме се на изходните позиции!

— Хич не ме гледай, защото няма да го направя! — пронизително изпищя Ричард. — Това е твоя работа, сестричке! Ще трябва да сърбаш това, което си забъркала!

— Как не! — повиши тон и Терез. — Нима забрави за перверзното удоволствие, което изпита? Най-сетне намери приложение на шибаните бацили, с които цял живот си играеш! А сега не искаш да свършиш най-простото нещо на света! Ти си... Ти си един дегенерат!

— И ти не си Снежанка! — кресна Ричард. — Неслучайно те напусна оня тъпак, мъжа ти!...

Терез зяпна от изненада, лицето ѝ стана мораво. Понечи да каже нещо, после изведнъж скочи към револвера на масата.

Обзет от разкаяние за изричането на тези думи-табу, Ричард направи крачка назад. В един момент не беше сигурен дали Терез няма да използва оръжието срещу него. Но тя профуча покрай него и влетя в кухнята, зареждайки в движение.

— Обърни се! — изкрещя тя, насочвайки дулото в окървавеното лице на Джак.

Той усети как сърцето му спира. Очите му се местеха от тъмната дупка на дулото към леденосините очи на жената срещу себе си. Не беше в състояние дори да се помръдне.

— Проклет да си! — проплака внезапно Терез, спусна ударника на револвера и го захвърли встрани. После се втурна обратно към дивана, стиснала глава с две ръце.

Ричард се почувства виновен за това, което каза. Загубата на бебе и съпруг беше ахилесовата пета на сестра му. Пристъпи към дивана и седна на ръба.

— Извинявай — погали я по гърба той. — Не мисля това, което казах. Просто не съм на себе си...

Терез вдигна глава и изтри очите си с юмрук.

— Аз също не съм на себе си... Не мога да повярвам, че се разревах като малко дете! На всичкото отгоре май се разболявам. Гърлото ми е ужасно възпалено...

— Искаш ли още един аспирин? — попита Ричард.

— Не — поклати глава Терез. — Защо Туин каза, че е дал дума на някого?

— Не знам — посърна Ричард.

— А защо не му предложи повече пари?

— Нямах време, защото той прекъсна разговора...

— Тогава му позвъни отново! — тръсна глава Терез. — Крайно време е да се махаме оттук!

— Колко да му предложи? — попита Ричард. — Знаеш, че не разполагам с толкова пари, с колкото разполагаш ти...

— Колкото поиска — отвърна Терез. — На този етап не можем да се ограничаваме в разходите.

Ричард вдигна слушалката. Насреща го осведомиха, че Туин го няма и ще се върне най-рано след един час.

— Налага се да чакаме — въздъхна Ричард, след като остави слушалката.

— Нищо ново под слънцето — беше коментарът на Терез, която се просна на дивана и придърпа вълненото одеало върху себе си. — По-студено ли става, или имам треска?

— Аз също треперя — промърмори Ричард и отиде да хвърли нови пънове в огъня. После също легна на дивана с одеало върху гърдите си. Взе една книга и направи опит да чете, след което я захвърли и въздъхна: — На всичкото отгоре започвам да се тревожа и от нещо друго...

— Какво? — попита със затворени очи Терез.

— Джак кашля и киха непрекъснато... Мисля, че може би е лепнал един от моите вируси, които пуснах в овлажнителите на въздуха...

Стана от дивана, уви одеалото около себе си и се прехвърли в кухнята. Джак обаче отказа да отговори на въпроса му.

— Хайде, докторе — подкани го с раздразнителен глас той. — Не ме карай да те удрям отново!

— Какво значение има това? — подвижна откъм дневната Терез.

— Огромно — отвърна Ричард. — Моите вируси имат всички шансове да се окажат щамът, който е предизвикал тежката епидемия пред 1918 година. Пробите взех от двама замръзнали ескимоси в Аляска, починали от вирусна бронхопневмония точно по онова време...

— И аз започвам да се тревожа — промърмори Терез, появила се на вратата на кухнята. — Наистина ли мислиш, че може да е пипнал тези вируси, а ние да сме се заразили от него?

— Напълно възможно — кимна Ричард.

— Но това е ужасно! — пребледня Терез и сведе очи към Джак: — Наистина ли си се заразил?

Джак не знаеше дали трябва да отговори положително. Просто защото не беше сигурен кое ще ги ядоса повече — истината, или мълчанието.

— Не ми харесва, че не отговаря — промърмори Ричард.

— Той е съдебен патолог и вероятно е бил изложен на заразата — рече с въздишка Терез. — Сам ми каза по телефона, че починалите от грип са били закарани в техния институт...

— Те не са страшни — поклати глава Ричард. — Страшни са живите болни — онези, които кихат и кашлят...

— Но съдебните патолози нямат контакт с живи хора — възрази Терез. — Техните пациенти са мъртви...

— Вярно е — кимна Ричард.

— Освен това Джак не е чак толкова болен. Има настинка и нищо повече... Ако беше пипнал твоя бацил, щеше да е много по-болен, нали?

— Права си — въздъхна с облекчение Ричард. — Аз просто не разсъждавам както трябва. Ако беше пипнал вируса от 1918-та, отдавна вече да е труп!

Братът е сестрата с облекчение се върнаха на диваните.

— Не мога да изкарам още дълго — промърмори Терез. — Особено в състоянието, в което се намирам в момента...

В пет и четвърт, точно един час след първото си обаждане, Ричард отново вдигна телефона. Този път насреща вдигна самият Туин.

— Защо по дяволите ми нарушаваш спокойствието? — гневно попита негърът.

— Искам да ти направя по-добра оферта — отвърна Ричард. — Хилядарка явно е малко, тъй като трябва доста да попътуваш... Колко биха те задоволили?

— Ти май не си ме разбрал правилно — изръмжа Туин. — Казах ти, че не мога да го направя. Толкоз по въпроса. Играта свърши.

— Две хиляди — рече Ричард, доловил одобрителното кимане на Терез.

— А бе ти глух ли си? — изрева Туин. — Колко пъти да повтарям, че...

— Три хиляди — прекъсна го Ричард и Терез отново кимна с глава.

— Три хиляди кинта? — попита с недоверие Туин.

— Точно така.

— Май наистина си отчаян, а?

— Готови сме да платим три хиляди долара — отвърна Ричард. — Това трябва да ти говори достатъчно...

— Аха... И викаш, че докторчето е оковано с белезници, а?

— Точно така. Ще бъде детска игра...

— Слушай какво ще ти кажа — взе решение Туин. — Утре сутринта ще ти пратя човек...

— Да не стане като тази сутрин? — недоверчиво попита Ричард.

— Няма — увери го Туин. — Гарантирам, че утре нещата ще бъдат оправени.

— Срещу три хиляди — поиска да бъде сигурен Ричард.

— Точно толкова.

Ричард остави слушалката и хвърли поглед към сестра си.

— Вярваш ли му? — попита тя.

— Този път каза, че гарантира... А когато Туин каже такова нещо, той държи на думата си. Сигурен съм, че утре сутринта ще бъде тук.

— Дано — въздъхна Терез.

Джак беше в съвсем друго настроение. Паниката в душата му се върна, а заедно с нея нарасна и решимостта му да направи решителен опит за бягство през настъпващата нощ. Просто защото с утрото щеше да настъпи и краят...

Следобедът бавно отстъпи място на вечерта. Терез и Ричард спяха. Оставен без надзор, огънят бавно гаснеше. С мрака дойде и студът. Джак напразно се опитваше да измисли някакъв план за бягство. Всичко опираше до белезниците, които продължаваха да го държат вързан за здравата канализационна тръба.

Някъде около седем Ричард и Терез започнаха да кашлят в съня си. В началото звуците приличаха повече на прочистане на гърлото, но скоро се превърнаха в остра и раздираща дробовите кашлица. Това потвърди подозренията му, породили се още при първите им оплаквания от треска и неразположение. И двамата бяха пипнали опасния грип от него — точно според предположението на Ричард. Това с положителност беше станало по време на продължителното им съвместно пътуване в колата — тогава, когато неговите симптоми бяха в разгара си. С всяко кихане той беше пълнил купето с милиарди бацили.

Все пак не можеше да бъде напълно сигурен. Основното му притеснение си оставаше предстоящата среща с „Черните крале“ и затова не прояви особена загриженост към здравословното състояние на похитителите си.

Реши да поднови опитите за освобождение. Отчаяното дърпане обаче не му донесе нищо, освен нови кървави драскотини по китките и недоволството на Ричард, събудил се от шума.

— Престани! — извика лаборантът и се надигна да включи нощната лампа до себе си. Но в същия миг бе повален от остър пристъп на кашлица.

— Какво става? — замаяно се обади Терез.

— Онова животно не ни оставя на мира! — поясни Ричард, прочисти гърлото си и простена: — Господи, колко съм жаден! — Спусна крака от дивана, изправи се и уплашено добави: — Вие ми се свят! Сигурно имам и температура!

Влезе в кухнята и напълни една чаша с вода. Джак си помисли да го повали с един удар зад коленете, но после реши да се откаже. Това с положителност щеше да му докара нов удар с пистолета в главата.

— Трябва да отида в тоалетната — обади се той.

— Млъквай! — раздражено отвърна Ричард.

— Мина много време — рече Джак. — Не ти искам разходка в двора, а само облекчение. Ако ми откажеш, тук скоро ще замирише доста неприятно...

Ричард въздъхна, отпи глътка вода и повика Терез. После взе револвера от масата.

Терез се появи с ключа за белезниците в ръка, а рязкото изщракване зад гърба на Джак го уведоми, че шансовете му отново са сведени до нула. Терез се наведе и мълчаливо отключи едната метална халка от тръбата. Очите ѝ трескаво блестяха. Джак бавно се изправи, а тя отстъпи крачка назад. Стаята отново заплува пред очите му. Не ставам за беглец, рече си той. Тялото му беше като гумено от липсата на сън, храна и течности. Терез щракна халката на свободната му ръка, а Ричард тръгна подире му с насочено оръжие.

Джак влезе в тоалетната и понечи да затвори вратата, но Терез я подпря с крак.

— Съжалявам, но тази привилегия вече ти е отнета — хладно рече тя.

Джак я погледна, после премести очи върху брата. Разбрал, че няма смиел да спори, той сви рамене и се обърна с лице към тоалетната чиния. Облекчи се и махна по посока на умивалника:

— Може ли да се измия?

— Карай — кимна Терез, закашля се и направи гримаса. Гърлото явно я болеше.

Джак пристъпи към умивалника и се скри от погледа ѝ. Пусна водата, а ръката му бръкна в джоба за поредното хапче римантадин. От притеснение за малко не изпусна шишенцето.

Погледна се в огледалото и сърцето му се сви. Изглеждаше много по-зле от сутринта, главно благодарение на новия белег, кацнал на челото му. Раната беше доста дълбока и се нуждаеше от конци. В противен случай щеше да му остане белег. Тази мисъл го накара горчиво да се усмихне. Точно сега ли трябва да мисли за красотата си?

Обратният път не донесе нищо ново. На няколко пъти бе на прага да предприеме някакви действия, но не посмя. Или куражът беше започнал да го напуска, или просто нямаше достатъчно сили. Белезниците щракнаха около тръбата, а в душата му се настани черно

отчаяние. Изпита чувството, че е пропуснал и последния шанс да спаси живота си.

— Искаш ли супа? — попита Терез. Въпросът ѝ беше предназначен за Ричард.

— Не съм гладен — промърмори онзи. — Ще изпия още два аспирина, защото имам чувството, че ме е прегазил камион...

— И аз не съм гладна — въздъхна Терез. — Това май не е обикновена настинка, защото и аз имам температура. Мислиш ли, че е нещо опасно?

— Явно сме се заразили от Джак, но неговият организъм е по-здрав — промърмори Ричард. — Но на лекар можем да отидем чак утре следобед, след посещенията на Туин. Кой знае, може пък да поспим и да се оправим...

— Дай и на мен един-два от тези аспирина — рече Терез.

Изпиха хапчетата и се върнаха в дневната. Ричард се зае да разпалва почти угасналия огън, а Терез се изпъна на дивана. Скоро и брат ѝ стори същото. И двамата изглеждаха крайно изтощени.

Джак беше абсолютно сигурен, че са пипнали смъртоносния вирус. И се изправи пред известни морални проблеми. Главният от тях беше свързан с римантадина в джоба му, който очевидно би могъл да забави развитието на болестта у похитителите му. Но дали да го сподели с тях, за да спаси живота им, докато те са твърдо решения да отнемат неговия? Освен това бяха виновни за смъртта на доста други хора... Нима им дължи състрадание, нима трябва да спази хипократовата клетва и да се бори за живота на коравосърдечни убийци?

Не изпитваше никакво злорадство от справедливото възмездие. Ситуацията беше такава, че ако сподели лекарството си с тях, имаше съвсем реална опасност те да му го отнемат и да го оставят под ударите на вируса. В крайна сметка щяха да получат точно това, което искат — той да умре, но не от техните ръце...

От гърдите му се откъсна тежка въздишка. Всъщност, избор нямаше. Невземаването на решение също беше решение, при това със съвсем конкретни последици...

Около девет дишането и на двамата стана трудно, прекъсвано от чести пристъпи на суха кашлица. Състоянието на Терез беше по-тежко от това на Ричард. Към десет тя се събуди, простена и повика брат си.

— Какво има? — замаяно попита Ричард.

— Чувствам се по-зле — прошепна. — Имам нужда от аспирин и малко вода...

Ричард стана и с олюляване се насочи към кухнята. Подритна краката на Джак, които препречваха пътя му, напълни една чаша с вода и се върна в стаята.

Терез се надигна до седнало положение, изпи водата и избърса устни с длан. В движенията ѝ липсваше координация.

— При това положение, май ще е по-добре да се върнем в града още тази вечер — прошепна тя.

— Не става — поклати глава Ричард. — Трябва да изчакаме Туин. А и аз съм толкова сънлив, че не бих могъл да шофирам...

— Аз също — въздъхна Терез и легна обратно. — Тази кашлица буквално ми разкъсва дробовете...

— Опитай се да заспиш — посъветва я Ричард. — Ще оставя водата ей тук, до главата ти...

— Благодаря — промърмори Терез.

Ричард се просна на своя диван, придърпа одеалото до шията си и изпусна една дълбока въздишка.

Времето бавно се точеше. Дишането на двамата ставаше все по-трудно. Към десет и половина Джак отбеляза, че Терез си поема дъх с цената на огромни усилия. Посинелите ѝ устни се виждаха дори от мястото му под мивката. Защо не се буди? — учуди се той. Вероятно аспиринът е свалил температурата ѝ...

В крайна сметка чувството му за дълг победи. Вдигна глава и повика Ричард. Накара го да погледне сестра си, която ставаше все по-зле.

— Млъквай! — изкрещя между два пристъпа на кашлица лаборантът.

Джак се подчини и мълча още половин час. След това се появиха кратките пукащи звуци при всяко вдишване от страна на Терез — безспорен признак за остро нарушение на дихателната дейност.

— Ричард! — извика той. — Състоянието на Терез става опасно! Отговор нямаше.

— Ричард!

— Какво? — замаяно се обади онзи.

— Сестра ти трябва да бъде закарана в болница, при това веднага!

Ричард не отговори.

— Предупреждавам те! — извика Джак. — Лекар съм и зная какво говоря! Ако не вземеш незабавни мерки, вината ще бъде изцяло твоя!

Това очевидно притисна някакъв нерв у Ричард и той скочи на крака, треперещ от гняв.

— Моя ли? — изкрещя той. — А кой ни натресе шибания бацил? — Очите му бясно зашариха наоколо. Явно търсеше револвера, оставен неизвестно къде след посещението на Джак в тоалетната.

Търсенето беше прекратено толкова рязко, колкото и започна. Ричард изведнъж стисна главата си с длани и простена от болка. После се олюля и падна на дивана.

Джак облекчено въздъхна. Този гневен изблик беше напълно неочакван за него. Изобщо не му се мислеше какво би станало, ако лаборантът бе открил оръжието...

Притихнал на пода, той се предаде. По неволя ставаше свидетел на действието на един изключително смъртоносен вирус. Бързо влошаващото се състояние на Терез и Ричард му напомни за ужасните истории, които се разказваха за грипната епидемия през 1918–1919 година. Хора с начални симптоми за настинка се качвали в метрото на спирка Бруклин, а на централната метростанция в Манхатън вече били мъртви... Винаги беше считал, че подобни истории са доста преувеличени, но сега, наблюдавайки състоянието на брата и сестрата, той изведнъж разбра, че истината е била именно такава. Състоянието им се влошаваше със светкавична бързина, заразата беше неумолима като самата смърт...

В един през нощта дишането на Ричард стана толкова мъчително, колкото това на Терез. Нейното състояние пък беше близо до комата, дишането ѝ почти не се чуваше. В четири сутринта Ричард изпадна в кома, а Терез беше мъртва. В шест от гърдите на Ричард излетяха тихи гъргорещи звуци, после дишането му се прекрати...

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ПЕТЪК, 29 МАРТ 1996 Г., 8:00 ЧАСА

Утрото настъпваше бавно. Блед слънчев лъч се плъзна по ръба на порцелановия умивалник. От мястото си Джак виждаше оголените клони на някакво дърво, които бавно се очертаха на фона на просветлялото небе. Не беше мигнал дори за минута.

Когато светлината стана достатъчно силна, той извърна глава и погледна към похитителите си. Гледката не беше приятна. Терез и Ричард бяха мъртви, по сините им устни беше избила розова пяна. Телата им, особено това на Терез, вече бяха започнали да се подушат. Вероятно от топлината на огъня, който все още тлее в камината, помисли си Джак.

Очите му с отчаяние се спряха на канализационната тръба, която го държеше толкова здраво. Тя ще бъде причина и за моята смърт, мрачно си рече той. Туин и неговите бандити вероятно вече са на път и скоро ще бъдат тук. А те с положителност ще го убият, дори и без обещаната награда от три хиляди долара. Достатъчно беше да си спомнят, че Джак е причина за смъртта на двама от тях...

Отметна глава и започна да крещи за помощ. Спря да си поеме дъх, после поклати глава и се отказа. Никой нямаше да го чуе. Навря главата си под умивалника и огледа тръбните съединения. Бяха запечатани с олово, което дори не помръдна при опита да отлепи крайчето му с нокът.

Отпусна се с гръб към умивалника. Беше гладен, жаден и уморен, обзет от черно отчаяние. В подобно състояние беше трудно да разсъждава, но това беше задължително, тъй като времето му изтичаше.

Направи опит да си представи, че „Черните крале“ няма да се появят, също както вчера. Но дори и в този случай състоянието му не беше розово. Щеше да се окаже осъден на бавна и мъчителна смърт от жажда и глад. Естествено, ако преди това не го повали грипът, който със сигурност ще набере сили при липсата на римантадин...

Направи върховни усилия да прогони сълзите, които напиреха в очите му. Каква глупост, Господи! Как може да позволи тази невъзможна ситуация? Що за пубертетски напъни да се покаже герой? Поведението му по време на тази афера едва ли се отличаваше по нещо от безразсъдното въртене на педалите сред оживения трафик на Второ авеню, където буквално си търсеше белята...

Изтекоха около два часа, после до слуха му достигна шум, който го накара да подскочи — скърцането на гуми върху ситния чакъл на алеята. „Черните крале“ бяха тук!

Обзет от животински ужас, Джак отново изрита тръбата. Резултат нямаше.

Спря и се послуша. Колата се приближаваше. После в главата му изведнъж се появи една безумна идея, очите му пробягаха по умивалника. Беше огромен, с отделение да отцеждане на съдовете и положително тежеше стотина кила. Висеше от стената, подпрян отдолу от канализационната тръба.

Завъртя се така, че краката му да отидат под умивалника, а външната част да легне върху раменете му. После стегна мускули и се опита да го измести навън. Умивалникът помръдна, ситни парченца мазилка изтропаха в коритото.

Извъртял се като някакъв цирков акробат, Джак успя да подпре с крак издутината, която завършваше с тежката тръба. Колата навън спря в момента, в който той рязко ритна стената. Разнесе се остро пропукване, краката му светкавично заеха нова позиция, подпирайки дъното. Напрягна мускулите си до крайност, жилите му изпукаха.

Умивалникът се откъсна от стената с пронизително стържене. Парче мазилка се стовари върху лицето на Джак. Широкото корито провисна надолу, закрепено единствено върху канализационната тръба.

Ново оттласкване с крака и умивалникът падна напред. Медните водопроводни тръби се откъснаха от стената, от краищата им бликна вода. В същия момент широката месингова тръба също се измъкна от стената. Умивалникът се стовари на пода с оглушителен грохот, помитайки по пътя си близкия стол.

Измокрен до кости от плътната струя вода, Джак най-сетне беше свободен! Пропълзя встрани от умивалника в момента, в който по верандата се разнесоха тежки стъпки. Вратата не беше заключена,

„Черните крале“ всеки миг щяха да са тук. Те без съмнение бяха чули трясъка от падането на умивалника.

Нямаше време да търси револвера. Изправи се на крака и хукна към задната врата. Резето заяде, но миг по-късно вратата отлетя на пантите си. Краката му механично поеха по каменните стъпала, след секунда вече тичаше по мократа от росата трева.

Приведен напред, с прибрани към гърдите си все още оковани ръце, той тичаше с максимална бързина. Пред очите му изведнъж се появи някакво блато. Снощи погрешно беше решил, че зад къщата се простира голо поле. Вляво от блатото, на около тридесет-четиридесет метра от къщата, се издигаше малък обор. Джак хукна нагам, тъй като той беше единственото място, предлагащо някакво скривалище. Клоните на дърветата наоколо бяха голи и безжизнени.

Стигна вратата на обора с разтуптяно сърце. За негово огромно облекчение тя се оказа отключена. Бутна я, връхлетя вътре и побърза да затвори.

Вътрешността на обора беше мрачна, мръсна и отблъскваща. Светлината проникваше през едно малко и прашно прозорче, обърнато на запад. По-голямата част от пространството беше заета от стар и отдавна ръждясал трактор.

Обзет от паника, Джак го заобиколи, търсейки някакво що-годе надеждно скривалище. Очите му свикнаха с мрака. Зад трактора имаше няколко празни помещения за животни, които не предлагаха никакво укритие. Над главата му имаше просторен сеновал, но гредите му бяха абсолютно голи.

Сведе поглед към грубо скованите дъски на пода. Не се виждаше никакъв капак, който да води към мазе или зимник. В дъното на обора имаше малка стаичка за инструменти, но и тя не предлагаше укритие. Джак беше готов да се откаже, когато очите му попаднаха на правоъгълен сандък с размерите на ковчег. Изтича към него и вдигна капака. Ръждясалите панти изскърцаха. Вътре имаше някакви торби с тор, от които се разнасяше отвратителна миризма.

Отвън се разнесе груб мъжки глас:

— Насам! Тук има следи по тревата!

Кръвта в жилите му изстина. Ръцете му трескаво започнаха да вадят чувалите от сандъка. Миг по-късно скочи вътре и дръпна капака над главата си.

Потръпна от страх и пронизващата влага, после изведнъж забеляза, че въпреки това е облян в пот. Дишането му беше плитко и разпокъсано. Направи отчаян опит да се успокои. Скривалището и без това не беше кой знае какво, следователно беше длъжен да запази поне тишина...

Не след дълго вратата на обора проскърца, чуха се приглушени гласове. По дебелиите дъски на пода се разнесоха тежки стъпки. Нещо падна, някой изруга.

— Хей, заредил ли си автомата? — попита напрегнат мъжки глас.

— А ти как мислиш? — отговори друг.

Стъпките приближаваха. Джак затаи дъх, потискайки внезапен пристъп на кашлица. В продължение на една безкрайно дълга секунда не се чуваше никакъв звук, после стъпките бавно се отдалечиха и той изпусна въздуха от гърдите си.

— Сигурен съм, че тук има някой — промърмори един глас на броени метри от сандъка.

— Млъквай и продължавай да търсиш — грубо го посъветва друг.

После капакът на сандъка рязко отскочи. Стана толкова внезапно, че Джак нададе уплашен вик. Чернокожият мъж над главата му стори същото и рязко затръшна капака.

Миг по-късно капакът отново се отвори. В ръката на чернокожия проблесна автоматичен пистолет. На главата му имаше черна вълнена шапчица.

Очите им се срещнаха.

После онзи с пистолета се обърна към невидимия си партньор.

— Ей го тук докторът... Скрил се е в сандъка.

Джак се страхуваше да помръдне. Събрал последните остатъци от волята си, той се приготви да посрещне подигравателната усмивка на Туин. Но когато вдигна глава, над него се беше надвесил не Туин, а Уорън!

— По дяволите, док! — изръмжа чернокожият младеж. — Изглеждаш така, сякаш си изнесъл цялата Виетнамска война на гърба си!

Джак преглътна и премести очи към другия. Едва сега си даде сметка, че го беше виждал на баскетболната площадка. Погледът му се

върна на Уорън. Имаше чувството, че халюцинира.

— Хайде, док — протегна ръка Уорън. — Излизай от шибания сандък! Искам да видя дали и останалата част от тялото ти изглежда толкова зле, колкото лицето ти...

Джак пое ръката му и се изправи. Прекрачи стената на сандъка и стъпи на пода. От дрехите му капеше вода.

— Останалата част изглежда в ред — констатира след кратък оглед Уорън. — Само дето вониш на пръч... А тези белезници ще трябва да ги срежем...

— Как се озова тук? — най-сетне си възвърна дар слово Джак.

— С кола — ухили се Уорън. — Да не би да мислиш, че сме използвали метрото?

— Но аз очаквах „Черните крале“. Един тип на име Туин...

— Съжалявам, че те разочаровахме, човече — престорено въздъхна Уорън. — Ще трябва да се задоволиш с мен...

— Нищо не разбирам — объркано промълви Джак.

— Туин и аз сключихме сделка — поясни Уорън. — Решихме да престанем да се стреляме, защото няма смисъл да се трепем помежду си. Част от сделката беше да не те свитнат... После Туин се обади и съобщи къде се намиращ. Каза, че ако искам да ти спася задника, трябва да раздвижа своя и да тръгвам към планината... И ето ме тук.

— Пресвети Боже! — поклати глава Джак. Никога не си беше представял, че съдбата му ще зависи от поведението на толкова много и толкова малко познати хора.

— Онези в къщата не изглеждат особено добре — подхвърли Уорън. — Вонят дори по-лошо и от теб. Как са ритнали камбаната?

— Грип — кратко отвърна Джак.

— А стига бе! — учудено подсвирна Уорън. — Чак дотук ли е стигнал? Снощи говореха за него по новините. Целият град бил пламнал и баровците треперят от страх...

— Напълно основателно — кимна Джак. — Нямам търпение да чуя какво се говори за епидемията...

ЕПИЛОГ

ЧЕТВЪРТЪК, 25 АПРИЛ 1996 Г. 19:45 Ч. НЮ ЙОРК

Играта беше до единадесет точки, а резултатът — десет на десет. Според правилника победата се присъждаше на отбора, направил две точки разлика. С тази мисъл в главата Джак дриблираше към противниковия кош, следван по петите от Мръвката — един изключително амбициозен противник, който беше далеч по-бърз от него.

Мачът беше много напрегнат. Публиката се състоеше от играчи, които очакваха своя ред, както обикновено. Но днес, за разлика от обичайното им безразлично поведение, те с пълно гърло подкрепяха противниковия отбор. Причината за това се криеше във факта, че отборът на Джак печелеше през цялата вечер, главно защото в неговите редици бяха Уорън и Плънката.

При нормални обстоятелства Джак никога не изнасяше топката — това беше работа на Уорън. Но преди малко, след поредната атака на противника, при която Мръвката направи ефектно забиване и изравни резултата, Джак беше точно под коша и топката попадна в неговите ръце. Подаде я на Плънката, който, в желанието си да я вкара в игра по максимално бърз начин, отново му я върна.

Очите му следяха позициите на играчите. Веднага забеляза финтовото движение на Уорън, който тръгна към тъч-линията, после се обърна и рязко се насочи към наказателното поле. Ръката му с топката се вдигна нагоре и замахна.

Мръвката усети намеренията му и политна към Уорън с намерението да пресече паса. Това разкри достатъчно пространство пред Джак, който промени намеренията си във въздуха, прекоси с дрибъл още няколко метра и стреля с отскок. От това разстояние бележеше най-много точки и беше сигурен, че ще успее и този път. Но

за негова изненада топката отскочи от таблото, чукна ринга и попадна право в ръцете на Мръвката.

Играчите се разгънаха като хармоника и полетяха обратно към другия кош. Ядосан от пропуска си, Джак беше твърдо решен да попречи на Мръвката да завърши атаката, дори и с цената на нарушение. Не го стори само защото онзи отскочи от зоната на трите метра — място, от което почти никога не стреляше. Но за ужас на Джак топката влезе в мрежичката без дори да докосне ринга. Тълпата нададе тържествуващ рев. Най-сетне ги бяха победили.

Мръвката се оттегли в ъгъла на площадката с протегнати напред ръце. Съиграчите му и част от публиката се изредиха да ги плескат с длани, овациите се усилиха.

Уорън се приближи към Джак, на лицето му беше изписано отвращение.

— Защо не подаде шибаната топка? — изръмжа той.

— Моя грешка — призна унило Джак. Всъщност, грешките му бяха три, направени в бърза последователност.

— Мамка му! — промърмори Уорън. — Бях сигурен, че с тези нови кецове изобщо няма да загубя!

Джак сведе поглед към блестящите найки, за които ставаше въпрос. В сравнение с тях неговите протъркани „Фила“ изглеждаха като домашни чехли.

— Май и аз трябва да си купя едни нови найки — промърмори той.

— Хей, Джак! — повика го някакъв женски глас. — Здравсти!

Зад оградата, откъм страната на тротоара, се беше изправила Лори.

— Я! — зяпна Уорън. — Твоето парче май е решило да ни дойде на гости!

Овациите се прекратиха, очите на всички присъстващи се извърнаха към Лори. Тук не беше прието приятелки и съпруги да се появяват на игрището. Джак не знаеше дали това е твърдо или препоръчително правило. Но неочакваната поява на Лори го сконфузи, тъй като винаги се беше опитвал да спазва неписаните правила, които властваха на площадката.

— Мисля, че много се радва да те види — подхвърли Уорън, без да сваля очи от размахващата две ръце Лори.

— Не съм я канил — промърмори извинително Джак. — Щяхме да се видим по-късно...

— Няма проблем — шляпна го по гърба Уорън. — Парчето си го бива. Дано в леглото си по-добър, отколкото на игрището...

Джак не можа да сдържи усмивката си. Тръгна по посока на Лори, а победните възгласи зад гърба му се възобновиха с нова сила. Това го накара да се отпусне.

— Сега вече знам, че слуховете отговарят на истината — рече усмихнато Лори. — Ти наистина играеш баскетбол!

— Надявам се, че току-що идваш — кисело се усмихна Джак. — В противен случай нямаше да твърдиш подобно нещо, тъй като през последните три минути бях направо смешен!

— Не съм забравила, че срещата ни е в девет, но нямах търпение да те видя — поясни Лори.

— Защо? Какво се е случило?

— Търси те Никол Маркет от Противогрипния център. Очевидно е била много разочарована, че не те хвана, защото Марджъри я прехвърли на мен... Жената ме помоли да ти предам едно послание...

— Казвай — рече Джак.

— Центърът официално спира ваксинациите, тъй като вече втора седмица няма нови случаи на инфлуенца, причинена от вируса „Аляска“. Карантината се оказала достатъчно успешна мярка, а епидемията по всяка вероятност се е развила като „свинския“ грип през седемдесет и шеста...

— Това е отлична новина! — усмихна се с облекчение Джак. Няколко седмици поред се беше молил нещата да се развият именно по този начин и Лори прекрасно го знаеше. Затишието настъпи след петдесет и два случая на зараза, тридесет и четири от които бяха завършили със смърт. Общественото напрежение беше голямо.

— Никол каза ли на какво според тях се дължи това? — попита на глас той.

— Да — кимна Лори. — Изследванията им показали, че вирусът е изключително нестабилен извън организма на приносителя си. Според тях температурата в онази ледена ескимоска юрта е показвала значителни отклонения, като на моменти е била близо до точката на топенето. А това е доста далеч от минус петдесет градуса, необходими за пълноценното съхраняване на вируса...

— Жалко, че повишената температура не се е отразила и на патогенността му — въздъхна Джак.

— Но именно тя позволи създаването на ваксина, което е нещо доста необичайно за инфлуенца — успокоително рече Лори. — „Аляска“ явно е от онези вируси, които изискват продължителен контакт между здравите хора и вирусоносителите...

— Мисля, че сме късметлии — рече Джак. — Фармацевтичната индустрия също трябва да бъде поздравена. Буквално за нула време бяха произведени огромни количества римантадин.

— Свърши ли с баскетбола? — попита Лори, забелязала че играта на площадката започва отново.

— Страхувам се, че е така — въздъхна Джак. — Отборът ми отпадна, при това благодарение на мен...

— Онзи, с когото те видях да разговаряш, беше Уорън, нали?

— Да.

— Изглежда точно толкова впечатляващ, колкото си ми го описвал... Само не мога да разбера как не му падат гащите. Толкова са огромни, че...

Джак хвърли кос поглед към Уорън, който изстрелваше топка след топка по посока на резервното табло, на лицето му се появи усмивка. Лори беше права: широките гащета на младежа се крепяха около тънката му талия в противоречие със закона на Нютън за земното притегляне. А самият Джак дотолкова беше свикнал с тази гледка, че едва сега му обърна внимание.

— За мен това също е загадка — призна той. — Ще трябва да го попиташ лично...

— Готово — съгласи се Лори. — И без това искам да се запозная с него...

Джак я погледна с недоумение.

— Говоря сериозно — увери го тя. — Наистина искам да се запозная с човека, който спаси живота ти...

— Не го питай за гащите — примоли се той.

— Стига де, все пак имам известно възпитание...

Джак извика Уорън по име и размаха ръце. Младежът се приближи към оградата, без да прекратява небрежния си дрибъл с топката. Джак не беше сигурен какво ще последва, но все пак ги запозна. За негова изненада всичко премина гладко.

— Не ми е работа, но... — започна Лори след като си размениха няколко незначителни фрази. — Освен това и Джак предложи да ви го кажа лично...

Джак се сви от неприятно предчувствие.

— ... Бих искала да ви благодаря за всичко, което сторихте за него...

Уорън сви рамене и небрежно поклати глава:

— Ако знаех, че няма да ми подаде решителния пас тази вечер, изобщо нямаше да предприема онова пътуване... — Отбягна дланта на Джак, която се стрелна към темето му и ухилено добави: — Радвам се да те видя, Лори... Аз и още няколко от братята вече бяхме започнали да се тревожим за твоя човек... С удоволствие виждаме, че и той си има парче...

— Какво е парче? — попита Лори.

— Гадже — преведе Джак.

— Тук винаги си добре дошла — добави Уорън. — Ако не за друго, поне изглеждаш доста по-добре от тоя загубеняк! — Направи остър кръг около Джак и се отдалечи с елегантен дрибъл.

— Парче означава гадже? — ужасено попита Лори.

— Рап-жаргон — поясни Джак. — Парче е една от най-безобидните думички, но не бива да я приемаш буквално...

— Не съм обидена — поклати глава Лори. — Всъщност, защо не поканиш Уорън и неговото „парче“ да вечерят с нас? Искам да го опозная по-отблизо...

Джак сви рамене и погледна след отдалечаващия се младеж.

— Идеята е добра, но не знам дали ще приеме — промърмори той.

— Ами тогава го попитай.

— Тук имаш право...

— Предполагам, че си има приятелка...

— Честно казано, не знам — поклати глава Джак.

— Какво? — изгледа го учудено Лори. — Познаваш този човек от месеци насам, а не знаеш дали си има гадже? За какво всъщност си говорите?

— Не помня — промърмори Джак. — Чакай ме тук, веднага се връщам...

Приближи се към Уорън и го попита дали ще дойде на вечеря с тях, като вземе и парчето си. След което добави:

— Ако имаш такава, разбира се...

— Имам, как да нямам — кимна Уорън, после отмести поглед към оградата. — Нейна ли беше идеята?

— Да — призна Джак. — При това никак не е лоша. Аз самият никога не съм те канил, защото не бях сигурен дали ще приемеш...

— Къде?

— Ресторант „Елиът“ в Ийст Сайд — рече Джак. — Точно в девет, аз черпя...

— Спокойно — вдигна ръка Уорън. — Вие как ще стигнете дотам?

— Предполагам, че ще вземем такси — сви рамене Джак.

— Няма нужда, аз разполагам с транспорт. Ще ви взема в девет без четвърт...

— Окей — кимна Джак, обърна се и тръгна към Лори.

— Това не означава, че съм ти простил за онзи пас — подвикна зад гърба му Уорън.

Джак се усмихна и вдигна ръка, без да се обръща. Стигна до мястото, където го чакаше Лори и ѝ съобщи добрата новина.

— Прекрасно — светна тя.

— И за мен — кимна усмихнато Джак. — По този начин ще вечерям с двама от четиримата, които са ми спасявали живота.

— Кой са другите двама?

— За съжаление Чадъра вече не е между нас — въздъхна Джак. — Тази история все още не я знаеш. А Плюнката е онзи до страничната линия с яркочервената тениска...

— Защо не поканиш и него? — подхвърли Лори.

— Някой друг път — отвърна Джак. — Не искам да правим купон, защото очаквам сериозен разговор. За две минути ти успя да научиш за Уорън повече, отколкото аз за два месеца.

— Така и няма да разбере за какво си говорят мъжете — въздъхна Лори.

— Трябва да взема душ и да се преоблека — рече Джак. — Нали нямаш нищо против да се качим у нас?

— Нямам — отвърна Лори. — Освен това съм любопитна да видя тази твоя прословута бърлога.

— Грозна е — предупреди я Джак.

— Хайде, води ме — тръсна глава Лори.

Джак беше доволен, че във входа не се мяркаха обичайните бездомници, но в замяна на това скандалът на втория етаж беше пошумен от всякога. Лори мина покрай вратата без коментар и влезе в апартамента на Джак без повече произшествия. Там, изправена в средата на хола, тя бавно се огледа. Коментарът ѝ беше, че се чувства като в оазис...

— За пет минути съм готов — увери я Джак. — Какво да те черпя? Всъщност, нямам кой знае какъв избор... Искаш ли една бира?

Лори отказа и му предложи да побърза с душа. Той направи опит да ѝ даде нещо за четене, но тя отново отказа.

— Съжалявам, но нямам телевизор — рече той.

— Забелязах...

— В този блок телевизорът е прекалено опасна вещ — поясни Джак. — Ще изчезне още на втория ден...

— Като говорим за телевизор, та се сетих — вдигна глава Лори. — Видя ли онези нови реклами на „Нешънъл Хелт“?

— Не съм — поклати глава Джак.

— Трябва да ги видиш — рече тя. — Страшно ми харесват, една от тях вече се превърна в класика: ЧАКАМЕ НИЕ, А НЕ ВИЕ! Умно и добре направена... Може и да не повярваш, но благодарение на тази кампания акциите на „Нешънъл Хелт“ поскъпнаха доста!

— Хайде да говорим за нещо друго — предложи Джак.

— Няма проблем — отвърна Лори, наведе глава и му хвърли изпълнен с любопитство поглед: — Нали не казах нищо лошо?

— Проблемът е в мен — въздъхна Джак. — Понякога проявявам свръхчувствителност. Отдавна мразя рекламата в здравеопазването, а напоследък буквално не мога да я понасям! Но това не бива да те тревожи... И неочаквано за себе си, Джак се усмихна с топлота, почувствал внезапен прилив на облекчение:

— Скоро ще ти обясня всичко.

Издание:

ИК „Коала“ София, 1999

ISBN 954-530-059-0

Редактор Сергей Райков

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.